

BEN

gittiginde

pile

nicole fiorina

OLLIE.

Yedi ay boyunca ortadan kayboldum ve geri döndüğümde olabilecek her yönden sınava tabi tutuldum. Şeytanlarım beni kollarını açarak karşılamıştı. *Düşmanlarını yakında tut.* Bu yüzden düşüşüm kaçınılmazdı. Ancak Mia benim son hedefimdi...

MIA.

Yedi ay önce Ollie karanlığa teslim olmuş ve beni terk etmişti. Savunmasız kalmamı sağlamak için de tüm kalkanlarımı yıkmıştı. Şimdiyse hem yeni tanıştığı insanlar hem de önümüze çıkan engellerle birlikte geri döndü ve kimseye güvenmememi söyledi. *Ona* bile. Fakat gitgide kendimi kaybediyorken ikimiz için de nasıl güçlü olabilirdim?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

BEN GİTTİĞİMDE BİLE

Özgün Adı: Even When I'm Gone

Nicole Fiorina

Çeviren : Ezgi Uğur
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Merve Nur Güney
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2796

1. Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-366-234-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2019 by Nicole Fiorina

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu* İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

BEN GİTTİĞİMDE BİLE

n i c o l e f i o r i n a

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Ezgi Uğur

Ninova

YAZARIN NOTU

Ben Gittiğimde Bile, Benimle Kal serisinin ikinci kitabıdır.

Benimle Kal'ı henüz okumadıysanız, bu kitabı takip etmek-te zorlanabilirsiniz ve kafanız karışabilir.

Benimle Kal ile başlayıp üçleme boyunca devam eden bu hikâye çok fazla araştırma gerektirdi. Lütfen ilaçlara ilişkin bölümlerin yıllar içindeki kişisel deneyimlerime ve ilaçların *beni* etkileme biçimlerine dayandığını unutmayın. Bu tür maddeler herkeste farklı etkiler yaratır. Bir doktor ya da psikiyatrist olmadığımndan uzmanınıza danışmadan ilaçlarınızı değiştirmenizi tavsiye etmiyorum. Kişisel deneyimlerimin yanı sıra kitapta bahsi geçen durumları deneyimlemiş kişilerle yaptığım görüşmeler ve araştırmaya ayırdığım sayısız saat sonunda, herkesin deneyiminin kendine özgü olduğunu anladım. Hiçbir yolculuk aynı değil. Bu hikâyeyi fikrinizi değiştirmek için değil, zihnini-zi açmak için kaleme aldım. Farklı olanı kucaklayıp her hikâyenin iki tarafı olduğunu görmeniz için yazdım, nereden baktığınıza bağlı olarak iki taraf da haklıdır.

Hikâyede zor konuları ele aldım. *Karakterlerin görüşleri benimkileri yansıtabilir de yansıtmayabilir de*. Yetişkin içerik, üslup, ayrıntılı cinsel sahne ve rahatsız edici konular duygusal tetikleyici olabilir. Bu sorumluluğu alarak okuyun.

Umarım yaratıcılığımı ve kurduğum bu dünyayı beğenirsiniz.

Baba,

Burada olsan bana boş vermemei söyledin ama annemin kararlı kişiliği ile senin dürüstlüğünün karışımı olduğumu düşünürsek, ikimiz de tam bir kara kutu olduğumun farkındayız. Her neyse yapacağımı yaptım. Beklediğin şekilde olmayabilir fakat en sonunda sana gerçekten hak ettiğin adaleti sağlamanın bir yolunu buldum. Keşke elimden daha fazlası gelseydi. Çok daha önce bir şey yapamadığım için üzgünüm.

Bu senin için, baba.

Bu hikâye sana adaleti sağlayacak...

...benim de intikamım olacak.

Sevgilerimle,

Boş veremeyen kızın.

GİRİŞ

“Kafamın içindeki şiddetli fırtına mı, yoksa sessizlik mi daha korkutucu bilmiyorum.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Pisliğin tekiydim.

Bunu o zaman da gayet iyi biliyordum.

Bilmenin işleri kolaylaştıracağı düşünülebilirdi.

Ancak kolaylaştırmadı.

Aksine, onu terk etmeyi daha da zorlaştırdı.

“Ollie dönmüş,” dedi tanıdık bir ses. Başımı çevirdiğimde ikisinin de karşımda durduğunu gördüm: Jake ve Mia. Onunla göz göze geldiğimizde, buna hiç hazır olmasam da korktuğum her şey doğrulanmış oldu. Onu bir zamanlar gerçekten sevmiştim ve her şeyim olduğu günler o kadar da geçmişte değildi. Bana nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum ama şimdi bu hisler başka bir şeye dönüşmüştü.

İhanet miydi? *Hayır*. Öfke miydi? O da değildi.

Çok daha kötüsüydü.

Boşluk.

Benim küçük umut patlamam inanç dolu gözlerle bana baktı. Fakat bunu yapacak durumda değildim, bu yüzden arkamı dönüp uzaklaştım.

Böylesi daha kolaydı, Mia.

Yatakhaneye döndüm ama ayak sesleri koridorda yankılandı. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini tahmin etmeliydim ancak onunla yüzleşmeye hazır değildim. *Henüz.* Ona ihtiyaç duyduğunu bildiğim cevapları verebilene kadar olmazdı.

Onu böyle olacağı konusunda uyarmıştım, şimdi de söylediğim olduğuna göre her şey çok netti. Kardeşimin dokunduğu bir kızı nasıl sevebilirdim ki?

Kolumu tutup beni kendine döndürdü. *Henüz* göz göze gelmesek de oydu, biliyordum. Onun dokunuşunu her zaman tanırdım. Her santimi ruhuma kalıcı bir dövme gibi kazınmıştı çünkü bir zamanlar birbirimize aittik. Gitsem bile hiçbir ilaç onun ellerinin tenimdeki izini, dokunduğu yerleri bana unutturamazdı.

İlk gün yemekhanede hissettiğim o bağlantıyı hissedirim sanmıştım ama öyle olmadı. Ona gülümsedim. Bu da muhtemelen yapabileceğim her şeyden çok daha kötüydü ama elimden başka türlü gelmiyordu.

Kahretsin, Mia.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diyerek kestirip attım. Gözlerinin içine bakmak istemiyordum, bunun tek nedeni korkmuş olmamdı. *Kahretsin, hem de çok korkuyordum.* Hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Çünkü hissedersen ne yapardım? Hisler, işleri çok daha karmaşık hale getirirdi. Umursamamak daha kolaydı, bedenim de benden bunu istiyordu. Bu yüzden sanki geçmişimin solan bir gölgesiymiş gibi onu görmezden geldim.

Elimi avucuna alıp, “Bir şey söyle,” diye yalvardı. Bir zamanlar istediğim *tek şey* bana dokunmasıydı. Fakat şu anda yalnızca sessizliği arzuluyordum.

Elimi çekip onun kızıl-kahve gözlerine baktım. Ardından

girdiğim her odada aradığım tek şeyin bu gözler olduğunu anımsadım. Sabah uyandığımda görmeyi umduğum tek şey onlardı... koyu kahve yerine, kızıl kahve günler için dua etmemin tek sebebiydi.

Onu kendimden uzaklaştırmak zorundaydım çünkü onu hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapamazdım. Bunu onun iyiliği için yapıyordum.

“Kardeşimle yattın. Bunun bu kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydim,” diyerek ufak bir hatırlatmada bulundum. Üstelik söylediklerimin hepsi doğrudu. Kardeşimle yatmış ve önceden tertemiz olan aşkımızı lekelemişti. Aşkımız lekelenmişti çünkü artık bağışıklık kazanan kalbim ve ruhum vurduymaz olmuştu.

“Neyin devam etmesine izin vermemeliydin?” diye sordu. Çenesini kaldırıp bana meydan okurcasına bir bakış atmasına rağmen gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü ve güzel dudakları titredi.

Nefes aldım... ve verdim.

“Aramızdaki şeyin.”

Bakışlarımı başka yöne çevirdim ama nefes alış verişindeki o tanıdık çırpınış bana, onu yatağıma yatırıp az önce bu iki basit kelimeyi söyleyen aynı dudaklarla ve dille memnun ettiğim zamanları hatırlattı.

Güçlü görünmeye çalışıyordu, ne yazık ki çok da güçlüydü. Üstelik bunu ona ben öğretmiştim ama tek bir parmak şıklatmasıyla bu gücü elinden alabilirdim.

“İlaç yüzünden, Ollie. Ciddi olmadığını biliyorum. Bana söz vermiştin,” diyerek işaretparmağına taktığı yüzüğümü gösterdi. “Siktir, Ollie. Bana söz vermiştin, unuttun mu?” Aramızda duran eli titredi.

“Küfretme, aşkım. Çok itici.” Bir adım attım ama o da aynı sını yapıp tam karşıma dikildi.

“Bana ne yapacağımı söyle, Ollie. Sana her şeyi nasıl hatırlatabilirim?” diye sordu. Ses tonuna ve çaresiz gözlerine bir

umutsuzluk çökmüştü. *Ah, benim küçük ve çaresiz umut patlamam.*

Hatırlatmasına gerek yoktu. Zaten her şeyi hatırlıyordum.

“Hiçbir şey yapamazsın. Her şey bitti. Gitmeme izin vermen gerekiyor.” Her bir kelime ağzımdan güçlkle çıkıyordu.

Yüzüme dokundu ve o anda tüm bedenim, parmaklarının altında kaskatı kesildi. Boyum ondan uzun olduğu için onu kolaylıkla kaldırıp koridorun diğer ucuna fırlatabilirdim ama o, yumuşacık beş parmağının uçlarıyla beni etkisiz hale getirdi.

İşe yaramaz bedenim ve biçare dudaklarım onun dokunuşuna teslim oldu. Kalbim bile hazır ola geçmiş, aptalın teki gibi itaat ediyor, emir bekliyordu.

“Lütfen yüzüme bak,” diye yalvardı.

Onu görebilmek için başımı soluma bir santim çevirmem yeterliydi ama bu küçücük çaba için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.

Yine de takatim tükendi.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve tüm kayıtsızlığıma rağmen elimi yüzümde duran elinin üzerine koydum. Başta ikisini de yüzümden çekmek istemiştım ama içimde bir şey koptu.

İşte yine hareket edemiyordum.

Mia topuklarını kaldırarak bana yaklaştı ve dudakları dudaklarıma değmeden gözlerimi kapattım. Hafifçe geri çekildi, onu görmek için gözlerimi araladım.

On iki çili, burnuna ve gözlerinin altına dağılmıştı. Ruhundaki ateş, kızıl-kahve gözlerini parlatıyordu. Hoş tadı ve o cennet gibi kokusu... “Mia...” *Şiir gibi.*

O an içimde ani bir savaş patlak verdi.

Bir kötü adam ve kahraman. Bir melek ve bir şeytan. Cennet ve cehennem.

Aniden üzerime bir duygu seli akın edince içine daldım ve kendimi ona kaptırdım. Elimde değildi. Suç ondaydı. Güç de öyleydi.

Pervasız dudaklarım onunkilere yapıştı ve adeta can havli-

le sıkı sıkıya tutundu. Fakat ondaki çapa bile bu felç dalgalarına karşı yeterince güçlü değildi.

Çünkü bir şeyler çoktan bitmişti. Geri çekildim.

“Aptalın tekiyim.” Kendi kendime fısıldarken içimdeki karanlık taraf, “*Büyütülecek bir şey değil,*” dercesine bana güldü. Ona bir bakış atıp kardeşimin ellerinin üzerinde nasıl gezindiğini hayal ettim. Benim olmadan önce nasıl onun olduğunu düşündüm. “Benden uzak dur, Mia.”

Kurşun gibi dört kelime.

Bıraktığı endişe verici boşluğa rağmen oradan uzaklaştım.

Onu bıraktığım yerde feryat ediyordu. Birbiri ardına adım atıyordum ama kalbimin ilaçların etkisinde olmayan küçük bir kısmı da onunla feryat ediyor, içimi dışımı pençeliyordu.

Yumruklarımı sıkmak için ellerimi ceplerime soktum.

Ardından gözlerimi kapattım.

Düzenleme

Ny.ozlem

BİR

“Ölümün en yavaş hali
yokluk ve zamandır.”

OLIVER MASTERS

Mia

Yedi Ay Sonra

Sabit, kararlı bakışlarını üzerime dikti. Gülümsemiyordu. Onu tanımayan biri sıkıldığını zannedebilirdi. Fakat Zeke’i neredeyse bir yıldır tanıyordum ve bu onun hoşnut olmadığına takındığı ifadeydi.

Genelde grup terapisi yaptığımız oda hafta sonları boş oluyordu. Başlarda buraya Ollie hakkındaki düşüncelerimden kurtulmak ve kaşınan parmaklarımı rahatlatmak için geliyordum ama artık Zeke’in sıkıntılı zihnini yatıştırmak için her cumartesi piyano çalmaya başlamıştım.

Doktor Conway ona piyano çalmaya başladığımdan beri Zeke’te bir iyileşme fark ettiğini söylemişti. Benim sayemde olmasına seviniyordum. Bir kez olsun, birinin hayatını mahvetmek yerine iyileştirmiştim ve bu da iyi hissettiriyordu.

Ollie gitmiş olsa da onunla geçirdiğim zaman beni değiştirmişti.

Ollie beni değiştirmişti.

“Evet, Zeke. Zamanımız doldu.” Avuçlarımı uyluklarıma koydum. Her zamanki gibi konuşmak yerine basit bir el işaretiyle, “*Teşekkür ederim,*” dedi. *Her zamanki gibi.*

El işaretlerini oradan buradan, en çok da kütüphaneden aldığım bir kitaptan öğrenmiştim. İşaret dilinde akıcı olduğum söylenemezdi ama Zeke hep çok sabırlıydı.

Ayağa kalkar kalkmaz “O” işareti yaptı; konunun nereye gideceğini zaten biliyordum. Zeke rutini bozmadı ve her cumartesi olduğu gibi bugün de ben piyanonun başından kalktığım zaman Ollie’yi gündeme getirdi.

Buradan gönderildiği günden beri Ollie’yi görmemiştim. Dekan Lynch’in onu programdan neden çıkardığına dair kimse bana bir şey söylememişti ama dedikodular, Maddie’nin Dolor’da bacaklarının açıldığı kadar geniş bir alana yayılmıştı. Bazıları tüm hikâyeyi biliyormuş gibi Lynch’i dikkatsizlik ve adam kayırmayla suçluyordu. Güya dekan, Dolor’un temel değerlerine bağlılığını kanıtlamak için Ollie’yi kovmaya karar vermişti. Diğerleri ise kendisi ve kardeşi soruşturulurken geçici olarak merkezden uzaklaştırıldığını varsayıyordu. Her iki ihtimal de makul görünüyordu, Lynch de bana aksini söylememişti.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Onu özlemiştim.

Gidişinden sonraki ilk üç ay dayanılmazdı, geçtiğimiz son üç ay ise hissizleştiriciydi. Bilinmezlik, durumu daha da kötüleştiriyordu; onu bir daha görüp göremeyeceğimi, iyi olup olmadığını, iyileşip iyileşmediğini bilmiyordum.

Son sözü, “*Benden uzak dur, Mia,*” olmuştu ama onu dinlememiştim. Mantığını kullanamıyordu ve bu konuda beni uyar-mıştı. Burada olsa da olmasa da onunla kalacaktım. Son sözlerinin yerini, *Looney Bin’e** gizlice girip bana âşık olduğunu itiraf ettiği gece söylediği diğer sözler aldı. “Benimle kal, ben gittiğimde bile.”

* *Loony Bin* İngilizcede “tımahane” demektir, yazar da okulun tedavi merkezini kelime oyunu yaparak *Looney Bin* olarak adlandırmıştır. (.n.)

Gitmişti.

Ben de onun yokluğunda geçen yedi ay boyunca burada kalmıştım.

Zeke'e her cumartesi verdiğim cevabı verdim. "Gözlerini kapat." Yüzüme inandırıcı bir gülümseme yerleştirdim. Ollie'nin sakın, aklıma kazınmış sesi kafamın içinde izinsiz bir şekilde dolaşıyordu: *Gerçeklik dayanılmaz hale gelirse gözlerini kapat. Bizler hayal gücüyle yaratıldık.*

Gözlerimi kapatarak beni her an akıp gitmekle tehdit eden gözyaşlarımla savaştım.

Zeke'in önünde olmaz.

Odamın kapısını arkamdan kapatıp koridora bakarken, "Orada dur," dedim sertçe. Sarı saçlı çocuk donakalınca gözlerimi kıstım. "Jake? Sen misin?"

Jake yavaşça arkasına döndü ve incecik dudakları kocaman gülümsemesinin altında kayboldu. "*Bok püsür!*"

Sonrasında bildiğim tek şey, mutluluktan uçarak Jake'in kollarına atıldığımı.

Dönem bittikten sonra Jake'in babası, kilise için bir görev gezisine katılsın diye onu programdan almıştı. Jake ve Ollie'nin gidişiyle de Bria'yla yakınlaşmıştık.

Şaşkınlığım geçince, "Açıkçası seni tekrar görmeyi beklemiyordum," diyerek itirafta bulundum.

Jake parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Şey, aslında hâlâ geyim," dedi kıkırdayarak. Yeniden duyana kadar kıkırdamasını özleyeceğim aklıma gelmezdi.

"Neyse ki öylesin," diye güldüm. "Yemeğe mi gidiyorsun?"

Jake başıyla onaylayınca koridorda yan yana yürümeye devam ettik. "Anlat bakalım, son iki ayda neler oldu?"

"Ollie hâlâ dönmedi, Alicia da gitti."

"Ne? Olamaz!"

“Evet, geçen sene onun son yılıydı. Biliyorsun sanıyordum,” dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

Jake gözlerini önünden ayırmadı. “Son yılı olduğunu biliyordum ama onunla son bir kez görüşmeyi umuyordum,” dedi elini alnına vurarak. “Ne saçma, soyadını bile bilmiyorum.”

Neşesini yerine getirmesini umarak, “Bria da burada,” diye ekledim hemen. Ardından kolumla onu dürttüm. “Liam da var. Bir de oldukça tatlı yeni bir çocuk geldi...”

Jake şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Bu yeni çocuk senin için mi, yoksa benim için mi?”

“Ha! Sadece yeni çocuk işte. İkimiz için de değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Kafamızı dağıtacak bir yakışıklı işte.”

“Adı?”

Açık büfeden tepsi aldım. “Aslında adını bilmiyorum. Çok sessiz biri, kimseyle konuşmuyor.”

Jake’in bebek mavisini gözleri yeni görevi için yemekhaneyi taramaya başladı. “Şu anda burada mı?”

Omzumun üzerinden etrafı süzdüm. “Hayır.”

“Odasına gidip kendimizi tanıtmalı, ‘acıklı ekibimize’ davet etmeliyiz.” Ses tonu hafif alaycıydı. Jake ile Alicia’nın tanışmak için kapıma geldikleri an gözümün önüne geldi. Kendi kendime gülümsedim. Buraya geldiğim günün üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu ama sadece bir yıl olmuştu.

“Çok insafsızsın.”

“Bunu sakın aklımdan çıkarma, kızım.” Tepsisini alıp peşimden masama geldi. İkimiz de Zeke’e selam verdik, sonra Jake masanın sonuna geçti. “Isaac ya da Oscar’dan haber var mı?”

Ne zaman biri bu iki ismi ansa tüylerim diken diken oluyordu. Oscar’ın kopkoyu gözleri, vücudumda gezen elleri ve alaycı ses tonu her defasında zihnimi ele geçiriyordu. O yılbaşı gecesini unutamıyordum. Ollie, kardeşi Oscar yüzünden artık burada değildi.

“Lynch, Oscar’m temelli parmaklıklar ardında kalacağını

teyit etti.” Sandalyemde arkama yaslandım. “Diğer cinsel suçlarla bağlantısı tespit edildikten sonra otuz yıl ceza almış.”

Ağzı dolu halde, “Peki ya Isaac?” diye sordu Jake.

“Beş. Isaac’ın tekrar eden cinsel suçu yoktu, sadece uyuşturucu bağımlılığı yüzünden buraya gelmiş. En azından Lynch’in bana söylediğine göre öyleymiş.”

Jake başını salladı. “Bria nasıl?”

Onu bulmak için girişe bakarken, “İyi, az sonra gelir,” diye cevapladım. “Son birkaç aydır oldukça yakınız. Doktor Conway ve Lynch, cinsel istismara uğrayanlar için haftada bir açık destek grubu düzenlememize izin verdi.”

Jake’in gözlerinde gururlu bir ağabey bakışı vardı. “Bak sen!”

“Fikir benden çıktı, Bria’yı da ikna ettim. Deneyimlerimiz iyiliğe hizmet etsin istiyorum. Ayrıca zihnimi meşgul edecek *bir şeye* ihtiyacım vardı...” Ollie bir kez daha zihnime hücum edince sustum.

Jake çatalını bırakıp peçeteyle ağzının kenarlarını sildi ve kâğıdı avucunun içinde buruşturdu. Ağzında bir şey gevelediği her halinden belliydi. Bir müddet beni inceledikten sonra, “Onu özlüyorsun,” dedi en sonunda.

Nefesimi verdim. “Tahmin bile edemezsin.”

Kısacık sessizlik anı boynuma bir ilmik gibi dolandı ve hayatımın geri kalanının onun hatırasında sessizce boğularak mı geçeceğini merak ettim. Ollie’yle paylaştığımız şeyi bir daha asla yaşayamayacağımı biliyordum. “*Bunu kabullen, Mia. Ne kadar uzun sürdüğünün bir önemi yok, her an buna değer, değil mi?*” demişti bir keresinde.

Haklısın, Ollie. Değerdi.

Jake, “Aman Tanrım,” diye fısıldayarak beni gerçekliğe döndürdü. “Şurada duran Prens Harry’nin ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. O tatlı kıcı, testislerimi morartıyor.” Bana doğru eğildi. “Adı neydi?”

Başımı iki yana sallayarak çatalımı ağzımdan çıkardım. “Ethan Scott.”

“Doğru.” Jake çatalını eline aldı ama ağzı sulanarak güvenlik görevlisini kesmeye devam etti. “Normalde kızıl hiç sevmem ama bununla seve seve orman yangını başlatabilirim.”

Güldüm. Sahiden komikti. *Tanrım, Jake’i özlemişim.* “Sana bol şans.”

“Hadi ama. Adamın tam bir taş olduğunu inkâr edemezsin.” Jake iyice yanıma sokuldu. “Üniformasının altında ne sakladığını hayal edebiliyor musun?”

Başımı yemeğimden kaldırır kaldırmaz yemekhanenin karşısında duran Ethan’ın elektrik mavisi bakışlarıyla göz göze geldim. Ethan hafifçe başını sallayarak bana göz kırptı.

Jake çatalını düşürdü. “Resmen sertleştim.”

“Jake!”

Gözünü Ethan’dan ayırmadan, “Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Arkadaşız,” dedim kendimi hiç bozmadan ama o gün hafızamda çok tazeydi. Aslında Ethan’la, Oscar’ın saldırısından sonra hemşire odasında beni sorguladığı zaman tanışmıştık. İfademi alan memur oydu. Şimdi Dolor’da güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Ollie’nin kaçıp gittiği gün Ethan beni koridordan dışarı taşımış, içinde bulunduğum ruhsal çöküntüden kurtulana kadar bana sarılmıştı. O zamanki tek açıklaması, kimsenin beni o halde görmesini istemediğiydi; yani beni akıl hastanesine geri göndermelerini istemiyordu. Hava kararıp da gözümde daha fazla dökecek yaş kalmayana dek sessizce yanımda oturmuştu.

“Arkadaş mısınız?”

“Evet, arkadaşız. Beni destek grubu kurmaya ikna eden oydu.” Bakışlarımı Ethan’dan çevirip Jake’e odakladım. Jake’in, “*Sana inanmıyorum,*” diyen gülümsemesinde hiçbir değişiklik olmadı. Çatalımı tepsisine doğru uzattım.

“Her neyse, yemeğini ye.”

“Başka bir şey yemeyi tercih ederim.”

“Billurlu Jake’i mi görüyorum ben?” diye mırıldandı Bria yanıma otururken.

“Boğa Jake’i tercih ederim.” Jake sırttı. “Azgın boğa.”

“Çok beklersin,” dedim gülerek.

Yemeğimizi bitirirken Bria ve Jake yaz maceralarını birbirlerine anlatmaya başladılar. Bria’nın programımızla övündüğünü duymak beni gülümsetti. Gelecek yıl için yaptığı planlardan ne zaman bahsetse gözleri parlıyordu. Ollie burada olup ondaki bu değişimi görse çok mutlu olurdu. Tabii kendime de biraz pay çıkarırdım.

Jake tepsisini masadan alırken konuşmaya başladı. “Yeni çocuğun odasına gidip nasıl biriymiş diye bakacağız. Sen de gelir misin, Bria?”

Bria meyve suyunu bitirip en yakındaki çöp kutusuna atmadan önce onu başıyla onayladı.

Yemekhaneden çıkarken Ethan başıyla küçük bir hareket yaparak beni yanına çağırdı. “Hemen geliyorum,” diye seslendim arkalarından.

“Geçen seneden Jake Tomson, değil mi?” Ethan, ellerini kemerine sıkıca sabitlemiş vaziyette doğrudan karşısına bakıyordu.

Ethan’ı yedi aydır tanıyordum. Yaz boyunca aramızda kimse bilmediği sıra dışı bir bağ oluşmuş, bana karşı aşırı korumacı davranmaya başlamıştı. Bazen beni ölen kız kardeşinin yerine koyduğunu düşünüyordum, bazen de bundan o kadar emin olamıyordum. Ethan çocukmuşum gibi davranıyordu ama bir yandan da bana bakarken mavi gözlerinde beliren hüzne tanık oluyordum. Onu çözmek zordu ve hem kendisi hem de yöntemleri beni etkiliyordu.

Ethan çözülmesi zor bir vakaydı.

Fakat onu çözmeye kararlıyım.

“Jake Tomson’dan zarar gelmez, Ethan.”

Ethan başını eğip buz mavisi gözlerini kısa bir anlığına gözlerime diktikten sonra bakışlarını tekrar yemekhaneye çevirdi.

“Kimse zararsız değildir, Jett.” Derin bir nefes alarak duruşunu dikleştirdi. “Aptallık etme. Bu okulda bir sürü tehlikeli adam var. Sana her zaman göz kulak olamam.”

“Senden hiçbir zaman bana göz kulak olmanı istemedim.”

“İyi. O zaman bu gece tek başınasın.” Kollarını göğsünde kavuşturdu, benim de sinirlerim gerildi.

“Peki.”

“Peki.”

Gözlerimi devirdim. Jake ve Bria'ya yetişmek için yavaşça koşarak uzaklaştım.

Ethan arkamdan, “Koridorlarda koşmak yasak,” diye seslendi. Ses tonundan alaycılık akıyordu. Dönüp beni izlediğini görünce yüzümde hafif bir gülümseme belirdi ama elbette yavaşlamadım çünkü hâlâ isyankâr bir baş belasıyım.

İlişkimiz böyleydi işte, bu tür yorumlarla bana darbeler indiriyordu ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Bir kez bile gülerken görmesem de Ethan, Ollie gittikten sonra benim yüzümü yeniden güldürebilen ilk kişiydi. Geçen sömestrin geri kalanını bir sis bulutunun içinde geçirmiştım fakat Ethan beni oradan çekip çıkarmıştı. Ollie'yle hiç tanışmamış olsaydım, bana küçük kardeşi gibi davranmasına rağmen Ethan'a kolayca âşık olabilirdim. Ancak Ollie'yle bir kere tanışmıştım ve başka biri asla olmayacaktı.

İkinci kanatta onlara yetiştiğimde, “Kapısı burası mı?” diye sordu Jake.

“Evet... Kapı bu.” Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes nefese eğildim.

Jake bana kocaman açtığı gözleriyle bakakaldı. “Yapma, kızım. Daha fazla egzersiz yapman gerek. Ollie buradayken gayet formdaydın.”

Bria güldü.

Fakat ben gülmedim.

Jake bir kolunu omzuma attı. “Haydi, biraz rahatla.”

Önümüzdeki kapı açılınca üçümüz de hemen kendimize çe-

kidüzen verdik. Boyu 1,80'i aşan bir adam tepemizde dikiliyordu, uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Kulakmemelerinin büyük delikli küpelerden dolayı böyle sarkık olduğunu tahmin ettim. Soluk teni siyah giysilerinin altında parlıyordu ve dudakları çok muntazamdı. Buz mavisi gözleriyle uzun siyah kirpiklerinin ardından üçümüzü de süzmeye başladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben... şey... sen..." Jake hipnotize olmuş haldeyken yardım etmem için omzumu dürttü.

"Ben Mia. Bunlar da Jake ve Bria. Dolor'a hoş geldin demek istemiştik." Bu tanışma işlerinde yeni olduğumdan, Jake ve Alicia'nın ilk gün kapımda belirdiklerinde bunu nasıl yaptıklarını hatırlamak için hafızamı zorladım. "Acıklı ekibimizin bir parçası olmak ister misin?"

Siyah saçlı adam kaşlarını kaldırdı. "Acıklı ekip mi?"

"Ah, hayır. Şaka yaptım. Buraya ilk gel..."

Bria beni susturmak için topuğuyla ayağıma bastı. "Biraz iyi vakit geçirmek istersen bize haber ver demek istiyor."

"İyi vakit geçirmek mi? Kötü olduğumu nereden çıkardınız?"

Bria topuklarının üzerinde sallanırken parmağını dudaklarında gezdirdi. Bu iş onun için çantada keklikti. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Cuma günü kahvaltıdan sonra buluşalım."

Adam eğilip avucunu kapı çerçevesine bastırdı. "Sabah mı?"

"Ş... şey, bütün gün sürecektir bir etkinlik sayılır," dedi Bria kekeleyerek.

Harika, her şeyi eline yüzüne bulaştırıyordu. Bir yanımda hâlâ şoktan çıkamamış, ağzından salyalar akan Jake, diğer yanımda da gırtlaklarını nasıl kullanacağını unutan Bria vardı.

"Adın ne?" diye sordum.

Siyah saçlı adam soluk mavi gözlerini bana çevirdi. "Jude."

"Öyleyse cuma görüşürüz, Jude." Orada öylece kalakalmış iki

arkadaşımı çekerek kapıdan uzaklaştım. En az on adım attıktan sonra, “Kendinize gelin,” diye fısıldadım. Arkamı döndüğümde Jude’un başını kapı çerçevesinden sarkıtıp sırttığını gördüm.

Jude’un etkisinden kurtulunca, “Senin için demesi kolay; gözün sadece şimdi burada olmayan bir herifi görüyor,” dedi Bria. “Ollie dönmeyecek, Mia. Yedi ay oldu. Artık biraz eğlenmeliyiz.”

“Yani Mia’nın yedi aydır... uslu durduğunu mu söylüyorsun?” Jake’in yüzünde tamamen şok olmuş bir ifade vardı.

“Sanki Bria benden farklı,” diyerek karşı atağa geçtim. Bakışlarımı da ona hançer gibi saplamıştım.

“Benim daha iyi bir nedenim var, hâlâ alışmaya çalışıyorum,” dedi Bria savunmacı bir tavırla. Bunun üzerine, söylediğim şeyden dolayı anında suçluluk duygusuna kapıldım. Bria yılbaşında olanların etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ama o zamandan beri başardıklarıyla gurur duyuyordum. “Yine de tam anlamıyla iyileşmek için Jude gibi birine ihtiyacım var.”

Köşeyi döndüğümde tavana kadar yükselen başka bir kitap dolu duvarla karşılaşıyorum. Daireler çizerek bir çıkış yolu ararken, kitap ciltlerinin renkleri de görüşüm gibi bulanıklaşıyor. Hiçbir çıkış yolu yok. Labirentin içinde koşarken kalbim adeta boğazımda atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Koşmayı bıraktığım an, pes ettiğim an olur. Bunu biliyorum ve koşmaya devam ediyorum.

“Ollie, seni bulamıyorum!” diye haykırıyorum başımı dört bir yana çevirerek. Tek gördüğüm kitaplar, düzinelercesi üzerime üzerime geliyor. “Bir şey söyle!”

Kitaplar bana gülüyor, sayfalarından alaycı fısıltılar dökülüyor. Kelimeleri nefes borumu sarıyor. Koştuğum her koridor gitgide küçülüyor, raflar çöküyor ve ben ne olduğunu anlayamadan koridorda sıkışmak zorunda kalıyorum.

Bacaklarım tutmuyor ve bedenim yere yığılıyor. Duyularım yenilgiyle dolup taşarken başımı ellerimin arasına alıyorum.

“Uyan!”

Gözümü açar açmaz yatağımın üzerine eğilip elini omzuma koymuş birini gördüm. “Ollie?”

Dişlerini sıktı. “Ethan.”

Gözlerimi hızla kırıştıtarak, “Ethan...” diye tekrarladım. Çarşafım terden su gibi olmuş, saçım yüzüme yapışmıştı. Üstümdeki örtüyü tekmeleyerek attım. Oda karanlıktı ama Ethan’ın silüetini seçebiliyordum, yatağın kenarına oturmuştu. Gecenin bir yarısı, diğer akşamlarda olduğu gibi yüzümü soğuk bir havluyla sildi. “Artık gelmeyeceğini söylemiştin.”

Ethan hiçbir şey söylemedi, saçımı tutup kenara iterek boynumu açtı. Yerleştirdiği soğuk havlu, gece yaşadığım dehşetin izlerini sildi.

“Çılgınlıklarını duymazdan gelmek tam bir işkence,” diye mırıldandı.

Ollie gittiğinden beri her gece kâbus görüyordum ve ne gördüğümü nadiren hatırlıyordum. Tek bildiğim, yedi aydır her defasında beni bu kâbuslardan Ethan’ın uyandırdığıydı.

Nefes alış verişim düzene girdi ve Ethan havluyu boynumdan köprücük kemiğime doğru götürürken dönüp ona baktım. Bana asla çıplak elleriyle dokunmuyor, sadece her zaman hazırladığı serin el havlusunu kullanıyordu.

Ben de her gece buna ihtiyaç duyuyordum.

Fakat bu gece daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Islak havlunun üzerinden parmaklarımı yavaşça onunkilere yaklaştırdım. Zihnim çok hızlı çalışıyordu ve ne yaptığımı bilmiyordum ama bedenim, herhangi bir fiziksel rahatlık kaynağına açtı. Ollie gitmişti ve çok çaresizdim. Zihnim mantıksız düşüncelerle doluydu, Ethan’ın ellerinin beni bu kayıptan

kurtarabileceğini düşünüyordum. Belki de sadece birinin bana sarılmasına ihtiyacım vardı çünkü gözlerim kapandığında ağırlarım su yüzüne çıkıyordu. Ollie yoktu, acımı dindiremezdi ama Ethan buradaydı.

Kımıldamadı. Donup kalmıştı, olacakları bekliyordu. Elini tutup yüzüme götürdüğüm sırada gözlerime baktı. Onun sıcak tenini hissedince gözlerimi kapadım. Ollie'nin eli gibi değildi ama beni farklı bir biçimde rahatlatıyordu. Nefesimi verip elini orada tuttum ve beklemeye başladım.

Ethan başparmağını yanağıma sürtüp hafifçe nefes verdi. Gözlerimi açtığımda onu yine karşımda buldum. "Lütfen beni bırakma," diye mırıldandım. "Biraz daha kal. Ben tekrar uykuya dalana kadar, olur mu?"

Ethan yüzümdeki saç tellerini geriye iterken dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Beni o duruma sokma."

Elini çekip gözlerini başka yöne çevirdi.

Sonra ayağa kalkıp kemerini düzeltti. Eskiden anahtarların şingirtisinden korkardım ama Ethan'ın varlığı bu korkumun üstesinden gelmemi sağlamıştı. Artık sestten ürkmüyor, aksine duymak için yalvarıyordum.

Arkasını dönüp bana baktı ve gözleri benimkilerde durana kadar terli bedenimde bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Sabah görüşürüz, Jett."

Bana asla ilk adımla hitap etmiyordu, ben de bunu bir türlü anlamıyordum.

Kendimi yeniden yatağa bıraktım ve kapıyı arkasından kapatmadan önce attığı her adım, zaten kırık olan kalbimi daha da ezdi.

iki

“Biliyorum, çok çaresizsin ama
onun dokunuşu bunu asla düzeltmeyecek.
Boş hissediyorsun, biliyorum ama
bir zamanlar benim doldurduğum yeri o asla dolduramaz.
Seni uyarmıştım, aşkım ama
çok inatçısın ve asla dinlemiyorsun.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ofisinde otururken, “Geçen dönemle kıyaslandığında yaz boyunca kat ettiğin yoldan çok etkilendiğimi söylemem gerek, Mia,” dedi Doktor Conway. “Bu yıl için herhangi bir hedefin var mı?”

Okulun başlamasına bir hafta kalmıştı ve haftada bir kez faaliyetlerini yürüttüğüm destek grubu ile gece terörlerim arasında aklımın Ollie’ye kayması için hâlâ bolca zamanım oluyordu. Kendimi ne kadar meşgul tutmaya çalışsam da Ollie her yerdeydi.

“Hedef.” Oturduğum deri koltukta hafifçe güldüm. “Daha önce adımın yanına asla eklemeyeceğim bir kelime.”

Doktor Conway başını eğdi, yüzü kâküllerinin altına gömülmüştü. “Kendini küçümsemeyi bırakmalısın...” diye mırıldandı. Sandalyesinde dönüp ayağa kalktı. Odanın karşı tarafındaki

küçük yan masaya giderek bir çekmeceyi açtığında gözlerimle onu takip ettim. “Aha!” Yeşil kadife bir defteri kaldırıp piyango kazanmış gibi sallamaya başladı.

“O ne?”

“Bu, canım, yeni okul yılı için ilk ödevin,” dedi defteri bana uzatarak. “Günlük tutmaya başlamanı istiyorum. İyileştirici etkisi olacaktır.”

İnleyip koltukta arkama yaslandım. “Neden bütün ödevlerin okuma ve yazmadan ibaret?”

“Çünkü ikisi de beyni uyarıyor.”

“Uyarılması gereken kas beynim değil.”

Doktor Conway avuçlarını kulaklarına götürdü. “Hayır, öyle demedin. Ben de duymadım.” Güldüm, o da yorumumun etkisinden kurtulmuş gibi döner koltuğuna yeniden kuruldu. “Buradan ayrıldıktan sonra ne yapmak istediğini düşündün mü? Okula devam edecek misin?”

“Çok düşünmedim.”

Ollie ile planlar yapmıştık. Onun şiirlerini yayımlama, dünyayı dolaşma ve kimsesizlere yardım etme hayallerinden bahsetmiştik. Onun hayallerini gerçekleştirmesini izleme hayallerimden konuşmuştuk çünkü doğruyu söylemek gerekirse, başından beri benim hayalim Ollie’ydi. Sonra her şeyi elimden aldı. Gitse bile Ollie’yle kaçma planlarım hâlâ devam ediyordu. Dolor’da bir yıl daha kaldıktan sonra onu bulacak ve aramızdaki bağı ona hatırlatacaktım.

“Düşünmeye başlamalısın. Önünde koca bir hayat var, Mia. İkinci sömestride Amerika’daki üniversitelere başvurmana yardımcı olabilirim.”

“Teşekkürler.” Elimi tüylü günlüğün ön yüzünde gezdirdim. Parmaklarım aşağıya ilerledikçe gölgeler değişiyor, yukarı gidine de aydınlanıyordu. Conway’in teklifi hoşuma gitmişti ama Pennsylvania’ya dönmek istemiyordum. Orada bana ait hiçbir şey kalmamıştı.

İngiltere artık evim olmuştu.

Ollie evim olmuştu.

Yurda dönerken arkamda ayak sesleri duydum. Ne zaman durup arkama dönsem sesler kesiliyordu. Bir süre bekledikten sonra tekrar yoluma devam ettim. Çok geçmeden ayak sesleri de yeniden başladı ve attığım her adımda şiddeti de yakınlığı da arttı. Daha hızlı yürümeye başladım ve köşeyi dönmeden hemen önce başımı çevirdiğimde tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissettim.

Defterim yere düştü ve o güçlü eller, dengemi korumama yardımcı olmak için beni dirseklerimden kavradı. “Dur bakalım, güzelim,” dedi alçak bir ses.

Başını kaldıran Jude soluk mavi gözleriyle bana bakıp kollarımı tuttu. Kaslarım gerildi. “Özür dilerim, şey sandım...” Dönüp bakınca arkamda hiçbir şey göremedim, başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Arkamda biri varmış gibi geldi.”

Jude beni bırakıp bir adım geri çekildi.

Defteri almak için eğilirken, “Benim kanadımda ne yapıyorsunuz?” diye sordum. “Senin odan ikinci kanatta.”

Jude siyah saçını yüzünden uzaklaştırıp tek omzunu kaldırdı. “Kayboldum.”

Gözleri beni adeta olduğum yere çivilerken üzerimize garip bir sessizlik çöktü.

“Her şey yolunda mı?” Arkadan Ethan’ın tok sesi duyuldu. Tek elini omzuma koydu. “Jett? Seni rahatsız mı ediyor?”

Yutkundum. “Hayır, ben...”

“Sadece tuvaleti arıyordum, dostum,” diyerek araya girdi Jude.

Ethan elini üzerimden çekip arkamı işaret etti. “Senin tuvaletin şu tarafta, diğer kanatta. Ayrıca dostun falan değilim.”

Jude başını eğerek köşeyi döndü ve koşar adım uzaklaştı.

Ethan’a döndüm. “Bu kadar kaba olmana gerek yoktu, biliyorsun değil mi? *Onun* karşısına *ben* dikildim.”

Ethan gözünü Jude’dan ayırmıyor, onu dikkatle izliyordu. “Burada işi yok.”

“Kaybolmuş, Ethan.”

Ethan bakışlarını Jude'dan ayırıp bana döndü. "Bana Ethan deme."

"Pekâlâ, *Memur Scott*," dedim derin bir nefes vererek. "Burada bir çalışan değil, hasta olman gerektiğini düşünmeye başladım."

Ethan kaşlarını çatıp bir sağ bir sol gözüme baktı. Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı dönüp uzaklaştım.

Yaz boyunca Ethan'la birçok geceyi birlikte geçirmiş, güneş doğana kadar konuşmuştuk. Genellikle Amerika'yla İngiltere arasındaki farklardan, televizyon programlarından ve müzikten bahsederdik. Ethan'ın benden sadece birkaç yaş büyük olduğunu öğrenmiştim ama kendisini çok anlatmıyordu. Kariyerinde ilerlemek için burada bir yılını tamamlaması gerektiğini söylemişti. Tüm kurumlar arasında Dolor'a takılıp kalmış.

Burada olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Fakat onun bu kadar ilgisini çeken şey, kız kardeşiyle arasındaki benzerlikler olmuştu. Geçen yıl Oscar bana saldırdıktan sonra ilk karşılaştığımızda, kız kardeşinin de tecavüze uğradığını ve kısa bir süre sonra öldüğünü öğrenmiştim. Ethan kız kardeşiyle ilgili ayrıntılara girmese de travmatik geçmişimin her bir anını öğrenmek istedi. Ben de önemsemedim. Kız kardeşine olanları anlamasına yardımcı olacaksa elimden geleni yapmaya hazırdım.

Odama girdiğimde burnuma keskin bir ölü kokusu geldi ve kapım arkamdan kapanırken hızla elimi burnuma götürdüm. Kokunun kaynağını bulmaya çalışmadan önce yeni defterimi masamın üzerine fırlattım.

Dayanılmaz koku, hislerimi köreltti ve safra boğazımın arkasını yakarak beni uyardı. Çömelerek yatağımın altındaki tekerlekli sepeti çıkardım. Karşılaştığım manzara karşısında ellerimin üzerine yığıldım ve sırtım masaya çarpına dek geri geri sürünerek oradan uzaklaştım. Çığlık attım. Gördüklerim karşısında gözlerim kocaman açılmıştı.

Sepetin içinde ölü, parçalanmış bir hayvan yatıyordu.

Kıpkırmızı kanı ve tüylü bedeni kıyafetlerime karışmıştı.

Çöp kutuma doğru sürünerek ilerledim ve kusmak üzereyken eğildim.

“Mia? Tanrı aşkına...” dedi bir ses. Ardından elleriyle omzumu kavradı.

Bu ani dokunuş karşısında irkildim ve duvardan destek alarak döndüm. Ethan olduğunu görünce kollarımı boynuna dolayıp gömleğinin yakasına sarılarak ağladım. Vücudu bir an için kaskatı kesildi, sonra gevşeyip beni kendine çekti. Elleriyle ensemi kavradı.

“Böyle bir şeyi kim yapar ki?” diye haykırdım.

Ellerini başımın arkasında gezdirirken belimi daha sıkı kavradı. Nefes verirken, “Hasta bir pisliğin teki,” diye mırıldandı. “Hadi gel. Seni buradan çıkarmam ve bu olayı bildirmem gerekiyor.”

Ethan gözlerimi tekerlekli sepetimdeki görüntüden koruyarak beni hemen dışarı çıkardı. Kafamdaki görüntüden kurtulmaya çalıştığım anda beni duvara yasladı. Kemerinden telsizini çıkarıp konuşurken mavi gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Evet, dördüncü kanat...” diye tekrarladı telsize. Sonra da cihazı yerine yerleştirip iki elini omzuma koydu. “Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

Başımı iki yana sallarken titreyen ellerimi kontrol etmeye çalıştım.

“Seni tehdit eden biri var mı?”

Tekrar başımı iki yana salladım. “Hayır. Bütün yaz çok sakinim.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülünce Ethan onu yakalamak için uzandı ama temas kuramadan duraksadı. İç çekip elini ve başını aynı anda indirdi.

“Ethan...” diyebilirdim sadece. Adı hem bir yakarış hem de bir soru olarak çıkmıştı. Bana bunu unutturmasını, son on dakikayı silmenin bir yolunu bulmasını söylemek istiyordum ama artık konuşamıyordum. Duygularımı belli etmemek için yanağımın içini ısırp gözyaşlarımı bastırdım.

Ethan başını kaldırıp bir eliyle yüzümü tuttu. "Ben etrafa bakınırken burada kalabilir misin?"

Başımla onayladım, o da yanımdan ayrıldı.

Sırtımı duvara yaslayıp kalçalarım yere değene kadar aşağı kaydım.

Duş başlığından akan suyun üzerinden, "Peki şimdi nerede kalacaksın?" diye sordu Jake.

Suyun altında ne kadar kalırsam kalayım, ölü kedi gözümün önünden gitmiyordu. Vücudumu kızarıncaya kadar ovalarken son birkaç haftayı tekrar tekrar düşündüm. Birinin neden bunu yapabileceğine dair bir ipucu aradım ama bulamadım. "Tahmin et bakalım," dedim iç çekerek.

"Lütfen bana farklı bir kanat deme."

"Hayır, Memur Scott buna izin vermez," dedim alçak sesle. Bu yoruma takılmamasını ya da bundan bir anlam çıkarmamasını umdum. Ethan'la arkadaş olduğumuzu kimse bilmiyordu, Bria bile. Arkadaşlığımız gece yarısında gizliydi ve herkesten uzaktaydı. Tamamen bana ait, değer verdiğim bir şeydi. Odamda ölü hayvan bulunana kadar işini ve beni ustalıkla birbirinden ayırıyordu. Şimdiyse bu iki dünyanın çarpışması an meselesiydi ve bunun aramızdakileri nasıl değiştireceğini merak ediyordum.

"Öyleyse nerede?"

Suyun altında dönüp başımı arkaya yatırarak parmaklarımla kafa derime masaj yaptım. "Ollie'nin eski odasında." *İlk öpüş-tüğümüz oda. Ona yavaş yavaş âşık olduğum oda. Sayısız kez seviştığımız oda.*

Jake'in bizi ayıran duvarın diğer tarafından, "Olamaz," diye güldüğünü duydum. "Yazık sana. Bu tam bir işkence."

"Hiç sorma."

"Kimin yaptığıını bulabildiler mi?"

"Hayır ama soruşturma açıldı."

Duş başlığını kapatıp saçımı yıkadım. "Kahretsin, havluyu unutmuşum. Getirebilir misin?"

“Elbette, bir saniye bekle,” dedi Jake. Soğuk, yavaşça ıslak bedenimde gezinirken çıırılçıplak bekledim. Birkaç dakika sonra Jake perdenin aralığından havlu uzattı.

“Teşekkürler.” Havluyu vücuduma sarıp perdemi açtım. Jake çoktan *boxer*’ını giymiş, aynanın karşısında diş fırçasına macun sıkıyordu.

Başımı banyonun girişine doğru eğdiğimde Ethan’ın duvara yaslanmış vaziyette durduğunu gördüm. Göz göze geldiğimiz anda başını çevirip duruşunu düzeltti.

Geçen yıldan bu yana kampüsteki güvenlik iki katına çıkmıştı. Her kanada bir güvenlik görevlisi atanmıştı, bizimki de Ethan’dı. Görevliler yemekhane ile ortak banyo arasında dönüşümlü olarak nöbet tutuyordu. Üzerimdeki havluyu sıkıp lavabodan diş fırçamı aldım. “Üstelik her şeyin yenisini alana kadar bu *Looney Bin* kıyafetlerini giymek zorundayım.” Tezgâhın üzerinde beni bekleyen tatsız kıyafetlere baktım. “*Cute but Psycho*” tişörtüm de dahil tüm eski kıyafetlerim mahvolmuştu.

Jake ağzındaki diş macununu tükürdü. “Ah, işler giderek daha da iyi bir hal alıyor desene.”

“Evet, bir de bana verdikleri iç çamaşırını görsen.”

Diş fırçasını lavabonun kenarına vurmadan önce suyun altına tuttu. “Neden umursuyorsun ki? Zaten kimsenin iç çamaşırını görmesine izin vermiyorsun.”

Göremesem de Ethan’ın gözlerini bir kez daha üzerimde hissettim. Başımı çevirdiğim an gözlerim onun delici mavi, kısık gözleriyle buluştu. Bana çocukmuşum gibi davranması canımı sıkıyordu ama sonra bana öyle bir bakış attı ki, kafasını biraz karıştırmanın o günü atlatmama yardımcı olacağını düşündüm.

Buhar yavaş yavaş kaybolduğunda banyodaki birkaç kişi de gitmişti. Yaz boyunca öğrencilerin sadece yarısı buradaydı ama çok geçmeden ortak banyo iyice kalabalıklaşacaktı ve duşlarımı sabahları almam gerekecekti.

* *Sevimli ama psikopat.* (ç.n.)

Sarı saçlarını karıştırarak “Neyse, sabah görüşürüz,” dedi Jake. Ben dişlerimi fırçalamayı bitirirken hızla uzaklaştı.

Yalnızca Ethan ve ben kalmıştık. Tekrar ona bakmak için döndüğümde duvara doğru gerindi; gözlerini bana sabitlemiş, ellerini kemerine kenetlemişti. Yüzünü başka tarafa çevirmek istiyordu, verdiği mücadeleyi yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum ama daha güçlü bir kuvvet gözlerini bana dikmesini sağlıyordu.

Havlumu açtım, ayaklarımın dibine düştü.

Ethan kızıl kirli sakalının ardında dişlerini sıkı, gözleri çıplak bedenimi tepeden tırnağa süzdü. Vücudu hâlâ duvara yapışmış vaziyetteydi. İkimiz de derin derin nefes alıp birbirimize bakarken göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükseliyordu. İyice ağırlaşan hava etrafımızı kapladı.

En sonunda ondan beklediğim bakışı gördüm. Hayranlık ve beğeni.

Çatallaşmış bir sesle konuşmaya başladı. “Üzerini giyin, Jett.” Hemen boğazını temizledi. “Lütfen.”

“Sana hiç teşekkür etmedim,” diyerek havluyu yerden alıp saçımı kuruladım. “Fakat bana çocukmuşum gibi davranmandan bıktım.”

Başını başka tarafa çevirdi. “O zaman çocuk gibi davranmayı bırak.”

“Beni çocuk olarak mı görüyorsun?”

“Yapma bunu.”

Parmağımla göğsümü işaret ederek, “Hayır, bana bak,” diye zorladım. Ethan bir an için başını eğdi. Beklerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi; bana tekrar bakılması için yalvarıyor, tekrar beğeni dolu bakışlar almak istiyordum. Tıpkı Ollie’nin yaptığı gibi. “Beni çocuk olarak mı görüyorsun?”

Ethan başını kaldırdı, yüzünün geri kalanı düşerken gözleri beni içine çekiyordu. “Hayır, Mia, kesinlikle çocuk değilsin.”

Çıkmadan önce avucuyla arkasındaki duvarı tokatladı.

Ollie'nin odasının şimdi diğer odalardan bir farkı kalmamıştı. İçerisi artık "Ollie" diye bağırmıyordu. Bir çalışma masası, tekerlekli bir sepet ve yükseltilmiş bir yatakla bir sonraki mahkûm, yani benim için hazırlanmıştı. Defterim masanın üzerinde duruyordu, açmadan önce sandalyeye oturdum. Boş sayfalar doldurulmayı bekliyordu. Bir sonraki sayfaya geçmeden önce mürekkebin tüm sayfayı renklendirmesi fazla zamanımı almadı. Odamdaki hastalıklı sürprizden Ethan'ın banyodaki bakışlarına ve Ollie'ye kadar her şeyi yazdım, günüm ilham kaynağım oldu.

Düşüncelerim eninde sonunda Ollie'ye çıkıyordu.

O gece kendi çılgınlıklarımın sesine uyandım. Ethan gelmedi. Yorganımı tekmeleyerek açtım ve vücuduma yapışan terden sırlıslık olmuş *Looney Bin* kazağını çıkararak nefes almaya çalıştım.

Sonraki günler de aynıydı. Ethan gün boyunca benden kaçıyor, akşam çökünce de gece terörü* korkusundan gözüme uyku girmiyordu. Bazı geceler ağlayarak uyuyordum, bazen de hiç uyumuyordum.

Bria Cinsel İstismara Karşı Kadınlar (WASA)** toplantısında çember oluşturarak oturduğumuzda, "Hâlâ kâbus görüyor musun?" diye sordu. Destek grubumuz perşembe günleri akşam yemeğinden önce grup terapi odasında toplanıyordu. Yaz boyunca sadece bir kız katılmıştı ama bir hafta sonra sömestr resmen başladığında daha fazlasının geleceğinden emindim.

Öne doğru uzattığım bacaklarımı çaprazladım. "Maalesef," dedim iç çekerek. Hiçbir zaman sandalyelere oturmazdık, hep yerdeydik. Böyle olunca daha samimi görünüyordu. "Geriye doğru pedal çeviriyormuş gibi hissediyorum çünkü kâbusların ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum. Uyandığım anda silinip gidiyor."

"Belki de uyku bozukluğun vardır. Uyku apnesi gibi. Bu da hatırlamanı engelleyebilir." Tyler omuz silkti.

* Uyku sırasında yaşanan korku veya dehşet ataklarına verilen isimdir. Sıklıkla uykuda çılgılık atma, çırpınma da bu duruma eşlik etmektedir. (ç.n.)

** *Women Against Sexual Abuse*'un kısaltmasıdır. (ç.n.)

Tyler, Dolor'a bu yaz başlamıştı. O, Bria ve ben toplantılarımızda arkadaş olmuştuk. Tyler'ın da en az benim kadar her şeyi bilen biri olduğunu öğrenmiştim, hikâyelerimiz benzerdi. O da yaklaşık bir yıl önce tecavüze uğramış ve bunun sebep olduğu anksiyetenin üstesinden gelememişti. Birçok kez kendine zarar vermiş, bunu engellemek için bir ay içinde iki kez akıl hastanesine yatırıldıktan sonra en sonunda buraya gelmiş ve hepimiz gibi toplumdan dışlanmıştı. Onun saçı uzundu ama ikimizin de gözleri kahverengiydi. Boyu benden sadece iki santim kadar kısaydı. Vücudu daha dolgundu ama birkaç aya kalmaz zayıflayacaktı. Bu kaçınılmaz sondu ve o anı iple çekiyordu.

"Tüm bunlar ne zaman başladı?" diye sordu Tyler.

"Küçükken... O olaydan sonra da görüyordum. Fakat Ollie gittikten sonra tekrar görmeye başladım..." Ona duyduğum özlem her geçen gün daha da artıyor ve bunu herkesten gizlemek için takındığım yüz ifadesi benim için günlük bir mücadeleye dönüşüyordu. Ollie'yle hayatım ve ondan sonraki hayatım olmak üzere iki dünyanın arasına sıkışmıştım. *Sonrası* olmasını ne beklemiş ne de istemiştim. Hem bedenim hem de kalbim bunu reddediyor, beni her gece ayakta tutuyor ve gece terörüne neden oluyordu. Kafamın içinde dolaşıp duruyor, sözleriyle beni her an esir alıyor, sesiyle sürekli aramızdaki bağı hatırlatıyordu. Bana bu güzel travmayı miras bırakmıştı, paylaştıklarımızın ateşi içimde yanmaya devam ediyordu.

Ancak bu defa alevin sönmesini istiyordum.

Tek başıma katlanamayacağım kadar büyük bir yangındı, beni yakıp kül ediyordu. Her sabah onsuz bir gün daha geçirmeye uyanıyordum.

"Ah, doğru... Ollie," dedi Tyler. "Hakkında bu kadar çok şey duyduğum Ollie'yle tanışamamış olmam ne kötü."

"Belki de Ollie'nin yokluğu seni tetikliyordur," diye araya girdi Bria. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Uzun süreli bunalımımından çıkmama yardım etmişti. Bel-

ki de ona çok fazla güveniyordum. Bilmiyorum... Neyse, sana odaklanalım,” diyerek Tyler’ı işaret ettim. “Hâlâ psikiyatristin yazdığı ilaçları kullanıyor musun?”

“Evet. Doktor Butala Tanrının bir lütfu, adeta kutsal kâse. Anksiyete bitti. Depresyon da yok. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Bria gözlerini devirdi. “Ne zaman etkisinin geçeceğini merak ediyorum. Bir noktada mutlaka bağışıklık kazanacaksın, değil mi?”

“Ne kadar da pozitifsin,” diye mırıldandım.

“Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. İlaçlar seni bir yere kadar götürür, eninde sonunda etkileri geçer ve başka bir hapa başlaman ya da sorunun kaynağını bulman gerekir,” diyerek karşı çıktı Bria.

Haklıydı ama Tyler’ın kendini yenilmiş hissetmesini istemiyordum. Tek seferde sadece bir gündemle mücadele etmemiz gerekiyordu.

Tyler, “Bilmiyorum ama bu ilaç libidomu falan yükseltti. Olaydan beri seks hiç aklıma gelmezken şimdi yanımdan geçen her erkeğe bakıp düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum,” diye itirafta bulundu. “Jake’le ilgili fantezilerden bahsetmiyorum bile.”

Bunun üzerine hepimiz kahkahaya boğulduk.

“Çok iyi!” Nefesimi toparlamaya çalışarak güldüm. “Hepimiz bir grup azgın ergen gibi konuşuyoruz.”

Tyler elini kaldırdı. “Teknik olarak ben hâlâ ergenim.”

Haklıydı, Tyler daha on dokuz yaşındaydı. Ben yirmi yaşma yeni girmiştim, Bria ise yazın yirmi olmuştu.

“Baksanıza, şu Yeni Çocuk’un biraz eğlenmeye ihtiyacı var sanki.” Bria gülümsedi.

“Jude bana kötü bir izlenim veriyor.” Kedi olayının hemen öncesinde koridorda ona rastladıktan sonra ne beni tutuşu ne de bakışları aklımdan çıkmıştı.

“Sana herkes kötü bir izlenim veriyor,” diyerek karşı çıktı Bria.

Haklıydı.

Ağlayarak uyuduktan sonra karanlık bir odada, bir kez daha alınma bastırılmış soğuk bir havluyla uyandım. “Ollie?” Gözlerimi kırpıştırarak açtım.

“Hayır, Jett. Ethan,” dedi endişe dolu bakışlarla bana doğru eğilerek. “Hep Ethan.”

Hiç düşünmeden kollarımı boynuna dolayıp onu iyice yakınımaya çektim. Tek arzum verdiği güvende olma hissinin ve rahatlığın beni sarıp sarmalamasıydı. Beklenmedik şekilde tüm prensiplerini bir kenara bırakarak yanıma kıvrıldı ve beni kendine çekti. Parmaklarıyla yüzümdeki saçları kenara iterken güçlü kolları beni vücudunun sıcaklığına yasladı.

“Sana kızgıyım,” diye fısıldadım.

İç çekti. “Ben de sana kızgıyım.”

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. “Ben sana ne yaptım ki?”

“Sürekli dikkatimi dağıtıyorsun. Şimdi arkanı dön bakalım, Jett.”

Söylediğini yapıp diğer tarafıma döndüm ve Ollie için döküğüm yaşlar yanaklarımdan süzülürken gözlerimi kapattım. Ethan saçımı toplayıp ensemin yukarısına kaldırdı ve önceden her gece yaptığı gibi soğuk havluyu enseme yerleştirdi.

Ancak bu gece başkaydı.

Bu gece onun yanıma yattığı ilk geceydi. Yanımda Ollie olsun isterdim ama Ethan’ın olması darbeyi *biraz* olsun hafifletiyordu. Anılar beni avlayıp güçsüzleştirdikçe gözyaşlarıma engel olamıyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve çılgınlıklarım geceye karışırken gözümün önüne o görüntüler geldi.

Ollie’nin bana verdiği sevgi ve bizim için inşa ettiği gelecek

beni adeta esir almıştı. Sonra o ellerimden kayıp gitmiş, bense paramparça olmuşum. Yedi ay boyunca geriye bir tek parçalarını toplayan ben kalmıştım.

Ethan da yardımına koşmuştu.

Gerçi ondan bunu hiç istememiştim. Yine de burada, bir gece önce topladığı tüm parçalar tekrar eden kâbusla yeniden paramparça olurken bana sarılıyordu.

Ethan'ın, Ollie hakkında bildikleri sınırlıydı. Bria ve bana uyuşturucu vermekten tutuklanan ve neredeyse bana tecavüz etmeye yeltenen Oscar'm kardeşi olduğu gerçeği dışında bir şey bilmiyordu. Uykumda Ollie'nin ismini bağırdığım ilk gece, Ethan bana neden onun adını sayıklayıp durduğumu sormuştu. Sebebini anlayamadı, asla da anlayamayacaktı.

Ollie hakkında konuşmak bana daha fazla acı vermekten başka bir şey yapmıyordu, bu yüzden gereksiz yere kendimi incitmekten kaçınıyordum.

Ethan'ın kollarımda gezinen parmakları, vücuduma ciğerlerimi tamamen doldurması için adeta sessiz bir izin verdi. Güven verici bir sesle, "O gitti, Mia," dedi saçıma doğru. Kolunu kolumun altından uzatarak göğsüme getirdi ve sanki ona yeterince yakın olamıyormuşum gibi beni kendisine sabitledi. "Sen tekrar uykuya dalana kadar kalacağım."

Gün geceye karıştıktan sonra saklanmak imkânsızdı. Ollie yanımda değildi, bunu atlatmama yardımcı olamıyordu ve ben öfkeliydim. Ollie kendimi nasıl kurtaracağımı öğretmişti ama bu kez boğuluyordum ve acının akıntısına karşı yüzecek gücüm yoktu.

Fakat Ethan başımı suyun üstünde tutuyordu.

Hiç değilse, gözlerimi kapattığımda yanımdaki Ollie'ymiş gibi hissedebiliyordum.

Çaresizdim.

ÜÇ

“Tam karşımda aldığın o son nefesin
unutulmaz hatırası yüzünden
geceleri gözüme uyku girmiyor.”

OLIVER MASTERS

Oliver

“En azından çay içmek için durabilir miyiz? Kafeine ihtiyacım var,” diye sordum. Cevabı çok iyi biliyordum ama bu yolculuk epey uzamıştı. Ayrıca hapishaneden yola çıkalı üç saat olduğu için huzursuz bacaklarımı biraz esnetmem gerekiyordu.

Güvenlik görevlisi isteğimi yerine getirme zahmetine girmeden, küçük minibüsün camından dışarıyı seyretmeye başladı. Onu hatırlamıyordum. Koyu tenliydi, parlak kel bir kafası ve ince bir vücut yapısı vardı. Sıçrayıp duran dizimi sabitlemek için dirseklerimi dizlerime dayamaya çalıştığımda kelepçeler metale çarptı ve tenimi çizdi. Başımı minibüsün yırtık derisine yaslayarak inledim. Garip sessizliği bölerek, “Dolor’da yeni-sin sanırım?” dedim gardiyana. “Seni daha önce görmemiştim. Hangi binada görevlisin?”

“Bir saatlik daha yolumuz var. Bunun ikimiz için de rahat geçmesini sağlasak olur mu?”

Başımı pencereden dışarıya çevirerek Dolor’da beni nelerin beklediğini merak ettim. Belki de hapishane o kadar da kötü değildi, birçok kez saatlerce sorguda tutulmamı saymazsak bana adil davranılmıştı. Dedektiflerin kardeşim Oscar’a karşı güçlü bir dosya hazırlaması beş ay sürmüştü. Başlarda işbirliğine yanaşmamıştım ama bunun tek nedeni kızgın olmamdı.

İlaçlarımı almadığım ikinci haftanın ardından duygularım beni dört bir yandan ele geçirince kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Tek düşünebildiğim oydu.

Tek arzum oydu.

Bir tek onu istiyor, ona ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmeksizin, şiddetli bir fırtına gibi her parçama saldırıyordu. Beni kontrol altına almak için Dolor’a ulaşip tıbbi evraklarımı istediler, sonra da beni tekrar ağrı kesici haplara başlatıp en sonunda tam istedikleri noktaya gelmemi sağladılar.

Oscar hak ettiğini bulmuştu. Peki ya ben? Suçlandığım tüm cinsel suçlardan aklanmıştım. Hiçbir zaman gönüllü olarak fuhuş çetesiyle ilişkim olmamıştı, sadece bir fahişenin meyvesiydim.

Ne yazık ki, Dolor’a ilk yerleştirilme sebebim olan suçtan aklanamadım. Dedektiflere, daha on yedi yaşımdayken abim yüzünden yaşam destek ünitesine bağlanan Brad’e karşı işlediğim suçta masum olduğumu açıkladıktan sonra bile suçlunun Oscar olduğunu doğrulayacak yeterli kanıt bulunamadı.

Oscar’ın sahte de olsa bir mazereti vardı. Benim yoktu.

Brad de iki ay önce ölmüştü.

Şimdi, kanuna aykırı yaralama yerine akıl hastalığı sebebiyle işlenen cinayete suçlanıyordum.

Dolor özgürlük için tek şansımdı.

Bu tamı tamına başladığım bok çukuruna dönmekti.

Bir yılım daha varken başladığım işi bitirmem için beni Dolor'a geri gönderiyorlardı çünkü Oscar'ı devirmelerine yardım etmiştim.

Hapiste geçirdiğim yedi ay boyunca bir arkadaş edinmiştim. İsmi Travis'ti.

Hayat hikâyelerimizi birbirimize, sanki onları başkaları yaşamış gibi anlatmıştık. Travis iyi bir dosttu, sadece yanlış kişilerle takılmıştı. Hikâyesi en hızlı yoldan paraya ihtiyaç duyan diğer umutsuz adamlarınki gibiydi. Bir soygunda gözcülük yapmış, öncesinde sicili temizmiş. O da benim gibi ortalarda görünmeyen bir babanın ve boktan bir annenin çocuğuydu. Dışarıda kendisini bekleyen bir kız olduğunu söyleyen Travis için umut vardı. Bana sevgilim var mı diye sormuştu. Olmadığını söylemiştim. Adını yüksek sesle söylemek şöyle dursun, ondan bahsetmeye bile cesaretim yoktu. Yine de sürekli aklımın bir köşesindeydi.

Ona karşı hissettiklerimi unutamıyordum ve son yedi ayda ilaçların, onların yardımı olmadan canımı yakacak bu acıyı hafifletmesinden memnundum. Hap yoksunluğum, Duygusal Kopukluk Bozukluğumun* hissettiklerimi daha da şiddetlendirmesine yol açmış ve beni tam anlamıyla deliliğe sürüklemişti.

Dolor'a geri götürülürken ilaçsız üç gün geçirmiştim ve yeniden bir şeyler hissetmeye değip değmeyeceği konusunda ikilemedim. Doktor Butala ya da Conway'den beni ilaçlardan uzak tutmalarını istemek ile istememek arasında gidip geliyordum.

Acıyla savaşmaya değer miydi?

Çok seçeneğim varmış gibi gelmiyordu.

Ona karşı hislerim, son altı saat içinde yavaş yavaş küllerinden doğmuştu.

Her saat bir öncekinden daha acı verici hale geliyordu.

Anayoldan çıkıp Dolor'ın giriş kapılarına uzanan patıkaya girdiğimizde, "Geldik," dedi güvenlik görevlisi. Tekerleklerin

* Duygusal ifade ve anlamada güçlük çekme durumunu tanımlar, bireyin duygusal deneyimlerini ifade etmekte veya başkalarının duygusal deneyimlerini anlamakta zorlanmasını içermektedir. (ç.n.)

altındaki yol taşa dönüştü ve gri gökyüzünün altında Dolor'ı görmek için pencereden baktım.

Vücudum Dolor'a giderek yaklaşıyor olmama tepki verdi, sinirlerim gerilmişti. Uzun ve kesik bir nefes aldım. On iki saatte bir kullanmam gereken ilaçları almadan üç gün geçirmiştım. Şimdiden kontrolümü kaybettiğimi hissediyordum ve beni bir şekilde dizginledikleri için minnettardım. Ellerim titriyordu, bu tepkimi azaltmak için ikisini de yumruk yaptım.

Minibüs kampüsün önüne kadar gelip park etti. Güvenlik görevlisi el ve ayak bileklerimdeki metal kelepçeleri çözmeden önce bileklerimi plastik bir kelepçeyle bağlayıp beni minibüs-ten indirdi, sonra da çift kapıdan geçtik.

Lynch güvenlik kontrol noktasında beni, "Oliver Masters," diyerek selamladı. "Tekrar hoş geldin demek isterdim ama bu tamamen sana bağlı." Lynch'i görmeyeli yedi ay olmuştu ama adam sanki yirmi yıl yaşlanmıştı. Özel dikim takım elbisesi ne kahverengi gözlerindeki yorgunluğu ne de saç çizgisinin çok daha hızlı bir şekilde gerilemesine neden olan belirgin stresini maskeliyordu.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Emin ol, ben de en az senin kadar bu seneyi dertsiz atlatmak istiyorum." Sözlerimde ciddiydim. Kardeşime hapisanede eşlik etmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

Lynch başıyla beni onaylayıp kapı dedektöründen geçirdi, ötmedim. Koridorlardan ofise doğru yürürken başımı eğip ayaklarıma sabitledim, onunla her cumartesi sabahı bir kaçış olarak buluştuğumuz kütüphanenin kapılarını görmeye dayanamazdım.

Yine de kahkahası kafamın içinde yankılanarak bana o sabahları hatırlattı.

Onu kovalarken uçuşan kahverengi saçı gözümün önüne geldi.

Kalbimi durduran gülümsemesi, hiç istemesem de düşüncelerimi ele geçirdi.

Beni anılarımdan kurtararak, “Bu taraftan,” dedi Lynch. Dekanın ofisi değişmemiştir.

Lynch işaretparmağını kaldırdıktan sonra telefonunu aldı, ben de masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdum. Alnımdaki ıslaklığı gömleğimin koluna sildim, soğuk soğuk terlerken bir yandan da titriyordum.

“Doktor Butala, evet... Oliver Masters şu an içeride... Hı hı...” Lynch başını aşağı yukarı sallayıp hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı. “Psikiyatristin şu anda yolda, o yüzden bekleyeceğiz.” Arkasını dönmeden önce Lynch’in kahverengi gözleri bir süreliğine benimkilerle buluştu. Gözlerinin rengi bir şişe *Jack*’le* aynıydı ve onu bir kez daha hatırlamak yüreğimi burktı.

Doktor Butala’yla hiçbir zaman pek anlaşılamamıştık ama iyi niyetli ve dürüst biriydi.

Beyinde kimyasal dengesizlikler olduğuna inanıyordu; o da –hâlâ adını ne aklıma getiriyor ne de söylüyordum– bunun bir bozukluk değil, insanın tüm kalbiyle hissedebilmesi için bir lütf olduğunu düşünüyordu. Beni olduğum gibi seviyordu ama sadece bir tarafımı görmüştü. Hastalığımın diğer yanım, kötü yanını görmesine hiç izin vermemiştim.

Butala, Lynch onu içeri buyur etmeden önce kapıyı tıklattı.

“Masters, geri gelmene sevindim,” dedi elini omzuma koyarak. Hafif aksanı olan, Hindistanlı ufak tefek bir adamdı.

Başımı eğip onu selamladım. “Ben de.”

Butala yanıma oturup dosyayı kucağına koydu.

“Öncelikle seni Oscar’la uygunsuz bir duruma soktuğum için tekrar özür dilemek istiyorum,” dedi Lynch. Sesi yumuşak ve samimi geliyordu. “Bilseydim, buna asla izin vermezdim. Olanları geride bırakıp baştan başlayabilir miyiz?”

“Tabii, efendim.”

Gözlerindeki rahatlamayı fark ettim ancak sadece birkaç saniye sürdü. “Harika. Bu konuyu aradan çıkardığımıza göre

* *Jack Daniel’s*; viski markasıdır. (ç.n.)

asıl meselemize dönelim. Bugün yeni dönem başlıyor ve geçen hafta çoktan birkaç aksilik yaşadık. Her ne kadar bana kardeşin konusunda bilgi vermemiş olsan da olağandışı bir şey olursa bana söyleyeceğine güvenebilir miyim?” diye sordu Lynch kaşlarını kaldırarak. “Bu noktadan sonra tek istediğim açık iletişim.”

Söylediği her kelimeyi anlamama rağmen sesi kafam suyun altındaymış gibi bir duyulup bir kayboluyordu. Kulak zarımdaki sisi temizleyeceğini umarak başımı salladım. “Neler oldu?”

Lynch’in bakışları Butala’dan bana kaydı. Derin bir nefes alıp sandalyesini öne çekti ve dirseklerini masanın üzerine koydu. “Nasıl da öğreneceksin, o yüzden benden duysan iyi olur,” diyerek kollarını kavuşturdu. “Geçen haftanın başına kadar bir şey yoktu, o yüzden kimin yaptığını söylemek zor ama bazı eşek şakaları yapıldı. Belki çok şey istiyorum, farkındayım ama bu işin arkasında olmadığından emin olduğum tek kişi sensin, o yüzden gözünü ve kulağını dört açmanı rica ediyorum.”

“Eşek şakası mı? Tam olarak ne oldu?”

“Geçen hafta başında bir öğrencinin odasında parçalanmış bir kedi bulundu. Dün de bir kapının önüne kanla hedef işaretli çizilmişti,” dedi Lynch tiksinierek. “Senden bu işe karışmanı istemiyorum, Oliver. Sadece bir şey duyarsan ya da görürsen bana haber vermeni istiyorum.”

Midem ağzıma geldi.

Yutkunmaya çalıştım.

“Elbette.” Odaklanmakta zorlanıyordum, vücudum yavaş yavaş bana meydan okuyordu. Kelepçeli elimi alnımda ve saçımda gezdirdim.

Başını Butala’ya doğru sallayarak, “Güzel, şimdi tedavi planı hakkında konuşalım,” dedi Lynch.

Aklım bu şakaların ne olduğuyla ve içerisinin neden bu kadar sıcak olduğuyla meşgulken Butala dosyamı açtı.

“En son ne zaman ilaç aldın?” diye sordu.

“Üç günü geçti.”

“Şu anda kendini nasıl hissediyorsun, Oliver?”

“Huzursuz...”

“Arkanı dön, muayene edeyim.”

Sandalyemi çeviren Butala boynundaki stetoskopu aldı. Bir ucunu kulağına, diğer ucunu da gömleğimin altından göğsüme götürdü. Buz gibiydi. O saatine bakarken oda sessizliğe gömüldü.

“Nabzın anormal derecede yüksek,” deyip başını kaldırıncı göz göze geldik. “Gözbebeklerin de büyümüş.” Lynch’e döndü. “Şimdiden yoksunluğun başlangıç semptomlarını yaşıyor.”

Hah. Yoksunlukmuş. Ölü parçalarımı yiyip bitiren, yalnızca pişmanlık ve suçluluk duygusunun kalıntılarını ortaya çıkaran içimdeki bu kargaşa için ne kadar da basit bir kelime. Birkaç damla ter saç çizgimden aşağıya, sıcak tenimin üzerinde buz gibi süzüldü.

“Kontrol altına al, geçen seferki olaylar tekrarlansın istemiyorum,” dedi Lynch.

Butala dönüp bana baktı. “Oliver, başka ne hissediyorsun? Öfke, üzüntü, mutluluk?”

Dizim bir kez daha sıçrayınca bacağımı uzattım. “Hiç. Hiçbir şey hissetmiyorum, sadece huzursuzluk hissi var.”

“Tedavisine bugün yeniden başlayabiliriz ancak üç gündür atlanan dozajları düşününce etki etmesi birkaç gün alır. İlaçlar etkisini gösterene kadar onu hücrede tutabilirsiniz ama bunu tavsiye etmiyorum. Kapalı tutmak iyileşme süresini uzatabilir.”

Lynch, “Siz ne önerirsiniz?” diye sordu Butala’ya.

Butala sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni bir bilim projesiymişim gibi inceliyordu. “Onu yeni yatakhaneğine yerleştirip bir hafta içinde yeni programına başlamasını sağlayın.”

“Pekâlâ,” dedi Lynch iç geçirerek. Sandalyesinde gerindi. “Oliver, lütfen beni buna pişman etme. Bu hiç de iyi bir başlangıç olmaz.”

Güvenlik görevlisi bana hemşire odasına kadar eşlik ederken başımı önüme eğdim. Merdivenleri çıkarken birkaç kez dengemi kaybettim ve aceleyle toparlanmaya çalıştım. Bileklerimin bağlı olması bana hiç yardımcı olmuyordu.

Sabahın ortaları olmuştu ve dersler bugün başladığına göre herkes üçüncü katta olmalıydı. Hemşire Rhonda kendini tutamayarak beni kucakladı. Aramızda bir kol mesafesi bırakırken güvenlik görevlisine, “Çıkar şu plastik şeyleri, Jerry. Bu çocuk bunları hak etmiyor!” diyerek çıkıştı.

“Rhonda, bu çocuklar senin yumuşak karnın.” Jerry kıkırdadı ve plastik kelepçeleri bıçakla kesti.

Bileklerim serbest kalınca iç kısımlarını ovuşturdum.

Başını iki yana sallayarak, “Ah, Ollie. Saçma düzgün bir tıraş gerekiyor,” dedi Hemşire Rhonda. “Ben hallederim, sonra da gidip duş alırsın. O sırada Jerry’ye depoda bıraktığın eşyalarını getirmesini söylerim, olur mu?”

“Evet, kulağa gayet güzel geliyor.” Başım dönse de gülümsemeye çalıştım.

Bir sandalye çekti, çekmecedен makas ve tarak alıp oturmamı işaret etti. “Pek iyi görünmüyorsun. Yüzün solgun.” Arkamda kaybolmadan önce elinin tersini alnıma bastırdı.

“Yoksunluk çekiyorum,” dedim başımı sabit tutarken. “Çok kısa olmasın.”

Rhonda enseme vurdu. “Bir yıldan uzun süredir saçını ben kesiyorum, oğlum. Ne yaptığımı biliyorum.”

Yüzümde ufacık bir tebessüm de oluşsa, bana bir zamanlar yaptığım tek şeyin gülmek olduğunu hatırlatmaya yetmişti.

Altı ay çok uzun bir süre gibi gelmese de yeterliydi. Ona dokunduğum anda ruhumu ele geçiren kızı sevdiğimi anlamıştım. Altı ayımı onu birlikte olmamız gerektiğine ikna ederek ve onu tüm kalbimle severek geçirmiştım.

Son yedi ayımı ise uyuşmuş ve onsuz geçirmiştım.

Üç günüm de haplar olmadan, bir kış fırtınasının ortasında sıcak çarpması yaşayarak geçmişti.

Son altmış saniyem, bu kış kasırgasında bunaltıcı güneşin altında kalbimin parçalanmasını önlemek için onunla tanıştı-
ğımdan beri geçen günleri saymakla geçiyordu.

Evet, vücudumun kafası karışmıştı... En hafif tabirle durum
buydu.

Avuçlarımı hapishanede giydiğim mavi pantolonun pürüzlü
kumaşında gezdirdim, zayıflığımı ona aktarmaya çalışıyordum.
Tüm çırpınışımlarıma rağmen o kırılan her parçamı ele geçirmişti.
Geri kalan her şeyim tükenirken, bir tek onu düşünmek kalbi-
min atmasını sağlıyordu.

Bilmem gerekiyordu. “Bayan Rhonda?”

“Evet?”

“O nasıl?”

“Kim?”

Derin bir nefes aldım.

“Mia,” dedim nefesimi vererek. “Mia nasıl?”

Adım ilk kez yüksek sesle söylüyordum; dudaklarımdan çı-
kar çıkmaz ağrılarım şiddetlendi, onun tadına olan ihtiyacım
hissizleşme ihtiyacına galip geldi. Onun adı hem boğucu bir
lanet hem de bana can veren bir duaydı. Onun adı, göğsümün
daha da fazla ezilmesine ve birlikte yaşadıklarımızın anılarına
daha da fazla davetiye çıkarıyordu.

Bana hissettirdiklerine dair anılar.

Benim ona hissettirdiklerime dair anılar.

Mükemmellik.

Adeta kollarım için yaratılmıştı. Üzerime oturduğunda mü-
kemmel bir şekilde birleşiyorduk. İçine girdiğimde, yanımda,
karşımda, altımda... Neremde durursa dursun, birbirimize do-
lanmış ve hizalanmış bedenlerimiz mükemmel bir uyum için-
deydi.

Ne şekilde olursa olsun, birbirimizi tamamlıyorduk.

Vücudu benim krallığımdı.

İlahi öpücüğü benim kurtuluşumdu.

Ruhu benim cennetimdi.

Mia benim sonsuzluğumdu.

Ruhum onun ruhunu hissettiği andan beri bunu biliyordum. Kalbim onun adıyla titrerken ciğerlerim ufaldı.

“Mia dayanıklı çıktı. O kızlarla gurur duyardın. Bria’yla ikisi tüm yazı cinsel istismara uğrayan kızlar için destek grubu kurmakla geçirdi. Çok meşgul olduğu kesin.”

Rahat bir nefes alarak gülümsedim. Mia iyiydi; bu haber, onu görene kadar beni geçici olarak rahatlatacaktı.

“Olanlar utanç verici,” diye ekledi.

O an yüzümdeki gülümseme kayboldu. “Ne demek istiyorsun?”

“Dekan Lynch ona yapılan zorbalığı anlatmadı mı?”

“Bria’dan mı bahsediyorsun?” *Lütfen benim güzelimin adını söyleme, Rhonda.*

“Mia’dan bahsediyorum. Geçen hafta yatağının altında ölü bir kedi buldu.” Gözümün kenarına düşen bir tutam saç daha kesti. “Zavallı kız yeterince şey yaşamıştı zaten.”

Parmaklarım sandalyenin kollarını kavradı. Acı, yerini öfkeye bırakıyordu. Yanılıyor olmalıydı. Mia kimseyi bilerek üzmezdi, en azından onu bulduğum zamandan beri. “Hiç sinir krizi geçirdi mi? Ben gittiğimden beri buraya geldi mi ya da hücreye kapatıldı mı?”

Hâlâ aynı açık kahverengi gözleri olan kız mıydı?

Hâlâ benim Mia’m mıydı?

“Hayır, dediğim gibi durumu iyiye gidiyor.” İçini çekip saçımı karıştırdı. “Bu kesim iki hafta idare eder. Şimdi duş zamanı.”

Kel gardiyan Jerry bir çöp torbasının içine konmuş eşyalarla çıkageldi, ben de duşta Mia’yı düşünüp duygularımı ne pahasına olursa olsun kontrol etmeye çalıştım.

Onu görmem gerekiyordu.

Ancak bu şekilde olmazdı.

Suyun altında ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyor, içimde yavaş yavaş biriken öfkeyi bastırmaya çalışıyordum.

Birisi Mia'yı hedef almıştı.

Giysilerim yıkanmıştı, gri pantolonumu ve siyah tişörtümü giydim. Kendimi eski halime daha yakın hissediyordum ama huzursuzluk nöbeti hâlâ beni etkisi altına alıyor, duygularım her geçen saniye daha da kuvvetleniyordu. Jerry beni odama götürmeden önce Rhonda hızlı bir muayene yaptı.

Jerry'nin yanında Mia'nın kapısının önünde durdu. "Burası benim odam değil."

Jerry kapının kilidini açıp kulpu çevirirken açıklama yapma zahmetine girmedi. Kapı açılır açılmaz yeni anıların rüzgârı beni içine çekti. Hatıralar adeta girdap olup etrafımı sarmıştı. *Bilinçaltımın derinliklerine gömdüğüm anılar.*

Duvardaki yalıtım kaldırılmıştı.

Sağ duvara bir masa yaslanmıştı.

Başlığı ve ayaklığı olan bir yatak beni karşıladı.

"Daha önce burada kalan kız nerede?" diye sordum, daha önce onunla seviştiğim her yere dokunarak. *Şurada. Burada. Ve orada.*

"Bilmiyorum ki, burası benim kanadım değil. Ben üçüncü katta görevliyim," dedi Jerry. Başını sallayarak ekledi. "Unutma, akşam yemeği beş buçukta."

Sonra kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve beni kafamın içindeki görüntülerle baş başa bıraktı. Çantamı yere bıraktıktan sonra yatağın kenarına oturup gözlerimi kapattım. Bunlar çok fazla geliyordu. Bulantı midemde çalkalanıyor, ıstırap tüm gözleneklerimden sızıp her hücreme saplanıyordu. Hepsinden de önemlisi, çok bitkindim. Kapının üstündeki saate bakılırsa öğle yemeği geçmişti ve Mia kırk dakika daha Doktor Conway'in yanında kalacaktı.

Yatağın üzerine çökerek gözlerimi kapattım.

Altımda yattığı hali, açık kahverengi saçlarının yastığa yayılması, tatmin edilmeyi bekleyen bir arzuyla kalçalarını sallayışı gözümünden bir film şeridi gibi geçti. Yumuşak, pembe dudaklarını tahriş ederken vücudunun ona sunduğum haz-

dan dolayı titreyişini anımsadım. Hâlâ içindeyken kontrolünü kaybedişini seyretmek, bunun bir parçası ve amacı olmak, o ritim...

Mia...

Gözlerim açıldığında aradan üç saatten fazla zaman geçmişti. Yana yuvarlanıp oturur pozisyona geçtim, avuçlarımı kısa saçımda ve yüzümde gezdirmeye başladım. Vücudumun diğer kısımları hem Mia hem de hapların acı yokluğuyla titrerken her bir hücre, kas ve damar sanki kafatasımı yumrukluyordu.

Sadece birini seçebilirdim.

Haplar şu an fazlasıyla gereken günahtı.

Fakat Mia benim son durağımdı.

Başımı eğip saati ararken oda etrafımda dönmeye başladı. Akşam yemeği neredeyse bitmek üzereydi. Zar zor ayağa kalkıp ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak kendime gelmeye ve uyanmaya çalıştım.

Beni bu halde görmesi, isteyeceğim son şeydi ama fazla zamanımız yoktu. Çok geçmeden yine o kalpsiz pisliğe dönüşecektim ve şu an tek istediğim onun gözlerini görmektir. Hâlâ benimle olduğundan emin olmalıydım. Bana dokunmasını, dudaklarını öpmeyi ve gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum. Ona karşı duygularım kalbimden vücudumun geri kalanına akıyor, onun için çılgılık atıyordu.

Büyük bir çöküşün eşiğindeyken odadan çıktım ve koridor da sürünerek ilerledim, feci görüldüğüme emindim. Yemekhaneye yaklaştıkça kafamdaki düşünceler sınırlarımı daha da germeye başladı. *Benden nefret mi ediyor? Beni unuttu mu? Onu bile bile kendimden uzaklaştırdıktan sonra beni bir daha görmek ister mi?*

O gün kendimde değildim. Bunu biliyor olmalıydı.

Beni yemekhaneye yaklaştıran her adımda ruhum benden bir adım öndeymiş gibi hissediyordum. Bedenim de sadece ona

daha yakın olmayı istiyordu. Vücudumda pompalanan adrenalin, bedenimi arzulu ruhumla ayakta tutuyordu.

Yemekhaneye girmeden hemen önce durdum ve omzumu duvara yasladım, gözlerimi yerde girdap oluşturan mermerden ayırmadan derin bir nefes aldım.

Köşeyi döndüm, üçe kadar sayıp başımı kaldırdım.

Gözlerim hemen onu buldu.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, o güzel kahverengi gözleri kısılmıştı; Jake ne söylerse eliyle geçiştiriyordu. İçimde milyonlarca duygu belirdi, bu kaosun içinde kendimi sabit tutabilmek için elimi duvara dayadım. Ona anlattığım her şey; ciğerlerimin havasız kalması, kalbime bir ağrı saplanması, zonklayan başım ve gözümün önünde çakan şimşek... Hepsi bir anda olmuştu. Gözlerimi kapattım, bunun paramparça olmamı engelleyeceğini düşündüm ama yanılmıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda odanın diğer ucundan bana baktığını gördüm, gözlerim yaşardı.

Yüzündeki ifade değişmişti; artık birkaç dakika önceki gibi tebessüm etmiyor, gülmüyordu. Bunun sebebi bendim. Tökeyleyerek ayağa kalktı, ben de betonu iterek ona doğru koşmak istedim ama yalnız olmamız gerekiyordu.

Nasılsa peşimden gelir.

Arkamı dönüp ters yöne, neredeyse bir yıl önce ilk kez konuştuğumuz ortak tuvalete doğru yürüdüm. Kapının arkasına gelene dek her adımda bedenim tükeniyor, ellerim titriyordu. Sırtımı kapının yanındaki fayansa yasladım.

Gelecek.

Sonra kapı açıldı ve bedenim anında tepki verdi. Kollarımı Mia'nın beline dolayıp onu kendime çektim. Bahar yağmurunda yaseminle karışmış hindistancevizi kokusu tüm duyularımı harekete geçirdi.

Bana sıkıca sarılırken yüzünü göğsüme bastırdı, gömleğime gömülüp sessizce ağlamaya başladığında küçük omuzları titriyordu. O an beni bir arada tutan son ip de koptu ve dağıldı.

Nefesim yavaş yavaş kesildi, yanağımı başına bastırırken gözyaşlarım akıp gitti.

Gergin ellerimi saçında gezdirdim ve ensesini tutarak onu kendime yasladım. *Mükemmellik*. Başının tepesini, alnını ve ıslak yanağını öptüm. Beni sıkıca kavradı, ellerimi yüzünün iki yanına götürüp gözlerini görmek için çenesini kaldırdım.

O güzel, kızıl-kahve gözleri.

“Mia... Ben...” Konuşmaya çalıştım ama duygularım beni boğuyordu. Gözleri cam gibi parlıyordu ve gözyaşları yanaklarından akarken çenesi titriyordu. Bana çok sıkı sarılmıştı ama yeterince yakın değildik.

Hiçbir zaman yeterince yakın olamazdık.

Dudaklarımız birbirine çarptı ve bedenim anında duvardan kurtulup onunla birleşmek istedi. Kokusuna ve tadına aşına olan ruhum ondan beslendi, yoksunluğum yavaş yavaş ortadan kayboluyordu. Fakat beni kendine çektiği kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı ve elini kaldırıp yüzüme tokat attı.

Darbeyi yüzümde değil, kalbimde hissettim.

Karşımda dikilirken duygularının karmaşıklığı gözlerinden okunuyor, altdudağı titriyordu.

“Yedi ay!” diye bağırdı. “Bana ne yaptığına dair bir fikrin var mı?” Başımı iki yana salladım, bir adım ilerledim ama benden uzaklaştı ve yarattığı o küçük mesafe daha da derinleşti. “Senin için gardımı indirdim, seni tüm kalbimle sevdim ama en sonunda sen...” Avuçlarıyla göğsüme vurmaya başladı ve bu darbeleri kabullenmekten başka bir şey yapmadım. “Dizlemin üstüne çökmüştüm, Ollie. Sonra her şeyi altımdan çekip aldın ve yedi ay boyunca o lanet anılar ve boş vaatlerle yerlerde süründüm!”

Ağzından çıkan her kelime içime saplanarak beni üzerimde gezinen ellerinden daha da kötü parçaladı. Son yedi ay boyunca onsuz idare edebilmişim çünkü içten içe zaten bir ölüden farksızdım. Fakat haklıydı; benim için duvarlarını yıkmasını sağlamış, sonra da onu savunmasız bırakmıştı.

Onu öyle bir terk etmiştim ki, inşa etmek için uğraşıp durduğum bize dair inancı elinden almıştım.

Bir adım daha ilerledim, göğsümü bir kez daha itti.

“Bu ne cüret,” dedi boğuk, yenilmişlik dolu bir sesle. Kahverengi gözleri, bana duyduğu nefretle doluydu. Gözlerinden yaşlar süzülürken saç telleri ıslak yanaklarına yapıştı. “Gözlerimi kapatmaya korkuyorum çünkü her seferinde gözümün önüne sen geliyorsun ama açtığımda yoksun! Gittin!”

Onun bu tarafıyla daha önce de karşılaşmıştım ama şu an daha çok kendisine karşı savaşıyordu. Daha önce onu duşa götürüp suyun altında ona tutunduğumda da gözlerinde aynı dehşeti görmüştüm.

Gözlerine baktığımda yeni düşmanın ben olduğumu görüyordum ama bunu kabul etmeyi reddettim.

Tekrar üzerime yürüdü fakat bileğini kavrayıp göğsüme yakın tutarak onu kendime doğru çektim. “Şimdi buradayım.” Dudaklarımı dudaklarında gezdirdim, kollarımda titriyordu. “Yanımdayım.”

Gömleğimi çekiştirdi ve dudaklarımız birbirine değene dek beni aşağı çekti. Dudaklarım, yumuşacık ve ıslak dudaklarıyla buluştuğunda vücudumun kalanı akışkan bir hal aldı. Öpücüklerinden acısını ve bana olan daimi sevgisini anlayabiliyordum. Nefesini verdiğiğinde derin bir soluk alarak onu içime çektim.

Mia.

Şiir.

Sanki birbirimizden ayrı onca zaman geçmemiş gibi dudaklarımız senkronize bir şekilde hareket ederken, bedenimin geri kalanı hissettiği huzursuzluğu unutup ihtiyaçlarımıza boyun eğdi. Mia’yı duvara yasladım ve bir parçam ait olduğu yere yöneldi. Dudaklarını benim için aralayarak girmeme izin verdi, ben de cehennem gibi geçen son yedi ay boyunca farkında olmadan arzuladığım şeye kavuştum.

“Seni seviyorum, Mia.” Yüzünü kavradım ve bu anın gerçek olduğunu görmek için gözlerinin açılmasını bekledim. “Hep seveceğim.”

İlk öpüşmemizdeki gibi gözleri parladı. Onaylanmaya hiç gerek olmamasına rağmen içine tekrar dalmak için tek ihtiyaç duyduğum şey buydu.

Dilim yavaşça dilini okşadı, tat tomurcuklarında hâlâ içtiği elma suyunun lezzeti vardı. Ellerimin titremesini görmezden gelip dudağımı emerken, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü tuttum. Sıcak elleri gömleğimin altındaki tenimi yüceltiyor, yoksunluğun acısını hafifletmek için savaşıyordu.

Güçlü olmak için mücadele ettim, bunu onun için yaptım ama o mide bulantısı hissi başımı döndürdü. Başım omzuna düşer düşmez tuvaletin kapısı açıldı.

“Jett?”

Başımı kaldırdığımda kızıl saçlı bir güvenlik görevlisi kapı aralığından ikimize bakıyordu. Hemen Mia’dan biraz uzaklaştım ve bir ona bir kızıl saçlı mankafaya bakmaya başladım.

Mia’nın yüzü kızarmıştı ve ıslaktı, altın sarısı gözlerinin hırpalanmış bir hali vardı. Az önce aramızda geçenlerden dolayı kesik kesik nefesler alıp veriyordu.

Güvenlik görevlisi de bir bana bir Mia’ya bakıyordu, sonra aniden üzerime atıldı. Başım geriye savrulurken burnumdan gelen çatırtıyı duydum. Daha kuvvetli bir darbeye sırtım lavaboya çarptığında ellerimle burnumu ve gözlerimi kapattım. Belime şiddetli bir ağrı saplandı.

“Kes şunu!” Mia’nın çığlıkları banyoda yankılandı. “Ethan, dur!”

DÖRT

“Doğruya doğru, normal değilim.
Buna katlanmak senin için çok mu zor?”

OLIVER MASTERS

Mia

Ollie’yi ayağa kaldırıp lavaboya yaslarken, “Ollie... Aman Tanrım...” diye haykırdım. Dirseğini lavabonun kenarına dayadı, ayakta durmakta zorlanıyordu.

Ethan’ın arkamdan şaşkınlıkla, “Ollie mi?” diye sorduğunu duydum. Duymazdan gelerek kâğıt havlu otomatına yönelip birkaç tane kopardım ve soğuk suyun altına tuttum. Musluğu kapatıp Ollie’nin yanına döndüğümde gözlerimden hâlâ yaşlar akıyordu.

Elini çekip kâğıt havluları burnunun altına yerleştirdim. O sızlanırken başını arkaya yatırıp kanamasını durdurmak için tampon yaptım.

Dönmüştü ve zihnim, kalbimin beni getirdiği noktaya yetişemiyordu. Soğuk kâğıt havluları burnuna bastırduğымda gözlerini kapattı, bir yandan da hâlâ lavabodan destek alıyordu.

Avucuyla fayans duvara vururken, “Bu boktan duruma inanmıyorum,” diye homurdandı Ethan.

Yedi aydır içinde yaşadığım cehennem kaynama noktasına ulaşmış, Ollie gittiğinden beri yanımda olan tek kişiye sırtımı döndüğümde de içimden taşmıştı. Ethan’a doğru öfkeyle üç adım atarak omzunu ittim. “Bunu neden yaptın?”

Son on dakika içinde beni biraz olsun önemseyen iki kişiyi de fiziksel olarak yaralamıştım. Ne yaptığımın tamamen farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Aynı anda çok fazla duygu üzerime hücum ediyordu ve Ethan içeri girip Ollie’ye vurduğu an, içinde debelenip durduğum o yedi aylık saf cehennem üzerine salmak için ondan daha kolay bir hedef yoktu.

Elimi ona doğru savurdum ama hızla kolunu kendisine kalkan yaptı ve bir adım geri çekildi. Ona doğru bir adım daha atarak, “Korkak!” diye bağırdım.

Ollie kolunu belime doladı ve beni sürükleyerek ondan uzaklaştırdı. “Yapma, Mia. Zamanımız yok. Zamanım yok.” Bir eliyle beni gövdesine sıkıca sabitleyip sırtım lavaboya çarpına dek geriye yürüttü. Diğer eliyle kana bulanmış kâğıt havluları burnuna bastırırken kalçalarını bana doğru eğip beni adeta olduğum yere hapsetti. “Beni dinle. Burada ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. İkimiz de hücreye atılma riskini göze alamayız.”

“Sana durup dururken yumruk attı!” Ethan’la yüzleşmek için Ollie’den kurtulmaya çalışarak etrafıma bakındım. “Ona vurdun!”

Ollie beni tekrar önüne çekip dikkatimi toplamam için eliyle yüzümü kavradı. “Bunu hak ettim, aşkım.”

Ethan gergin ellerini kemerinden kirli sakalına, oradan da ensesine götürerek, “Nasıl döndün?” diye sordu. Yüzü solgundu, daha önce hiç bu kadar rahatsız olduğunu görmemiştim.

Avuç içi lavabonun kenarına değene kadar eğilip, “Lütfen, onunla biraz konuşmam gerek,” dedi Ollie. Duruşuna şöyle bir

bakınca şakaklarından terler aktığını, gözlerinin yaşardığını ve dik duramadığını fark ettim. Bir terslik vardı.

“Tek başınasın, Jett,” dedi Ethan başını iki yana sallayarak. “Ancak şunu bil, bu defa düştüğün yerden seni kaldırmayacağım.” Banyonun kolunu öyle sert çekti ki, kapı duvara çarptı.

Ollie parlayan yeşil gözleriyle bana baktı, zihnini zorlayan düşünceleri kontrol etmek isterken tüm kasları gerilmişti. “Az önce neler olduğunu sormak isterdim ama bilmek istediğimden emin değilim,” diye mırıldandı. Boştaki kolunu sırtıma koyarak beni kendine çekti.

Kollarımı ona doladım. Elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken hafifçe titrediğini fark ettim. Yüzünü görmek için başımı kaldırdım. “Hemşireye gitmen gerek, Ollie. İyi görünmüyorsun.”

İçeri bir öğrenci girince Ollie başını iki yana salladı, başka bir kız daha gelince de başı geriye düştü. İki öğrenci de yanımdan geçerken kısa süreliğine bizi süzdüler.

“Hadi, otomatik kilit saati gelmeden odama gidelim,” dedi Ollie, elimden tutup beni banyodan çıkardı ve koridorda gece duşu için banyoya doğru ilerleyen kalabalığın arasından geçtik. Eski odama yaklaşıp kapıyı açmadan önce burnuna tuttuğu kâğıt havluyla bana baktı. “O kadar oda varken beni buraya yerleştirdiler.”

“Odamı sana mı verdiler?”

Başıyla onaylayıp kapıyı iterek açtı.

Tökezleyerek yatağa yaslandı, kısık bir inlemeyle başını yastığa koydu. Sonra da yanma uzanmamı işaret etti. “Lütfen gel, her an bayılabilirim.”

Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. “Hasta mısın? Neyin var?”

“Şu an hiç iyi değilim,” dedi bana dönerek. “Lütfen yanıma gel. Elbette beni affetmeni isteyemem ama mesafeli olman, beni şu anki hislerimden daha fazla öldürüyor.”

Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bedenim benimle aynı

fikirde değildi. Bir refleks gibi ayaklarım ileri doğru hareket etmeye başladı. Dizlerim yatağın kenarına çarptı, çok geçmeden yanındaydım. Kâğıt havluyu çekip yatağın ucuna fırlattı ve kanamanın durup durmadığını görmek için parmaklarını burunun altına götürdü. Kanamadığını görünce arkasını dönüp yüzünü boynuma gömdü.

Beynim son yirmi dakika içinde olup bitenleri bir türlü kavrayamasa da en sonunda derin bir nefes verdim. Nihayet evimdeydim. Gerçi biraz değişmişti ama yeni bir kat boya atılmış gibi düşünebilirdim. Kalbim aradaki farkı bilmiyordu ama ellerim onun terli saçında ve titreyen teninde gezindi. Kesik kesik nefesler alıp verirken gömleği biraz nemliydi. Vereceği cevaptan korkarak, “İlaçlarını alıyor musun?” diye sordum.

“Bugüne kadar hayır. İlaç etki gösterene kadar yoksunluk çekiyorum. Sanırım tüm bu gelgitler beni hasta etti. Düzgün düşünemiyorum. Özür dilerim.” Bedeni karanlık büyüünün etkisiyle tir tir titrerken parmaklarını belime değdirdi. “Çok özür dilerim, Mia. Şu anda berbat haldeyim...” Yüzünü hâlâ boynuma gömdüğünden kelimeleri boğuk çıkıyordu. “Artık ne yapacağımı bilmiyorum.”

Aylarca yeniden bir araya geleceğimiz anı düşünmüştüm ama teselli eden tarafın ben olacağımı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Sıcak bedeni ellerimin altında titrerken nefesi, dudakları ve teri boynumu ıslatıyordu. Ağzından yumuşak, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir, “Özür dilerim,” mantrası dökülürken uykuya dalana kadar onu yatıştırdım. Çok geçmeden uyudu. O an karmaşık ve şaşkın gözyaşlarım onları tuttuğum hapisshaneden kaçmayı başardı.

Geri döndüğü için ağlıyordum ve bu mutluluk yaşları, üzüntü gözyaşlarına karışıyordu. Üzgündüm çünkü bu olanlar beni duygusal bir çalkantıya sürüklüyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu deneyimlemiştim, iyi biliyordum ama düzeltmek için elimden bir şey gelmiyordu.

Söyledikleri doğruysa, yedi ay önce beni koridorda terk eden o erişilmez, pislik haline dönmesi an meselesiydi.

Zeke ertesi sabah kahvaltıda masanın karşısından bana baktı. Keyfi yerinde görünüyordu, Ollie'nin döndüğünü bilip bilmediğini merak ettim. Ona söylemeye -en azından henüz- cesaret edemedim. Ollie'nin dönüşü geçiciyse, Zeke'in umutlarını korumayı tercih ederdim.

Eskiden masamızda sadece iki kişi varken bir yıl içinde Zeke, Bria, Jake ve Tyler'la kalabalıklaşmıştı. Ollie eskiden benim yanımda otururdu, acaba benim masama mı gelecek, yoksa Maddie, Jude ve Gwen'in oturduğu eski masasına mı gidecek diye merak ederdim.

"Bu sabah çok sessizsin," dedi Bria. Zeke'in iki yanındaki sandalyeye oturdu. "Yine bütün gece ayakta mıydın?"

Başımı iki yana salladım. "Şaşırtıcı bir şekilde bütün gece uyudum. Aylardır ilk defa oluyor." Bu durum gerçekten garipti. Yedi ay boyunca istisnasız ne olduğunu bile hatırlamadığım kâbuslarla uyanmıştım ama Ollie'nin döndüğü gece huzur içinde uyumuştum. Tesadüf diye bir şey yoktu.

"Öyleyse canını sıkın ne?"

Bria'nın arkasında, kapı aralığında duran Ethan'ın bakışları dikkatimi çekti ama ben bakınca gözlerini kaçırdı. "Hiç, yine o sabahlardan biri işte." Eninde sonunda hepsi öğrenecekti, umarım bu ben kabullendikten sonra olurdu. Başımı eğip tek lokmasına dokunmadığım tepsime baktım, Tyler masaya yumruğunu vurduğunda tüm bunların ne anlama geldiğini düşünüyordum.

"Benimdir!" diye bağırdı.

Zeke irkildi. "Dikkat et, Ty. Çocuğu korkutacaksın," dedim ona dönüp.

Ethan'ın olduğu tarafı işaret ederek, "Benimdir!" diye tekrar bağırdı.

Arkama döndüğümde Ollie'nin Ethan'ın önünde durup elini sıktığını gördüm. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Ollie siyah tişörtünü eşofmanının üzerine çekip bize döndü. Göz göze geldiğimizde o tanıdık, parlak yeşil bakışları ışıldadı. Saçı da her zamanki gibi karışıktı.

"A-man Tan-rım!" dedi Tyler şaşkınlıkla. "Bu adam da kim?"

Bria sandalyesinden fırlarken, "Ollie!" diye haykırdı.

Ollie önce Bria'ya, sonra Jake'e, hatta Gwen'e sarıldı. Herkesi tek tek kucakladığı sırada gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı, o arkadaşlarını selamlarken gülümsemeden edemedim.

Arkamdan gelip başını ona doğru sallayarak, "Zeke," dedi Ollie. Tanıdık kollarını belime dolayıp başını boynuma gömdü. "Aşkım."

"Bir dakika," dedi Bria beni göstererek. "Döndüğünü biliyor muydun?"

Ollie benimle pencere arasındaki boş sandalyeye oturdu. "Daha dün geldim."

"Yani boşta değilsin..." diye mırıldandı Tyler.

"Güzel soru. Doğrusu, emin değilim." Ollie kalçamı sıkıp, "Mia, boşta mıyım?" diye sordu. Ona döndüğümde bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. "Birlikte miyiz, yoksa başkalarıyla da düşüp kalkabiliyor muyuz?"

Söylediklerini anlamaya çalışarak gözlerimi kısıtım. O iki kelime zihnime kazınmıştı: "*Emin değilim.*" Aslında başkalarıyla düşüp kalkma önerisine takılmam gerekiyordu ama umursamadım. Ollie'yle tanıştığım günden beri kendinden hep emindi. Aramızdaki ilişkiyi hiç sorgulamamıştı fakat bu iki kelime, yedi ay önce beni koridorda dizlerimin üzerine çökmüş halde ağlarken bırakan adamın bir parçasının hâlâ içinde olduğunu hatırlatıyordu.

"Emin değilim." Onun bıraktığı belirsizliğe omuz silkerek karşılık verdim ama her kelime canımı yakmıştı. Çünkü emindim. Emin olmadığım tek şey karşımda hangi adamın oturdu-

ğuydu. Bu âşık olduğum adam mıydı, yoksa beni orada öylece bırakıp giden adam mıydı? O gün aklımdan çıkmıyordu ve lanet olasıca her gün aynı koridordan her geçişimde o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmam da hiç yardımcı olmuyordu.

Ollie'nin yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Kaşlarını kaldırıp, "Beni arkadaşlarının önünde böyle utan-
dıracak mısın yani?" diye sordu.

Ne yüz ifadesi ne de ses tonu benim tanıdığım Ollie'ye aitti. Geri dönen benim Ollie'm değildi. O, başkalarının ne düşündüğünü asla umursamazdı. Gözleri, dokunuşu ve ses tonu çelişiyordu. Eskiden sakın ve kontrollü bir ses tonu vardı. Şimdiyse düşmanlık tınısı seziyordum ve bana bir kez daha gözlerimin önünden yavaşça kayıp gittiğini anımsatıyordu. "Sen de aynı-sını yapmadın mı?"

Dudaklarını sertçe birbirine bastırduğunda, başımı iki yana sallayarak sandalyemi geriye ittim ve eşyalarımı hızlıca topladım. Bileğimi kavradı ama elimi çekti. "Benim tanıdığım Ollie emindir," dedim dişlerimi sıkarak.

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim." Bacağı masanın altında zıpladı, ayağa kalkmadan önce dizine bastırdı. "Mia, gel konuşalım."

"Dersim var." Kitaplarımı göğsüme bastırdım, ondan uzaklaşma sırası bendeydi. Arkamdan bakan yeşil gözler içimi yakıyordu ama yürümeye devam ettim. Onun etrafında olmak canım acıtıyor, sadece kollarımdan kayıp gittiği günü hatırlatıyordu. Tek istediğim Ollie'min geri dönmesiydi ve daha ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyordum.

Yemekhaneden çıkıp yanından geçerken Ethan, "İyi misin, Jett?" diye sordu. Başımı sallayarak onaylayıp durmadım ve hızlandım. "Bekle!" Ethan peşimden geldi, elini omzuma koyup beni kendine çevirene kadar yürümeye devam ettim. "Bak, bu beni ilgilendirmez ama..."

“Haklısın. İlgilendirmez,” diyerek tersledim.

“Bir saniye beni dinle.” Bana bakarken elektrik mavisi gözleri alev alev yanıyordu. Başının arkasını kaşıdı. “Çok iyi gidiyordun, yeniden aynı noktaya dönmeni istemem.”

Sesim çatlamanın eşiğindeydi. “Neden?” diye sordum. “Bunu neden umursuyorsun?”

“Bilmiyormuş gibi davranma. Yakın değil miyiz? Yani en azından ben öyle olduğumuzu sanıyordum.” Ethan gözlerini bana çevirmeden önce başını geriye attı. “Biz arkadaşız, arkama yaslanıp onun seni yeniden dibe çekmesini seyredemem.” Mavi gözlerindeki alev sönmüştü, bir şey söylemek istediği belliydi ama çizgiyi aşmak istemediğinden dilini ısırıldı.

“Neler oluyor?” Arkadan Ollie’nin sesi geldi. Ona ait olduğumu belli etmeye çalışıyormuşçasına kolunu omzuma attı. Omurgama yayılan karıncalanma, yüreğimden geçen ile beynimin algılayamadığı hisler arasında gidip geliyordu. Yanımdaki Ollie’ydi ama bir yandan da değildi. *Tam bir kafa karışıklığı, tam bir akıl tutulması.* Başımı kaldırdığımda Ollie’nin bir Ethan’a bir bana bakıp durduğunu gördüm. “Ah, anladım sanırım. Güvenlik görevlilerine zaafın var, değil mi? Şimdi de *onunla* mı yatıyorsun?” Ollie ürpertici ses tonuyla bu defa Ethan’ı hedef aldı. “Kız arkadaşımı mı beceriyorsun?”

Ethan başını iki yana sallayıp bir adım geri çekildi. “Yanlış anladın.”

“Hiç sanmıyorum.” Ollie kolunu çekip beni güçlü bir şekilde öne itti. Kitaplarım yere düştü ve yüzüm Ethan’ın göğsüne çarptı. “Al senin olsun, dostum. Artık işime yaramaz.”

Şoka girdim ve yüzümü Ethan’ın göğsüne daha da bastırarak gömleğini kavradım. O da beni yanına alarak öne doğru bir adım attı. Ollie planlı bir şekilde kıkırdarken ayak sesleri giderek azaldı, aramızdaki mesafeyi iyice açmıştı.

Ethan elini başımın arkasına koydu. “Gitti,” diye mırıldan-

dı. Beni kendine çekmeye çalıştı ama reddettim. “Bu ne pis bir herifmiş böyle!”

“Bu o değil. Bu Ollie değil,” diye haykırdım. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ben...”

Ethan beni sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı. Uzun bir nefes verirken göğsü yavaş yavaş indi. “Onun adına bahaneler uydurma.”

BEŞ

“BU KÂBUS BİTTİĞİNDE
UYANACAĞIM.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ollie döneli sadece bir hafta olmuştu ama şimdiden ondan nefret edebileceğimi kanıtlamayı başarmıştı. İleri görüşlülüğü kırılgan kalbimi buna hazırlayabilecekmiş gibi, beni olacaklar konusunda uyarmıştı. Sadece uzak dursa belki daha kolay olurdu. Neyse ki dersler kafamı meşgul ediyordu, Ollie de kendi halindeydi.

Onun dokunup konuşma mesafesinde, kısacası çok yakınımda olduğunu bilmek hiç yardımcı olmadı. Hafta boyunca onu günde üç defa gördüm. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğindeydi. Sanki Maddie, Gwen ve Jude’la oturduğu masadan beni izliyormuş gibi gözlerini üzerimde hissediyordum. Fakat ne zaman ona doğru dönsem ancak yüzünün yan tarafını yakalayabiliyordum.

Cuma sabahı yemekhanede karşıma oturur oturmaz, “Ben-

ce ormanda toplanmalıyız. Eski günlerdeki gibi olacak,” dedi Bria. “Bunu *eve hoş geldin Ollie kutlaması* olarak düşün.”

“Hayır, bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Jude gizemli davranışlarıyla Bria’yı tamamen kendine âşık etmişti ve bu buluşmanın Ollie’yle hiçbir ilgisi yoktu. En azından Jude’a baktığında yüzünde beliren gülümsemeden böyle anlıyordum. Bria’nın tek istediği Jude’u ormana götürmekti, elbette arkadaşının seks hayatına mani olacak biri değildim ama ormanda Ollie’nin hangi yüzünü göreceğimden emin olamıyordum.

“Bizi neşelendirecek bir şeylere ihtiyacımız var,” diye sızlandı Bria. Ardından Ollie’nin masasında oturan Jude’u görmek için arkasına döndü.

Gözlerim bir kez daha Ollie’de takılı kalana dek Bria’nın bakışlarını takip ettim. Siyah kot pantolonu, solmuş dövmeleri ve kirli kahverengi karman çorman saçıyla her zamanki gibi görünüyordu fakat gülümsemesi farklıydı. Gözlerimiz eskisi gibi buluşmuyordu. Bazı anlarda sanki kafasının içinde bir ampul patlıyor, eski haline dönmüş gibi görünüyordu ama çoğunlukla birlikte geçirdiğimiz zamanlar hiç yaşanmamışçasına umursamıyordu.

Beni Ethan’ın üzerine ittiği günden beri konuşmak için bir çaba sarf etmemişti. Ollie ilaç tedavisi gören versiyonuna dönmüştü, onu böyle görmektense gitmesini tercih ederdim. Hiç değilse onun yokluğunda eski halini ve paylaştığımız anları hayalimde yeniden yaşayabiliyordum.

“Mia?” Ollie’yi zihnimden atıp Bria’ya döndüm. Masanın karşısında dikilmiş, siyah kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce duruşu değişti ve iç çekti. “Gelmek zorunda değilsin.”

Bria’nın buna ihtiyacı vardı.

“Ben gelirim,” diye seslendi Tyler yanımdan. “Daha önce hiç bu buluşmalarınızdan birine katılmamıştım. İlginç olacak.”

Tyler benim her gece katıldığım partilere hiç tanık olmamıştı. Isaac ve Stanley'le hiç karşılaşmamış, eski Ollie'yi ya da eski beni hiç tanımamıştı. Bu noktada önceki halimi, o umursamaz ve kalpsiz kızı özlüyordum. "Geleceğim," dedim iç çekerek. Asi saç tutamımı işaretparmağıma dolayıp dünyamda her şey yolundaymış gibi davrandım. "Sadece oyun yok."

"Oyun yok mu? Kiminle konuştuğunun farkında mısın sen?" Bria gülüp sandalyesini iterek ayağa kalktı. Siyah, kısacık saçları uzayıp küt olmuştu. Ollie'nin yeni masasına doğru yürürken saçlarını savurdu ve öne eğilip bugünkü buluşma hakkında dördünü bilgilendirdi.

"Bria sahalara döndü," diye mırıldandım.

Yakın zamanda çıkan bir fırtına, ormandaki eski yerimizde bir ağacı devirmişti. Bria, Jude'un yanında kırık gövdenin üzerinde otururken geri kalanımız yere kurulduk. Jake ellerini Tyler'ın sarı saçında gezdirerek Fransız örgüsünü tamamlıyordu. Ollie ellerini başının arkasında birleştirmiş halde yaprakların üzerine yayılmıştı ve Maddie'nin yanında gökyüzünü seyrediyordu.

Sabahın geç saatlerinde ağustos güneşi dalların arasından süzülerek serin havayı bir nebze ısıtıyordu. Sert rüzgârlar bana yazın bittiğini ve bundan sonra havanın daha da soğuyacağını hatırlatıyordu. Guildford'un konumu ve sürekli yağan yağmurlarla birlikte, yaz boyunca bile hava nadiren 20 derecenin üzerine çıkıyordu. Arka planda, birkaç metre ileride Ethan ve Jerry'nin ritüel haline gelmiş poker oyunu sırasında patlak veren kavgayı ayırırken çıkardıkları gürültü vardı.

Maddie sessizliği bozarak Jude'a, "Artık bize hikâyeni anlatacak mısın?" diye sordu. Aradaki kopukluğu bir ben mi hissetmiştim, yoksa diğerleri de benimle aynı fikirde miydi merak ettim.

Jude bir bacağını ağaca dayadı, dizi siyah kotunun deliğinden dışarı fırlamıştı. "Hayır."

“Muhtemelen bağımlıdır,” diye mırıldandı Ollie. Gözlerini gökyüzüne dikmişti ve buraya geldiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. Bu sözler Ollie’nin gittiğini doğruluyordu. “Kırmızı reçete bağımlısı,” diye devam etti yavaşça.

Jude’un yanında dururken, “Hayır, ben bağımlı birini gözünden tanırım,” dedi Bria. “Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.” Küçük bir gülümsemeyle baktı, Jude da ona yan bir bakış atıp yeniden önüne döndü. Jude adeta yürüyen çelişkiydi. Onu henüz tam anlamıyla çözmemek beni rahatsız ediyordu. *Bria’dan hoşlanıyor mu, hoşlanmıyor mu?*

Ollie dirseklerine dayanarak doğruldu. “Bu buluşma çok sıkıcı olmaya başladı. Burada durup şu kafadan kontağın saç örmesini seyretmekten daha iyi işlerim var.”

“Hey,” diyerek sızlandı Jake. “Senin derdin ne?”

Ollie başını iki yana salladı. “Oyun oynamaya ne dersiniz? Güç Kimde mi oynasak? Ya da Soyunmak mı, yoksa Cesaret mi olsa?”

Elimdeki yaprağı ikiye bölerken, “Sen oyunları sevmezsin,” diye ufak bir hatırlatmada bulundum.

Ollie’nin bakışları üzerimde gezindi, yeşil gözleri donuk ve kısıktı. Başını yana eğip parmağını bana doğru kaldırdı. “Benimle konuşamazsın.”

Ağzından çıkanlar etrafımı bir kasırga gibi sarmamışçasına bakışlarımı elimdeki yaprağa çevirdim ve onu daha küçük parçalara ayırmaya başladım. Aradan saniyeler geçse de hâlâ Ollie’nin cümlesinin yarattığı girdabın içindeydim. Dönüp duruyordum...

Jake örgüyü bitirirken, “Hay böyle işin!” diye mırıldandı. Sonra da ayağa fırlayıp ortamımızda dikildi. “Siz eğlenmenize bakın, ben gidiyorum.”

Jake çekip gitti, keşke onu takip edecek cesaretim olsaydı ama Ollie’nin asi varlığı ve ses tonu beni adeta yere yapıştırmıştı. Parmaklarım yaprakları tek bir parça kalmayana kadar ufaladı. Küçük parçalar postallarımın üzerini süslemişti.

Maddie tatlı İrlanda aksanıyla Ollie'ye, "Söyle bakalım, ne yapmak istiyorsun?" diye sorduğunda gözlerim yuvalarından fırladı.

Maddie'yle bütün yaz birbirimize bulaşmadan durmayı başarmıştık ama Ollie döndüğünden beri onun yanından ayrılmıyor, saplantılı bir hayranıymış gibi ona yapışıyordu.

"Eve hoş geldin hediyesine ne dersin, Mia?" Ollie kalçalarını ileri geri sallarken sırttı.

Kaşlarımı kaldırdım, o da bunun karşılığında kaşlarını oynattı. "Siktir git," diye mırıldandım. Kalan yaprak parçalarını botlarımın üzerinden silkeledim. Niyeti belirsizdi, benim de ne kalbim ne de egomun daha fazla darbeyi kaldıracak hali vardı.

Ollie'nin kendini beğenmiş gülümsemesi iyice genişledi. "Memnuniyetle." Ona ters ters baktım ve saniyeler içinde ayağa fırlayıp bana doğru yürüdü. İçim burkuldu, beynime kulak veremiyordum. Elimi indirdim, Ollie de tam karşımda aynısını yaptı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Gözlerimi etrafta gezdirdim, herkesin dikkati üzerimizdeydi ve merakla olacakları bekliyorlardı.

"Seni özlüyorum," diye fısıldadı bikkın bir sesle ama sözleri içimi delip geçiyor, zaten kanayan yaramı deşiyordu. Bacaklarımın arasında sürünürken elini kalçama doladı ve uzuvlarım beni yüzüstü bıraktı. Kendimde onu itecek gücü bulamadım. Beni sırtüstü yatırırken pantolonundaki çıkıntıyı kalçalarımın arasına bastırdı. Altımızdaki yapraklar çıtırdıyordu. "Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?"

"Bırak beni," diyerek onu uyardım ama vücudunu iki yandan kavrayan çaresiz ellerim, sözlerime karşı koyup bildiğini okudu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi Mia?" Gözlerine daha önce hiç görmediğim bir karanlık çökerken parmaklarını gömleğimin altına soktu. O an kardeşi gözümün önüne geldi ve geçen yıl yaşadığım o korkunç deneyimi tetikledi. Geriye doğru sürüne-

rek ondan uzaklaştım ama Ollie'nin elleri beni daha sıkı kavrayıp tekrar altına çekti. "Nereye gidiyorsun?"

Elim içgüdüsel olarak yanağına bir tokat patlattı. Bana döndüğünde az önce yüzünü kaplayan kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolmuştu, başını eğip elleriyle dizlerinin üzerinde kıpırdamadan durdu. Tökezleyerek ayağa kalktım ve nefesimi düzenlemeye çalışırken ona baktım. "Senin neyin var böyle?"

Ollie yuvarlanıp kalçasının üzerine oturdu ve sırtı bana dönük olacak şekilde kollarını bükülmüş dizlerine bıraktı. "Tamam, anladım. Sen sadece üniformalı erkeklerden hoşlanıyorsun." Ardından alçak, şüpheci bir kahkaha patlattı. Gözlerimde biriken yaşları zor bastırdım. Başımı sallayarak Bria ve Jude'un yanma, ağacın gövdesine oturdum.

Bria bana şaşkın bir bakış attı. "Sana böyle davranmasına izin mi vereceksin?"

"Şu anda kendinde değil." Bu söylediklerim gerçekten de kulağa saçma geliyordu. Ethan haklıydı. Bozuk plak gibi onun adına bahaneler üretmeye devam ediyordum.

Ollie'nin ıslık çalarak yanına çağırdığı Maddie onun kucağına doğru süründü, bir yandan da beni süzmeyi ihmal etmiyordu. Parmaklarını onun saçında gezdirirken, "Seni reddettiği için aptalın teki," diye mırıldandı.

Jude, "Neler oluyor böyle?" diye fısıldadı. Maddie parmaklarını Ollie'nin yüzünde bıraktığım izin üzerinde gezdirirken vücudum Ollie'ninkine yakın olmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. İkisini görmezden geldim.

Ollie, Maddie'nin bacaklarını beline doladı. Bria ve Tyler gözlerini bana dikmiş bir tepki bekliyorlardı ama benim tek yapabildiğim öylece bakmaktı. Buraya ilk geldiğinde ilişkimize bu kadar düşkünken şimdi nasıl tamamen farklı bir insan olabilirdi?

Endişe dolu bir ses tonuyla, "Ollie, ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Vücudumun geri kalanı meraklı gözler ve ilgisiz bedenler altında gerildi.

Orman sessizliğe gömüldü. Ollie aniden elini Maddie'nin ensesine götürdü, Maddie de onun dudaklarına yapıştı. Ollie, üzerinde Maddie'yle birlikte sırtı yere değene kadar alçaldı. Yere uzandığında dişlerimi sıktım. Ayağa kalkarken dizlerim titriyordu. Ağzımı açsam da hiçbir şey söyleyemedim. Bria'nın gözleri irileşti, benden bir tepki bekliyordu ama öylece kalmıştım. Tek yapabildiğim arkamı dönüp uzaklaşmaktı.

"Ah, hadi ama, Mia," diye gürlledi Ollie'nin sesi arkamdan. "Ne bekliyordun ki?"

Doğruca ana binaya, odama doğru ilerledim.

Sabit duramıyordum, titreyerek masa sandalyemi çektim ve Doktor Conway'ın bana hediye ettiği günlüğü çıkarıp sanki Ollie'nin kalbiymiş gibi kalemi kâğıda sertçe bastırarak yazmaya başladım. Evet, Ollie benim cehennemimdi ama şu ana kadar kendi kelimelerimin ardındaki anlamı gerçekten fark edemiştim. O bizim aşk hikâyemizin hem kahramanı hem de kötü adamıydı, beni hem kurtarmış hem mahvetmişti. Fakat ben de o yollardan geçmiştim. O dibe vurma anlarını iyi biliyordum. Karışık duyguları ve hiçbir şey hissedememeyi anlıyordum. Bunları anlıyordum anlamasına ancak onu nasıl bir çukura attığımı anlamak için karşı tarafa geçme fırsatı yakalayamamıştım. Ona yardım etme sırası bendeydi ama bu kendi felaketime mi yol açacaktı?

Kapı tıklatılınca dikkatim dağıldı. "Mia, ben Tyler."

Hayal kırıklığı ve rahatlamayla karışık bir nefes verdim. Bir parçam hâlâ Ollie'nin peşimden gelmesini istiyordu. Kapıyı açıp ardıma bakmadan masama döndüm. Tyler kapıyı arkasından kapattı ve yatağımın kenarına oturmadan önce nasıl olduğumu anlamak için bana baktı. "Ne yapmaya çalıştı bilmiyorum ama uzun sürmedi."

Avuçlarımla yüzümü silerek, "Bilmek istemiyorum, Ty," diye çıktım. "Bu o değil. Aynı kişi olamaz." *Bozuk. Plak.* Bu kelimeler, "merhaba" gibi sıradanlaşmış ve ağzımdan otomatik bir şekilde çıkar hale gelmişti.

Tyler kahverengi gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdükten sonra ellerini kucağına koyup parmaklarıyla oynamaya başladı. “Dinle,” deyip duraksadı. “Kendinde olmadığının farkında. Sen gider gitmez kafasına dank etti. Evet, onu sizin kadar iyi tanımıyorum ama herifin şu an berbat durumda olduğu çok açık.”
“İyi, bunu hak ediyor.”

Gece terörleri tüm şiddetiyle geri geldi ama bu kez beni uyandıran çığlıklarım değildi. “Ollie...” dediğimi duydum. Adı ağzımdan çıkar çıkmaz bir gün öncesi aklıma geldi ve acım geri döndü.

Yatağım hafifçe çökmeden önce, “Ethan,” dedi boğuk bir ses. “Ollie dönünce bu kâbuslar da biter sanmıştım.” Soğuk havluyu alnıma bastırdığında neredeyse tüm endişelerimi anında hafifletti.

“Ethan,” diye fısıldayıp gözlerimi açtım. Dudaklarını hafifçe araladı, sonra kapattı. Boğazındaki yumru inip kalkıyordu. Mavi gözleri ay ışığında parlarken saçının kızılı alevlendi. “Neden gülümsemiyorsun?”

Ethan benden uzaklaşarak havluyu aldı ve dirseklerini dizlerine yasladı. “Gülümsemek için bir nedenim yok, Jett.” Kirli sakalım kaşıyıp bana döndü. “En azından şimdilik.”

“Neden bana ilk adımla hitap etmemekte ısrarcısın?”

Havluyu eline sıkıca sarmış, bir sonraki sözünü düşünüyor ya da bir şey söylemekten tamamen kaçıyor. “Neden bu kadar çok soru soruyorsun?” dedi en sonunda. “Uyumaya devam et.”

“Cevap ver.”

“Hayır.”

“Yanıma uzan.”

“Olmaz.”

“Sadece ben uyuyana kadar, lütfen.” Sesim yalvarır gibi çıkıyordu, zorlamaya devam edersem pes edeceğini biliyordum.

Ethan da içten içe geçen yıl benim ona duyduğum kadar bana ihtiyaç duyuyordu. Eminim farklı nedenlerle ama değerlerinden vazgeçmesi için onu çok fazla zorlamam gerekmedi.

İnledi ve kemerinden çıkan anahtarlardan gelen ses, umutlarımı bir roket gibi uçurdu. Sırada şok tabancası vardı, sonra da telsiz; her bir parçayı masamın üzerine dikkatlice yerleştirdi. Üzerime örttüğü yorganı kaldırdı. Gözleri çıplak bacaklarıma, iç çamaşırlarıma ve atletime kaydı. Ona daha fazla yer açmak için geri çekildim, yanıma uzanmadan önce onaylamayan bir ifadeyle başım iki yana salladı.

“Arkanı dön,” diye buyurdu. Başını avucuna yaslariken belli belirsiz nefesi dudaklarından dökülüyordu. Dizini büküp sol ayağını yatağa koydu ve parmağıyla dönmemi işaret etti.

“Hayır.” Elini tutup yanıma getirdim. Ethan bir an donup kaldı ve altdudağını ısırды. “Birine yakın olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyorum,” dedim en sonunda. “Beni güvende hissettiren birine.”

Ethan başını dayadığı kolunu çekip yanıma uzandı. Parmakları yan tarafımda, açıkta kalan tenimin üzerinde gezinirken diğer kolu altımdan kıvrılarak beni kendine çekti. “Masters meselesini ne yapacaksın?”

Gözlerine bakmak için başımı eğdim. “Olanları biliyor musun?”

Bria’nın, Tyler’ın, Jake’in ya da başka herhangi birinin bu sabah olanları öğrenmesi umurumda değildi ama Ethan farklıydı. Ethan’ın bu konuda ne düşündüğünü önemsiyordum. Neredeyse bir yıl boyunca verdiğim her karar onun onayına bağlıydı. *Ethan olsa ne yapardı? Ethan benimle gurur duyar mı? Ethan beni nasıl görür?* Bir baba figürüymüş gibi onun onayına aç olmam, ona bir kardeş gibi bakmam, onun tarafından sevgili gibi görülmek istemem ve bir güvenlik battaniyesi gibi onu vücuduma sarmayı arzulamam çok garipti. Ondan tam olarak ne istediğimi bilmiyordum, tek bildiğim Ethan’a bağlanmıştım.

“Her şeyi biliyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Canımı yakıyor ama sürekli, ‘*Bu o değil,*’ demekten kendimi alamıyorum.”

Ethan’ın nasırlı parmakları sırtımda daireler çizerken, göğsü ağır ağır benimkine doğru inip kalkıyordu. “Ondan uzak dur. Seni yavaş yavaş öldürecek. Ben de onun pisliğini temizlemekten yoruldum.”

“Ondan uzak duracağım ama onu sevmekten asla vazgeçemeyeceğim.”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Çünkü aşk daimidir. Birini sevdiğinde ona kızabilirsin, ondan nefret edebilirsin, üzülebilirsin ya da hayal kırıklığına uğrayabilirsin ama onu sevmekten asla vazgeçmezsin çünkü sevgi diğer tüm duygulara katlanır.”

“Öyle mi? Peki bunu nereden öğrendin?”

“Ollie’den.”

Ethan derin bir nefes aldı ve gecenin geri kalanında ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Kirli sakalını alnıma bastırarak ben tekrar uykuya dalana kadar sırtımı okşadı.

ALT

“Asla yeterli olamayacağım ile hiç kimsenin seni benden daha fazla sevmeyeceği düşüncesi arasında sıkışıp kaldım.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Grup terapisinde her zamanki sandalyeme oturur oturmaz, “Oliver Masters, dönmüşsün,” dedi Arty. Dikkatim otomatik olarak karşımda duran Mia’ya yöneldi. Beş para etmez biri olduğumun daimi hatırlatıcısıydı. Bütün hafta sonu onunla konuşmaya çalışmışım ama akıllılık edip benden uzak durmuştu.

Maddie yanıma kuruldu. Başımı arkaya attım ve bileğimi dizime dayadım. “İyi ki döndün, Ollie.” Ellerini edepsizce kalçalarıma götürdü, ben de tiksintiyle ittim. *Ne kadar boktan biri olduğumun bir diğer hatırlatıcısı.*

Başımı yanımda oturan Jake’e çevirip dirseğimle onu dürttüm. “Özür dilerim, dostum. Cuma günü öyle şeyler söylemem gerekirdi.”

Jake dudaklarını büzüp kollarını kavuşturdu.

Demek küsüyordu. *Ne kadar da olgun bir tepki ama, Jake.*

Arty boğazını temizledi. “Herkesin yaz tatili nasıl geçmiş bir bakalım. Ben ailemle vakit geçirmek için Mısır’a gittim, biraz zahmetli bir işti doğrusu,” dedi kıkırdayarak. “Geri dönmeyi iple çektim. Sen ne yaptın, Maddie? Kampüste yaz nasıl geçti?”

“SI-KI-CI,” dedi Maddie.

Mia güldü. “Ben de hecelemeyi bilmiyordur sanıyordum.”

Gülümsememi parmaklarımın ucuyla gizledim ve sandalyemde doğrulup odanın diğer ucundaki kıızıma baktım. Mia gülümsüyordu ama bakışları Maddie’ye kilitlenmişti. Artık sahte gülümsemesi bile benim için değildi.

“Oliver,” dedi Arty yeniden. “Senin yazın nasıldı?”

Gözlerimi Mia’dan ayırmadım. “Sıradandı. Bir hücreye kapatıldım.”

“Öyleyse oradan tek parça halinde çıkmaya sevindim.”

Arty küçük grubun her üyesine teker teker sorular yöneltmeyi sürdürürken gözlerimi Mia’ya dikip beni görmesini bekledim. Aramızdaki duygusal bağa dair küçük bir işaret arıyordum. Dudağını ısırırken parmağını bir tutam saçına dolamıştı ve ben yerimde zor duruyordum. Dizim o kahrolası sıçrayışlarına devam ediyordu ve tek arzum, onun tekrar içine girebilmekti. Şu an yaptığım, ileride de yapmayı sürdüreceğimi bildiğim tek şey bencillikti.

Maddie’nin ormanda beni öpmesine izin verdiğim an kafamı bir ağaca gömmek istemiştım. Kalbimin sesi o kaçar kaçmaz peşinden gitmemi söylemişti ama beynim bu fikre komik bir fıkra anlatmışım gibi gülmüştü. Peşinden gitseydim kendi açımdan işleri daha da kötüleştirecek, daha da derin bir mezar kazacaktım.

Ağzımı ne zaman açsam, istemediğim şeyler söylüyordum. Her hareketim kalbimin arzusuyla çelişiyordu.

Kontrolümü tamamen yitirmiştim.

Arty, “Destek grubun nasıl gidiyor, Mia?” diye sordu. Adını başkasının ağzından duymak bile şiir gibiydi.

Sesi kulaklarımı doldururken güzel dudakları kıpırdadı. “İyi. Bu vesileyle söylemiş olayım, grubumuza katılmak isteyen herkes çıkışta gelip benimle konuşabilir. Grup kapalı ve anonim.”

“Cinsel istismara uğrayan kızlar için miydi?” diye sordu Maddie homurdanarak. “Yani dayanamayan küçük sürtükler...”

Arty onu çabucak susturdu. Mia da söylediklerine aldınış etmedi.

Güçlüydü ama artık bunun mimarı ben değildim.

O kıvılcık saçlı herifin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim.

Odalarımızın olduğu kanada yaklaştığımda gözüm Mia’nın odasından çıkan Maddie’nin uzun ve sıvka vücuduna takıldı. “Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Seni arıyorum,” dedi hınzır bir gülümsemeyle. Boş koridorun ortasında yanıma geldi. Herkes ya odasındaydı ya da yemekhanede toplanmış akşam yemeğini bekliyordu.

“Orası artık benim odam değil, ayrıca neden beni arıyorsun?”

Maddie kâküllerinin altından kirpiklerini kırıştırdı. Yüz hatları Mia’nınkilere benziyordu ve ben Mia’yla tanışana kadar duygularımın nasıl karman çorman olabileceğini anlamamıştım. Gözleri neredeyse aynıydı ama Mia’nınkiler kıvılcık-kahveydi. Maddie birkaç santim daha uzundu ve saçları biraz daha açık renkti. Bedenim istediğini düşündüğü şeyin aşinalığına tepki verse de Mia’yı gördüğümde ne istediğinden tamamen emin oluyordu.

“Etrafımızda sürekli birileri var, konuşmaya fırsatımız olmadı,” dedi hafif bir tebessümle. Elini bana doğru uzatınca bir adım geri gittim.

“Konuşacak bir şey yok.”

“Yeniden özüne döneceğini biliyordum. Tek yapmam gereken seni yeniden o ilaçlara muhtaç etmekti.”

“Sen delirmişsin.” Ondan bir adım daha uzaklaştım ama beni tuttu.

“Sen ve ben, aramızda bir şeyler olacak. An meselesi. O erkek orospusu günlerine geri döneceksin. Her şeyin farkındayım. Bu tarafını gördükten sonra onun seninle olacağını mı sanıyorsun?” Elimi boğazına götürdüm ve ne olduğunu anlamadan onu beton duvara yasladım. Maddie’nin gözlerinde benimle alay eden bir bakış vardı, korkusuzdu. Eli aletimin üzerinde gezinirken dudaklarını ıslattı. “İşte burada. İşte benim hatırladığım Ollie.”

“Dur,” diyerek onu sıkıttığım dişlerimin arasından uyardım.

Maddie güldü, o aletimi sıkarken ben de boğazını sıkıca kavradım. İkimiz de ilk önce kim geri çekilecek diye birbirimize meydan okuyorduk. Bileğini yakalayıp betona dayamadan önce parmaklarını sertleşen aletimin üzerinde gezdirdi.

Bileğini tuttuğum sırada çatlamış sesiyle, “Komik olan ne, biliyor musun?” diye sordu. “Sen de istiyorsun, Ollie. Tıpkı kardeşin gibisin.”

Elimi boğazından çekip başımı iki yana sallayarak geri çekildim. “Kardeşimle hiç alakam yok.”

Odama girene kadar bana sataşmaya devam etti, sonra da kapıyı yüzüne kapattım. Maddie, Oscar’la çok yakınlaşmış ve çok şey öğrenmişti. Asıl korkutucu olan, söylediklerinde haklı olmasıydı. Bir yıl önce ilaçların etkisinde geçirdiğim yazda, aletimi bir şey arıyormuş gibi neredeyse karşıma çıkan her kızın içine sokmuştum.

Oysa başından beri Mia’yı arıyordum.

Belki de onu kendimden uzak tutmalıydım ama hiçbir şey buna izin vermiyordu.

O benim yaşam kaynağımdı ve kafam çok karışık olsa da tek bir şeyden emindim. Ona ihtiyacım vardı. Ona tıpkı nefes gibi ihtiyacım vardı.

Akşam yemeğine geç gittim, içeri girmeden önce kemerin altında duran Ethan'ın yanına dikildim.

"Masters," dedi gelişigüzel bir tavırla. Bakışlarını karşılarından, Mia'dan ayırmıyordu. "Sana geçen hafta da söyledim. Bu saçmalıkların bir parçası olmayacağım."

"Oldun bile." Çoktan anlamıştım. *Kahretsin*, biliyordum. Mia'nın ona nasıl baktığını görmüştüm, bana da aynı şekilde bakıyordu. "Kafamın yerinde olmadığının farkındayım ve şu anda benim yapamadıklarımı yaptığın için sana minnettarım." Ethan kıpırdanmaya başladı ve ben konuşmaya devam ederken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Fakat aptal da değilim. Benim yerime geçmeyi ne kadar istesen de bu asla olmayacak. Benim gibi olamayacaksın."

Ethan gözlerini Mia'dan ayırıp bana dikti. Orada öylece durduk, boyumuz da gündemimiz de aynıydı ama yüreklerimiz başkaydı. En sonunda konuştu. "Her şeyi berbat edip onun bundan etkilenmemesini nasıl umabilirsin?" Bakışlarını yeniden Mia'ya çevirdi. İkimiz de onun gülümseyerek Zeke'e bir şeyler göstermesini seyrediyorduk. "Ona baksana, Masters. Artık yedi ay önce bırakıp gittiğin kız değil. Sen olmadan nasıl yaşayacağını çoktan öğrendi."

Ethan elini cebine sokup çıkardıklarını göğsüme vurdu. "Benden bir daha iyilik falan isteme."

Hiç bakmadan sakız paketini elinden aldım, istediğim aroma olduğuna güveniyordum. Bir paket sakıza on sterlin ödemek saçmaydı ama ihtiyacım vardı. Diğerleri kafein, nikotin ya da uyuşturucu gibi başka bağımlılıkların esiri oluyordu. Benim sinirlerimi yatıştıran tek bağımlılık, gıcırdayıp duran çenemi sakızla meşgul etmektir ve Oscar gittiğinden beri bu bana daha pahalıya mal oluyordu.

Yeni çocuk Jude içeri geç girdi ve sakızı cebime sokmadan önce yaptığımız değiş tokuşa dikkat kesildi. Arkama bakınca benim kanadımdan geldiğini fark ettim. "Göt, yanlış yönden gelmiş."

Ethan ellerini kemerine götürüp sanki bir önemi yokmuş gibi, “Kaybolmak gibi bir huyu var,” diye mırıldandı.

Seğiren parmaklarımı saçımda gezdirirken açık büfe sırasında Jude’a yetiştim. “Nereden geliyorsun, dostum?”

Oscar’dan öğrendiğim tek bir şey varsa, o da kimseye güvenmemem gerektiği idi. Sorun şu ki, hayatım boyunca herkese güvenmiştim ama bu hapları kullanırken güvensizleşiyor, kaygan bir zeminde yürüyor ve paranoyaklaşıyordum. İçimden bir ses bana Jude’un bir haltlar karıştırdığını söylüyordu. Üçüncü ve dördüncü kanattan geçmesi için hiçbir neden olmamalıydı. Benim ve Mia’nın koridorundan değil, karşı taraftan gelmeliydi.

Jude arkasına döndü; yağlı siyah saçını kulaklarının arkasına atmıştı, soluk mavi gözleri irileşmişti. “Sana ne bundan?”

Anında savunmaya geçmişti, suçlamalarda bulunmanın da bana bir faydası olmayacaktı. Bir tepsi kaptı, ben de peşinden gittim. “Tekrar kampüs turu atmak istersen bana haber ver.”

Aslında yalnız yemeyi planlamıştım ama gözümü ondan ayırmamam gerekiyordu. Onunla arkadaş olmalıydım. Onu tanımalı, neden burada olduğunu öğrenmeliydim.

Maddie’nin yanındaki sandalyeyi çekip bacaklarımı uzatırken Jude karşıma oturdu. Maddie’nin parmakları yine kalçama yöneldi, benim de gözlerim yemekhaneyi tarayıp Mia’yı buldu. Kızıl-kahve gözleri, pencereden yansıyan batan güneş ışığıyla parlıyordu. Dört saniyeliğine bana çok ihtiyacım olan o bakışı attı. Her şeyin yolunda gideceğini hatırlatan o bakış... Fakat sonra gözleri masanın altına kayd ve Maddie’nin aletimin üzerinde gezdirdiği elini gördü.

Kahretsin. “Hay sikeyim, Maddie!” diye çıkıştım elini iterek. “Eline koluna hâkim ol.” Mia’ya baktığımda çoktan başka tarafa döndüğünü gördüm.

Maddie kıkırdayıp kulağıma eğilirken memelerini koluma bastırdı. “An meselesi,” diye fısıldadı.

Arsız eli itaatsiz aletime döndüğünde çatalımı tepsiye fırlatı.

lattım. Hissettiğim gerginlik ve onlarla oturmamın esas amacı, giderek sertleşen aletimle çelişiyordu.

Hepsi ilaçlar yüzündendi. Doktor Butala bana sihirli bir hap vermişti, tek bir dokunuş aletimi taş gibi yapmaya yetiyordu. Üstelik bu durum Mia'yı geri kazanmama hiç yardımcı olmuyordu. Sinir bozucu bir sinekmiş gibi Maddie'yi ikinci kez başımdan savdım. "Akşam yemeğine geç kaldın, dostum. Açık büfeyi neredeyse kaçırıyordun," dedim Jude'a.

Jude gözlerini benimkilere dikmeden önce Mia'nın masasına baktı. Çatalımı aldım, biraz sosis ve patates püresini ağzıma götüreceken çeneme keskin bir ağrı saplandı.

"Aynı şey senin için de geçerli," dedi sırtarak. Dudaklarına götürdüğü sosisten bir ısırık aldı.

Kahretsin, haklıydı. "Tamam, sen kazandın."

Mia'nın bulaşıcı kahkahaları odada yankılanırken aramızda bir sessizlik oldu. Bu kahkahayı duymayalı uzun zaman olmuştu. Bakışlarım kahkahaların kaynağına kaydı. Onu böyle güldüren kişiyi her bir zerremle kıskandım.

"Siktiğimin gıcığı," dedi Maddie.

Çatalımı ona doğrulttum. "Sözlerine dikkat et."

"Seni anlamıyorum, Ollie," diyerek araya girdi Gwen. "Geçen yıl ilişkinizi inkâr edip durdun ama ne zaman biri kızla ilgili bir şey dese, sanki senin için çok önemliymiş gibi onu koruyup huysuzlaşıyorsun. Neye inanalım?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Sandalyede geriye çökerek güzel kızıma bir kez daha baktım. Mia'nın yüzünde, gözlerini kaybedip tüm yüzüne yayılan o gülümseme vardı. Gülümsemesini saklama zahmetine girmeden bir kez daha kıkırdarken öne eğilmekle yetindi. Ben burada ne kadar darmadağın halde olursam olayım, bu gülümseme Ethan'ın haklı olduğunun kanıtıydı.

Bensiz yaşamayı öğrenmişti.

Gayet de iyi gidiyordu.

Mia yüzeydeydi, kazarak onu çıkardığım o çukurdan kur-

tuymuştu. Onu ayağa kaldıran bendim; o da beni hiç unutmayaına, hep yanında olacağıma söz vermişti. Bu bağımsızlık beni fkelenelmeliydi ama aksine, Mia'yı mutlu görmek bana huzur veriyordu.

Gülümsemesi kanlı bir veba gibi üzerime çöktü ve keyfimi gizlemek için parmak uçlarını ağzıma götürdüm. Bunu hak etmiyordum, henüz o noktaya gelmemiştim ama yine de onun sıcaklığı beni mutluluk veren bir hastalık gibi sarmıştı. Bu hastalık yüzünden seve seve lebilirdim.

Bütün hafta Mia'dan uzak durmuş, ona zarar vermemiştim.

Yıl boyunca her cumartesi günü olduğu gibi onu görme umuduyla kütüphaneye kaçmıştım. Onu yalnız yakalamak, onunla konuşmak istiyordum. Özür dileyecek, kendimi aıklayacaktım. Fakat yoktu.

Tabii ki olmayacaktı. Benden kaçıyordu.

Duygularım çok dengesizdi ve görünmez savaşlar veriyordum. Bir an öfkelenip Mia'nın bana ihtiyaı olmadığı gibi benim de ona ihtiyaım olmadığını kanıtlamak istiyordum. Sonra kendime kızıyordum. Cuma günleri adi bir şerefsiz oluyor, cumartesileri de lanet olasıca bir karmaşaya teslim oluyordum. İlaçlar tüm gücüyle geri gelmişti ama bu sefer farklıydı. Bu kez vücudum hapların istediği gibi yan etkilere boyun eğmiyordu çünkü yan etkilere değil, ona aitti.

İki haftalık kontrol zamanı gelmişti. Doktor Butala bomboş ofisinde karşımda oturuyordu. "Ruh halinde ani değişimler mi oluyor?"

"Ani değişim az kalır."

"Başka neler oluyor, Oliver?"

"O kadar fkeliyim ki, her an kendimi kaybedebilirim diye korkuyorum." Küçük sandalyeye yerleşirken parmaklarımı saımda gezdirdim. "Ayrıca azgınım," dedim ellerimi kaldırarak. "Neden sürekli bu kadar azgınım? Bu çok tehlikeli, Butala." Kısa süre içinde aletimi bir yere sokmazsam patlayacaktım.

Butala gözlüğünü çilli burnunda yukarı itip not defterine döndü. “Şu anda dört farklı ilaç kullanıyorsun. Bunlardan birinin ruh halindeki dalgalanmaları dengelemesi gerekiyor, tetiklemesi değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İlaçlarına ekleme yapacağım.”

“Sürekli sertleşme problemimi çözecek mi?”

“Seni öfkeliendiren şey, başka birini tamamen etkisiz hale getirebilir. Seni tahrik eden de bir başkasının cinsel performansını bitirebilir. İlaçlar her insanda farklı etkiler yaratır.” Butala iç çekip boncuk boncuk bakan siyah gözlerini bana çevirdi. “Bu deneme yanılma yöntemi, Oliver.”

Ellerimi bacaklarıma sertçe vurup tavana baktım. “Duyduklarım hiç hoşuma gitmedi. Neden geçen yılki tedaviyi uygulamıyorsun?”

“Uyguladım. İşe yaramıyor.”

Öne eğilip bir elimi masasına vurdum. “Ya bana hiçbir şey hissettirme ya da her şeyi hissetmemi sağla!”

Butala bilgisayar klavyesine uzandı. “Elimden geleni yapıyorum. Bu yeni tedavi planı iki ila dört hafta sürebilir, bu yüzden hemen sonuç almayı bekleme. Yeni reçeteni hemşire odasına gönderiyorum. Pazartesi günü derslere başlayacaksın. Önemli bir değişiklik fark edersen bana haber ver.”

Başımı sallayarak onaylayıp ayağa kalktım, ne bir cevap almış ne de bir çözüm bulmuş halde odasından ayrıldım. Büyük ihtimalle pazartesi gününden itibaren Mia’yla aynı derslere girecektik ve hazır olsam da olmasam da onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Kendimi toparlamak için iki ila dört hafta bekleyecek durumum yoktu.

Mia’yla aramı bu hafta sonu düzeltmeliydim.

YEDİ

“Öyle acımasız bir ironi ki, sen benim sonsuzluğumsun
fakat şu anım değilsin.”

OLIVER MASTERS

Mia

Cumartesi sabahı uyandığımda yanımda Ethan yoktu ve kapımın altından bir not atılmıştı. Yırtık, sararmış ve defalarca yeniden katlanmış kırış kırış bir defter sayfasıydı. Kalbim, bey-nime aldırmadan nota uzandı. “*Konuşmamız gerek. Eski gün-lerdeki gibi, beni nerede bulacağını biliyorsun, -OM.*” El yazısı bile bu bomboş sayfada gözüme tanıdık geliyordu. Yapmam gerekeni de sonunda kendimi ne yaparken bulacağımı da gayet iyi biliyordum. Kesik bir nefes aldım.

Hayal kırıklığına doğru yürüdüğümü çok iyi bilsem de kal-bime tutunan ufak bir umut kırıntısı, geri kalan tüm şüpheleri susturmaya yetti. Birkaç şey denemiş ya da üzerinde çok fazla düşünmüş gibi görünmeden üzerime bir tişörtle eşofman altı geçirip dağınık saçımla odadan çıktım. Dekan Lynch o korkunç şakadan sonra kıyafet bedenimi sormuş, bana temel birkaç parça hediye etmişti. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Kütüphanenin kapıları arkamdan kapanır kapanmaz, bu tanıdık labirent içimde bir duygu dalgası uyandırdı. Aylardır buraya gelmiyordum, sadece işaret dili öğrenmek için bir kitap almıştım ve o zamandan beri bu kapıdan geçmeye cesaret edemiyordum. Kütüphane boğucuydu, her zamanki yerimize yaklaşırken attığım her adımda raflar sanki üzerime üzerime geliyordu. Gözlerimi karşıma sabitleyerek hızlandım.

Ollie kendi köşesinde yere oturmuştu, ben gelir gelmez başını kaldırdı. Aynı gri eşofmanların ve beyaz tişörtlerin içinde ikiz gibi görünüyorduk. Kahverengi saç, ne zaman hayatı mahvolursa taktığı meşhur beresinin altından dışarı fırlıyordu. Ruh halini hiçbir zaman gizlemezdi; gözleri bile, “*Enkaz gibiyim,*” diye bağıyordu.

Başımı eğince o yeşil gözlerde sevdiğim adamı gördüğümü sandım fakat son zamanlarda bundan asla emin olamıyordum. O olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Gözlerimi yüzüne diktim, dudaklarının belirgin çizgisi ve genellikle gülümsediğinde gamzesinde kaybolan küçük çile baktım. Şu anda gülümsemiyordu ama yüzü beni hâlâ olmamız gereken yerlere götürmeyi başarıyordu.

İkimiz de sessizliğe gömülürken endişeyle gözlerini kaçırdı. Keskin çene hattı, ikimizin de söylemek istediği ancak nasıl söyleyeceğimizi hâlâ bulmaya çalıştığımız kelimeler karşısında gevşedi. Ona biraz daha yaklaşırken kafamdan onaylama kelimeleri geçiyordu ama o benden önce davrandı.

“Önceden böyle değildi,” diye zar zor fısıldasa da her kelimesini çok net duymuştum.

Durup kollarımı kavuşturdum, sözlerine devam etmesini beklerken kalçamı yasladım. Dimdik duruyordum ancak içten içe tek arzum, birkaç saniyeliğine bile olsa dokunuşunu hissetmekti.

Ollie ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkeledi. “Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama bu kitapları renklere göre dizmek iki haftamı aldı. Seni yemekhanede kitap okurken ilk gör-

düğümde, ne zaman bir boşluğum olsa buraya gelip senin için bu alanı yaratarak seni etkilemeye çalıştım.” Biraz gergin bir şekilde kıkırdadı ve parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirmeye başladı. *Eskiden omurgamda gezdirdiği parmakları.* “Burası hiçbir zaman benim olmadı, Mia. Yani evet, ben buldum; buraya ilk ben geldim. Burası eskiden güvenli limanımdı ama aslında burayı, ihtiyaç duyduğunda kaçıp kendini güvende hissetmen için yarattım çünkü senin bana verdiğin şey tam olarak bu. Sen benim güvenli limanımsın.” Elini raftan indirip tekrar bana baktı. Yutkunurken boğazındaki yumru inip kalktı. “Okumayı hiç sevmediğini öğrendiğimde ne kadar aptal olduğumu anladım.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, uzanıp ona dokunma isteğimi hafifletmek için tırnaklarımı etime batırdım. “Neden buraya geldim, Ollie?”

“Sen söyle.”

“Başka türlü elimden gelmiyor.”

“Benim de,” dedi bana doğru birkaç adım atarak. “Bana neler oldu bilmiyorum. Buradan ayrılıp sensiz kaldığımda haplara teslim oldum çünkü mesafe beni öldürüyordu. Ne kadar berbat halde olduğumu tahmin bile edemezsin. Her şeyi nasıl bıraktığımı... Hapishanede kafayı yedim. Pes etmek daha kolaydı çünkü seninle olamayacağımı biliyordum. Şimdi geri döndüm ve her parçam buna karşı savaşıyor. Bir ileri bir geri gidiyorum. Delirmek üzereyim.” Karşımda dikildi, neredeyse temas ediyorduk. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. “Bunlar senin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Beni ittin, Ollie... Memur Scott’ın üzerine fırlattın.”

“Biliyorum,” dedi sinirli bir şekilde gömleğini çekiştirerek. “Beni reddettiğin için öfkeliydim. Bizden vazgeçtiğini düşündüm ve hıncımı senden çıkardım.”

“Maddie’yi gözümün önünde öptün,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. Böylece içlerinde gizli acıyı göremeyecekti. O an gözümün önünden gitmiyordu.

Yanağıma dokunarak, “Tanrım, özür dilerim,” dedi ve yüzümü kendine çevirdi. “Bunu yaptığımı inanamıyorum. Onu öperken bile midem bulanıyordu. Fakat ben, ben değildim, Mia. Bunu bilmen gerek. Kendimde değilim.”

İçimi ısıtan dokunuşu, hâlâ tüm gerginliğimi alıp götürmeyi başarıyordu. Araladığı dudaklarının arasından görünen sakızına bakarken omuzlarım düştü. Çok yakın duruyorduk ve nane kokan nefesini içime çekmek için gözlerimi kapadım. Tekrar açtığımda zümrüt rengi gözleriyle bana hayran hayran bakıyordu. “Benden ne istiyorsun, Ollie?”

Ellerini omuzlarıma koyup sanki kelimeler orada yazılıymış gibi kısa bir süre tavana baktı. Söylenecek en doğru şeyin ne olduğunu da ne zaman susması gerektiğini de çok iyi bilirdi. Evet, sesiyle dünyayı susturuyordu ama sessizliğiyle zamanı durdurabiliyordu ve her bir parçam adeta son nefesimmiş gibi ona tutunuyordu.

Başını tekrar bana doğru eğdiğinde gözlerinin kenarlarına yaşlar doldu, işte o an karşımda duranın Ollie olduğundan emin oldum. “Beni yine de sevmeni istiyorum,” dedi ve gözünden bir damla yaş süzüldü. “İyileşmek için bana bir yıl ver, ben de sana bir ömür vereyim.”

Başım kavrayışıyla geriye eğilirken kaşlarımı çattım. Ciddi olamazdı. “Bir yıl mı? Bir yıl boyunca buna katlanmamı mı istiyorsun?”

“Mia, aklımı yitiriyorum. Bu yüzden seni kaybetmeyi göze alamam. Fakat kendimi de kontrol edemiyorum. Durumum daha da kötüleşecek ama sadece bir yıllığına, söz. Bana bir yıl ver. Dolor’dan sonra ilaçları bırakacağım ve bu günler geride kalacak.” Ollie karmakarışık konuşuyordu; az önceki yavaş ve kontrollü ses tonu gitmişti, onu çoktan kaybetmişim. Yüzümü dikkatle inceleyip vereceğim tepkiyi okumaya çalışan gözlerindeki mücadeleyi gördüm.

Önümüzdeki bir yılı atlatabilmemin tek yolu onun kendini yok edişine tanık olmamaktı. Yapmamız gerekenin ne olduğunu düşündüğümde, damarlarım tüm hayati organlarıma nüfuz edecek yeni bir acıyla sarsıldı. Bunu düşünmek bile canımı yakıyordu ve ağzımdan çıkacak kelimelerin içimdeki acıyı ikiye katlayacağını biliyordum. Fakat sahip olduklarımızı korumak için bunları söylemek zorundaydım. “Sana bir yıl vereceğim ama bu esnada konuşama...”

Ollie hemen başını iki yana salladı. “Olmaz.”

“Mesafeni koru ve benden uzak dur.”

“Hayır, bunu yapamazsın...” Ollie ileri geri yürümeye başladı ve iki eliyle beresini kavradı.

“Seni bu şekilde görmemem gerek. Odama gelemezsin. Yemekhanede benimle oturamazsın. Kafamı karıştıramazsın. Bir yıl benden uzak dur. Buradan ayrıldığımızda hayatımı sana adayacağım fakat ondan önce beni aşağı çekme, Ollie. Sen belki tırmanarak çıkabilirsin ama ben bu noktaya on bir yılda geldim.”

Ollie hızla bana yaklaştı. Parmağım göğsüne doğrulturken “Benim sayemde!” dedi acı içinde. “Beni altı ay boyunca yerden yere vurdun. Ben seni en kötü halinle kabul ettim çünkü seni seviyorum ama sen aynısını benim için yapmayacak mısın?”

Elbette ben de aynısını onun için yapardım, hatta onun için her şeyi yapardım. Fakat bunu söyleyemezdim. Arkama yaslanıp bana bu şekilde davranmasına, zihnime daha fazla görüntü kazımasına, kızları öpmesine, beni bir itip bir çekmesine, küçümseyici yorumlar veya çok daha kötülerini yapmasına izin vermeyi kabul edersem... Tüm bunlardan kurtulabilir miydim bilmiyordum. En sonunda, ben onun ardından solup giderken o affedilmeyi bekleyecekti.

“Bu hiç adil değil. Ben aklımı karman çorman eden ilaçlar kullanmıyordum, sen kullanıyorsun.”

“Dur bakalım doğru anlamış mıyım? Sen buradasın,” dedi Ollie parmağını kaldırarak. “Fakat beni yanına almayı unut-

tun.” Çenesi titrerken gözünden bir damla yaş daha süzüldü. “O kahrolası ellerin beni kavrayamadı.”

“Sorun benim ellerimde değildi, Ollie. Senin ayağın kaydı!” Ağlama sırası bendeydi ama gözyaşlarım karşımda duran adaminkiler kadar kolayca akıp gitmiyordu. Her bir damlası, adeta yedi ay önce beni terk ederken söylediği sözlerin acı dolu bir kalıntısıydı. “Buradan ayrılanı kadar benden uzak durduğun sürece ne olursa olsun sana ait olacağım.”

“Bu çok saçma.” Ollie yüzünü kolunun içine silip derin bir nefes aldı. “Senden uzak kalamam.”

“Bu işin yürümesinin tek yolu bu. Koridorda yaptığın şey beni mahvetti, Maddie’yi öptüğünü görmek beni çok daha derinden yaraladı. Arkama yaslanıp bunları izleyemem, aksi halde bu yıl bittikten sonra benden geriye hiçbir şey kalmaz. Tek yolu bu, Ollie. Benden uzak durmak zorundasın.”

Yüzünü buruşturdu, söylediklerimi anlayamıyordu. Bana bakmak canını çok yakıyormuş gibi yeşil gözlerini benden uzaklaştırıp sırtını dönmeden önce bir avucunu yüzünde gezdirdi. “Kahretsin, Mia,” dedi zorlukla aldığı nefeslerin arasından. Uzanıp başını öne eğerken avuç içlerini kitaplığa vurdu. “Beni şu an ne hale getirdiğini umursamayacak kadar bencil misin?”

Bir adım geri çekilirken başım döndü.

“Ne bekliyorsun?” Ollie doğrulmadan önce avuçlarını kitaplığa vurdu. Dönüp bana baktı ve göğsüne bir tokat attı. “Devam et, işimi bitir!”

Gözümde yaşlar boşandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kalbimi kırdın ama hâlâ orada öylece duruyorsun. En azından çekip giderek işimi bitirme lütfunda bulunabilirsin çünkü sensiz nefes bile alamayacağımı biliyorsun. O yüzden şimdi siktir git!” Kan çanağına dönmüş, meydan okuyan gözlerini üzerime sabitleyip çıkışı işaret etti. “Git!”

Tüm benliğimle onu rahatlatmak istiyordum ama bunu yapmak amacıma ters düşerdi. Onu kendimden uzak tutmamın tek

nedeni zayıf ve korkmuş olmamdı. On bir yıldan uzun süredir ölü gibiydim. Onun yıkımı beni o noktaya döndürürse, ikimizden birinin bu yıl hayatta kalıp kalamayacağından emin değildim. Kendimi koruma sürecinde onu kaybetme riskini de göze almıştım. Böyle bir olasılığım olduğunu bilmek bile beni pişman ediyordu.

Arkamı dönüp artık hissedemediğim bacaklarımı sürüyerek labirentten geçtim ve kütüphanenin girişine doğru koştum.

Ollie'nin geçen yıl söyledikleri beynimde dönüp duruyordu. *"Çok uzun süreliğine ya da çok uzağa gitmediğim sürece, daima dönüş yolunu bulurum."* O sırada kütüphanede kaybolmaktan bahsediyordu ama ben içimden aynı şey benim için de geçerli olsun diye dua ettim.

Gerçi az önce ona yaşattığım acıdan sonra sevgisini hak ettiğimden pek de emin değildim.

Kapıya ulaşamadan bir el bileğimi kavrayıp beni döndürdü.

"Hemen şu an," dedi Ollie nefes nefese. Beni kapıdan uzaklaştırdı. "Bir yıl senden uzak kalacağım ama seni hemen şimdi istiyorum." Merhametsiz elleri yüzümü kavradı ve dudaklarıma yapışmadan önce başparmaklarıyla yanaklarımdan akan gözyaşlarımı sildi.

Ollie

Mia bensiz bir yıl geçirmek istiyordu ama şu an birlikte yaşıyorduk. İçimde yavaş yavaş öfke yükseliyordu ve bundan kurtulmam için onun boşluğunu doldurmam, içinde olmam gerekiyordu. Bu öfkeyi ancak aramızdaki bağla söndürebilirdim. Boğazından yükselen hafif inilti hoşuma gidiyordu. Her zaman kontrol için tartışsak da şimdi benim zamanımdı, buna ihtiyacım olduğunu bildiğinden en sonunda bana teslim oldu.

Onu masaya doğru döndürürken dolgun dudaklarını dişlerinin arasına aldım. Hızlı ve kesin bir hareketle masanın üzerini

boşalttım, monitör bile devrilmişti ama onu yerden kaldırıp eskimiş ahşabın kenarına koyarken ikimiz de bunu umursamadık.

Mia beremi çıkardı ve tınaklarını kafa derimde gezdirerek ona olan ihtiyacımı iyice arttırdı, sessiz bir çığlıkla dudaklarını daha da sert öptüm. Onu soymama izin verdiğinde mükemmel, yuvarlak memeleri açığa çıktı. Kalbim kafesinin içinde adeta çekiç darbeleri gibi çarparken, ona bakmak için dudaklarımı dudaklarından isteksizce ayırdım.

Soyunmuştu ve kusursuz görünüyordu. Yanından geçtiğimiz binlerce kitabın önünde oturuyordu ve ben her bir ayrıntısını beynime kazıyıştım. Hem koyu hem de açık tonların bir arada olduğu saç yuvarlak yüzünün etrafına dökülmüştü. Açık buğday, pürüzsüz teni renkli kitap ciltlerinin karşısında parlıyordu ve sanki onunla bu anı yaşamaya layık tek erkek benmişim gibi bana bakarken iri, altın-kahverengi gözleri ıslıl ısıldı.

Ayrılığımız yüzünden ikimiz de nefes nefese kalmışken ellerinden destek alarak geriye yaslandı. Bakışlarım teninin her bir santiminde gezindiği sırada çaresiz gözleri onu seyretmemi izliyordu. “Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ufak bir tebessümle kıvrılırken başını yana eğdi.

“Sekiz ay oldu, aşkım. Ve sen benden on ay daha uzak durmam bekliyorsun. Şu ana mümkün olduğunca uzun süre tutunmam gerekiyor.” Sanki gidecek başka yerimiz yokmuş gibi ayakkabılarımı, kot pantolonumu ve *boxer*’ımı yavaşça çıkardım.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

Bacaklarını aralayıp kendiminkileri büktüm ve bir canavar gibi dizlerimin üzerine çöktüm. “Acelemiz yok.” Gözlerimi kıvrımlarında gezdirdikten sonra yeniden gözlerine odakladım. “Sana kendimi hatırlatmayacağım, Mia. Seni başka hiçbir şey hatırlayamaz hale getireceğim.”

Mia’nın tebessümü beni bir duygu fırtınasının içine çekmeye yetti ve aklımı daha önceki halimize döndürdü.

Ayrı geçirdiğimiz zamandan öncesine.

Haplardan öncesine.

Muazzam bir akıl hastasına dönüşmeden öncesine.

Biz diye bir şeyin olduğu zamana.

Bu kıza karşı ne bağlılığımdan ne de bağımdan vazgeçebilirdim. Karnına kondurduğum öpücük, bana karşı belirlediği her kuralı çiğneyeceğime dair sessiz bir vaatti. Onsuzluğa bir yıl daha dayanmama imkân yoktu. Aşkımız, bilimsel açıklamaların bir ihlaliydi çünkü hiçbir hap beni ondan uzak tutamazdı. Buna izin vermeyecektim.

Uyluklarının iç kısımlarını kavrayarak bacaklarını iyice araladım, aletim aşağıda kalbimi aratmayacak şekilde nabız gibi atıyordu. Ona bu kadar yakın olmak kanımın her bir hücreme hücum etmesine sebep oluyordu ancak tadına bakmaya duyduğum arzu çok daha güçlüydü. Şimdiden ıslanmıştı, ıslaklığı derinliklerinde biriktikçe parlıyordu; ben de tam oradan başladım. Dilimi kıvrımlarında gezdirirken gözlerimi ondan ayırmadım ve görmek için can attığım o ufak tepkiyi bekledim.

Gözleri kapandı.

Başı geriye düştü.

Kalçalarını daha fazlasını istercesine ağzıma doğru bastırdı.

Ben de onlara istediklerini verdim.

Onu içime çekmeden önce iki başparmağımla kıvrımlarım araladım.

Mia Rose'un hoş tadı beni birçok anlamda canlandırdı.

Dilim her ayrıntısını, tasarımını, özelliğini ve onu benden koparan şeyi biliyordu. Kısa sürede bacaklarını titrettim ve onu yavaşça kendime çektim. Parmaklarıyla saçlarımı kavırıyor, içini doldurmam için yalvarıyordu ama tadına bir türlü doyamıyordum. Bacaklarını bana doladığında, onu masadan kaldırıp benim için sere serpe uzanana dek yere taşıdım. Saplantılı bir bağımlı gibi iştahımı dindirmek için dilimi içine soktum.

Kalp atışları şiddetlenirken kadınlığı dilimin etrafında kasılıyordu.

Bacaklarının arasında diz çöktüğümde, içimde biriken duygular zincirlerini kırmaya ve dağları yerinden oynatmaya hazırdı. Kendimi tutmak artık imkânsızdı. Yenilmiştim.

“Ollie...” diye inledi. Bu, bana onunla bir bütün olmak için gereken tüm motivasyonu sağladı. Kasılmaları arttıkça titreyen vücudunun üzerine eğildim ve çoktan ağrımaya başlamış aletimi bedeniyle buluşturdum, az önce ona tattırdığım orgazm her zerresini titretiyordu. Sarsılmalarını durdurmak için parmaklarımı kalçalarına batırdım. Aksi takdirde tam o anda içinde patlayabilirdim.

Dillerimiz birbirine dolandı.

Minik parmakları hevesle saçlarımı kavradı.

Onu belinden tuttum ve vücudunu kaldırıp tekrar tekrar içine girdim. Aletimle doruğa ulaşmasını sağlarken cenneti andıran her detayım hissettim. Kulağına nefes nefese fısıldadım. “İşte bu kahrolası mükemmellik.”

“Neymiş mükemmel olan?”

“Biz.”

Altın rengi gözleriyle bana baktı. “Seni seviyorum, Ollie.”

Kalbimi avucuna alarak...

O zincirleri kırarak...

Aramızdaki dağları iterek...

“Seni böyle de seveceğim, bu...”

Dudaklarımı dudaklarına götürerek onu susturdum çünkü kalbim buna dayanamıyordu. Onunla tam burada, kütüphanenin zemininde seviştim. Sonraki yarım saati boşalmadan geçirebilmemin tek yolu ondan kopma korkusuydu. Ufacık bir dala tutunarak ellerim ve dudaklarımla teninin her santimine dokunduğumdan emin oldum. Birlikte boşalırken her şeyimi, sonsuzluğum olan ama şu anda benim olmayan kızın içinde tükettim.

“*Şu anım*” sona ermişti.

Yüzümü boynuna gömüp ağladım.

Kahrolası bir pısırik gibi ağladım.

Kollarını bana dolamıştı, hâlâ onun içindeydim ve avuçlarının arasında titriyordum.

“Sadece dayanman gerekiyor,” dedi boğuk bir sesle.

SEKİZ

“Sonsuz bir aşk için
ona kâğıttan güller yap.

Şiir gibi bir aşk için
güllerin edebiyat olsun.

İkisini de aynı anda bulacak kadar
şanslıysan, bunu ona her lanet gün hatırlat.”

OLIVER MASTERS

Mia

Dersten sonra koridordan geçip Jake’le kendi kanadımıza doğru yürürken eylül havası binayı serinletmişti. Yan yana ilerlediğimiz sırada Brian’ın yaz başında ondan ayrıldığını anlatıp duruyordu ama benim aklım haftalardır konuşmadığım başka bir adamdaydı.

Ollie şimdiye kadar sözünde durmuştu. Ne odama gelmiş ne de denk geldiğimizde karşıma dikilmişti. Mesafesini koruyordu ve bu beni daha çok üzüyordu. Olması gerekeni söylemiştim ama kalbim yanılmış olabileceğime dair küçük bir umuda tutunmuştu. Bu kez Ollie’nin beni dinlemeyeceğini ummuştum.

Bir kolunu yana uzatarak, “Kanatlarımı açmaya hazırım,” dedi Jake.

“Kanatlarını mı sosisini mi?”

“Sapık şey!” Gülerek bana hafifçe omuz attı. “Sen bir yar-

dım gezisinde iyi bir protein kaynağı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Buraya dönmeyi iple çekiyordum.”

“Burada ne var ki?” Jake’in dönmesi, Ollie’yle aramızdaki durumu biraz daha kolaylaştırmıştı. Aramızda geçenleri Jake’e anlatmamıştım ama o hep mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Merdivenlere yaklaşırken Jake, “Kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?” diye sordu.

Hem ses tonunun hem de duruşunun değiştiğini fark ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. “Aman Tanrım, sanırım bir bomba geliyor.”

Jake kolumu kavrayıp beni duvara doğru çevredekilerin duyamayacağı bir noktaya çekti. “Kimseye söylemeyeceğine söz ver, Mia.” Hevesi gözlerinden okunuyordu, dudaklarını birbirine bastırdı.

“Tamam, tamam. Söz...”

Kulağıma eğildi. “Liam.”

Ağzım açık kaldı, gözlerim daha da irileşti. “İmkânı yok.”

“Evet.”

“Olamaz.”

“Evet diyorum!”

“İyy, Jake,” dedim omzunu iterek. “Onunla yatmıştım!”

Jake beni sustururken başını delice sallamaya başladı. “Biliyorum!”

“Sevişirken tuhaf homurtular çıkarıyor!” dedim fısıldayarak.

“Biliyorum ve buna bayılıyorum!”

“Aman Tanrım, bana bunları anlatma. Şu an içime basınçlı bir yıkama makinesi sokmak istiyorum.”

Jake kıkırdadı ve merdivenlerden inip önceki tempomuzda yürümeye başladık. “Kimseye söyleyemezsin. Henüz kimseye açılmadı ve onu kaybetmek istemiyorum.”

“Anladım. Benden laf çıkmaz.”

İkinci kata geldik ve ana koridordan geçip kendi kanadımıza yürürken bakışlarım ters yönde bize doğru gelen Ollie’ye takıldı.

Bir anda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Ollie'nin varlığı bana her gün onsuz olduğumu hatırlatıyordu. Dilimin ucunda söylemeye cesaret edebilmeyi dilediğim kelimeler dönüp duruyordu: *Seni özlüyorum. Seni seviyorum. Özür dilerim. Keşke senin kadar güçlü olsaydım. Seni hak etmiyorum. Keşke bu kadar bencil olmasaydım. Bana karşı sabırlı ol, hâlâ bir şeyleri öğreniyorum...*

Bakışlarımı yere çevirmeye çalışsam da gözlerine yapışıp kaldı. Yumuşak bakışlı yeşil gözleri benimkilere takılmış halde bana doğru daha da uzun adımlar atarak kalbimi paramparça etti.

İşte bu şekilde dünyanın geri kalanı etrafımızda ufacık olup bir uğultuya dönüşürken ikimiz ağır çekimde birbirimize kilitlendik. Ollie'nin bana bu kadar yakın olması, adımlarımın alışkanlıkla yavaşlamasına sebep oluyordu. Birbirimizin yanından geçerken elini cebinden çıkarıp elimi tuttu.

Zaman durdu. Kalbim durdu. İki saniyeliğine zihnim bile ona haykırmak istediğim tüm kelimeleri döndürüp durmaktan vazgeçti. Ollie avucuma bir şey bırakmadan önce elimi yumuşak bir şekilde sıktı.

Sonra bu an birden sona erdi.

Dönüp arkama baktım. Ollie dönmedi.

Avucumda yıpranmış kitap kâğıtlarından yapılmış origami bir gül vardı, nefesim kesildi.

Beni gerçekliğe geri getirerek, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu Jake.

Ollie'nin el yazısıyla bir taçyaprak üzerine yazdığı şeyi okuduktan sonra nefes almaya çalışırken kalbim sıkıştı. *Sen benim sonsuzluğumsun.*

"Bir hatırlatma," diye fısıldadım.

Ethan arkamdan, "Jett," diye seslendi. Başımı elimdeki kâğıttan kaldırıp ona baktım. "Ziyaretçin var."

Jake'le birbirimize baktık.

Eşyalarımı odama bıraktıktan sonra Ethan bana dışarı kadar

eşlik etti. Kasvetli bulutlar güneşi gizliyordu. Gözlerim bulutların arasından sızan güneş ışınlarına alıştıktan sonra çimenlikteki bir bankın yanında babamın ellerini birbirine sürterek volta attığını gördüm.

“Babam neden burada?” diye sordum. Cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Üvey annem Diane’e bir şey mi olmuştu? Ethan’a baktım, o da başını öne eğdi.

“Sizi yalnız bırakayım,” dedi Ethan. “İşin bitene kadar bekleyip seni geri götüreceğim, tamam mı?”

Başımla onaylayıp babamın olduğu tarafa yürüdüm. Şiddetli rüzgâr saçımı yüzüme doğru savuruyordu. Soğuğun etkisini azaltmak için kollarımı kendime dolarken saç tellerimi yüzümden çekmek için hiçbir şey yapmadım. Kaçınılmaz olanı en azından erteleyerek hızımı yavaşlattım. Canlanan kalbim her adımda daha hızlı atıyordu. Sinirlerim gerilmişti. Bu beklenmedik bir durumdu ve beklenmedik şeylerden hoşlanmıyordum.

Bankta oturmuş, yanındaki boş yere hafifçe vururken, “İyi görünüyorsun,” dedi babam. “Nasılsın?”

Yanına oturdum ve bir yılı aşkın süredir görmediğim adama baktım. O boş gözleri en son havaalanında, beni öylece bırakıp gitmeden önce görmüştüm. “Burada ne işin var?”

Evet, ben değişmiştim ama ilişkimiz değişmemişti. Babam sayısız defa benden vazgeçmişti. Başkaları çocukluk anılan dendiğinde aile tatillerini veya yemek masasının etrafına dizildikleri oyun gecelerini hatırlarken benim tek anım onun beni terk edişiydi. Gri, merhametsiz gözlerini gözlerime dikti ama bu durumda bile beni görmezden gelmeyi başarıyordu.

“David’le konuştum.” Duraksayıp boğazını temizledi. “Dekan Lynch... Dekan Lynch’le konuştum, burada iyi olduğunu söyledi.”

Boynumu geriye çevirip baktım. Ethan kapının önünde durmuş, gözlerini bana dikmiş ve adeta bir şahin gibi beni izliyordu. Bakışlarımı yeniden babama çevirdim. “İyiyim.”

“Daha fazla kilo vermişsin.”

“Damak tadım buradaki yemeklerle pek uyuşmuyor,” dedim omuz silkerek.

Babam bir kez başını sallayıp gözlerini yeniden bana çevirmeden önce önüne baktı. “Ne olursa olsun, hâlâ iyi görünüyorsun.”

Bunca yolu beni kontrol etmek için gelmemiştii. Bu garip sohbeti yarıda keserek derin bir nefes aldım. “Bu ani ziyaret neden?” diye sordum.

Babam da benim gibi derin bir nefes alıp ellerini kucagında kavuşturdu. “Biliyor musun, Mia, hiçbir zaman kendi çocuğum olsun istemedim. Fakat annenle tanıştığım anda, onunla birlikte olmak için her şeyi kabul edecek durumdaydım...”

“Sadede gel.”

Boş bakışlarıyla gökyüzünü seyredirken göğsü yükseldi. “Bu benim için zor, bu yüzden beni dinlemen gerekiyor.” Bakışlarını tekrar bana çevirdi, söylediğini onaylamamı bekliyordu. Başımı sallayınca konuşmaya kaldığı yerden devam etti. “Annenle evlendiğimde sen daha iki yaşındaydın ve bunu bir sır olarak saklamak konusunda anlaşmıştık ama artık yapamıyorum. Baba olmaya hiçbir zaman uygun değildim, Jackie de artık burada değil.” Nefesi kesildi. “Beni terk etti. Seni de. Bu ikimiz için de adil değil.”

Kalbim adeta ezilirken vücudumun geri kalanı sinirlerimdeki karıncalanmalara tutunuyordu.

“Hangi sırdan bahsediyorsun?”

“Sen akıllı bir kızsın. Bana bunu hiç sorgulamadığını söyleme.”

“Neyi sorgulamadığımı?” Yüzümdeki boş ifadeye rağmen sesim iyice yükseldi. “Benimle kafa bulmayı bırak da söyle artık.”

“Sen benden değilsin, Mia ve artık gerçeği öğrenme zamanı geldi.”

Dudaklarımdan kuşkulu bir kahkaha çıkınca babam kaşlarını çattı.

“Yani...” Duraksayıp başımı iki yana salladım. “Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin? Hayatının yarım gününü ve bin dolarını başka bir şeye harcayabilirdin.”

“Mia, kes şunu.”

“Ciddiyim,” deyip ayağa fırladım. “Basit bir telefon görüşmesi de yeterli olurdu.”

“Konuşmamız bitmedi. Gerisini öğrenmek istemiyor musun?”

Kollarımı iki yana açtım. “Lütfen... Anlat, baba. Yoksa sana Bruce mu demeliyim? Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Sen Amerika’da doğmadın, Mia. Burada, Surrey’de doğdun. Annen doğumdan sonra seni tekrar ABD’ye götürdü, yani çifte vatandaşlığın var. Zaten seni Dolor’a göndermesi için yargıcı bu şekilde ikna edebildim.”

Söylediklerine inanmıyormuşçasına bir kahkaha daha patlattım. Elimde değildi, her şey çok fazla geliyordu. “Tamam, yeterince dinledim.”

“Daha bitirmedim!”

“Benim için bitti! Kısaca senin kızın olmadığımı ve eve dönmemi istemediğini söylüyorsun. Doğru anlamış mıyım, *baba*?”

“Öyle deme. Bunu kastetmedim.”

“Tam olarak neyi kastettin?”

“Bu iş için biçilmiş kaftan değildim ama elimden geleni yaptım! Elbette istediğin zaman geri dönebilirsin. Hayatımda olmanı istiyorum. Senin de benim hayatımda olmak istemen gerek, hem de gerçeklere rağmen. Ayrıca işin aslı, bir şekilde bir araya geldik ve bu noktaya varabildik. Diane yola gelecektir, sadece biraz zamana ihtiyacı var. Seni anlamıyor ve tüm bu akıl hastalığı saçmalığı yüzünden dar görüşlü olabiliyor...”

“Akıl *hastalığı* saçmalığı mı? Siktir git!” diye bağırdım. Onu orada öylece bırakıp Ethan’ın yanına, binanın önüne doğru yürümeye başladım. Babam aslında benim geçmişinde kaldığını ve yoluna bensiz devam etmek istediğini söylüyordu. Ethan

yaklaşık elli metre ileride duruyordu ama babamdan uzaklaşmak için attığım her adım, aramıza yeterince mesafe koymuşum gibi hissettirmiyordu. Beynim çorbaya dönmüştü, nasıl hissettiğime dair düşüncelerimi sıralayamıyordum ve gözyaşlarım akıp gideceğini sandığım anlarda asla akmıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Ethan yüzümü incelerken.

“İyiyim.”

“Hayır, değilsin, Mia. Yüzünden anlayabiliyorum.”

“Sadece beni içeri götür,” dedim sesim titreyerek. “Lütfen.”

Maskem giderek kayıyordu ve bu kadar uzun süre güçlü kalmaya çalışmak benim için gerçek bir mücadeleye dönüşmüştü.

Dolor’ın çift kanatlı kapısından geçip içeri girdik, kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Ethan elimi tuttu ve görüş alanından çıkana kadar beni sağ taraftaki bir yan kapıdan geçirdi. Uzun kollarını belime dolayıp beni kucaklamak için kendine çekti, ben de karşı koymadım. Kollarımı ona sardım, yüzüm boynuna değer değmez paramparça oldum.

Beni kollarının arasına alarak sakince, “Pislik herif,” dedi Ethan.

Başımı göğsünden çekip Ethan’ın gözlerine baktım. “Nereden biliyorsun?” diye sordum. “Neden geldiğini nereden biliyordun?”

Ethan başımı tekrar göğsüne bastırdı ve eliyle sırtımı okşayıp duvara yaslandı. “İlk geldiğinde onunla konuştum.” Bana daha sıkı sarılırken kirli sakalı yanağıma değiyordu. “Seni seven insanların sayısı senin değerini belirlemez, bunu sakın unutma.”

Olup bitenleri kavramaya çalışırken akşam yemeği ve duş rutinim sırasında sessizliğimi korudum. Gecenin geri kalanında tüm huzursuzluğumu ve öfkemi günlüğüme yansıttım, her şeyi sanki bir kum torbasını yumrukluyormuşum gibi yazdım. İncinmedim desem yalan söylemiş olurdum.

İncinmiştim çünkü her şey yalandı.

Tüm hayatım bir yalandan ibaretti.

Bruce hiçbir zaman babam olmamıştı. Beni değil, sadece annemi sevdiği için hayatımda rolü olan biriydi. Beni hiç sevmemişti. Bunun sebebi, muhtemelen annemin ölümünden beni sorumlu tutmasıydı. Bu yüzden beni anlamak için bana hiç vakit ayırmamış, beni hiç umursamamıştı. Annem öldüğünden beri ben onun için sadece bir yüküm. Lanet bir zorunluluktan ibarettim.

Son cümleyi yazarken kalemimin ucu kırıldı, sandalyede arkama yaslanmadan önce kalemi beton duvara fırlattım. Gözüm kapının üzerindeki saate takıldı, neredeyse gece yarısı olmuştu.

Sweatshirt'ümü ve eşofman altımı çıkarıp yatağa yığıldım.

O an sırtımı delip geçen bir ağrı hissettim. Bağırıp vücudumu yatağa doğru bastırarak kalkmaya çalıştım ama acı daha da keskinleşti ve çığlıklarımı bastırdı. Yataktan sarkan tek ayağım yere değemiyordu. Sırtımdaki yanma hissi her ani hareketimle şiddetlenirken kollarım öylece duruyordu.

Daha fazla hareket etmekten korktum, çığlıklarım yumuşak inlemelere dönüşüp gözlerimin kenarlarından yaşlar dökülürken bana ne olduğundan emin olamadan donup kaldım. Hareket etmediğim sürece iyi olacaktım. Kıpırdamadan yatmalıyım.

Ethan aniden odama daldı ve gözlerinde endişeyle yanıma koştu. "Jett? Neyin var?"

O an tek düşünebildiğim hissettiğim acıydı, ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Elimden gözyaşlarımla serbestçe akmasına izin vermek dışında bir şey gelmiyordu.

Omuzlarımı kavrayarak, "Beni korkutuyorsun. Konuş benimle!" dedi Ethan.

Yine ona cevap veremeyince beni yukarı çekti ve bir kez daha çığlık attım.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Ethan sırtıma bakıp. Olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde beni yataktan kaldırdı, Doktor'un karanlık koridorlarından geçirerek hemşire odasına taşı-

dı. Yol boyunca ıgıllıklarımı dindirmeye çalışırken dudaklarıyla alnıma öpücükler kondurdu.

“Ethan,” dedim sesimi duyurmaya çalışarak. “Sırtımda ne var?”

Ethan mırıldanarak tehditler ve küfürler savururken sorumu duymazlıktan geldi. “Yemin ederim bunu yapanı geberteceğim.” Kapıyı tekmeleyip açtı ve ayak sesleri mermer zeminde çılgınca yankılanırken beni boş olan ilk yatağ a yüzüstü yatırdı. “Rhonda!” çektiğim acı sanki içimde giderek byyüyordu ve onunla savaşmak için yanaklarımın içini ısırırken mümkün olduğunca hareket etmeden yattım. Ethan yüzüme baktı. “Rhonda yok, ne yapmamı istersin?”

“şuna bir son ver!” diye haykırdım. “Her neyse, çıkar onu!”

Ethan’ın yüzü düştü, etrafı kurcalamaya başladı ve bir dizi atırtının ardından çok geçmeden elinde cımbızla döndü. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. “Cam batmış, canını acıtacak.”

Gözlerim kocaman açıldı ve kalamdan ilk sivri cam parçasını ıkardığ a anda ıgıllık atarken bakışlarım tek bir noktaya kenetlendi.

Ethan büyük parçaları çıkardıktan sonra atletimi sıyırdı, sıra kk parçalara gelmişti. Kanlı atletimi çöpe attı ve tüm cam kırıklarını temizlemesi saatler sürdü. Bir noktada acıdan bayıldım.

Ethan omuzlarımdan kk parçalar çıkarıp yakındaki tepsiye atarken kendi kendine, “Bunlar ampul camı,” diye mırıldandı. Büyük floresanlar kapalıydı, tenime bir tek spot ışığı vuruyordu. Camın parlaklığ a görmesinin daha iyi olacağ a söyledi. “Sanırım sonuncuyu da çıkardım. şimdi kanı temizleyeceğim.”

Hâlâ şoktaydım ve konuşamıyordum, sadece başımı salladım.

Birkaç dakika sonra elinde ıslak bir havluyla döndü. Ensem-den başlayarak sırtımı, kalçamı ve uyluklarımın arkasını sildi. ři bittiğinde ellerini sırtımda gezdirerek, “Hâlâ bir şey hissediyorsan söyle,” dedi Ethan.

Ben çıplak ve yüzüstü yatağa uzanmışken sıcak, nasırlı elleri odanın keskin soğuşunu bastırıyordu. Ellerini isteksizce sırtımın alt kısmında ve kalçalarımnda gezdirince başımı salladım. “Burası mı?”

“Hayır.”

“Geri kalanını sen kontrol et.”

Arkama uzanıp kalçamı ve uyluğumun arkasını yokladım. Acı ve parmaklarımın temas ettiği bir dizi kesik dışında başka bir cam hissetmedim. Doğrulup Ethan’ın önüne, yatağın kenarına oturdum. “Teşekkür ederim.”

Başını eğip derin bir nefes aldı. İkimiz de çok yorulmuştuk.

“Otobüs çağırıp seni bir doktora göstermeliydim. Kahretsin, Jett. Polisi aramalıydım ama artık çok geç.” Ethan başını kaldırıp gözlerime baktı. “Sana bu şekilde yardım ettiğimi kimse bilmemeli, işimden olurum.”

“Hiçbir şey söylemem.”

“Fakat bunu yapanı bulacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Gözlerini memelerimde gezdirdikten sonra yüzüme baktı. “Özür dilerim,” diye mırıldanıp arkasını döndü. Ayağa fırladı ve cımbızı tepsiye bıraktı. “Git şurada bir duş al, ben de sana temiz kıyafetler getireyim.”

Duşa doğru ilerlediğimde bacaklarımdan ılık kan damlıyordu. Musluğu çevirip suyun ısınmasını beklerken benimle kimin uğraşıyor olabileceğini düşündüm. Maddie bütün yaz buradaydı; sessiz sakın, içine kapanık halde takılmış, benimle konuşma zahmetine bile girmemişti. Birkaç yeni öğrenci gelmişti ama bu şakacının hedef aldığı tek kişi bendim ve son birkaç haftadır kısmen yakın olduğum iki kişi Tyler ve Jude’du. Büyük olasılıkla Jude’un işiydi çünkü Tyler böyle bir şey yapamazdı.

Isı tenimdeki kesikleri yakarken sıcak suyun altına girdim ve ağlamamak için yanağımı ısırdım. Ethan içeri girmeden önce kapıyı çaldı, soğuk hava buharı kesti.

“Tezgâhın üzerine bir havluyla kıyafet bırakıyorum.”

“Teşekkürler,” demeye çalıştım.

“Her şey yolunda mı?”

Gözyaşlarımı saklamak için başımı suyun altına soktum. Yapmak istediğim son şey tekrar ağlamaktı. Ethan beni bir kurban olarak görüyordu, ben de kurban olmaktan nefret ediyordum. Her şeyin beni bu kadar etkilemesinden, bu kadar güçsüz hissettirmesinden nefret ediyordum. Bir daha hiçbir şey hissetmeme arzum, şimdi her zamankinden çok daha fazlaydı.

“Mia?”

“İyiyim,” dedim aceleyle. Sert bir ifadeyle konuşmak istemiştim ama kelimeler boğazıma düğümlenmeden bir şey söylemek çok zordu.

“Seni artık tanıyorum. Yalan söylüyorsun.” Kapı kapandı. “Böyle bir şey herkesi sarsar. Çok güçlüymüş gibi davranmayı bırakıp seninle ilgilenmeme izin ver.”

Duş jelini durulamayı bitirirken güldüm. “Çok güçlüymüş gibi mi? Sence ben çok güçlü biri miyim? Çünkü bana bir kurbanmışım gibi davrandığına yemin edebilirim ve kendimi bebek gibi hissetmekten bıktım.”

“Şu an öylesin!” Ethan duş perdesini öfkeyle açtı. “Bu piçin kim olduğunu bulup icabına bakacağım. Fakat bana izin vermen gerekiyor. Beni dışlama, ben de bunu kimin yaptığını bulayım.”

Havluyu kapıp bana uzatırken suyu kapattım. “Alınma ama Ethan, bana acınacak biriymişim, kendi başının çaresine bakamayan zavallı bir kızmışım gibi hissettiriyorsun. Ollie’ye ihtiyacım var...” Derin bir nefes verip havluyu vücuduma sardım. “Onu özlüyorum, Ethan. Keşke burada olsaydı. Keşke bana her şeyin yoluna gireceğini o hatırlatsaydı.” Ollie olsa, “*Öfkelendin mi, aşkım?*” diye sorardı. “*Güzel, öyleyse bunu kullan. Öfkeni mücadelene kat. Bu işte birlikteyiz,*” derdi ya da buna benzer güzel bir şey söylerdi. Haklı da olurdu. Ollie ve ben eskiden

takımdık, Ethan ise beni dışarıda bırakıp dertlerimle ilgileniyordu. “Sen bana zayıflığımı hatırlatırken Ollie bana yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.”

Ethan yumruğunu sıkarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Etrafına bir bak bakalım. *Ollie*’yi görüyor musun? Ben görmüyorum da! Böyle devam edersen yalnız *kalacaksın*. Şimdi kışını koy şuraya da otur.” Buyurgan bir üslupla sandalyeyi gösterdi. “Büyük yaraları sarmak zorundayım. Tabii Ollie mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp senin için bunu yapmazsa...”

Gözlerimi devirip sandalyeye oturdum. “Göt,” diye mırıldandım.

Ethan eğlenerek, “Mankafa,” diye karşılık verdi.

Başımı geriye atıp ona baktım.

Yüzünde değilse de gözlerinde bir tebessüm vardı. Sandalye çekip arkama oturdu ve bir ilkyardım kutusunu bacaklarının üstüne koydu. Havluyu dikkatlice kaldırıp sırtımı açtı. “Bunu kim yaptıysa bir kutu ampul alıp kırık parçaları yatağına yerleştirmiş. Odana kimse girdi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Hatırladığım kadarıyla girmede. Bilmiyorum. Babam geldiğinde ikimiz de meşguldük.” Uzun bir gün olmuştu. Ethan sırtımı bandajla sarmadan önce krem sürdü. “Sence izi kalır mı?”

“Muhtemelen.” Dikkatli bir şekilde nefes verdi. “Fakat yaraların ne kadar derine inmesine izin vereceğin sana kalmış.”

Düzenleme

Ny.ozlem

DOKUZ

“Kafamın içinde fırtınalar kopuyor olabilir
ama asla kalbimle arama girme.
Bu savaşın kazananı olamazsın.”

OLIVER MASTERS

Ollie

“Çek git buradan, dostum. Biz Romeo ve Juliet değiliz.”
Güldüm ve odasının zemininde oturan Zeke’e yataktan bir yastık fırlattım. Zamanımı boşa harcamak ve beladan uzak durmak için günlerimin geri kalanını Zeke’in odasında geçirmeye karar vermiş, sunduğu ayrıcalıkların keyfini çıkarıyordum. Dolor’da içi *Schweppes*’le dolu bir buzdolabı ve televizyon olan tek oda onunkiydi.

“*Pam ve Jim*,” dedi ekranı işaret ederek. Başımı arkaya attım.

“Pam ve Jim’den daha şiddetli.” Dikkatimi *The Office*’in tekrarlarını izlediğimiz televizyona verdim. “Bu dizi beynini zehirliyor. Biraz kitap oku.”

Zeke başını hızla iki yana salladı ve televizyonu göstererek elleriyle bir şeyler daha işaret etti.

“Hayır, Zeke. Pam ve Jim değil. Ross ve Rachel da değil. Romeo ve Juliet de değil.”

Zeke başını geriye atıp gözlerini devirdi.

“Biz Ollie ve Mia’yız. Bu adı batasıca bir aşk hikâyesi ya da peri masalı değil. Onların hepsinin bir sonu var,” diye tekrarladım şişeyi bitirmeden önce. “Gerçek aşk asla ölmez.” Yatağından fırlayıp buzdolabından bir şişe daha aldım, aklım haftalar önce kütüphanedeki sevişmemizden sonra ağladığım zamana gitti.

Buna.

İnanamıyordum.

Orada kızıma onsuz yaşayamayacağı bir şey, bütün bir yılı ben-siz geçirmekle ilgili sözlerini geri alması için bir neden vermeye çalışıyordum ama duygularımın kontrolünü yitirmiştım. Bunun sebebi de onsuz geçen yedi ayımdı. *Evet, suçu buna atalım.*

Gözyaşları bize hissedebildiğimizi hatırlatmıştı.

Acıysa hayatta olduğumuzu hatırlatmıştı.

Hiçbir şey hissetmemektense çok fazla şey hissetmeyi tercih ederdim.

Fakat şu anda hissedebildiğim tek şey, kendimi onun içinde hayal ederken sertleşmiş aletimin pantolonuma değmesi-ydi. Kaçınılmaz eşiğe gelmeden önce Mia’nın beni sevdiğini söylediği an, kendimi uçurumun kenarında bulmama yetmişti. Aşkımız bana tam da bunu yapıyordu. Amaç hiçbir zaman zevkin doruğuna ulaşmak değildi, bu ancak paylaştığımız anın doğal bir sonucu olabilirdi.

Yatağın üzerinde geriye doğru çökerek aletimi düzelterip, “Ona göz kulak oluyor musun?” diye sordum. Cevap gelmedi. Zeke’in kıvrık kafası, önünde oturduğu televizyona dönüktü. “Biri onunla uğraşılıyor. Sence yeni güvenlik görevlisi olabilir mi?”

Zeke başını iki yana salladı.

“Öyleyse kim, biliyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“*The Office*’i seviyor musun?”

Yine başını iki yana salladı.

Kahrolası herif, dinleliyordu.

“Pekâlâ, dostum. Artık gidiyorum, yanıma bir tane de yoluk alıyorum.” Buzdolabına uzanıp bir *Schweppes* daha aldım. “Yarın görüşürüz.”

Kapı arkamdan kapandıktan sonra Maddie’nin bedeninden önce gözleri beni içine hapsedti.

“Bu kadar acele neden?” diye sordu. *Schweppes*’i elimden alıp saçını gözünün önünden çekti. Etrafindan dolaştım, bir sidik yarışına daha girecek havada değildim. “Senin kıza olanları duydun mu?”

Beynim söylediklerini tam olarak algılayamadan ayaklarım durdu. Arkamı döndüğümde nihayet Maddie’ye baktım. İstediklerini almıştı fakat benim tek derdim neyden bahsettiğini öğrenmekti.

Aletimin tek istediği ise sırlıslık olmuş bir vajinanın içinde ileri geri gitmekti. “Neyden bahsediyorsun sen?”

Maddie yaklaşıp kirpiklerini kırpıştırdı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip dişlerini kulakmememde gezdirirken donakaldım. “Söylenenlere göre sen iyi bir çocuk olmak için gece boyunca kendini odana kapatırken Memur Scott, Mia’nın odasına giriyor ve gün doğana kadar çıkmıyormuş.” Başını uzaklaştırdı. “Hem de her gece.”

Ağzım kurudu, yutkunmaya çalıştım. “Yalan söylüyorsun.”

“Ah, keşke.” Omuz silkti. “Sanırım Bayan Mükemmel o kadar da mükemmel değilmiş.” Başım döndü. Maddie’yi çevirip yüzünün yan tarafını betona bastırdım. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı inceledim. Güvenlik görevlisi çoktan akşam yemeği için yemekhaneye inmiş olmalıydı. “Ne komik, değil mi? Sikilen Mia, siki tutan sen.”

Çenemi sıkarak kulağına eğilirken parmaklarımı ensesine geçirdim. “Onun adını ağzına alma.”

Maddie’nin kalçaları, pantolonumdaki çıkıntıya sürtündü. Beni elde etmek için oyun oynadığını anlamalıydım. Onu serbest bıraktım, o da arkasını dönüp elini aletimde gezdirdi. “Bu

pantolonuna bayılıyorum.” Beni daha da sıkı kavrayınca aletim taş gibi oldu. “Bırak da seni rahatlatayım.”

Jude yanımdan geçerken, “Hayatta olmaz!” diye homurdandım. Bizi görmemiş gibi başını eğip yoluna devam etti.

“Hadi ama, O,” diye sızlandı Maddie. Elleri vücuduma büyük bir iyilik yapıyor, pelvisim bunu istediğini gösterircesine ona doğru yöneliyordu.

Hay sikeyim.

Mia.

Mia.

Mia.

“Yapamam. Mia’ylayım. Mia’yı seviyorum.”

Maddie geri geri adımlar atmaya başladı ve sırtı kapıya dayanana kadar beni de beraberinde sürükledi. Bedenimden göstermesi gereken direnci göremiyordum, elim kapı kolunu kavrayıp açtı ve saniyeler içinde ikimiz de içeri daldık.

“Ya... Sen böyle düşünmeye devam et.” Maddie üzerimdeki iki katman kıyafeti indirip hevesli aletimi ortaya çıkardı. Adeta felç olmuş haldeyken ve tüm bedenim rahatlamayı arzularken sızlayan aletimi hevesle dudaklarının arasına aldığı anda onu durdurmadım, tecrübeli bir fahişe gibi aletimi gırtlığına kadar sokuyordu. Parmaklarımı saçlarına doladım, gözlerimi kapatıp ağzında gidip gelmeye başladım. Ögürdü, aletimin büyüklüğü onu zorlamıştı.

İyi hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmiyordu.

Azmam gerekirken azmıyordum.

Fikrimi değiştirmeden önce, “Soyun,” dedim aceleyle.

Maddie kendinden memnun bir şekilde ayağa kalkıp ben ıslanmış aletimi sıvazlarken kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Beni bu hale getirdiği için Doktor Butala’yı, beni kışkırttığı için de Maddie’yi suçlamak istiyordum. Fakat sadece kendimi suçlayabilirdim.

Ethan’ın Mia’nın odasına girdiği, o kızıl mankafanın Mia’nın yanına uzandığı görüntüler gözümün önünden gitmiyor-

du. Ona dokunuyor, onu rahatlatıyor, benim yapamadığım her şeyi yapıyordu. Ayakkabılarımı ve pantolonumu bir tekmeyeyle uzaklaştırdım.

Maddie'nin teni sütbeyazdı, memeleri de ince bedeninden beklenmeyecek kadar iriydi.

“Prezervatifin var mı?” diye sordum. Kendi sesim adeta bana yabancıydı.

Utançla bakışlarımı yere çevirdim, kendimden nefret ediyordum. *Tanrım, kendimden nefret ediyordum.*

Masasma uzanıp hafifçe eğildi, hiç görmemem gereken yerlerini gözler önüne serdi ama zonklayan aletim bana başka seçenek bırakmıyordu. Scott'ın Mia'yı öptüğünü hayal etmem bile ona doğru ilerlemem için yeterliydi. Onun Mia'nın tenini okşadığı düşüncesi, Maddie'yi masanın üzerine itip iki parmağımı içine sokmama yetti.

Sevgilimle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Fakat beynim bunu umursamıyor gibiydi.

Bir elimle onu becerirken Maddie inledi, diğer elimle de prezervatifi çekip aldım. Dizimle bacaklarını daha da araladım ve saldırımı sürdürdüm. “Kimseye söylemeyeceksin, anladın mı?”

Maddie başını onaylar anlamda salladı. “Yani çok kıymetli Mia'na söylememi istemiyor musun?” Saçlarını elime dolayıp geriye çektim, hafifçe bağırdı. “Anladım! Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Prezervatifi dişlerimle açtım ve aletime geçirdim. Maddie'yi eğerek parmaklarımı tekrar bacak arasında gezdirdim, sırlıklam olmuştu. Aletim içinde kolayca kaymalıydı ama olmadı, aniden yumuşadım.

Bana neler oluyor böyle?

Ellerimi masanın kenarına dayayıp nefesimi tutmaya çalıştım. “Olmayacak.”

Maddie bana döndü, gözlerim de doğruca masanın kenarına zıplarken hoplayan memelerine takıldı. “Prezervatif yüzünden. Çıkar.”

Dişlerimi sıktım. “Sen kafayı mı yedin?”

Maddie dizlerini kaldırıp kendini parmaklamaya başladı. Öylece bakakaldım. Diğer eliyle de aletimi kavradı. “Dokun bana, O.”

“*Dokun bana, Ethan.*” Mia’nın sesi kafamın içinde yankılanırken Ethan’ın onu yatağa yatırdığını, Mia’nın da narin parmaklarını adamın üzerinde gezdirdiğini hayal ettim. Dayanamıyordum, bunları düşünmek bile bana çok acı veriyordu. Önceden hayal gücüm dostumdu, şimdi en büyük düşmanım olmuştu. Bu karanlık düşünceler içimi yiyip bitirirken göğsümdeki ağrıya ve gözlerimdeki yanmaya karşı koydum.

Çaresizlik pişmanlığa dönüştü, bu noktada acımı dindirmek için geçici olsa bile her şeyi yapardım.

Maddie’yi sırtüstü yatırıp kalçalarını araladım ve kendisiyle oynamasını seyretmeye başladım. Bana adeta ön sıradan bir koltuk ayarlamıştı, aletim bir kez daha taş gibi oldu. “Devam et.” Kendimi cinsel uyarılmanın kucağına bırakmıştım ama hâlâ korkağın tekiydim. Parmağım içine sokup çıkarmaya başladı. “Evet, işte böyle.”

Maddie’nin her inleyişi gözümün önüne Ethan’ın Mia’yı becerdiği görüntüler getiriyordu. Parmaklarımı kalçalarına etini delercesine bastırırken aletimin ucunu girişine sürttüm, kalçalarında iz kalacağından emindim. Maddie bir şeyler söyledi, bundan emindim ama içine girmeye çalışırken kafam başka bir yere gitti...

Bir kez daha yumuşadım.

Son defa sinir bozucu şekilde kendimi geri çektim. Maddie’nin sandalyesini alıp duvara fırlattım ve ellerimi saçımda gezdirdim. “Bunu yapamam!” Yerden *boxer*’ımı ve pantolonumu alıp aceleyle giyindim. Kendi kanadıma döndüğümde bu muazzam hatamın kanıtını yok etmek için ilk durağım banyo olacaktı.

Ona bakma zahmetine bile girmeden, “Aramızda hiçbir şey olmadı, tamam mı?” dedim çıkmadan önce.

“Haklısın. Hiçbir şey olmadı, Mia’dan vazgeçene kadar da olmayacak.”

Onu bayıltıp susturana kadar boğmak istiyordum ama konuşanın içerideki şeytan olduğuna emindim. Başımı iki yana salladım. “Her zaman Mia olacak.”

“Komiksin, Ollie. Sence o da aynısını senin için söylüyor mudur?”

Bu yorum karşısında donup kaldım, adeta üzerimden bir yük treni geçti. Bacak arasının kokusu ve üzerime çöken pişmanlık hissi algımı ele geçirirken, parmaklarımı az önce nereye soktuğumu hatırladım. Mia’yı sonsuza dek kaybetmeme sebep olacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

Ben az önce ne halt yemiştim?

Mia

Öğle yemeği sırasında iki kişi eksikti ve bu durum, yanıp sönen kırmızı ışıklar kadar göze çarpıyordu. Ollie ve Maddie. En kötü senaryoyu aklıma getirmemeye çalıştım.

Var gücümle çabaladım.

Bria masanın üzerine eğilerek, “Aman Tanrım, Jude geliyor,” diye fısıldadı. “Sakin ol.”

Jude yakınlarımdayken tüylerim diken diken olmuyormuş gibi davranarak, “Zaten *sakinim*,” diye çıktım. Bana yapılanların arkasında onun olduğuna inanıyordum ama nedenini bir türlü bulamıyordum.

Jude yanında Gwen’le gelip saçını omzunun üstünden arkaya atarak, “Sizinle otursak sorun olur mu?” diye sordu. “Mamız aniden boşalmış gibi görünüyor da.”

Jude benimle pencere arasındaki boş sandalyeye bakınca Bria hemen araya girdi. “Buraya, yanıma oturabilirsin. Orası Ollie’nin yeri.” Kendi kendine kıkırdadı. “Akli başına gelince oturacak ama olsun.”

“Evet, Ollie’nin şu anda mantıklı kararlar aldığını sanmıyorum.” Jude gülümsedi, o an midem bulanmaya başladı ve yüzümü buruşturdum. Bria’nın yanma oturur oturmaz yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ah, çok üzgünüm. Bilerek yapmadım...”

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. “Sorun yok.” Ne ima etmeye çalışıyorsa buna ayıracak zamanım yoktu. Geçen yıl bu fikir aklımın ucundan bile geçmezdi ama Ollie’nin gözümün önünde Maddie’yi öptüğünü görmek, bana onun artık eskiden tanıdığım adam olmadığını kanıtlamıştı. Şimdiyse onun kim olduğundan emin değildim.

Ben *keşkelere* dalıp giderken masa sessizliğe büründü ve aniden sırtıma inen bir el, yaralarımın dolayısı canımı ince ince yaktı. “Eminim sadece konuşuyorlardır,” diye fısıldadı Tyler. Hissettiğim rahatsızlığı bastırmak için dudaklarımı ısırırdım.

Ağzı tıka basa dolu halde, “Maddie’nin eli aletinin üzerindeyken konuşabileceklerini sanmıyorum,” dedi Jude. Bria, Jude’a omuz atıp onu susturdu. “Ne var? Kızın bilmesi gerekmiyor mu?”

Tüm bunlar çok fazlaydı; babamın söyledikleri, cam meselesi, şimdi de bu. Kalbim daha fazla dayanamıyordu. Jake kalkarken ben de sandalyemi geriye ittim. “Mia?”

“İyiyim,” dedim zar zor. “Erkenden duş alıp yatacağım.” Ethan’a söz verdiğim için ne cam olayını ne de Ethan vücudumdaki parçaları çıkarmaya çalışırken tüm gece uyanık kaldığımı birilerine anlatmışım.

Banyoya girdiğimde tek boş kabin vardı, beni gözetleyecek bir güvenlik görevlisi de ortalarda görünmüyordu. Her zamanki kabinim boştu, eşyalarımı içeri asmadan önce kapısını açtım. Etrafımı saran buhar, Ollie’sizlik ve onun başka biriyle olduğu düşüncesiyle birleşince nefes almamı daha da zorlaştırıyordu.

Suyun altına geçip kafamdaki sesleri bastırmaya çalıştım. Ollie’nin şu anda Maddie’yle neler yapıyor olabileceğine dair düşünceler, tam da bu yüzden benden uzak durmasını istediği-

mi bana bir kez daha anımsattı. Acaba bu isteğimle onu bilerek başkasının kollarına mı itiyordum?

Onun için daha çok mücadele etmeliydim.

Birlikte olmalıydık.

Tüm bunlar hiç yaşanmamalıydı.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, onsuz aldığım her soluk tamamen bir lütuftu çünkü nefes almak için o kadar çaba sarf etmem gerekiyordu ki, en sonunda ne demek istediğini anlamıştım.

Sanki zihnimle onu çağırmışım gibi, Ollie duş perdesinin küçük aralığından aynanın önünde belirdi. Saçı bronz tenine dökülüyor, su damlaları sert vücut hatlarının ve soluk dövmele-
rinin üzerinden akıyordu. Siyah eşofman altını aşağıya sarkıtmıştı, göz göze geldiğimizde dikkatimi tekrar yüzüne verdim.

Ne kadar denediysem de gözlerimi kaçıramadım.

Maddie'yle birlikte olduğuna dair görüntüler gözümün önünden gitmiş, yerini ikimize ve banyoda paylaştığımız bu ana bırakmıştı. Fayansa vuran suyun sesiyle benim kısa nefeslerim dışında aramızda çıt çıkmıyordu. O tamdık yeşil gözler, aynadaki yansımadan adeta içime işledi.

Gözlerimden yaşlar dökülünce suyun altında olmama sevindim. Yaşlar görüş alanımı bulanıklaştırsa da aramızdaki bağlantı kopacağımdan gözümü kırpmaya korkuyordum.

Ollie dönüp bana doğru yürüdü. Çıplak ayaklarıyla duşun içine bir adım atıp perdeyi arkasından kapattı, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. İçgüdüsel bir bakıştan çok kalbindeki sızıyı ve umutsuzluğunu sergileyen gözlerle bana baktı. Üzeri giyinikti, bana doğru bir adım daha attığında aramızda sadece bir santim kalmıştı. Tepemde dikiliyordu ve birbirimize bu kadar yakınken ikimizin de göğsü sakinliğini koruyamıyordu. Eşofman altı sıırılsıklam olmuştu ama Ollie onları aşağı çeken ağırlıktan habersiz gibiydi.

Benim de ondan farkım yoktu, etrafıma karşı kayıtsızdım.

İkimiz de çok şey söylemek istiyorduk ama kelimeler bu anı değiştirebilir veya bozabilirdi, bu riski göze alamadık.

Her yavaş hareketinde tereddüt ediyordu, tepkimi ölçüyor ve bunun ona verdiği histen keyif alıyordu. Parmak uçlarını kollarımın kenarlarında gezdirdi, bana yalnızca böyle dokunacaksa bu bile fazlasıyla yeterliydi.

Başını eğip dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, sonra geri çekilip bana baktı.

Yeşil gözleri, içindeki çatışmayı ele veriyordu; hem büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı hem de içi umut doluydu. Bu da bir tek onun başarabileceği bir şeydi. Saniyeler, birbirimizin hareketlerine tutunan kalp atışlarımız kadar hızlıca geçip gitti.

Ben kendi çatışmamın içinde donup kalmıştım, vereceğim her kahrolası karardan korkuyordum ama o her nazik dokunuşuyla tüm şüphelerimi siliyordu. Yakınımda olması beni iyileştiriyor, beklediğim her saniye içimi parçalıyordu.

Ellerini ıslak saçlarımda gezdirirken nefesi kesildi. Suyun altında ilk kez başımı kaldırıp yüzündeki ifadeyi yakaladım. Su damlaları kirpiklerinden dudaklarına damlıyor, çene hattındaki kaslar geriliyordu. Daha fazla dayanamayacakmış gibi alnını benimkine bastırdı, gözlerini kapatıp parmaklarıyla ensemini kavradı.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde beni kendine çekti. Biraz duraksadıktan sonra geri çekilip yeniden yaklaştı. Ellerim, bu kadar uzun süre kendimi tutmanın sonucunda tir tir titriyordu. Nefes alış verişlerim bir melodiyi andırıyordu; adeta böyle kutsal anlara özel, kutsal çalma listemiz gibiydi. Oysa sessizlik bile bize bir dizi hikâye, arzu ve ihtiyacı fısıldar, biz de hep aynı melodiyi dinlerdik.

Dudakları benimkilere kapandığında burnundan iç çeker gibi nefes verdi. Zamanı durduran o tek kelimeyi söylediğinde düşmemek için belini kavradım.

“Mia...” Sesi, hissettiği duygularla mücadele ediyordu. Beni kendine çekip sırtını fayansa yasladı. İlk ve son seferimizmiş gibi öpüştük, kaçınılmaz bir bağ bizi bu mutlu kapana kısıtırmıştı ve dudaklarımız birbirinden kopamıyordu.

Su buz gibi akmaya başladı ama biz yanıyorduk çünkü bu anın tekrar bir araya gelene kadar içimizi yakacağını çok iyi biliyorduk.

Dili yavaş, yatıştırıcı bir ritimle dilime dolandı. Her bir sinirime dokunup her hareketinde tüm sızılarımdı dindirdi. Karşılıklı dansımıza dönmeden önce dudaklarını emdim. Tadı kan dolaşımında şok etkisi yarattı, onunla sarhoş olmuştum.

Geri çekilip başını iki yana salladığında ellerimi kemerinde gezdiriyordum. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama aynı hızla kapattı. Dudaklarını ıslattı ve etrafımdan dolaşıp duş kabinden çıkmadan önce beni son bir kez öptü.

Hareketsiz bir şekilde öylece kalakaldım, kendimi bomboş ve reddedilmiş hissediyordum.

Aradan zaman geçti, ne kadar sürdü bilmiyordum. Duştan çıkıp kendimi otomatik pilota aldım. Giyindim, kurulandım, aynada kendime baktım. Dişlerimi fırçalarken etrafımdan insanlar gelip geçiyordu ama dikkatimi ne kendi düşüncelerime ne de başkalarının sözlerine verebiliyordum. Sonra hoparlörden Dekan Lynch'in sesi duyuldu.

"İkinci bir emre kadar tecrit altındayız. Tekrar ediyorum, ben Dekan Lynch ve ikinci bir emre kadar tecrit altındayız. Her ne yapıyorsanız bırakın ve sayım için odalarınıza dönün."

Bir güvenlik görevlisi herkesi tek tek kapıdan çıkarmadan önce ellerini çırparak, "Duştan çıkın, prosedürü biliyorsunuz," diye seslendi.

Ben kapıma ulaşana kadar koridorda herkes birbirine bir şeyler soruyor, teoriler üretiyordu.

Ethan beni uyandırdığında saat neredeyse sabahın üçüydü. Bu defa kollarını belime dolamış, çoktan yatakta yanıma uzanmıştı. Kirli sakalının omzuma, sıcak nefesinin de boynuma temas edişinden o olduğunu anlamıştım. Beden, insanın gözle-

riyle görmesine gerek kalmadan bir başkasının tanıdık varlığını ayırt edebiliyordu.

Buna, ne zaman korkup harekete geçilmesi ve ne zaman bir başkasının kollarında güvende olunması gerektiğini söyleyen altıncı his denebilirdi. Herkeste vardı ama çok az insan onu dinlemeyi seçerdi.

Altıncı hissim Ethan'ın öyle ya da böyle her zaman hayatımın bir parçası olabileceğini doğruluyordu. Sadece hangi rolü oynaması gerektiğini bilmiyordum. Tüm bunlara rağmen ağzımı açıp reddedilsem de varlığını koruyan bir umutla, "Ollie," dedim.

O da her zamanki gibi iç çekerek beni düzeltti. "Ethan. Her zaman Ethan olacak."

Arkamı dönmeden, "Bu gece neler oldu?" diye sordum.

Ethan derin bir nefes verip parmaklarını belime bastırdı.

Aramızdaki ilişki için kendimi suçlu hissetmiyordum, hatta bunun için minnettardım. Kimse aramızdakinin derinliğini bilmiyordu, böylesi daha da iyiydi. Onun yanındayken sahip olduğumuz şeyi tanımlamak ya da bir kalıba sığdırmak zorunda kalmıyordum. Arkadaşımdı, kahramanımdı. Ollie gittiğinde her şeyim olmuştu. Ayrıca ona ne zaman ihtiyaç duysam her yerdeydi. Her şey kaosa döndüğünde dayanak noktam olmuştu.

Ancak işin üzücü yanı, Ethan ve Ollie arasında kalsaydım Ollie'yi seçecek olmamdı. Ethan da bunu anlıyordu ama yine de katlanıyor, Ollie dönene kadar birlikte zaman geçirmemizi sağlıyor ve onu ihtiyacım olan şekilde kullanmama izin veriyordu. Belki Ethan da beni kullanıyordu.

Birbirimizin yalnızlığını ortadan kaldırıyorduk.

Kayıtsız bir ses tonuyla "İkinci kanattaki yatakhane de bir intihar vakası olmuş," dedi Ethan. "Lynch sayım yapmak ve polisin görevini kolaylaştırmak için herkesi odalarına gönderdi."

Yüzümü ona döndüm, o da inatçı saçlarımı yüzümden çekti. "Gördün mü?"

Ethan başıyla onayladı. “Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, tamam mı?” Başını sallama sırası bendeydi. Ethan gözlerini başka tarafa çevirip tavana baktı, beyni fazla mesai yapıyordu.

Yeterince ölüm görmüştü, her şeye karşı hissizleşmiş olmalıydı ama yine de her defasında ölüm onu paramparça ediyor gibiydi. Tekrar bana döndüğünde dudaklarını birbirine bastırmıştı ve dağılmış bir hali vardı. “Bu geceye gerçekten ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Onu hiç böyle görmemiştim, kendi canına kıyan kişiye yakın olup olmadığını merak ettim. “Benden ne istiyorsun?”

“*Senden* hiçbir şey istemiyorum, Jett. Sadece *sana* ihtiyacım var.”

“Anladım.”

Yüzünü boyun çukuruma gömerken sessizce yattık, her parçası kırılmanın eşiğine gelmişti ama direniyordu. Kendini tutmamasını, ağlamanın daha iyi geleceğini söylemem gerekiyordu çünkü kalp ancak bir noktaya kadar affedici davranıyordu.

Gerçi söz konusu Ethan’dı.

Onun taştan bir ruhu, Azrail’inkini aratmayan bir kalbi vardı.

Sırtımı göğsüne bastırıp kırık kalbini kucaklarken parmaklarını parmaklarıma doladı.

Günün ikinci dersine Doktor Conway girdi. Tyler yanıma oturdu ve sınıf fısıltılarla çalkalanırken kaşlarını kaldırdı.

Başıyla Doktor Conway’i selamlayıp, “Bugün işleyiş biraz farklı olacak,” dedi Bayan Chandler. “Buradaki herkes Doktor Conway’i tanıyor. Bugün bize zorbalıktan ve intihar vakalarında yardım ve önleme yöntemlerinden bahsedecek.”

Tyler bana dönüp “Ne zaman biri intihar etse, sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi büyük bir olay haline getiriyorlar,” diye fısıldadı.

Başımı sallayıp ona “*Düşüncelerini kendine sakla,*” bakışları attım.

Doktor Conway boğazını temizleyince Tyler’la başımızı öne eğdik.

Dikkatini sınıfın geri kalanına vermeden önce, “Bunu yapan hiç beklemediğin insanlar, Tyler. Hafife almamak gerek,” dedi Doktor Conway. Tyler’ın sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, bakışlarını masasına çevirdi.

Doktor Conway önceki gece olanları anlatmaya devam etti. Elbette detay vermedi. Haden’in birçok arkadaşı olan, özgüvenli bir delikanlı olduğundan bahsetti. Hiçbir zaman zorbalığa uğramamıştı ama başkalarına zorbalık yapıyordu. Görünmez bir iç savaş veriyordu, bazen de bu sessiz acıyı bastırmanın en kolay yolu onu bir başkasına yaşatmaktı. Böylelerinin ne yapmayı planladığını asla bilemezsiniz ve bu tür insanların en büyük zararı kendilerineydi çünkü yardım istemezlerdi. Doktor yine de dikkat edilmesi gereken işaretleri, şüpheli davranışların nasıl rapor edileceğini anlattı.

Bir de Livy gibi insanlar vardı.

“Livy kim?” diye sordu fısıldayarak Tyler.

Alicia’nın geçen yıl bana Livy ve Tommy’nin hikâyesini anlattığı geceyi anımsayınca Doktor Conway’i işaret edip dinlemesini tavsiye ettim.

Livy de benim gibi Dolor’ın kapısından kırık dökük ve kafası karman çorman bir halde girmişti. Sonra tıpkı benim Ollie sayesinde toparlanmam gibi, o da Thomas sayesinde kendine gelebilmişti.

Livy âşık olmuştu.

Livy mutluydu.

Livy, Dolor’dan sağ kurtulmayı planlamıştı.

Ancak başaramamıştı.

Livy ve Tommy, Dolor’ın lanetine kurban gitmişti.

“Livy, Haden gibi insanların zorbalıklarına karşı aylarca güçlü kaldıktan sonra canına kıydı. Her ikisinin de kendi şey-

tanlarıyla mücadele ediyor olması ne kadar ironik. Eğer gözle-
rimizi ve kalplerimizi birbirimize açmış olsaydık, birbirimizi
dinlemiş olsaydık, ikisi de hâlâ yaşıyor olacaktı,” dedi Doktor
Conway.

Doktor Conway, Livy’nin toplu tecavüze uğramış olduğun-
dan bahsetmemiştii, aslında bu bile bazıları için yeterli olabilir-
di. Yine de hamile kalana kadar dişini sıkmış, daha sonra Tom-
my tecavüzcülerden birini öldürüp hapse atıldığında devam
etmek için tek desteğini kaybetmişti. Tommy’yi kaybetmek
onun kırılma noktasıydı. Livy daha sonra yurt odasında tavana
asılı halde bulunmuştu.

Ayağının altındaki sandalyeyi tekmelediğinde aklından ge-
çenleri merak ettim. Acaba pişman olmuş muydu? Acaba te-
cavüzcünün ve onunla alay eden insanların görüntüleri yaralı
zihninden bir bir geçmiş miydi? Tommy’yi, bu kararın onu ne
hale getireceğini düşünmüş müydü?

Tommy’nin intikamının ve Livy’nin ölümünün üzerinden
bir yıldan fazla zaman geçmişti ama öğrenciler hâlâ bunu bir
efsaneymiş ya da bir başkasına yapılabilecek bir büyüymüş
gibi fısıltıyla birbirine anlatıyordu.

Doktor Conway malzemelerini toplarken Bayan Chandler,
“Bu akşam yemekten sonra Haden ve Livy için küçük bir anma
töreni yapacağız,” diye sözlerini tamamladı. “Zorunlu değil
ama hiç değilse saygı duyun.”

Yemekten sonra Tyler, Bria ve ben çimenlerde yan yana yū-
rüyerek ortadaki loş ışıklara doğru ilerledik. Göğün kırmızıya
çalan turuncu rengi, gece çökerken yıldızlı tuvale karşıyordu.
Jude, Liam’ın yanında dikiliyor; Jake dairenin diğer tarafında
mesafesini koruyor, bakışlarını Liam’a kaydırıp duruyordu.

Maddie, Ollie’yle yürürken arkamdan kıkırdamaya başladı.

“Bu çok sinir bozucu,” diye fısıldadı Bria.

Omuz silktim ve sessiz kalmayı seçtim.

Birkaç öğrenci Haden hakkında bir şeyler söyledi; Livy hak-

kında konuşan yoktu, onu kimse tanıımıyordu. Gözlerim uzakta sersemlemiş halde duran Ethan'a takıldı. Adeta başka bir yerde, başka bir zamanda kaybolmuştu. Yüzüne bir maske geçirmiş, asıl düşüncelerini gizliyor gibi bir hali vardı. Parmakları kemerinde, eklemleri bembeyaz olmuş halde dururken hiçbir şey söylemiyordu.

Kızlara, "Hemen döneceğim," diye fısıldadım.

Fark edilmeden çemberden çıkıp Ethan'ın yanına gittim. Gözünü tam karşıya dikmişti. İkimiz de tepenin üstünden aşağıya, çembere bakmaya başladık. Elini kemerinden çekip arkasına getirdim ve tuttum, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

Saygı duruşunu bu şekilde tamamladık, dudaklarını aralamıştı ve düzensiz nefesler alıp veriyordu. Onu, herkesten gizli bir şekilde rahatlatmayı başarmıştım. İhtiyacı olan tam da buydu.

Esen rüzgâr görevlilerin tuttuğu mumları titretiyordu.

Söylenecek söz kalmamıştı ama ortama çöken ani sessizlik, en tesirli kelimedenden daha sertti. Ollie kafasını kaldırıp kıstığı acı dolu gözleriyle ikimize baktı.

Sonra bulutlar dağıldı ve yağmur başladı.

Öğrenciler tepeden okula doğru koştururken çember dağıldı. Ethan ve ben adeta olduğumuz yerde donup kalmıştık; arkaya uzattığı eliyle elimi sıkıyor, bırakmak istemiyordu.

Başka bir güvenlik görevlisi, "Hadi sayıma başlayalım," dedi yaklaşırken. Bir yandan da Ethan'ın tavırlarını süzüyordu.

Ethan elimi bırakıp güvenlik görevlisine dönerek son yirmi dakika içinde ilk kez konuştu. "Arkandan geliyorum, Jerry."

Jerry, yağın yağmurun altında beni başıyla selamladı, sonra da koşturarak yanımızdan geçen öğrencilerin arasına karıştı.

Ethan dönüp bana baktı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin, farkındayım." Bırakın teşekkür etmeyi, birine ihtiyacı olduğunu itiraf etmek bile onun için çok zordu ama benimleyken buna hiç gerek kalmıyordu.

Ethan'ın bakışları önce çemberin olduğu yere kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Beş dakika içinde odanda olmalısın." Et-

han'ın az önce baktığı yere dönünce Ollie'nin tepenin dibinde sırtı bize dönük halde durduğunu gördüm. "Beş dakika, Jett."

Ollie'yle konuşmayalı bir ayı aşkın zaman olmuştu, duşta geçirdiğimiz zamanı saymazsak zar zor bir iki kelime konuşuyorduk.

Ona doğru yürüdüm. *Sweatshirt*'ünü çıkarmış, sırlıslık olmuştuk ve bir tek ıslak tenine yapışan beyaz tişörtü kalana kadar soyunmuştu. Sırtının yan tarafından çıkan kuş dövmeleleri göze çarpıyordu, ben yaklaşıırken başını önüne eğdi. "Onunla yatıyor musun?" Sesi kısık ve mesafeliydi.

"Hayır," dedim hemen. Önüne doğru bir adım attım.

Çekingen bakışlarını bana yöneltti ve kapüşonunu avucunun içine alıp sıkarken başını yana eğdi. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

Bir nefes verip yüzüne damlayan yağmuru göz kırparak uzaklaştırdı. "İyi misin?"

"Bilmem... Hayır... İyi olduğumu sanmıyorum."

Aramızdaki sessizliği bir tek gök gürültüsü bozuyordu, Ollie başka bir yöne bakıp başını iki yana salladı. "Bundan nefret ediyorum," dedi etrafımızdaki havaya aldırmadan. "Kahretsin, Mia... Fena sıcıp batırdım. Öyle şeyler..."

Bileğinden tutarak onu susturdum. "Bilmek istemiyorum, lütfen."

"Seni özlüyorum," dedi sertçe. "Seni o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor." Yumruğunu daha da sert sıkarken kaşlarını çatı. "Nasıl hissettiğimizi hatırlıyor musun? Aklımdan çıkmıyorsun, sen de beni sürekli düşündüğün için canın yanıyor mu, yoksa bu acıyı dindirecek biri mi var? Aklımdan hiç geçiyor muyum? Çünkü tüm bunları tek başına yaşadığım fikrinden kurtulamıyorum."

Ona bakarken kirpiklerimi oynatarak yağmur damlalarından kurtulmaya çalıştım.

Ollie, "Cevap ver bana!" diyerek çıkıştı. Bu tepki karşısında

yüzümü buruşturdum. “Yoksa bana işkence etmekten keyif mi alıyorsun?”

“Ne yaşadığıma dair hiçbir fikrin yok.”

Oradan uzaklaşmak için arkamı döndüğümde Ollie bileğimi yakalayıp önüme geçti.

“Benden yana sorun yok, Mia. Özgürsün, beni beklemenin bir anlamı yok. Görünüşe göre benim de kardeşimden farkım yok. Asla bir zamanlar tanıdığın kişi olamayacağım. O çok hoşlandığın adam artık yok.”

Yeşil gözlerinde bir kez daha doldurabilmeyi arzuladığım bir boşluk vardı. Karşımda durup bana bakan benim Ollie’m değildi. Bu karanlık onu çok iyi tanıyordu. Öyle ki şeytanları onu yeniden ele geçirdikleri için seviniyordu ve bunlara şimdi dur demezsem, o karanlık beni de yutacaktı.

ON

“Gözlerindeki acıdan değil,
bu acının yerini boşluğun almasından kork.
Çünkü farkı yaratan kalptir.”

OLIVER MASTERS

Mia

“Bu hafta bitsin artık,” diye sızlandı Bria. “Tyler nerede?”

Saygı duruşunun üzerinden tam bir hafta geçmişti ve etrafıma baktığımda hem Tyler’ın hem de Jude’un yemekhanede olmadığını gördüm. Aniden Tyler’ın güvenliğinden endişe ettim. “Bilmiyorum,” dedim sandalyemden fırlayarak. “Odasına bakıp geliyorum.”

Jake başka bir masada Liam’a asılan bir kızla ilgili konuşurken Bria başıyla beni onayladı. Bildiğim kadarıyla Bria’nın Jake ve Liam’ın ilişkisinden haberi yoktu ama Jake, çenesini tutamıyordu. Neyse ki, Bria’nın kafası başka bir yerdeydi, fazla üzerinde durmadı.

Üçüncü kanada doğru yürüyüp Tyler’ın kapısına yaklaştım. İçeriden hafif çığlıklar geliyordu, kapıyı iterek açtığımda kalbim boğazımda atıyordu. Gözlerim Tyler’ın arkasına geçmiş

Jude'un çıplak kışına takıldı. Kapıyı hemen kapatırken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde kapının yan tarafında donakaldım, az önce tanık olduğum görüntüyü kafamda toparlayıp unutmaya çalıştım. Elim hâlâ kapı kolundayken Jude kapıyı diğer taraftan açıp çıktı.

Nefes nefese kalmış halde, "Mia, çok özür dilerim. Bunu görmemen gerekiyordu," dedi Tyler. Üzerine bir tişört geçirip bacaklarını pijamasının içine sokarken kafamı kapının açık kısmına çevirdim. "Lütfen, Bria'ya söyleme. Beni öldürür."

Sarı saçları da en az beni içine soktuğu bu durum kadar karmaşıktı. "Neden Bria'ya söyleyemezmişim?"

"Çünkü," diye homurdandı Tyler. "Artık aralarında bir şeyler var gibi."

"Tyler! Neden ona böyle bir şey yaptın?"

"Jude'dan hoşlanıyorum ve... anlarsın işte, o tatsız meselden beri yeterince hoşlandığım biri olmamıştı. Kendimi geri plana atmaktan ve insanların beni ezip geçmesine izin vermekten bıktım!"

"Şu anda bunlarla uğraşamam." Şakaklarımı ovuşturdum. "İyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmeye gelmiştim. O adama güvenmiyorum, Ty. Sen de güvenmemelisin."

"O iyi biri, Mia. Tamamen yanlış düşünüyorsun, bir tamsan..."

"Hayır, yanlış düşündüğüm falan yok." Bana zarar verenin o olduğuna inandığımı ona nasıl söyleyebilirdim? Yatağıma ve sırtıma camı onun koyduğunu nasıl anlatabilirdim?"

Yüzüme boş boş bakmaya başladı. "Ona bir şey demeyeceğine dair söz ver. Hiç değilse bu durumu önce ben anlamlandırayım. Sonra gidip kendim söyleyeceğim."

"Peki," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Sen bilirsin."

Bu halde kimsenin yüzüne bakamayacağım için yemekhaneye dönmemeye karar verdim. Onun yerine odama çekilip sırlarımı tek güvenilir arkadaşım olan günlüğüme döktüm.

Haftalık Cinsel Saldırı Karşıtı Kadınlar toplantımız o akşam

biraz garip geçti. Tyler, Bria, iki yeni kızla ben yerde dağınık bir şekilde oturduk. Yeni kızlar bu büyük sırrı göz ardı etmemize, Tyler'la Bria'nın karşı karşıya oturması ve aynı adamlarla yatması bilgisini bir süreliğine unutmamıza yardımcı oldu.

Sadakat sınavındaydım. Bria'ya bir bakış attım, fare gibi küçük bir kızın konuşmalarını dikkatle dinliyor, arkasından dönen dolaplardan bihaber halde başını sallayarak onu onaylıyordu.

Bir de bir ayda hızla dört kilo verdikten sonra sarışın bomba gibi bir *playboy* modeline dönüşen Tyler meselesi vardı. Bakışları Bria ile benim aramda mekik dokuyor, suçluluk duygusu bir yağmur bulutu gibi üzerinde geziniyordu. İtirafı için en güvenli yerin burası olduğunu ima ederek gözlerimle Bria'yı işaret ettim ama o, kocaman açtığı gözleriyle başını iki yana sallamakla yetindi.

"...şimdi de buradayım. Biliyorum çok uzun zaman oldu ve şimdiye kadar atlatmam gerekirdi," diye devam etti yeni kız.

Bria araya girerek onu susturdu. "Hayır, bu mesele sonsuza kadar seninle kalabilir. Önemli olan şu anda burada olman." Yerde sürünerek ona doğru ilerleyip kollarını açtı.

"Peki ya sen? Senin hikâyen nedir?" diye sordu kız.

Bria kızın yanında bir yere kurulmadan önce bana bir bakış attı. "Aslında beni buraya getiren hikâye bana ait değil, Mi-a'nın." Bria elini kalbinin üzerine koydu. "Bana tecavüz eden pislik, bunu sadece başka bir herif ona ulaşmak istediği için yaptı. Ben asıl amaç değil... sadece dikkat dağıtma fırsatıydım."

"Teşekkür ederim, Bria," diye kestirip attım. O gece olanları tekrar duymak istemiyordum. Bria beni rahatlatmak için küçük bir gülümseme sundu ama buna ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey, Tyler'ın yaptığını itiraf etmesiydi çünkü buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Toplantımızın ardından Bria'yla odalarımıza geri dönerken kızlar dağıldı. Hiçbir şey söylemedim, sırrı saklamaya çalışıyordum. Jude ve Tyler'la ilgili her şeyi unutup çıkan yemekler-

den şikâyet etmek, canımın *taco* ve *mocha* çekmesi gibi güvenli konulardan konuşmak istiyordum ama Bria köşeyi dönmeden önce kolumu tutarak beni durdurdu.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için başını çevirip etrafına bakarken siyah saçları omuzlarının gerisine düştü. “Sana bir sır vereyim mi?”

Hayır. Sakın ha. Sakın ha. İstemiyorum. I-ıh.

“Tabii.” Sesim ifadesizdi ve dişlerim gıcırdıyordu.

Bria hafifçe gülümsedi. “Jerry bana bir kıyak yaptı.” İşaret-parmağıyla başparmağını birbirine sıkıştırıp ağzına götürerek esrar çeker gibi yaptı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Güvenlik görevlisinden mi bahsediyorsun?”

Bria heyecanla başını salladıktan sonra koluma girip beni köşeye doğru ilerletti. “Yarın ormanda bana katılabilirsin ama sadece sen.” Önüne döndü, beni beton bir duvara sürüklemeyeceğine güvenerek gözlerimi ondan ayırmadım.

“Jerry’nin sana böyle bir şey almasını için ne yaptın?”

Kapısının önüne gelip en sonunda durduğumuzda omuz silkti. “Herkes yemekten onu doktorlardan birini becerirken yakaladım. Küçük bir tehdit insana uzun yol kat ettirebilir.” Başımı geriye atıp sessizce kıkırdamadan önce homurdandı. “Mia!” dedi omzuyla beni dürterek. “Kimseye bir şey söyleyemezsin, anlaştık mı?”

“Tamam... tamam. Anladım.” Çabucak toparlandım ama gülmeden edemiyordum.

Ertesi sabah, Ethan’ın hafif horlama sesine uyandım. Başımı pencereden uzattığımda güneş gökyüzünde bariz bir şekilde parlıyordu, yani saat yediyi geçmişti. Gözlerini açana dek onu deli gibi sarstım.

“Kahretsin,” diye ayağa fırladı. Yere fırlattığı kıyafetlerini bulmak için etrafına bakındı. “Hay aksi!” Siyah *boxer*’ı beline ve kalçalarına yapışmıştı. Çıplak göğsü muntazamdı, dövmesiz

tenine hayran olmadan edemedim. Bakışlarım göğsünden karnına, oradan da *boxer*'ının içindeki sabah ereksiyonuna kaydı. "Jett."

Bakışımı seyretmek için durduğunu fark etmemiştim, bana bakarken sabahki büyük sürprizini gizlemek için çaba sarf etmedi. Ellerini kalçakemiklerine koyup öne doğru eğilerek "Jett..." demekle yetindi.

Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. "Ne...neden çıplaktın?"

"Büyü artık," dedi başını sallayarak. "Buna çıplaklık diyemeyiz, ayrıca rahat etmem gerekiyordu. Beyaz tişörtü kafasından geçirdi ve kıyafetin kenarı hiçbir önemi yokmuş gibi sabah ereksiyonunun üzerine indi. "Üzerimde giysi varken uyuyamam."

Dikkatimi dağıtmak için yatağın kenarına eğilip pantolonunu kaptığım gibi ona fırlatarak gözlerimi kapattım. "Kapat şunu. O şeyle birilerinin canını yakacaksın."

Ethan gülmemek için kendini zor tuttu ama tebessümünü yakaladım, bu belgelenmesi gereken nadir bir andı. "Rahatsız mı oldun?"

"Sanırım arkadaşlığımızda bir eşiği aştık."

"O eşik, havlunu banyoda vücudundan kaydırдыңın gün çoktan aşılmıştı." Bacaklarını teker teker pantolonunun içinden geçirdi. "Beni yatağına davet ettiğin anda." Düşmesini ilikledikten sonra üniformasının gömleğini çıkarıp başımda dikildi. Elini başımın üzerine koyup çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Merak etme, hiç kimse için ikinci kişi olmam. Yani düşündüğün kadar ileri gitmemiz imkânsız."

"Hiç böyle bir şey düşünmedim." *Şimdiye kadar tabii, sağ olsun.*

"İyi."

"İyi."

En sonunda anlam veremediğim bir imayla dolu, sert bir tonda, "Sonra görüşürüz, Jett," dedi Ethan. Ardından çıkıp gitti.

Bu işin nereye varacağına dair endişeli düşüncelerle yatağında arkama yaslandım. Ethan asla ileri gitmeyeceğini söylemişti ama bunu aklıma sokmuştu bir kere. Ethan kolaydı, güvenliydi. Ollie'nin şu anda mahrum olduğu her şeye sahipti. Seçme şansım olsa Ethan doğru karar olurdu.

Fakat seçme şansım yoktu. Ollie hayatıma girdiği an bunu elimden almıştı.

Ormana gidip Bria'ya eşlik etmek yerine çok az ziyaret ettiğim dinlenme odasında Sinema Günü'ne katılmayı tercih ettim. Girişte durduğumda kapı aralıktı, yabancı bir bölgede tanıdık bir yüz aradım. İçerisi loştu ve tüm gözler lisedeki gibi tekerlekli bir sehpanın üzerinde duran televizyona çevrilmişti. Odanın önüne puflar atılmıştı, arkada da büyük bir kanepe duruyordu. Birçok kişi odasından yastık ve battaniye getirmişti, fısıltılarla kıkırdamalar televizyonun alçak sesini bastırıyordu.

Kapalı pencerenin altında oturan bir güvenlik görevlisi ayaklarını bir yere dikmiş, ellerini de cips poşetinin içine sokmuş ekranda oynayan filme dalmıştı.

Biri, "Mia," diye fısıldadı. Küçük bir el havaya kalktığında gözlerimi odada gezdiriyordum. *Tyler*. Ona doğru ilerlerken yanında Gwen'in kıvrıldığını görünce rahat bir nefes aldım.

Tyler kanepenin köşesinden kalktı, Gwen bana selam verirken ben de kayarak yanına oturdum. "Ne izliyoruz?" diye sordum.

"İki kelime. Dylan O'Brien," dedi Gwen iç çekerek. Elini kalbinin üzerine götürdü.

"Dylan mı?"

Gwen karşıyı işaret etti, tam o sırada bir çocuk iki duvarın arasından geçerek ekrana doğru koşuyordu.

"Ahh, şimdi anladım."

"Sahip olamayacağım bildiğin erkeklere âşık olmak, gerçek bir ilişkiden çok daha kolaydır. Sana zarar veremez," diye ekledi omuz silkerek.

Tyler bir kahkaha patlattı. "Seni tatmin de edemez ama."

Dudaklarını büzüp başını sallamadan önce, “Eh, ben hep kendi kendime daha iyisini yapıyorum,” dedi Gwen. Tyler, kahkahalarını tutamayarak başını geriye atınca önümüzdeki armut koltuklarda oturan iki çocuk arkaya dönüp bizi susturdu. Gwen onları tersleyip bana döndü. “Zarar vermek demişken, sen nasılsın?”

Kanepeye kıvrılıp bakışlarımı tekrar televizyona kaydırarak zaman kazandım, hangi olaydan bahsettiğini merak ediyordum. Cam olayını bir şekilde duymuş olabilir miydi? Babamdan mı bahsediyordu? “Ne demek istiyorsun?”

“Maddie ve Ollie olayı işte. Seni çok üzeceğini düşünmüştüm, haksız mıyım? Başka biri yoksa tabii.”

“İyiyim. Bir öpücüğe o kadar takılmam.” Takılırdım takılmasına ama buradaki herhangi birine en ufak bir zayıflık gösterirsem, hedef tahtası olurdum. Hem peşimde yeterince insan vardı. Gözümün yaşını, duygularımı kimseye gösteremezdim. İnsanlar zayıflıklarımızı, sırlarımızı öğrenirse bunları bize karşı kullanırdı. Ollie beni yok edebilecek tek silahtı.

Gwen başını salladı, gömleğinin dekoltesinden görünen iri göğüsleri jöle gibi hareket ediyordu. “Ben öpücükten bahsetmiyorum ki, Ollie’nin ona çakmasından bahsediyorum.” Kalbim yerinden çıkacaktı. Kendime hâkim olamayıp ona döndüm. “Ayrıca bir kez daha kızın kıcıyla nasıl gitar gibi oynadığını duymak zorunda kalırsam...”

“Gwen!” diye bağırarak sözünü kesti Tyler. Başını omzundan çekip onu sertçe itti. “Sen kendinde misin?”

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalkmayı başardım ve kapıya doğru ilerlerken Tyler’in söyledikleri kafamda bulanıklaşmaya başladı.

Geçen ay boyunca mücadele ettiğim onca şeyden sonra, Ollie’nin hiç vakit kaybetmeden aletini bir başkasına üstelik herhangi birine de değil, Maddie’ye soktuğunu öğrenmek kadar acı verici bir şey yoktu. Aramızdaki mesafeyi korusa bile beni

yakacak gücü vardı. Fakat bu, daha önce karşılaştığım acılardan farklıydı. Canımı hiç olmadığı kadar çok yakıyordu.

Onunla karşılaşma umuduyla koridorlarda yürürken adımlarım, bileklerime beton blokları bağlanmış gibi ağırlaşıyordu. Kalbimdeki acı, göğsümden boynuma ve gözlerimin arkasına doğru hızla ilerliyordu. Öfkemle gözyaşlarımı içimde tutmaktan başım zonkluyordu. Ne bir planım ne de söyleyecek bir kelimem vardı. Bir tek yüzleşmek için onu görmem gerektiğinden emindim. Geleceğimizi tamamen mahvetmek için mi bu kadar aşağılık bir şey yapmıştı?

Kanadıma geldiğimde kapımın önünde beni bekleyen bir başka origami gülü, ona olan öfkemi daha da körükledi. Bana kendini hatırlatmak için bıraktığı gülü de alıp kapıma doğru yürüdüm. Kocaman açtığı gözleri ve dağınık saçlarıyla karşımda dikilene kadar kapıyı yumrukladım.

“Mia?”

İçimdeki acı tüm duyularımı ele geçirmişti. Gözlerimin arkasına, burnuma, boğazımın gerisine ve nihayetinde kulaklarıma kadar geldi. Gülü titreyen elimle dövmeli, çıplak göğsüne çarptım ve gül yere düşerken gözlerimi gözlerine kilitledim.

Zar zor, “Seni piç kurusu,” diyebildim. Canını yakmak, içimdeki acının aynısını ona da hissettirmek istiyordum.

“Öğrenmişsin.” Hiçbir şey sormadan yenilgiyle teslim oldu ve başımı eğdi.

“Artık sadece ben varım, duydun mu? *Sen ve ben* diye bir şey kalmadı. Sen bizim için savaşmayı bıraktığın anda sen ve ben kalmadı.” Ağzımdan çıkan her kelimede bir zamanlar hissettiğim aşkın hissi kazılıydı ama zar zor topladığım gücümü tüketiyordu.

Bana ikiyüzlü diyebilirsin. Bencil de. Haydi, nefret et benden.

Asıl mesele Ollie'nin beni bu noktaya getirmek için neye ihtiyacım olduğunu bilmesiydi. Duvarlarımı yıkmak için ihtiyacım olan şeyin beni itip kakması ve asla bırakmaması olduğunu biliyordu.

Ben de Ollie'nin şu anda tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Onu geri kazanmanın tek yolu ona duygusuz bir kız rolü çizmekti. Duyguları olmayan kızı vermektir. Bir zamanlar uğruna çok mücadele ettiği o lanet sosyopat kızı sunmaktır.

“Anma töreninde öyle söylemek istememiştim! Mücadeleyi asla bırakmadım!” Ollie'nin sesi iyice yükseldi. “Bak, özür dilerim. Çok üzgünüm ama gerçekten savaşıyorum. Her gün sürekli bir savaş veriyorum ama asla pes etmedim. Söylediğim her şeye rağmen pes etmiyorum...”

Ollie'nin yalvarışları arasında gözlerimi kapatıp tüm ışıkları söndürmeyi başardım. *Bu geçici*, diye kendime hatırlatıp durdum. *Kısa bir süre sonra geçecek.*

İçimdeki acı azalana ve kalbim sabit bir ritim tutturana dek içimden saydım.

Sonra gözlerimi açtım.

Ollie'nin kelimeleri karman çorman oldu, sonra tamamen kesildi.

Bana baktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kafamı eğdim. “Al şunu.”

“Mia?” Ollie'nin göğsü yükseldi ve kaşlarını çatı.

“Gülü.” Ayağımızın dibindeki kâğıdı tekmeledim. “Gülü al.”

Ollie tereddütle eğilip gözlerini bana çevirmeden önce gülü aldı. Tepkimi ölçmeye çalışırken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Bu defa ben ulaşılamaz, bomboş birine dönüşmüştüm. Bunu çözmüştüm, maskem takılıyken bana zarar veremezdi.

Bunu onun için yapmıştım. Ona ulaşmanın tek yolu buydu.

“Şimdi yırt.”

“Hayır,” diye fısıldadı. “Böyle yapma.”

“Yırt şunu, Ollie!” diye bağırdım. Ollie gözlerini kapattı. Sesimden öfke akıyordu, vücudumun titreyişine engel olamıyordum ama gözlerim kapalıydı. Başka çarem yoktu. Ollie yavaşça gülü yırttı, parçalar ayaklarımıza doğru süzüldü. Son

parça botumun üzerine düştüğünde yeniden ona baktım. “Şimdi özür dile.”

“Mia, lütfen. Hiç mantıklı konuşmuyorsun.” Bana doğru uzandı ama geriye doğru bir adım attım.

“Bu kelimeyi çok seversin, şimdi neden söylemiyorsun?”

Kollarını yana indirdi. “Özür dilerim!”

“Benden değil, gülden.”

Ollie başını eğip kollarını yana doğru uzattı. “Özür dilerim.” Tekrar bana baktı. “Oldu mu?”

Yere baktım, gül hâlâ ayaklarımızın dibinde paramparçaydı. Ayağımla parçaları tekmeledim. “Hayır, hâlâ paramparça. Gördüğün gibi ‘özür’ hiçbir işe yaramamış. Bu benim...” dedim parçaları işaret ederek. “Bu benim kahrolası kalbim ve ne kadar özür dilersen dile hatalar telafi olmayacak ya da kalbim iyileşmeyecek. Senin ‘özü’n kırıdığın şeyi geri getirmiyor. Bu defa bizi kırdın. Hem de dönüşü olmayan bir şekilde.”

Olanları idrak edince bir adım geri çekilip avuçlarıyla yüzünü kapattı. “Mia, yanlış düşünüyorsun... Yanılıyorsun, anlamıyorsun.” Dizlerinin üzerine çöktü. “Bunu düzeltebilirim. Aramızdakileri düzeltebilirim... Bunu atlatacağız çünkü birlikte olmamız gerekiyor.” Ollie ayaklarımın dibindeki parçaları toplarken gözyaşları içinde mırıldandı. “Yapamadım. Her şey bana engel oldu... Bunu telafi edeceğim.”

Bir adım geri atıp en sonunda Ollie’yi tam istediğim noktaya getirdim, dizlerinin üzerinde sürünerek yalvarıyordu. Uzun parmaklarıyla bacaklarımı kavıyor, yüzünü bacaklarıma gömerken kımıldamama izin vermiyor, tutarsız cümleler kurup özür dileyerek mırıldanmaya devam ediyordu.

“Canın cehenneme, Ollie.” Geriye doğru çekilip onu avuçlarının üzerine düşürdüm. “Sen artık benim için bir hiçsin.”

Güç. Aşk güçtü ama aşkın egemenliğine girmek insanların içindeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkarabiliyordu. Güç-

süz kalan taraf olunmadığından emin olmak için ileri geri bir köşe kapmaca oynanıyordu. Tek bir şeyi kanıtlamak için sevdiğim tek kişiyi bilerek incitmemi en kötü anım ilan edebilirdim. Doğru, onu incitmek istemiştım ama tek amacım eski halini geri getirmektı.

İşe yaramalıydı.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak gözümün ışıklarını yeniden yaktım.

Adımı söylediğı an acı geri döndü ve en sonunda yaşlar gözümünden boşandı.

Bana geri dön, Ollie.

ONBİR

“Gece çöküp
tüm yıldızlar söndüğünde bile yalnız değilsin.
Zor süreçlerden geçiyorum
ama seni asla bırakmayacağım.
Her şey kaybolup gittiğinde
aya bakıp benim için bir dilek dile.”

OLIVER MASTERS

Oliver

“Bunu ne diye yırtıp attım ki?” diye mırıldandım kendi kendime... hatta Zeke’e ve göklere... beni dinleyen herkese. Yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküp parçaları önüme serdim. Küçük, mahvolmuş dayanıksız parçalar tıpkı Mia gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Beynim, kalbim ve bedenim belki de yüzüncü kez birbiriyle savaşıyordu ama bu defa elimden kayıp giden oydu.

Bu durumu düzeltmek zorundaydım. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

Eski haline dönmesine izin veremezdim.

“Bunu düzeltmeliyim, dostum. Başka çarem yok,” dedim Zeke’e. Önümde duran yatağın üzerine küçük bir şişe fırlattı. *Tutkal mı?* Başımı ona doğru sallayıp yapıştırıcıyı uzattım.

Nefesimi kontrol ederek öfkemi dindirmeye çalıştım, sadece yardım etmek istediğini biliyordum. “Bunu nereden buldun?”

Zeke omuz silkip işaret diliyle birkaç kelime anlattı.

“Burada bir hobi odası olduğunu bilmiyordum.” Önümdeki parçalara dönüp ikisini birbirine yapıştırmaya çalıştım. Mükemmel bir şekilde birleşmeleri ve yeniden önümde bir arada durduğunu görme hevesiyle sabırsızlanarak parçaları baş ve işaretparmağım arasına alıp bastırdım. Ancak ıslandıklarında parmaklarımı çektiğim an yırtıldılar. “Kahretsin,” diye homurdandım. Yatağın üzerini elimle süpürerek tüm kâğıtları savurdum. Kendimi yere bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. “Haklı, dostum. Bu sefer bunu düzeltebileceğimi sanmıyorum.”

Sıcak bir el omzuma dokunarak beni sarsmaya başladı. Kafamı kaldırıp Zeke’e baktım, “*Siz Mia ve Ollie’siniz,*” demeye çalışırken göz göze geldik. “*Kırılmadınız, sadece biraz eğildiniz.*”

Başımın yan tarafına vurmaya başladım. “Aklım başımda değil. Berbat haldeyim. Düzgün düşünemiyorum ve artık kendime güvenemeyeceğimden eminim. Bu yüzden işleri daha da berbat ediyorum.” Elini kaldıracakken vazgeçti, gözlerini yere kilitledi; o da pes etmişti. Ağzımı açtım ve söylemek isteyip de söyleyemediğim kelimeleri kendimi boğarcasına yuttum. Bunları Zeke’e değil Maddie’ye söylemeliydim.

Maddie.

Yerden kalkıp Zeke’in yanından geçerek odadan çıktım.

Aşk ve nefret aynı ince çizgide var oluyordu. Aşk tehlikeli, nefret ise iğrençti. Fakat aşk gibi nefret de beni kontrol ediyor, tüketiyordu. Kafam yerindeyken asla yapmayacağım şeyleri yapmaya zorluyordu ve şu anda tek yapmak istediğim öfkemi Maddie’ye yöneltip suçu üzerimden atmaktı. Kalbim durmam için çırpınıyordu ama bedenim tek bir amaç uğruna boşu boşuna ilerliyordu.

Maddie’nin kapısına doğru ilerlerken güvenlik görevlisine başımla bir selam verdim. Tek parmak eklemimle kapıyı çalıp

içeride bir hareket olup olmadığını dinlemek için kapıya doğru eğildim.

“İçeride değil,” dedi mızımız bir ses.

Gwen beni oyalamak istercesine önüme dikildi. Titreyen elimi saçlarımın arasında gezdirirken göğsüne sabitlediğim bakışlarımı yukarı yönelttim. “Nerede?” Gwen kollarını kavuşturmuş, tişörtünden dışarı taşan göğüslerini daha da kaldırmıştı. Koridora şöyle bir göz attıktan sonra yeniden ona döndüm. “Sorumu ikiletme.”

“Hadi ya? İkiletirsem ne olur?” diye sordu gülerek. *Neredeyse ona vuracaktım.*

Bir kadına.

İkinci seçeneğime yönelerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve kulağına eğildim. Parmağımı sarı saçının bir tutamına dolayıp sertçe çektim. “Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” diye fısıldadım. Gwen rahatsız olmuş bir halde dudağım ısırarak başını iki yana salladı. Güvenlik görevlisi gözlerini bize dikmişti. Bir sorun çıkarmamızı, daha doğrusu kendimi kaybetmemi bekliyordu. “Oyun oynayacak havada değilim. Nerede?”

“Ormanda,” diye kekeledi. “Bria’yla.”

Parmağımı saçından çekip bir adım geri attım. “Maddie ve Bria mı?” Kıkırdayarak elini kavradım ve onu koridora doğru ittim. “Kanıtla.”

Gwen itiraz etmedi. Yanımdan ayrılmayacağını anladığımda elini bıraktım ve çift kanatlı kapıdan geçip bulutlu gökyüzünün altına çıktık. Hızlı adımlarla ilerlerken tepenin yarısına ulaştık, Gwen durup ormanın içini işaret etti. “Gördün mü, işte oradalar. Yola devam etmiyorum.”

Ormanı şöyle bir taradıktan sonra Gwen’e dönüp onu baştan aşağı süzdüm. “Bilmediğim ne var?”

“Bir şey yok,” diye tersledi beni. Kalçasını eğip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak geri çekildi. Sinmişti. “Bu ikinizin arasındaki mesele, beni karıştırmayın.”

Zamanımı harcamaya değmezdi. Sonbahar, esintisiyle ken-

dini belli ediyordu. Endişeyle etrafına bakınırken Gwen'in tişörtünün altında sertleşen meme uçlarına bakmadan edemedim. Aletim zonklamaya başladı ve kurumuş dudaklarımı yaladım. Kalbim Mia'ya ait olduğundan asla erişemeyeceğim bir boşalmaya açtım.

"Git buradan, Gwen." Arkamı dönüp tepeden inmeye devam ettim. Çimenler yerini yapraklara bırakmıştı. Orman örtüsü giderek sıklaştı. Etrafımdaki gün ışığı, tepemdeki dallardan süzülerek kızların yanma ulaşana kadar gittikçe koyulaştı.

Maddie meselesinde hata benimdi ama çenesini tutamayan kızlar cezalandırılmalıydı. Bunu Mia'ya söylemesi gereken biri varsa o da bendim, nitekim onu tekrar hak ettiğim anda söyleyecektim. Fakat Maddie beni bu seçenekten mahrum bırakmıştı.

"Demek canın bir kez daha istedi," diye mırıldandı Maddie. Bu kelimelerle parmaklarımı içinde gezdirdiğim, onun kendisiyle oynadığı, benim de seyrettiğim o nahoş görüntüler ve geçmiş pişmanlıklarım hafızamı alaşağı etti. Fakat hızımı kesmedim, aramızdaki mesafeyi bir kanser gibi süratle aşıyordum.

"Ne yaptığının farkında mısın sen?" Kelimeler ağzımdan adeta fırladı, gözüm bir tek kan kırmızısını görüyordu. Bria hınzır bir sırtışıla bir adım geriye çekildi; Maddie'nin de neredeyse... korkmuş bir hali mi vardı? Hayır, korkmamıştı. "Ne yalanlar uydurdun?"

Maddie'nin bakışlarındaki karanlık, Bria'nın olduğu tarafa kaydı. Bria kollarını havaya kaldırırken bakışlarını takip ettim. Sabrım tükenmişti ve Maddie'yi en yakındaki ağaca doğru itin-ce gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Beni korkutuyorsun," dedi boğuk bir sesle.

Başımı eğip ona doğru eğildim. "Ne değişti? Benden daha önce hiç korkmamıştın." *Gerçekten de öyleydi.* Maddie bana karşı bir kez bile çekingen davranmamıştı.

"Seni tanıyorum, Ollie. Senden ne zaman korkmam gerektiğini anlayabilirim. Şu anda çok öfkелisin ama sebebini bilmiyorum."

“Mia’ya ne dedin?”

Kaşlarını çattı. “Mia mı?” Şaşırmış gibi yaptı. Adını bu şekilde ağzına alamazdı. Hatta adını asla ağzına alamazdı. “O kaşlarla hiç konuşmadım.”

Avucumu ağaca vurdum, kafasını bilerek ıskalamıştım. Demirbaş haline gelmeden önce içimdeki şeytanları kontrol etmek için çabaladım. Onu mahvetmek, yok etmek istiyordum. Daha da kötüsü, Mia’sız bir hayat yaşayamayacağım için yok olup gitmek istiyordum. Onsuz bir hayat hayal edemiyordum. “O zaman kime söyledin?”

“Ne fark eder?” Beni üzerinden itip gömleğini düzeltti. “Bitti, Ollie. Aranızdakiler çoktan bitti ve işin en komik kısmı bu değil.”

“Sen ne anlatıyorsun?”

“Kızman gereken kişi ben değilim,” diye tersledi Maddie. Özüne dönmüştü, çok iyi tanıdığım Maddie karşımda duruyordu.

Gözümün ucuyla Bria’nın öne doğru bir adım atıp elini koluma koyduğunu gördüm. “Hadi, gidelim. Değmez.” Öfkemin sınırı aşılmış, bardak taşmıştı. Artık kendimi tutamıyordum. Çılgılık mı atsam, ağlasam mı, yumruğumu bir ağaca mı geçirsem, yoksa aletimi birinin içine mi soksam bilemiyordum. Tüm bunları unutturabilecek tek bir kız vardı ama karşımdaki o değildi. “Seninle binaya kadar yürüyeceğim.”

Bria’nın elinden kurtulup yumruklarımı cebime soktum. Giderek daha fazla sıktım. Öfkemi kontrol ediyor, bastırıyordum. “O boktan merhametine ihtiyacım yok.” Maddie’nin yüzüne bakmak için döndüğümde, ona bir yumruk indirme dürtüsüyle savaştım. “Mia’dan da benden de uzak dur.”

Tek başıma otururken Mia’yı uzaktan seyrettim. Berenin ve *sweatshirt*’ümün altına gizlenip bir akbaba gibi onu izlerken

çatalımı hiç bakmadan tabağıma daldırıyordum. Sürekli gıcır-dattığım için dişlerim acımişti. Gözlerimi ondan ayırmadan eli-mi cebime soktum ve bir sakız çıkarıp ağzıma attım.

O beni göremiyordu ama ben onu görebiliyordum.

Gülümsemesinden eser kalmamıştı.

Öylece oturmuş önündeki masaya bakıyor, yanındakiler onu önemsemeden konuşmalarına devam ediyordu. Kaybolmuştu. Bana ihtiyacı vardı. *Benim sana daha çok ihtiyacım var. Hem de o kadar çok ihtiyacım var ki, canımı yakıyor.* Ben bir göl-geydim, karanlık taraftım. Bir zamanlar gölgeler saçan ışıktım. Şimdiyse sadece... çekip gitmek isterken bana engel olan ışığın nereden geldiğini bilmiyordum.

Hayır, biliyorum.

O ışık, bu karanlık çekip gittiğinde beni bekleyen daimi bir hatırlatıcısıydı. Bir lamba ışığı gibi üzerimde asılıydı, bizim hatıramızdı. Elinden tutup bu ışığın içinde olmaktansa siyah bir siluet olarak en dibe fırlatılmışımdı. Farklı bir gölgeydi bu. Yok-luğun gölgesiydi.

Hiç olmak istemediğim bir yerdi.

Canım çok yanana kadar bir sonraki hamlemi planlarken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sonra gözlerimi sıkarak ka-pattım, geldiğimiz noktayla bağlantıyı kesip eski günlerimizi hayal ettim. Mia'nın dokunuşunu, o tatlı ve yatıştırıcı sesini, aynı odada paylaştığımız güzel anları, bana hissettirdiklerini anımsadım. Parmağım gergin bir şekilde masanın kenarına vu-rurken yüzüklerimden gelen şingirtiyi duymazdan geldim.

Kapımda dizlerimin üzerine çökmüş halde beni bıraktığı an-dan beri tek bir damla gözyaşı dökemediğimden gözlerim ya-nıyordu. Kalbim adeta buz kesiyordu. Bunun iliklerime kadar işlediğini hissettim. Tüm sıcaklık gitmişti. Gözlerimi daha da sıkı kapattım, birbirine kenetledim. Şingirtılar artmıştı ve ku-laklarıma gelen tek ses buydu.

Artık onun beni öpüşünü hayal bile edemiyordum. Birlikte olduğumuz tek bir an bile gözümün önüne gelmiyordu. Tek gördüğüm karanlıktı.

Sonra hiç hatırlamak istemediğim bir zamana ısınlandım.

Hava soğuk, buz gibi. Bu küçük dolapta sıcak olan tek şey benim. Yine de kendime sarılmak için ellerimi kulaklarımdan çektiğimde çığlıklar duyuyorum. "O," diye fısıldıyorum zifiri karanlıkta. Kapının deliğinden, bir zamanlar ağladığımı duyan öfkeli bir yaşlı adamın açtığı delikten sızan ışık vücudunu belli ediyor.

Oscar'ın nefes alış verişi hızlanırken parmaklarını aletine doluyor, keşke o parmaklar beni sarıp sarmalasa ve ısıtsa diye düşünmeden edemiyorum. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini annemden ayırmıyor. Muhtemelen annemin bir kez daha incinmediğinden emin olmak istiyor ama elinin öfkeyle aşağı yukarı hareket edişine bakılırsa onun yerine kendi canını yakıyor gibi. Belki de tuvalete gitmesi gerekiyordur. Böyle yapmasına gerek yok. Orada kendiliğinden akıp gider. Sen sadece geldiğini hissedersin.

"Buraya gel," diye fısıldıyor Oscar, bir elini aletinden çekmeden diğeriyle de beni işaret ediyor. Yine de yerimden kıpırdamak istemiyorum. Ben hareket etmeyince elini boynumun arkasına uzatıyor ve beni öne doğru itip kapıya yaslıyor. "Annemi beceriyorlar. Yakında sen de bunu yapabileceksin. Onunla değil tabii, bu iğrenç olur ama başka kızları gerçek bir erkek gibi becerebileceksin."

Uzaklaşmaya çalışırken gözlerimi kapatıyor, gözümün önünde olduğunu bildiğim günahı kabullenmeyi reddediyorum. Oscar boynumun üzerine bir çimdik atıyor, acı içimi delip geçiyor ve gözlerimi açıyorum. Annem mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş. Kafamı çeviremiyorum ama beynim gördüklerime bir son vermem için yalvarıyor.

Arkasından ona hızla vurdukça annem sertçe sallanıp tezgâha çarpıyor, başı geriye düşüyor.

Hayır, düşmüyor.

O çekiyor.

O şeytan ellerini annemin koyu siyah saçlarında gezdiriyor, kılı göğsü annemin sırtına çarpıyor.

"Hayır," diyorum nefes alırken.

"Evet," diye tıslıyor Oscar. "Yakında bu işi ben devralacağım. Sen ve ben, kardeşim. Sonunda bu delikten çıkabilecek, bu lanet kasabayı ve tüm amcıkları avucumuzun içine alabileceğiz." Ne demek istediğini sormak istiyorum ama bir şey demiyorum. Oscar parmaklarını enseme saplıyor, soğuk giderek içime işliyor, annemin çığlıkları yüreğimi parçalıyor ve gördüklerim beni mahvediyor. "Kararları ben veririm, Oliver," diyor nefes alırken. Her kelime ağzından sert ve düzensiz çıkıyor "Ve eğer kızlarımdan birine dokunacak olursan, kendi gözlerini oymak isteyene kadar onları becermemi izlemek zorunda kalırsın. Sözüm olsun." Oscar beni soğuk duvara çarpıyor ve canım acısa da artık annemi göremediğim için şükrediyorum.

Oscar avucunu kapının pervazına vururken vücudu öne doğru sarsılıyor ve pelteye dönüyor. Başını hafifçe eğerek gözlerime bakıyor.

Şeytani. Karanlık. Aşağılık

Yüzümü buruşturuyorum.

"Merak etme, Oliver. Sana güzel bir kış bulacağım. Fakat benimkilerden olmayacak."

Gözlerimi açtığımda Mia gitmişti. Tüm masa boşalmıştı. Herkes odasına çekilirken yemekhaneyi taradım.

Geçmişimi hep hatırlıyordum. Hatıralar hiçbir zaman peşimi bırakmamış, bana ziyafet çekmişti ama bu sayede daima nasıl bir adam olmayı reddettiğimi hatırlıyordum. Fakat hapları düzenli kullandığımdan beri içimdeki şeytanların geçmişimle ilgili farklı planları var gibiydi. Onu benimle alay etmek, beni kızdırmak ve bana gülmek için kullanıyorlardı.

Jerry yanımda belirdi. "Odana gitme vakti."

Öfkeyle sandalyemden kalktım, çöplerimi topladım ve önümdeki kutuya attım. Düşüncelerim her zamanki hedeflerine, *Mia*'ya yöneldi.

Kafamdaki her bir sinir iyice gerilmiş, biri tırnaklarını kemiklerime geçiriyor gibi hissettiriyordu. Kanadımda ilerlerken *Mia*'nın yakınlarda olduğunu hissettim. Ruhumdaki titreşim inkâr edilemezdi. Kalbim şeytanın yarattığı kafesin içinde titriyordu ve utanmaz aletim onun içinde olma, ona bunu hatırlatma arzusuyla sızlıyordu.

Koridorun yarısında durup onunla göz göze gelene kadar kafamı kaldırdım. Daha önce hiç görmediğim bir pijamayı kalçalarına kadar indirmişti. Bir zamanlar her giysisini bilirdim. Artık bilmiyordum çünkü onsuz bir dünyadaydım.

Saçları dağınıktı, kurumamış su damlaları kayıp ıslak saç tellerini ensesine yapıştırmıştı.

Mia'nın kızıl-kahve gözleri beni olduğum yere sabitlemişti; ıslıl ıslıl ve hayat doluydu.

Mükemmel görünüyordu, hayatı altüst olmamıştı.

Belki de bensiz hep iyiydi.

Mia beni kendi kalp sancısının içine hapsetmişti ve ona bakmak canımı yakıyordu.

Acı giderek şiddetleniyor, iliklerime işliyordu. Keşke onları söküp atmak mümkün olsaydı.

Bir adım ötemde dururken, çıplak kollarının üzerindeki minik tüyleri dikkatimi çekti. Gözlerimi her santiminde gezdirdim. Tüyleri diken diken oldu. Bakışlarımı sutyensiz göğüslerine indirdim; bana bakıyor, kahrolası gölgeler gibi benimle alay ediyordu.

Arkasını dönünce beni yiyip bitiren bu acıyı durdurmasını, beni bu ıstıraptan kurtarmasını istedim. Hiç değilse bunu yapabiliirdi.

İlişkimize olan bağlılığını yitirmişti. Yine de onu o kadar çok seviyordum ki, bundan nefret ettim.

Ve Şu anda, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek için onu becermek istiyordum.

Suyun çok soğuk olduğu, tenimi yaktığı zamanlardaki gibi.
Soğuk ısırması.

Mia

Ollie'ye benden uzak durmasını söyleyeli daha altı saat olmamıştı ama orada durmuş, bana atıştırmalık bir yiyecekmişim gibi bakıyordu. Çenesi gergindi, yumruklarını sıkmıştı ve burun delikleri kocaman olmuştu. Vahşı bir yırtıcı gibi gözleriyle beni olduğum yere ivilemişti. Benden etkilendiğini anlamak için öfkeli gözlerine bir kez bakmam yetti.

Kapımı iterek açtım ve sırtıma doğru inen cehennem sıcaklığı beni kapı aralığından ileriye doğru yönlendirdi. Tanıdık parmaklar vücudumun yanlarından beni hevesle kavradı, kaslarımın ve kemiklerimin kıvrımlarına dokundu. Yumuşak bir nefes verdim, Ollie kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı. Bütün eşyalarım yere düştü. Tanıdık dudakları kulak mememi okşarken uzun gövdesi, arkamdan bastırarak beni kapıya sabitledi.

Benim tanıdık, sıcak, güvenli Ollie'm. Bana bu kadar yakın oluşu kalbimi okşadı. Sıcak nefesini soğuk tenimde gezdirdi ve o tanıdık nane aroması aramızda bilindik bir yolcu haline geldi. Ollie hiçbir şey söylemeden parmaklarını pijama altımla iç amaşırimın içine sokup kalçalarımın altına aşağı itti, parmaklarını tenimin üzerinde gezdirdi.

"Ollie..." Gözlerimdeki yaşlar etrafımı görmemi zorlaştırıyordu. Cinsel arzum tavan yapmıştı; bana tapmasını, dokunmasını istiyordum. Onu uzaklaştırmak imkânsızdı.

Sert aletini bana sürerken dişlerini omzumdan enseme kadar gezdirdi. Ona dokunmak, parmaklarımı dağınık saçlarında hissetmek için arkama uzandım ama bileğimi kavradı ve iki elimi de ellerinin arasına alarak kapının üzerine koydu. Dengesiz davranıyordu, hem muhtaç hem de öfkeliydi.

Bir elini, yüzüm kapıya yaslanana kadar sırtımın ortasına bastırdı. Bileğimi sıkıca kavrayıp diziyle bacaklarımı ayırdı. Savunmasız bir halde tüm benliğim onun melodisine göre titreşirken arzu, tırnaklarını etime geçirdi. Ollie bana asla zarar vermezdi ve kalbimdeki boşluk ona ihtiyaç duyuyordu.

“Onu becermek istedim ama yapamadım,” dedi Ollie. Sesi sert, duygusuz çıkıyordu.

“Fiziken mümkün değildi çünkü senin kölenim.” Tek parmağını kadınlığımda gezdirirken titremeye başladım. Başını omzuma doğru eğip derin bir nefes aldı. Ona bakmak için dönmeye çalıştım ama elini geri çekip yüzümü tekrar kapıya bastırarak beni olduğum yerde sabitledi.

Bu kafa karışıklığı beni kör ediyordu.

Avucunu geri getirip sırlıslıkla olmuş yerlerimde gezdirdi, niyeti beni tatmin etmek değildi. Her dokunuşu kendisi için yapıyordu ama yine de durdurmak için bir şey yapmadım. Onu, yakınlığımızı, dokunuşunu ve tenime yayılan kesik nefeslerini memnuniyetle kabul ettim. Hepsine kendimi açtım.

Parmaklarını içime soktu; vücudum geriliyor, parmaklarıyla beni beceriyordu.

“Bana durmamı söyle,” dedi Ollie. Parmaklarını ileri geri hareket ettirirken sesi çatlak ve sıkıntılı geliyordu. Cevap vermeyince bileklerimi daha da sıkı kavramadan önce beni kendine doğru çekti. Parmaklarını daha sert, daha talepkâr biçimde içime sokmaya başladı. “Sikeyim, Mia! Beni durdur!”

“Hayır!” diye çığlık attım.

Bileklerimi bıraktığında, ben içinde bir şeylerin tükendiğini zannederken aletini pantolonundan çıkarıp bacak arama sert, aralıksız ve vahşi bir şekilde sürtmeye başladı. Bir öfke dalgasına kapıldı, kalçalarımı sıkıp beni masaya çarpmadan önce kapıdan sürükledi.

Yine de korkmuyordum, sadece onun için endişelenmiştim... çünkü o böyle biri değildi. Beni hiç hırpalamamış, itmemişti. Beni daha önce böyle sert becermemişti. İçimde çığlık

çığlığa bağırان her şey onun tam da bunu yapmak üzere olduğunu biliyordu. Ollie beni ilk defa becerecekti. Dönüp ona bakmaya fırsat bulamadan parmaklarını topuzuma dolayıp yüzümü aşağı bastırdı.

Sanki hareket etme isteğimi kaybetmişim gibi ne olmamı istiyorsa ona dönüştüm çünkü hayır demek istemiyordum. Bu defa onun kum torbası olmuşum. Göğsüm artık temiz olan masaya bastırılmış, bacaklarım açılmış ve popom havaya kaldırılmış halde şişmiş aletini içime sokarken parmaklarıyla beni daha da ayırdığını hissettim. Benden intikam almaya devam ederken ses çıkarmamak için dudağımı ısırđım.

Düğümlemlenmiş saçlarımı sertçe kavrayıp başımı geriye doğru çekerek tekrar tekrar içime girdi.

Gözlerim eskiden seviştığımız yatağa sabitlenmişken, leğen kemiğinin tanıdık hissi bana hiç alışkın olmadığım bir şekilde tekrar tekrar çarpıyordu. Parmakları tenimde daha derin izler bırakırken fazlasıyla sert aleti ılık menisini pompalayana kadar içime kazınmaya devam etti. Sonra her şey durdu.

Sessizlik.

Dinginlik.

İçimin derinliklerinde öylece kaldı. Soluk soluğa kalmış halde nefesini düzenlemeye çalışırken tüm vücudu titriyordu. İkimiz de hâlâ bir bütün olduğumuz o anda donup kaldığımız için zaman yavaş, çok yavaş geçti. Yüzünü hiç görmedim çünkü onu bu halde görmeme izin vermiyordu. Sanki yüzüme baksa bunu yapamayacaktı ama yine de bu onu incitmişti çünkü vücudu şişmanlıkla titriyordu.

Sonunda geri çekildi, ılık sıvı kalçamdan aşağı damlıyordu ama ben hâlâ hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirerek gözlerimi kapattım.

Saniyeler geçti, ardından gelen kapının kapanma sesi onun huzursuz edici intikamının bittiğinin tek göstergesiydi.

Akrep için üzerinde gezinirken Ethan'ın kapıdan girmesini bekledim. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Kendimi yalnız

hissetmemek için umutsuzca varlığına ihtiyaç duyduğum tek geceydi. Aniden aklıma tek dileğimin yalnız kalmak olduğu günler geldi. Aşkın kurbanı olana dek kimseye ihtiyaç duymamıştım.

Yaptığı şey için Ollie'ye kızgın değildim, aksine bir parçasını görmeme yardımcı olmuştu ve sonunda anlamıştım. Beni bir battaniye gibi içindeki cehennem, kurtulamadığı çukurun etrafına sarmış ve her gün çektiği çilenin bir kısmını sunmuştu. Söylediği her kelimedede içindeki mücadeleyi hissedebiliyordum. Beni her daha sıkı kavrayışında dile gelmemiş bir yardım çılgılığı atıyordu. Her nefesi bir yakarıştı. Her darbe merhamet dilemem için bir yalvarıştı, zulme uğrayan tek kişi de oydu.

Hissetmiştim.

Yeryüzünde amaçsızca yürüyen, kaybolmuş, kafası karışmış, hiç duyulmamış ve görülmemiş bir hayalet gibi Ollie'nin içindeki acıyı hissetmiştim. Gecenin bir türlü geçmek bilmez saatlerinde gözlerimi açık tutan da aynı duyguydu.

Güneş pencereden pırıl pırıl doğana kadar uyanıktım. Ağır ama mücadeleci bakışlarla gözümü kapıya kilitledim. Tek ses havalandırmadaki tıkırtıydı. Zihnim bir tekerleğin üzerinde çılgınca yarışan bir hamster gibi dönüyordu. Durmaksızın. Babamın ziyareti. Ollie. Yatağımdaki cam. Ollie. Ölü kedi. Ollie. Odaklanmak, benim için imkânsız bir eyleme dönüşmüştü.

Sonra kanattaki kilitlerin açılma sesi duyuldu ve bana gözümün uyku girmediğini hatırlattı.

Normalde bu sesle yataktan fırlamam gerekirdi. Eşyalarımı toplayıp herkesten önce ortak tuvalete giderdim, gitmeliydim ama bugün cumartesiydi.

Cumartesi günlerini Ollie'yle kütüphanede geçirirdik. Sonra da Zeke ile grup terapi odasında piyano çalardık. Fakat şimdi uyanık, çırlıçıplak ve Ollie'nin cehennemine yaptığım kısa yolculuktan bitkin düşmüş halde yatağımdan çıkmak istemiyordum.

Göz kapaklarımın üzerine sanki fil oturmuş gibi hissediyor-

dum. Onları sadece bir saniyeliğine kapatmıştım ama kapım tıklanınca gözümü açıp hemen saate baktım.

Dokuz.

Aradan iki saat geçmişti. Uyuyakalmıştım.

Yataktan fırladım, *sweatshirt*'ümü ve eşofman altımı giyip kapıdan kafamı uzattım. Koridorda tam bir kaos vardı, herkes bağırıp çağırıyordu. Kâğıtlar yerlere saçılmış, duvarlar boyanmıştı. Her yer beyazdı.

Ethan, yüzü kıpkırmızı olan Bria'yı Tyler'dan uzak tutmakla meşguldü.

Jerry bir oğlanın eline plastik kelepçe takıp onu duvara yaslamıştı.

Ekibinden iki kişi etrafını sararken Liam bir köşeye sinmişti.

Jake yaşlı gözleri, ıslak yüzü ve kontrolsüzce titreyen çenesiyle bana doğru yürüdü. "Söz vermiştin!" diye bağırdı elindeki kâğıdı havaya kaldırarak. "Kimseye bahsetmeyeceğini söylemiştin!"

Kâğıdı Jake'in elinden kaptım ve kalp atışlarım hızlanırken gözlerim dikkatle üzerinde yazanları taradı. *Benim el yazım.* Kâğıtların hepsinde benim el yazım vardı. Gözyaşlarım etrafımı bulanıklaştırıyor, gözlerimden akan yaşlar mürekkebin üstüne düşüp kelimelerin okunmasını güçleştiriyordu. Herkesin tam olarak ne bildiğini anlamak için sadece ilk cümleyi okumak yetmişti.

Günlüğümdeki sayfalar koridora yayılmış, herkesin zihnine kazınmış ve birbirlerine duydukları öfkeyi körüklemişti. Herkesin sırları ortaya dökülmüştü.

"Olamaz..." Nefes alıp etrafımdaki manzaraya baktım. Herkes birbirine bağırıyor, ağlıyor, zehrini ve öfkesini kusarken bunların hepsi ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Arkamı dönüp masama doğru yöneldim. Doktor Conway'in iki ay önce verdiği günlüğü bulmak için odamı aradım.

İki ay boyunca bu günlük benim en iyi arkadaşım olmuş, herkes hakkında her düşüncemi nazikçe kabul etmiş, herkesin

en derin sırlarını paylaşmama izin vermişti. Böylece bu yükü tek başıma taşımak zorunda kalmamıştım. Parmaklarımdan, kalemden kâğıda dökülen her sırrı hatırladıkça beynim allak bullak oluyordu. Biri bunları herkesin gözünün önüne sermişti. “Hayır, bu olamaz...”

Yoktu. Günlüğüm gitmişti.

Öylece odamın ortasında kalakaldım. Tyler aniden yanımda belirdi, gözlerindeki incinmişliği görebiliyordum. “Seni bencil köpek,” dedi dudaklarını büzerek. Fakat onu duyamıyordum; koridordan gelen çığlıklar ve beynimdeki bulanıklık sesini bastırmıştı. Onu iterek çıktım, kaçmam gerekiyordu. Bir çıkış yolu bulmak için kalabalığı yarıp koşmaya başladım.

Solumda Ollie kapı aralığında dikilmiş, omzunu çerçeveye dayamış halde duruyordu. Boş yeşil bakışları benimkilere kilitlenmişti, yüzünde kasvetli ve anlamsız bir ifade vardı. Dudaklarını araladı, aptal gibi bir an için beni kollarına alacağını sandım ama bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Herkes bana küfürler savuruyordu, onları duyamayacağım kadar ilerlemeye devam ettim.

Sersemlemiş bir halde kütüphanenin kapısını açtım ve ayaklarım daha önce bir düzineden fazla kez geçtiğim labirentte ilerledi. Sonunda bedenim yalnız kalabileceğim, kimsenin beni bulamayacağı tek yerde bir top gibi kıvrıldı. Ollie’nin benim için yarattığı yerde.

Gözlerimi kapatıp uykunun beni bu kâbustan uzaklaştırması için yalvardım.

ON İKİ

“Bir zamanlar kalbi kara, ruhu kayıp bir kız vardı. Ne yapacağı belli olmazdı. Düşüncesizdi, kimseyi yanına yaklaştırmazdı.”

“Sakin bana ona âşık olduğunu söyleme.”

“Dü...düşüyorum işte. Kimse size bu düşüşten, bir kez başladığında sonu gelmeyeceğinden bahsetmiyor. Fakat bu başka bir günün hikâyesi, dostum.”

“Devam et.”

“Bana hissedemediğini söylemişlerdi ama bakışları aksini anlatıyordu. Yalnız kaldığında daha iyi olduğunu söylemişlerdi ama öpücüğü gitmemem için yalvarıyordu. Zamanımı boşa harcadığımı söylemişlerdi ama kalbim adeta böyle düşünmemem için yalvarıyordu. Onun şeytan olduğunu söylemişlerdi...”

“Peki sen ne dedin?”

“Şeytan bile bir zamanlar melekti.”

Kıkırdadı. “Hikâye nasıl bitiyor peki?”

“İşin güzelliği de bu ya, dostum. Bitmiyor. Aşkın başlangıcı ve sonu yoktur, tıpkı kimsenin beni uyarmadığı bu düşüş gibi. Aşk öngörülemez ve dürtüseldir. Onu tehdit edecek kadar yakınında olan kimseye ya da hiçbir şeye izin vermez, tıpkı her gün daha çok âşık olduğum kız gibi. Kara kalbi bir kalkan-
dı, kayıp ruhu ise yeryüzünde dolaşırken benim için kendini avcılardan korumasını sağlıyordu. Belki de Tanrı, meleğinden çok erken vazgeçmişti...”

“Şimdi de Tanrıyı mı sorguluyorsun?”

“Söylemek istediğim, ona kırgınlığın ötesinde sonsuzluğu sunardım.”

OLIVER MASTERS

Oliver

“Gel bizimle otur,” dedi Bria kirpiklerini süzerek. Gözlerim bir köşeye sinmiş Mia’ya takıldı. *İşler nasıl bu hale geldi, Mia?*

Yemekhanenin diğer ucunda, tam karşımda yalnız ve terk edilmiş bir halde oturuyordu. Bugünlerde ne saçının nasıl görüldüğü ne de ne giydiği umurundaydı. Geçen yıl hiç giymediği, benim kıyafetim de olmayan iğrenç, geniş bir *sweatshirt*’ün içinde kaybolmuştu. Kıyafeti de kendimizi içinde bulduğumuz bu durum gibi yeniydi.

Bria, “Mia’yı masamızdan attığımıza göre artık tuhaf kaçmaz,” diye ekledi.

Gözlerimi kırıştıtarak bir müddet Bria’ya baktım. Başını dimdik tutarken dudaklarını büzmüştü. Dolor’daki yeni, dilendirilmemiş rütbesinin altında kendini iyi ve rahat hissettiği belliydi.

“Mia’nın masası,” diye hatırlattım ona. “Hiçbiriniz Zeke’e zerre kadar şefkat gösterme zahmetine katlanmazken burası Mia ve Zeke’in masasıydı.” Başımı yana eğdim. “Yoksa unuttun mu?”

Kaşlarını çatmadan önce hafifçe sırttı. İçimi çekerek sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Bana sorarsan bu sarışını epey çabuk affetmişsin.” Başımı Zeke’in yanında oturan yeni kıza doğru salladım. “Bunun nedenini merak ediyorum doğrusu. Söylenenlere göre Jude’un aleti birinizden çıkıp diğerine girmiş ama sizin bundan haberiniz yokmuş.”

“Kıskandın mı?” diye sordu Bria masanın üzerine eğilerek. Gömleği aşağıya sıyrılmıştı. Çıplak ve küçük B beden göğüslerini, bir çeyreklik büyüklüğünde ama madeni para rengindeki meme uçlarını ortaya çıkarmıştı. Hiçbir zaman meme meraklısı olmasam da siyah kot pantolonumun altındaki aletim sertleşti ve ağzım sulandı. Avuçlarımı kotumun üzerinde gezdirdim. Evet, hiçbir zaman meme düşkünü olmamıştım. Sadece Mia düşkünüydim ama şu anda bu memenin tamamını ağzıma nasıl sığdırabileceğimden başka bir şey düşünemiyordum. “Sorun ne, Ollie?”

“Uzaklaş,” dedim emredercesine. Bakışlarım hâlâ önümdeki açık büfeye sabitlenmişti. Bria’nın niyetinin ne olduğunu kimse tahmin edemezdi ama işte burada, karşımdaydı. Benim olacaktı.

Bria gülüp doğruldu. “Davetim hâlâ geçerli.”

Nereye.Çeksen.Gider.

Hepsi de büyük bir hata olurdu.

Ofisine adım atar atmaz Doktor Butala, “Kendini kaybolmuş hissettin mi?” diye sordu. Kapının yanındaki küçük masada duran beyaz, gürültü makinesi alçak sesle ötüyordu. L şeklindeki masasının karşısındaki siyah sandalyeye otururken onu görmezden geldim. Kolumu yana doğru uzatarak tansiyonumu ve nabzımı ölçmesini bekledim.

Doktor Butala dudaklarını birbirine bastırıp arkasına yaslandı, çekmecesini açtı. “Geçen haftadan beri bir değişiklik var mı?” Çekmeceyi karıştırıp adımı bilmediğim tıbbi malzemeleri çıkardı.

Mia’yı odasında becerdiğim gecedan beri yumuşamıştım. Artık sinirli değildim, ruh halim dalgalanmadığı gibi öfkelenmiyordum, sadece...

Sadece hayattaydım.

Nefes alıyordum.

Uyuyordum.

Ve azmıştım.

“Tik takların gitmiş.”

Kafamdaki sis dağıldı ve dikkatimi ona verdim. “Neyim gitmiş?”

Yanıma bir sandalye çekip plastiği koluma sardı. “Dizindeki sıçramaları diyorum. Geçmiş.”

“Ah, evet... Şuna bak.” Farkına bile varmamıştım. Acaba sonunda sakinleşiyor muydum? Fırtına öncesi sessizlik. Bundan memnundum. Kaos, bir kasırga gibi etrafımda dönüyor ama bana dokunamıyordu. Sonunda hiçbir şey hissetmediğim bir noktadaydım. Keşke beynim bu mesajı sürekli zonklayan aletime de iletebilseydi.

Plastik, kolumu iyice sıkıştırırken Doktor Butala siyah hazneyi pompaladı. Bakışlarını saatine kilitlediğinde sustu.

Tık. Tık. Tık.

Sıkışıklık, kolumdaki atışı zorlaştırıyordu.

Cırt cırtların açılma sesi beni bulduğum noktadan çıkardı.

Masanın arkasındaki sandalyesine dönerken, “Her şey yolunda,” dedi Doktor Butala. “Sanırım ilacın doğru dozunu ve kombinasyonunu bulduk.”

“Harika.”

Tak. Tak. Tak. Doktor Butala bilgisayara notlar girmeye başladı. Gözlükler, kahverengi gözlerini gizliyordu. “Peki ya... ereksiyonlar?” diye sordu alçak sesle. Bakışlarını bana çevirmeye zahmet etmemişti.

Ellerimi havaya kaldırıp, “Tamamen düzeldi,” diyerek yalan söyledim.

Omuzlarını geriye doğru yuvarladı. “Güzel. Psikolojik olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Psikolojik mi?”

“Evet. Beyin çok karmaşıktır. Kimyasalları dengelemek için elimden geleni yapabilirim ama çocukluk travmalarını geri alamam. Sana Doktor Conway’den bir randevu ayarlayacağım.”

“İyiyim ben.”

“Seçim şansın yok.”

Kafamı sallayıp sandalyemden kalktım. “Kulağa harika geliyor, adamım.”

“Harika,” diye karşılık verdi buz gibi bir tavırla. “Yarın saat ikide orada ol.”

Ona parmağımla “*Anlaştık!*” işareti yapıp kapıya yöneldim.

“Ha bir de,” deyince elim kapı kolunda duraksadım ve arkamı dönmeden bekledim. “Sakın geç kalayım deme.”

Kendime bir şişe daha *Schweppes* açıp Zeke’in yatağının üzerine uzandım. Bakışlarım kafasının arkasına, kulaklarım da televizyona kilitlenmişti.

Zavallı çocuk paramparça olmuş origami gülünü bir araya getirmek için çok uğraşmıştı. Ona artık bunun bir önemi olmadığını söylesem de Zeke hatalarımı düzeltmeye kararlıydı.

Dikkatini çekmek için kafasının arkasına bir yastık fırlattım. Kaşları çatık halde kafasını bana çevirdi. “Uğraşma, dostum. Keyfine bak, *The Office*’i izle,” dedim elimle televizyonu işaret ederek. Zeke başını iki yana sallayıp masadaki origaminin başına döndü. “Eh, senin kaybın.”

Schweppes’in gazı sakızımın nanesiyle ateşlenip boğazımı yaktı. Aklıma, daha bir yıl önce bu çocuğu eve götürmeyi planladığım geldi, ne delilikti ama.

Oscar bana olanları anlatmıştı. Dinlenme odasında Zeke’in hikâyesine kulak misafiri olmuştu. Meğer çocuk yedi ya da sekiz yaşından beri buradaymış, istenmeyen bir evcil hayvan gibi Dolor arazisine atılmış. Ben de onu hemen benimseyip onunla tanışmış, dilini öğrenmiştim. Zeke’in altın gibi bir kalbi, benimkine benzer yaşlı bir ruhu vardı. Bir şekilde birbirimize

bağlandık. Geçmişini çok hatırlamıyordu ve burada kendine bir yuva kurmuştu.

Ona bir söz vermiştim, buradan mezun olur olmaz onu evlat edinecek ve gerçek bir yuvaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu ona gösterecektim. Bunu birlikte öğrenebilirdik. Gerçek bir doğum günü. Gerçek bir Noel. Gerçek bir aile. Zeke'le ikimizden oluşan bir aile.

İkimizin de çok istediği ama hiç sahip olamadığı bir aile.

Evlat edinmeyi gerçekleştirmenin tek yolu, buradan ayrıldığımızda maddi durumumun iyi olacağından emin olmaktı. Geçen yıl okul yılı başlamadan önce çalışmalarımı bir menajere göndermiştim. O da tarzımı beğendiğini belirtip benimle bir sözleşme imzalamış, şiirlerimi birkaç yayıncıyailetmişti. Ancak yayıncılardan biriyle anlaştığımda Bria'ya tecavüzden tutuklanıp hücreye atılmışım.

Hapiste geçirdiğim süre boyunca yayıncı sözleşmemizi feshetmemişti. Hapishaneye uygun bir çek postalanmıştı, ben de Dolor'ın dışında geçirdiğim yedi ayda tek arkadaşım olan Travis'le bir anlaşma yapmaya karar vermiştim. O benden önce ayrılacağı için benim adıma çalışması ve asistanım olması şartıyla bağlı olduğu çeteden, Links'ten, uzak duracağına söz vermesini istemişim.

Travis'e güvenmişim, o da teklifimi kabul etmişti.

Buradan temiz bir sicille ayrılmak dışında geriye bir tek şey, başımızı sokacak bir ev bulmak kalıyordu. Sonra da Zeke'i evlat edinmek için gerekli evrakları hazırlayacaktım. Yasal olarak onun vasisi olacaktım. Bu fikir Zeke'i epey heyecanlandırmıştı ve bana "baba" demeye başlayacağına dair şaka bile yapmıştı.

Ona böyle bir şey olmayacağını söylemişim.

Biz dosttuk.

Her zaman geri dönecek bir yuvaya sahip dostlardık.

Fakat tüm bunlar olup biterken Mia, senaryomun ters köşesi çıkagelmiş ve yalnızca önemli biri olma arzumu körüklemişti. Değişmiş, kendimden yeni bir şey yaratmaya çalışmışım; üs-

telik bunu sadece ve sadece onun için yapmıştım. Her şey mükemmel gidiyordu. Mia ve Zeke yakınlaştıkça ben de Mia'yla yakınlaşmıştım. Mia, Zeke'e kucak açmıştı. Dolor'da fırtınanın koptuğu ve Mia'nın korkan Zeke'i kollarına aldığı gün her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Onunla tanıştığım ilk günden beri aradığım kişinin o olduğunu biliyordum ve o tek bir an, Tanrı'nın satranç tahtasındaki taşları oynatarak tüm isteklerimi elim altına getirişine hayranlık duymamı sağlamıştı.

Zeke'le kendim için yaptığım planlara Mia da dahil olmuştu ve ona bir kez bile Zeke'e verdiğim sözden ya da üçümüz için planladığım bu hayattan bahsetmemiştim. Mia'nın bu konuda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Belki de bu her sanatçının hissettiği reddedilme -Mia, Zeke, yayınevi ve tüm dünya tarafından- ve başarısızlık korkusuydu.

Bu defa başarısızlığın ta kendisi bendim.

Mia'yı hayal kırıklığına uğrattım.

Zeke'i hayal kırıklığına uğrattım.

Yine de Zeke burada oturmuş; yıktığım parçaları topluyor, benim önce şekillendirdiğim sonra da vazgeçtiğim geleceği düzeltmeye çalışıyordu. Düzeltebilse bile bunun Mia'yı geri getirmeyeceğini söylemeliydim. Beni de geri getirmeyecekti. Gül parçalanmıştı, yanlış ellerdeydi ve yırtılmıştı. Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

Bu çirkin gerçeği Zeke'e açıklasam bile bir önemli olmayacaktı.

Onu iyi tanıyordum.

Hâlâ orada oturmaya devam edecek, kâğıttan gülü bir araya getirmek için uğraşacaktı.

Zavallı çocuk.

Şişeyi odanın öbür ucuna fırlattım ve masasının yanındaki kutuya girerek bana üç işe yaramaz puan kazandırdı. Zeke gülde hiçbir ilerleme kaydetmemişti, ben arkasında dikilirken

dönüp bana bakma zahmetine bile girmedi. Bir elimi omzuna koyarak ona gideceğimi belli ettim ve yeni sığınağımdan çıkıp onun kanadından kendi kanadıma doğru yürüdüm.

Mia'nın günlüğünün tüm okulun önünde ifşa olmasının üzerinden sadece bir hafta geçmişti. Onu ilk kez becermemin üzerinden de... O gece, karanlık vicdan azabım üzerime çökünce gözüme uyku girmemişti. Keder içimi kemirip durmuş ve güneş doğana kadar gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Utanç içinde nihayet tükendiğimde ise boşluk beni ele geçirmiş, ağlamaktan da savaşımdan da yorulmuştum. Bütün hafta boyunca kendimi etrafımdan soyutlayarak sessizliğin tadını çıkarıp rutin işlerimi yapmışım.

Günlüğünün sayfalarının ortaya çıktığı gün bile koridorda insanlar birbirine girmişti. Herkes birbirine pençesini gösteriyor, her yer kaostan yıkılıyor ve gözyaşları sel oluyorken bunların hiçbirisi umurumda değilmiş gibi görünüyordum. Mia, benim küçük umut patlamam yanımdan geçip gitmiş, bana adeta tüm umutlarımın yok olduğunu göstermişti. Belki dışarıdan bakıldığında herkes bunu görebiliyordu ama iç dünyamda kalbim hâlâ sarsılıyor, ona olanlar yüzünden kırıldığını hatırlatıyordu.

Sonuçta onun başına gelenler benim de başıma gelmişti.

Çok fazla önemsemenin, çok fazla hissetmenin, verecek çok fazla şeyin olmasının en kötü yanı sonunda bu *çok fazlaların* sizi tüketmesiydi. Umursamanın da bir sınırı vardı, hem ilaçların etkisi hem de enerjimin tükenmesiyle kendimi sonunda fırtınanın ortasında benzinim bitmiş halde buldum. Hafızamda hâlâ taze olan bu yer, beni kollarını açarak karşıladı.

Fakat orada öylece dikilirken Mia kulağımda küçük bir çan gibi çalıyor, beni tamamen bırakmak istemiyordu.

O gece duş almak parkta yürüyüş yapmaktan farksızdı. Artık Maddie ve Bria dışında kimse benimle konuşmuyordu. Maddie hâlâ üzerime atlamak istiyor ama bedenim onun içine girmeyi reddediyordu. Ne zaman onunla yalnız kalsak deniyordu ama hiçbir yere varamıyordu. Vücudumun istediği tek kız Mia'ydı.

Benim ufaklık, kendi elimi bile tutmuyordu.

Ilık düşün altında durup avuç içlerimi fayansa dayadım.

Etrafımdaki sesler uğuldamaya başladı, her kabin doluydu.

Vücudum gergindi, geçen haftadan beri içimde biriken zehri dışarı atmam gerekiyordu. Sızlayan aletim önümde ağır ve öfkeli halde duruyor, kanımın her zerresi yüzeyine hücum ediyordu. Bir avucumla onu kavradığımda Mia'nın yumuşacık boşluğunu hatırlamış olacak ki elimde seğirdi. Dişlerimi alt-dudağıma sürttüm, aletimi çekerek seğirmeleri savuşturmaya çalıştım. Gözlerimi kapatıp bencilce Mia'nın içindeyken nasıl hissettiğimi hatırladım. Sıcaklığı etrafımda kenetleniyor, çarpıyor, kalbim gibi güm güm atıyordu. Onun içindeymişim gibi davranarak aletime asılırken hafifçe inledim.

Ancak boşunaydı.

“Kahretsin, Mia,” dedim nefesimi verirken. Elimi aletimden çekip iki avucumu da fayansa vurdum.

Hissettiğim boşluğa rağmen her parçam hâlâ ona aitti. Bunu zihnim, kalbim ve ruhum da biliyordu. Hatta aletim bile biliyordu. Her zerremen sonsuzluk diye bir şey olmadığını anlaması acaba ne kadar sürerdi?

“Zaman doldu, Masters,” diye seslendi Scott. Bedenim kas-katı kesildi.

Suyu kapattıktan sonra havluyu hızlıca tenimde gezdirdim, *boxer*'ımı giyip kabinden çıktım. Scott sabırsızca kapının yanında dururken etrafta birkaç kişi oyalanıyordu. Kendimi başkalarıyla kıyaslamaya hiç ihtiyaç duymamıştım ama bu defa aklım almıyordu.

Mia ondan hoşlanıyordu, hatta muhtemelen onu seviyordu ve ben de bunu kabullenmeyi deneyebilirdim. Eğer Mia'nın o kahrolası şalterini tekrar indirmesini engelleyen kişi bu adam olursa, Dolor'daki zamanım dolmadan önce mutlaka sırtını sıvazlardım.

Fakat duvarın yanında gözlerini bana kilitlemiş halde duran

adamın gizlediği şeyler vardı. Zalim niyetleri olduğundan şüphe duymuyordum, sırlarını dış görünüşünün ardına saklamıştı.

Dişlerimi fırçalamak için musluğu açtığımda aynada yansımamı gördüm.

Kendiminki değil.

Mia'nınki.

Kabininden çıkmış, minik bedenini saran bir havluyla orada öylece duruyordu. Göz göze geldik ve hâlâ üzerimde olan etkisinden kendimi korumak için ellerimi lavaboya vurdum. Kahverengi gözleri aramızdaki mesafeye aldırmadan yoğun bir şekilde bakıyordu. Mükemmel dudakları bir şeyler söylemek istercesine aralandı. *Söyle, aşkım.* Parmaklarımı çenesine dolayıp kelimeleri ağzımdan çıkarabilseydim...

"Herkes odasına," diye bağırdı Scott.

Mia ağzını kapatıp havlusunu çözdü. Soyunmuş halde duruyordu. İçimden ilk önce onu kollarımın arasına alıp aç gözlerden uzaklaştırmak geldi ama sonra bakışlarım rengi hafifçe solmuş yaralarına takıldı. Kusursuz teni bir darbe almıştı, ruhum buz kesti. Kalçalarında ve uyluklarında sararmış morluklar vardı. Gözlerimi bedeninden yüzüne doğru kaldırırken lavabonun kenarını sıkıca kavradım. Gördüklerim canımı yakarken, "Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

"Sen."

Hayır. Sana asla zarar vermem.

Başımı sallayarak söylediği saçmalıkları duymazdan geldim. Scott aramızda duran Mia'yı süzerken bakışlarım ona kaydı. O pislik herif, benimle aynı odadayken ona bakma cüretini göstermişti.

Havlusunu alıp vücuduna sardım ve onu kendime çektim. Direnmedi. Scott bana doğru bir adım attığında onu durdurmak için avucumu ona doğru kaldırdım.

Mia kollarımda titriyordu ve bunu üşüdüğünden mi, yoksa

benden korktuğundan mı yaptığını anlayamıyordum. Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim. “Bana bunu benim yapmadığımı söyle,” diye fısıldadım. Tüm varlığım onun vereceği cevaba bağlıydı.

“Sen değildin,” dedi göğsüme doğru fısıldayarak. “Yani kendinde değildin.”

Sözleri beni yuttu, paramparça etti. Mutlak bir hiçliğin içine düştüm. Göğsümdeki şiddetli ağrılar görüşümü bulanıklaştırdı, ona daha sıkı tutunarak başımı boynuna gömdüm.

Şiddetli bir sızı vücudumu ele geçirdi ve onu kontrol etmek için burnumun kenarını sıktım. Banyoda enkaza dönüşmeden önce, “Özür dilemekten bıktım. Hatamı telafi edeceğim,” diye söz verdim ona. Elimizdeki bu kısacık zamanda kelimeler ağızımdan yeterince hızlı dökülmüyordu. “Göreceksin. Lütfen beni bekle. Sadece benimle kal, Mia.”

“Gittiğinde bile mi?”

Ellerimi yüzüne koydum ve yaşaran gözlerimle onu görebilmek için kendimden biraz uzaklaştırdım. *Kahretsin*, dağılmak üzereydim. Hâlâ ikimize olan inancını yitirmemişti. Bir şekilde beni anlıyordu. Alnına bir öpücük kondurdum ve kokusunu içime çekip hafızama kazıdım. “Özellikle de gittiğimde.”

Onu bırakarak bacaklarımı eşofmanımın paçalarından geçirdikten sonra eşyalarımı aldım ve hızla oradan uzaklaştım. Ne yapsam yeterince hızlı olmuyordu. Duygular beni vahşi bir canavar gibi parçalıyor, paramparça ediyor, canımı çok ama çok yakıyordu. Scott’ın yanına gelince kafasına bir tane indirmek için yumruğumu sıktım. Hastalıklı gururum, “Bir daha sakın ona bakayım deme,” diyerek onu uyardı.

ON ÜÇ

“İlk hatam
bir silah fuarına çiçek götürmekti.”

OLIVER MASTERS

Mia

Yüzünde bir gülümsemeyle, “Ekim ayının başında olduğumuza inanamıyorum,” dedi Doktor Conway. “Cadılar Bayramı yaklaşıyor, en sevdiğim gün. Mark’la her yıl garajımızın girişinde oturup şeker dağıtıyoruz. Küçük çocukları görmek...” O anlatmaya devam ederken zihnim Ollie’nin içinde bir şeylerin değiştiği banyodaki sohbetimize kaydı.

Ollie kendiyle mücadele ediyordu, sesinden anlamıştım. Gözlerinde görmüştüm. Mücadelesi bedeninden taşmıştı, bana tutunma şeklinden anlayabiliyordum. Bana bir bakışıyla tüm kasvetini bir kenara bırakmış, beni alıp bu kâbustan kurtarmaya hazır hale gelmişti. Bana geri döneceği düşüncesi kalbimi yerinden hoplattı. Aşkımız, uğruna savaşılacak bir şeydi ve Ollie hâlâ her şeyiyle savaşıyordu.

Günler önce Ollie banyo kapısından çıkarken Ethan’la bir-

birlerine birkaç kelime savurmuşlardı, aramızdaki mesafe hepsini yutmuştu. Fakat Ollie ona ne söylediyse, gecenin ilerleyen saatlerinde yurt odamda beliren Ethan'ın tavırlarında bir değişime sebep olmuştu.

Ethan üzerinde sadece *boxer*'ı kalana kadar soyunup yanıma sokulmuştu. Gece terörü bile geçirmemiştım ama yine de hiçbir açıklama yapmadan benimle uyumuştı.

Ollie onu etkilemişti.

Beni her zaman etkilediği gibi.

Uykuya dalmıştık ve birkaç saat sonra uyandığımda Ethan elini iç bacaklarımda gezdiriyor, uykusunda mırıldanırken beni usulca kavrıyordu. Erekte olmuş aletini bacaklarımin arasındaki boşluğa bastırmıştı. Onu uyandırıp kendimi geri çekmek için her türlü nedenim vardı, en önemli neden de Ollie'ydi. Fakat yapamadım.

Ethan'ın beni istemesini, bana ihtiyaç duymasını mantıksız ve sağlıksız bir şekilde arzuluyordum. Bu yüzden tekrar uykuya daldım, kulağımda anlamlandıramadığım kelimeleri tekrarlar larken ellerinin vücudumda dolaşmasına, aletinin bana dokunmasına izin verdim.

Sonraki her gece aynı rutin devam etti, Ethan'la bunu konuşacak durumda değildik ama elleri talepkârdı. Ollie olduğunu hayal ederek onun sıcaklığında uykuya dalmıştım. Rol yapmak her zaman daha kolaydı ve Ethan sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi uykusunda bana dokunmaya devam etmişti.

Dikkatim sıkıcı sohbete geri dönerken, "Her yıl Addams ailesinden Morticia ve Gomez Addams gibi giyiniriz. Yeni nesil bunu anlamıyor ama ebeveynler için çok eğlenceli oluyor," diye geveledi Doktor Conway.

"Güzel," dedim ilgileniyormuş ve dinliyormuş gibi yaparak.

Doktor Conway bana "*Her şeyi biliyorum,*" bakışı fırlattı ve masasındaki kâğıtları kaldırdı. Bacak bacak üstüne atarak arkadaşlığı kenara bırakıp doktorluk unvanına döndü. "Babanın ziyaretinin yarattığı hislerle nasıl başa çıkıyorsun?"

“Aslında babam olmayan ve yirmi yıl boyunca bana yalan söyleyen adamı mı kastediyorsun? Bu konuda harikayım.”

Yüzü düştü. “Aklından milyonlarca soru geçiyor olmalı.”

“Meselenin onunla bir ilgisi yok...” Dikkatimi pencerenin dışına verdim ve gökyüzünden inen yağmur damlalarını takip ettim. “Dürüst olmak gerekirse şu anda o kadar çok şeyle mücadele ediyorum ki, durup bunun beni nasıl etkilediğini düşünecek bir saniyem bile olmadı.”

“İncinmiş hissetmen için her türlü nedenin var.”

İncinmek mi? Evet, incinmiştim. Ancak babam olduğunu iddia edip sonra da onu benden alan adam tarafından değil, beni ihmal eden arkadaşlarım yüzünden incinmiştim. Jake. Bria. Tyler. Benden çalman günlüğe sırlarını yazma hatasını yaptığım için üçü de hemen benimle ilişkisini kesmişti.

Ekim ayı, buradan ayrılmama daha altı ay olduğunu gösteriyordu ve incindiğimi göstererek saldırganıma fırsat veremedim. Günlüğümün sayfalarını Dolor’ın her yerinde sergileyebilir, odama ölü hayvanlar saklayabilir, yatağımın içine cam koyabilirlerdi ama acınası oyunlarına boyun eğmeden önce beni öldürmeleri gerekecekti.

Yine de bir yanımlı bunu yapanın Jude olduğuna inanıyordu, diğer yanımlı ise daha çok bir kadına odaklıydı. Erkekler bir kediyi parçalayabilirdi ama kızlar bir günlük çalar ve içindekileri duvarlara yapıştırırdı. Acaba iki farklı düşmanla mı karşı karşıyaydım?

“Mia?”

Bakışlarımı Doktor Conway’e çevirip, “Efendim?” dedim otomatik olarak.

“Baban diyorum... tüm bu olanlarla nasıl başa çıkıyorsun?”

Harika, hâlâ o konudaydık. “Ona öyle deme.”

Omuzlarını çökertip kaşlarını çatı. “Ona ne demek istersin?”

“Bruce.” Bu kelime dilimden dökülürken kulağıma çok yabancı geldi. Zihnimde Bruce’u ya da gerçek babamın kim olduğunu düşünmeye yer yoktu. Tek yapmam gereken kalan

zamanımda hayatta kalmaktı. Buraya mahkûm edilmişim. Kayıtlarıma ve bir bilgisayara erişim sağlayana kadar bunu ertelemek daha iyi bir plan gibi görünüyordu. “Ben çifte vatandaşım, biliyorsun. Burada, İngiltere’de kalabilirim.”

“Peki istediğin bu mu?” diye sordu Doktor Conway. Pennsylvania’dan ayrıldığımdan beri istediğim tek şeyin bu olduğunu bilerek başımı salladım. “Bunun için sana yardım edebilirim ama yine de salıverildikten sonra yargıçla yarım kalan bazı işleri halletmek için Amerika’ya dönmen gerekiyor. Ayrıca Dolor’dan sonra bir plana ihtiyacın olacak. Okula devam edecek misin? Nerede yaşayacaksın? Çalışacak mısın? Dolor’ın harika bir tahliye programı var...”

“Evet, tamam...” Sözünü kesip dikkatimi oturduğum deri koltuğa verdim. Çok hızlı, çok fazla soru sormuştu. “Doğrusu bilmiyorum. Bunları anlamlandırmak için zamana ihtiyacım var.” Bir yıl önce ister hapisane ister yerin altı olsun, sonunun nereye varacağı hiç umurumda değildi. Ben buna ilerleme derdim.

“Elimden geldiğince yardım edeceğim.”

Kanadıma dönerken Jake ve Tyler’ın yanından geçtim. Hızımı yavaşlattım, bugünün benimle konuşacakları gün olacağını düşünerek içimde bir umut kıvılcımı çaktı. Fakat sadece tiksinti dolu bakışlarla yanımdan geçip gittiler.

Bir anda Maddie ortaya çıkıp beni sıkıştırdı. “Danışmanlık nasıldı?” diye sordu sakız çiğnerken. Naneli sakızı Ollie’ninki gibi kokuyordu ve anında kışkandım.

“Git başımdan, Maddie.” Ondan bir adım uzaklaşarak kaçmaya çalıştım ama bana doğru bir adım atıp her hareketimi engelledi. “Derdin ne?”

“Sadece sana teşekkür etmek istemişim.”

Aramızda belli belirsiz bir gülümseme oldu. “Ne için teşekkür edeceksin?”

Saçlarım yüzüme dökülmeden uzun parmaklarıyla onları omzumdan geriye itti. Kollarım kitaplarla doluydu, bu yüzden

sırıtmaya başladığında Maddie'nin beni sıkıştırdığı köşede huzursuzca kıpırdandım. "Bunu benim için bu kadar kolaylaştırdığın için. Tam da düşündüğüm gibi biriymişsin, taş kalpli bir fahişeymişsin. Annenin neden kendini öldürdüğü şimdi daha iyi anlaşılıyor."

Son gücüm de tükendi ve kitaplarım yere düştü. "Sürtük!" diye bağırarak üzerine atıldım. Maddie'den sadece birkaç santim kısaydım ama yine de onu geriye devirip yumruğumu yüzüne indirmeyi başardım.

Maddie'nin bakışları çılgına döndü ve ben bacaklarımı ona doladığımda bileğimi kaptı. "Zalim bir kız gibi vuruyorsun, prenses," dedi gülerek. "Ollie'nin ne kadar sert sevdiğini bilirsin, onun şiddetini kaldırabilmene şaşırdım." Adrenalinim onu alt etti ve dirseğimi çenesinin yan tarafına indirdim.

Karnıma dolanan kollar beni hızla Maddie'nin üzerinden çekti ve deliye dönmüş bakışlarımı koridorda gezdirince etrafta toplanan kalabalığı gördüm. İki el yanaklarımı kavrayıp bakışlarımı kendine yönlendirdi. Ollie saçlarımı yüzümden çekerken bakışlarım yeşil gözleriyle buluştu. "Değmez, aşkım." Nefes alış verişim düzensizdi. Sesi sakindi, yatıştırıcıydı. Ondan yayılan huzurdan kana kana içmek istiyordum. "Şu kız..." avucuyla çenesini kapatıp yerde yatan Maddie'yi işaret etti. "Geleceğini mahvetmeye değmez, tamam mı?"

Benim Ollie'm.

"Nefes al, Mia," diye ekledi. Nefes almadığımın farkında bile değildim. Dikkatimi Maddie'ye verdiğimde neredeyse korkmuş bir hali vardı. Ethan arkasında kalkmasına yardım ederken bakışlarını Ollie'yle bana kilitlemişti. "Hey, bana bak," diye fısıldayınca tekrar Ollie'ye döndüm. Bana ufak bir tebessüm etmeden önce gözleri yüzümü taradı. "Daha iyi misin?"

"Evet." Tek kelime ağızımdan çok zor çıktı, daha çok bir rahatlama ve iç çekiş gibiydi. "Evet," dedim bir kez daha. Bu

defa kendimi ikna edici bir baş hareketiyle destekledim. Ollie'nin aniden ortaya çıkışı beni sersemletmişti ve beni terk etmesinden korkuyordum.

Göz açıp kapayıncaya kadar yanımdan uzaklaşmadan önce başımın yanma bir öpücük kondurdu.

Sonra da gitti.

Ethan ellerini çırparak, "Herkes dağılsın! Odalarınıza dönün," diye seslendi. "Jett, konuşmamız gerek."

Böylece Ollie sanki hiç yanımda belirmemiş gibi oldu.

Ethan koridorda sadece ikimiz kalana kadar bekledi. Diğer uçta durdu ve son kişi de köşeyi dönünce iki uzun adım atarak bana doğru geldi. "Sakın böyle bir şeye kalkışma, Jett. Ne düşündüğünü biliyorum ama sakın beni kendinden uzaklaştırmaya kalkma çünkü o yavaş yavaş geri geliyor. Seni de kendiyle birlikte aşağı çekecek."

"Ben hiçbir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yoktu ki, yüzüne baktığında görüyorum. Bir kez seni kurtarmaya geliyor ve bataklık gibi, kelimenin tam anlamıyla onun içine batıyorsun. Kız kardeşime ne olduğunu gördüm ve aynısının sana da olmasına izin vermeyeceğim!"

"Ben senin kardeşin değilim, Ethan!"

"Tabii ki değilsin! Sence her gece kardeşimin yanında mı uyuyordum? Ona sana dokunduğum gibi dokunduğumu mu sanıyorsun? Aptal olma." Ethan etrafa bakındı ve yeniden gözlerime bakmadan önce kendini sakınlaştırdı. "Aklı başında değil. İlaç alsın ya da almasın, hayatı boyunca kafası karıştı."

"Ben de berbat durumdayım ama yine de ellerini bataklık kumu gibi üzerime atıp beni dibe batırıyorsun," diyerek çıktım ona. "O boktan tavsiyelerini kendin dinle." Yanından geçip gittim ve bana seslendiğinde arkamı dönme zahmetine bile girmedim.

Aptal gibi günlüğümün gittiğini hatırlamadan günlüğüme yazmak için masama oturdum. Çalınmıştı, artık yoktu. Tüm

gözlerin görebileceği bir yerde sergilenmişti. Kendimi sandalyeye bırakıp kalemimi duvara fırlattım, eskiden yumruk attığım zamanları hatırladım.

Bir ilerleme daha.

Son birkaç aydır odadaki duvarlar bana sırtını dönmüştü. En sonunda buradan çıkmak için can attığım bir noktadaydım. Duvarlar bile gece boyunca fısıldayarak bana kapana kısıldığımı hatırlatıyor, tıpkı isimsiz şakacı gibi beni rahatsız ediyordu.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda parmaklarımı dağınık kahverengi saçlarımın arasında gezdirdim. Kapının üstündeki saat gece yarısını gösteriyordu. Sandalyemden sıçrayarak pencereye koştum ve uzakta duran iki kişi gördüm. Biri Ethan'dı, gölgesini bile seçebiliyordum. Diğer adamdan uzundu, Ethan'ın yüz ifadesinden birbirlerine bağırıp çağırdıkları anlaşılıyordu ama ne dediklerini çözemiyordum. Yüzü binaya dönüktü. Bana doğru baktı ama beni gerçekten görmesinin imkânı yoktu, değil mi? Diğer adam da yüzünü çevirince onu hemen tanıdım.

Dekan Lynch'ti.

Ethan'ın geceleri korkularımı yatıştırmak için odama girdiğini biliyor muydu? Ethan'ın başı dertte miydi?

Dekan Lynch yanından ayrılınca Ethan yıldızlı gökyüzünün altında, çimenlerin üzerinde tek başına kaldı. Ayın ışığı üzerine yansıyor, saçlarının kızıl tonunu parlatıyordu. Hoş görünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum ama ona bakmak beni Ollie'nin etkilediği kadar etkilemiyordu.

Ollie beni tek bir nefeste yok edip tekrar bir araya getirme yeteneğine sahipti ve bir bakışıyla etrafımızdaki her şeyi ortadan kaldırılabiliyordu. Konuştuğunda sözlerini en derinimde hissediyordum, kemiklerimin arasındaki boşluklarda titreşiyordu. O yokken bile sevgisi damarlarımda dolaşıyordu çünkü bizi birbirimize bağlayan çok daha büyük bir şey vardı.

Ethan yakışıklıydı ama Ollie... tamamen başka bir şeydi.

Bakışlarımla Ethan'm binanın içindeki hareketlerini takip etti ettim ve gözden kaybolduktan sonra yatağa girdim.

Kapıdan içeri girip yanımda uyumasını beklerken bir saat geçmiş gibi hissediyordum ama gelmedi. Gözlerim, yorgunluğa yenik düşerek yavaşça kapandı ve yakında beni uyandıracak bir gece terörüne hazırlandım.

Arkamdaki hareketlilik beni yeniden hayata döndürdü, Ethan'ın parfümünün tanıdık kokusu duyularımı doldurdu. Çok sık kullanmazdı ama ne zaman evinden gelse, baharat ve odun gibi farklı bir kokusu oluyordu. Yanıma yatarken kulağıma, "Uyuyamadım," dedi usulca. Vücudu benimkiyle kaynaşırken çıplak göğsü sırtımı ısıttı. "Kendi yatağымda uyumaya çalıştım ama sensiz uyuyamadım."

Uyuyormuş gibi yaptım ve Ethan rolüme inanarak iç çekti. "Neden bilmiyorum, Mia," diye devam etti. "Fakat o öldüğünden beri hayatımda olan tek iyi şey sensin ve savaşmadan gitmene izin vermeyeceğim. Ollie senin bir numaran olabilir ama sen benimsin. Şu anda uyanık olsaydın bunu asla kabul etmezdim."

Kıpırdamadan yattım. Sessizdim, rol yapmaya devam ediyordum. Ethan elini bacak aramdan kaydırıp avucunu çıplak karnıma dayadı. "Bataklık kumu gibi," diye fısıldadı. Dudaklarını ve kirli sakalını sırtımda gezdiriyordu. "Mia..." elini göğüs kafesime doğru uzattı. "Seninle bir gece geçirebilir miyim?"

Gözlerim birden açıldı. Konuşamıyor, düşünemiyor ya da nefes alamıyordum. Tek yapabildiğim, kendimi aptal gibi hissederek hafif bir horlama numarası yapmaktı.

Ethan nefes verdi ve nedenini bilmediğim bir şekilde o anda kendimi bencil hissettim. Bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı ama cesur davranıp hak edilmiş bir gece için kendimi ona sunamazdım. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve Ethan'la ulaşabileceğimiz en uç noktanın bu olduğunu fark ettim. Bundan öteye asla gidemezdi. Dudaklarının tadının nasıl olduğunu ya da içimde olmasının nasıl hissettireceğini asla bilemeyecektim çünkü bilmek istemiyordum.

Önemli olan tek şey Ollie'ydi. Kaya gibi dibe vurmuş, kafayı sıyırmış Ollie.

Ollie

Eliyle kapının çerçevesine vurarak, “Oliver, bir ziyaretçin var,” diye seslendi Jerry.

Eşyalarımı toplayıp Bay Mahoney’e hınzır bir şekilde gülümsedim, o da beni başıyla onayladı. Bay Mahoney öğrencilerin sınıftan kaybolmasından hoşlanmazdı ve yıl başladığından beri tualeti kullanma taleplerinin hepsini reddetmişti.

Dolor, ziyaret saatlerini kampüs duvarlarının dışındaki kapıya asmıştı ve eminim internete de koymuştu. Fakat biri buraya kadar korkunç bir yolculuğa çıkmışsa, Lynch bir aile üyesini geri çevirmekte genelde zorlanırdı.

Hem bizim gibilerin nadiren ziyaretçisi olurdu.

Bir ziyaretçi varsa, bu ya aileden birinin öldüğü ya da yüz yüze halledilmesi gereken acil bir mesele olduğu içindi.

Ailemden kimse kalmadığına göre, gelebilecek tek kişi vardı.

Jerry sessizce yanımda yürürken aşağıya, kampüsün önündeki ziyaretçi odasına doğru ilerledik. “Bir saatin var,” dedikten sonra kapıyı açıp beni içeri yönlendirdi.

Pencerenin yanında duran, yedi ay boyunca hapisteki dostum Travis’ten başkası değildi.

Yüzünde kocaman şaşşal bir gülümsemeyle, “Kimleri görüyorum?” dedi Travis. Beni hafifçe kucaklamak için kendine çekmeden önce birbirimizin elini tuttuk, ben de sırtını sıvazladım.

“Seni görmek güzel, dostum.” Ellerimi omzuna koydum, aramızda bir kol mesafesi vardı.

Travis, kafa derisi boyunca uzanan sarı saç örgüleri ve boyundaki dövmesiyle yakışıklı bir adamdı. “Özgür bir adam olmak sana yakışmış,” dedim karnına hafifçe vurarak. “Birkaç kilo almışsın, düzgün besleniyorsun, değil mi?”

Travis elimi itti. “Buradan çıkana kadar bekle. Altı ay sonra yeni evinde seni güzel bir fileto bekliyor olacak.”

Bir adım geri çekilip kaşlarımı havaya kaldırdım. “Buldun

mu?” Travis ve ben hapishanede bir anlaşma yapmıştık. Onunla ilgilenecek, mali işlerimi hallettiği sürece ona asistanım olarak para ödeyecektim. Dolor’a geri götürüldükten sonra onu, bana mükemmel bir ev bulması için görevlendirmiştım. İki yatak odası, cumbalı bir ebeveyn yatak odası ve suya bakan güzel bir manzarası olacaktı. Söz konusu buradan çıkmak olduğunda Mia sadece ayaklarını suya sokmanın hayalini kuruyordu, ben de bunu gerçekleştirecektim. Travis’e satın alma işlemini gerçekleştirmesi için gereken araçları verecektim ve ben buradan ayrılana kadar evde yaşayabilecekti. Haftalık telefon görüşmelerim bankayla, ayrı bir banka hesabı açmak ve satın alma işlemi için havale yapmakla geçiyordu.

Aklımı ne kadar yitirmiş olursam olayım, kalbim Mia ve Zeke’le yaşama hayalimden asla vazgeçemezdi.

Travis’le anlaşma yapmak riskliydi. Parayı alıp kaçabilirdi ama yapmayacaktı. Aşkı için hayatımı düzene sokmaktan başka arzusu yoktu. Ona Mia hakkında hiçbir şey söylemedim ama o Summer’ı dilinden düşürmüyordu.

Üstelik tecrübelerime dayanarak aşkın bir adamı değiştirebileceğini biliyordum.

“Evet, dostum. Gerekli belgelerin hepsi burada, sadece imzan gerekiyor,” dedi Travis komik bir gülümsemeyle. Eliyle masanın üzerinde duran dosyayı işaret etti. “On sekiz mülk. Summer’la aradığımız o evi bulabilmek için tamı tamına on sekiz mülk gezdik. Umarım hayal kırıklığına uğramazsın...”

Dosyayı açınca karşıma ilk sayfada ön bahçesinden dere akan arnavutkaldırımlı bir ev çıktı. Kalbim boğazımda atmaya başladı. “...deniz kenarında değil ama bir bahçesi, bir de arkada iskelesi olan bir gölü var. O iskeleye adımımı atar atmaz burası senin olmalı dedim...” Anlatmaya devam ederken hızla kâğıtları karıştırdım.

Tamamen mobilyalı ana yatak odası, zihnimden fırlayıp kâğıtta canlanmış gibiydi. Duvarın bir tarafını kaplayan cumbalı pencere şömineyle tamamlanıyordu, dizim masanın altında

sıçrayıp dururken gözlerimin kenarlarında istenmeyen yaşlar birikti.

Dosyayı kapatıp sandalyemde arkama yaslandım. Burnumun ucunu sıkarak beni tüketmekle tehdit eden duygularla savaştım. Tek istediğim buydu; bir yuva. Onun Mia ve kendim için defalarca hayalini kurduğum *bu* evi bulmasını hiç beklemiyordum. Şansın yok denecek kadar az olduğuna inanarak onu saçma sapan bir kovalamacaya göndermiştim. Fakat bulmuştu.

“Kahretsin, beğenmedin...”

Elimi yüzümde gezdirerek gözyaşlarımı bir hamlede sildim. “Hayır, dostum. Bayıldım. Mükemmel.” Öne doğru eğilerek dosyayı tekrar açtım ve sözleşmeye gelene kadar evrakları karıştırdım. “Bir kalem gerekiyor.”

Mia, Doktor Conway’dan övgüyle bahsederdi. Bu bizim ilk bireysel görüşmemiz olacaktı. Küçük odaya adımımı atar atmaz posterlere, kampüsün önüne bakan pencereye ve büyük kahverengi kanepeye göz gezdirirken Mia’nın buraya kaç kez geldiğini düşündüm.

Doktor Conway arkamdan yürüyüp kapıyı kapatırken, “Oliver’ı mı, yoksa Ollie’yi mi tercih ediyorsun?” diye sordu.

“Fark etmez.” Bedenim köşedeki deri koltuğa gömülürken bacaklarımı uzattım.

Doktor Conway ofis koltuğuna oturup bana döndü. “Oliver olsun. Takma isimlerle aram iyi değildir, hiç sevmem.”

“Bana uyar.”

“Doktor Butala seni bana yönlendirmiş. İlaç tedavisi nasıl gidiyor?”

“Doğrusu onlardan kurtulmam gerekiyor. Olması gerektiği gibi ya da eskisi gibi işe yaradıklarını düşünmüyorum. İçimde bir şeyler eksikmiş gibi bir boşluk var. Eksik hissediyorum. Beni içi boş bir mankafaya dönüştürüyorlar ve artık böyle hissetmek istemiyorum. Anlatabiliyor muyum?” Mia’ya yaptığım şeyi gördüğümde bunların hiçbirine değmeyeceğini anlamıştım. Butala’ya, bana ya her şeyi tam hissettirmesini ya da hiçbir şey hissettirme-

mesini söylediğimde ruh halim allak bullaktı. Aslında her şeyi hissetmek istiyordum. Mia her şeyi hak ediyordu.

Nasıl olduysa ben hapların etkisindeyken bile, Mia beni deliliğin pençesine atıp kendi yoluna devam etmeyi başarmıştı. Aşkımız kendi yolunu açmıştı. Hapların hiçbir dozu ya da etkisi beni daha fazla teslimiyete zorlayamazdı. Artık onlardan tamamen kurtulmam gerekiyordu.

“Burada ilaçlar olmadan da öfkeli davranabildiğin yazıyor,” dedi Doktor Conway. Aslında bu bir soruydu.

Eğilerek dirseklerimi dizlerime gömdüm. “İlaçsız nazik, sevgi dolu ve samimi de davranabiliyorum. Bu da önemli değil mi?”

“Fazla zamanın kalmadı, Oliver. Önünde altı ay var, sonra mezun ve özgür bir adam olacaksın.”

“Altı ayım yok.” Mia’yı benimle bir daha konuşmamaya itecek kadar hasara sadece iki ay içinde yol açmıştım. Bir altı ayı daha riske atmak benim için bir seçenek değildi.

“Neyden bahsediyorsun?”

Sanki bunca zamandır duvardaki kedi yavrusuyla konuşuyordum. “Yani onu kaybedemem.”

“Kimi, Oliver?”

“Mia’yı.”

“Mia’nın bununla ne ilgisi var?”

“Her şey Mia’yla ilgili.”

Doktor Conway kahverengi gözlerini benimkilere dikince küçük oda sessizliğe gömüldü. “Şimdi bir şey deneyeceğiz.”

“Olur.”

“Önce rahatlamayı istiyorum. Gevşemeye çalış ve gözlerini kapat.” Deri koltuğa gömülüp tereddütle gözlerimi kapattım. Etrafımdan kâğıt sesleri geliyor, havalandırmadan üzerime hafif bir hava esiyordu. “*Mindfulness* Meditasyonu* denen pratiği uygulayacağız. Konuşmak zorunda değilsin. Sadece sesimi dinle.”

* Şimdiki zaman farkındalığı anlamına gelir. Anda gerçekleşen duygu düşüncelere, bilinçli dikkatle odaklanma ve izleyebilme becerisidir. Beden ve zihin bağlantısını yeniden kurmak, vücudun sessiz ihtiyaçlarını anlayabilmek için uygulanmaktadır. (ç.n.)

Doktor Conway hiç vakit kaybetmeden yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti, ben de bu ana gömülüp kendimi etrafımdaki dünyadan soyutlamak için elimden geleni yaptım.

Gözümün önüne sadece Mia geliyordu.

Kocaman kahverengi gözleri. Meşe ağacı rengine, açıklı koyulu saçları. Dokunuşu çok narindi ama ruhuma nüfuz edebiliyordu. Gittikçe daha derine batıyordum.

“Neye gülüyorsun, aşkım?” Saat sabah altıyı geçmiş olamaz. Güneş henüz doğmasa da yaydığı ışık ruhumu ısıtıyor. Şu anda dudaklarına bir gülümseme kondurduğuna eminim. Her santimime dokunuyor, beni uyandırıyor ve içimi dolduruyor, cennetim benim.

“Gülümsediğimi nereden bildin?” diye soruyor keyifle.

“Hissedebiliyorum.” Tıpkı yan yattığımda yüzünü bana döndüğünü de hissedebildiğim gibi. Sonra gözlerimi açmam için her sabah yaptığı gibi parmağını kirpiklerimde gezdiriyor.

“Çünkü mutluyum,” diye cevap veriyor en sonunda. Bu defa gülümseme sırası bana geçiyor, gerçi onunlayken gülümsemek çok zor. “Aç gözlerini, Ollie.”

“Hayır.” Bu onu reddettiğim tek an. Ona her şeyi verebileceğimi biliyor ama gözlerimi açmak? Henüz buna hazır değiliz.

“Neden?”

“Gözlerimi açmam gitmek zorunda olman demek ve ben buna hazır değilim. Gözlerim kapalıyken, bir pazar sabahı gidecek bir yerimiz yokmuş gibi davranabiliyorum.” Aklıma bir fikir gelince dudaklarımdaki gülümseme giderek büyüyor. Ona göstermeliyim. Bizim için yarattığım ve bir gün ona vereceğim bu dünyayı o da görmeli. “Hadi, kapat gözlerini.”

“Neden?”

“Kapat işte...” Parmaklarımı vücudunun yanlarında gezdirip çıplak sırtını ovarken ısrar ediyorum. “Kapattın mı?”

Kıkırdama sesi odayı kaplıyor ve kulaklarıma müzik gibi geliyor "Evet, Ollie. Gözlerim kapalı."

"Şu an bir pazar sabahındayız ve yatakta yanma kıvrılmadan önce kahveni yaptım bile. Kokuyu alıyor musun?"

"Hı-hı..."

"Bütün gün bizim, işimiz yok, yapmamız gerekenler yok... sadece sen ve ben... Güneş doğuyor, Mia. Cumbamızdan gelen sıcaklığı ve göz kapaklarının ardındaki karanlığın yavaşça aydınlandığını hissediyor musun? Güneşi hissedebiliyor musun?"

"Evet, Ollie. Hissedebiliyorum."

"Kahveni suyun kenarına götürüp güneşin doğuşunu izleyebiliriz ya da bütün gün bu yatakta uzanabiliriz. Rafta sana henüz okumadığım birkaç kitap var. Belki de spor ayakkabılarımızı giyip el ele ahşap iskelede yürüyebiliriz çünkü yazın bir pazar sabahı insan tam da bunu yapar." Parmaklarımı yanığımda gezdiriyorum. "Bugün ne yapmak istersin?"

"Hımm... hepsini."

Mia ve bana dair bu tatlı görüntüler, asla geri dönmek istemediğim bir yerden gelen yeni, istenmeyen görüntülerle giderek soldu.

"Ne dedim ben, kardeşim?" diye soruyor Oscar. "Yoksa hatırlatmam mı gerekiyor?" Kollarım sandalyenin arkasında, bileklerime sıkıca bağladığı ipi çekiştiriyor. Daha büyük ve daha güçlü olsaydım, bu ipleri çözüp onu kurtarabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim, ne olursa. Fakat sadece on iki yaşındayım, cılız ve zavallıyım. Oscar bana bunu her gün hatırlatıyor.

Jasmine yatağın üzerinde çırlıçıplak yatıyor, tamamen savunmasız ama yine de uysal davranıyor. Bileklerinin bağlanmasına ya da ağzının bantlanmasına gerek yok; Oscar'ın tehditleri onu itaat etmeye zorlamak için yeterli. Jasmine'e göre o, Oscar'ın kız arkadaşı. Oscar'a göre ise kendisi üçüncü bir kurbandan fazlası değil. O bu kadarı hiç öngöremedi ama ben

gördüm. Tek istediğim onu kurtarmakken mesafemi korumak zorlaştı.

Fakat Jasmine benden hızlı davrandı.

*Dün gece Oscar'ın odasından gizlice çıkıp benim odama girdi ve kaçmasına yardım etmem için yalvardı. **Denedim Jasmine, gerçekten denedim.** Oscar onu yerdeki geniş yatağımın yanında diz çökmüş halde buldu. Tanık olduğum bu sahne benim cezam.*

Jasmine'i denizyıldızı pozisyonundan kaldırıp bir patates çuvalı gibi elleriyle dizleri üzerine yatırırken, "İlk benim aletim girdiyse kız benimdir," diye ekledi. Jasmine'in uzun siyah saçları sırtından kayıp yüzünü örtüyor, kacağına inen sert şaplaklar gözlerimi kaçırma isteği uyandırıyor.

"Bak, Oliver," diyor Oscar.

Başımı iki yana sallıyorum.

Elinin kızın teninde çıkardığı yüksek ses gözlerimi sıkıca kapatmama sebep olunca Oscar bir kez daha, "Oliver!" diye bağılıyor.

İsteksizce başımı çevirip onunla göz göze geliyorum. Tek bildiğim, bakmazsam beni zorlamanın bir yolunu bulacağı. Siyah saçlarını arkaya doğru taramış, gözlerindeki şeytan elleriyle dizlerinin üzerinde yerde duran Jasmine'in arkasındayken beni lanetliyor. Baş duvarı gösterirken sırtı bana dönük. Jasmine'e bu şekilde davranılmamalı, diye düşünüyorum. Kız lanet bir nesne değil.

İki eliyle kalçalarını birbirinden ayırıyor. "On iki yaşındaki sikini buraya mı soktun?" diyor gülerek. Benim tek cevabım bir kez daha sandalyeye doğru atılmak oluyor. Tüm duygular içime hücum ederken yumruklarım birbirine kenetleniyor, beni ele geçiren bu hisle başa çıkamıyorum.

Öfke.

Ağzımdaki banda rağmen bağırıyama çalışıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor.

"Tabii ki sokmadın. Yüzüne otursa bile bir amla ne yapacağını bilemezsin." Tekrar kıkırdıyor ve artık öfkem dayanamayacağım bir noktaya ulaşıyor. "Görüyorsun değil mi, Oliver. Eğer sıırıslıklam olmuşlarsa istediği budur. Sormana bile gerek yok." Oscar, parmakları kızın içinde kaybolmadan önce bacaklarının arasını avuçluyor. "Kız sıırıslıklam."

Az önce kızın içinden çıkardığı eliyle ağızımdaki bandı yırtıp yüzüme bir tokat atıyor. "Sen hastasın!" diye bağıriyorum.

Oscar başını geriye atıp parmaklarını tekrar kızın içine sokarak olması gerekenden daha sert ileri geri hareket ettiriyor. "Hoşuna gidiyor mu, evcil hayvan?" diye alay ediyor Jasmine'le.

Jasmine tamamen onun kontrolündeyken, "Evet," diye inliyor.

Gözlerim büyüyor "Ona durmasını söylesene!" diye haykırıyorum.

Fakat Jasmine sırtını eğip poposunu onun için iyice açıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" diyor Oscar. Ardından gülererek kot pantolonunun düğmelerini açıyor.

Oscar aletini çıkarırken "Jasmine, kes şunu!" diye haykırıyorum tekrar.

Dün gece onu buradan götürmem ve kurtarmam için yalvarmasına rağmen hiçbir şey söylemiyor. Poposunu yukarı kaldırırken Oscar yüzünü yatağa gömüyor. "Senin de bir kızın olacak, kardeşim. Bir daha asla benimkine dokunma."

Jasmine haykırıyor, ben de gözlerimi kapatıyorum.

Doktor Conway ellerini omzuma koymuş halde başımda dikilirken gözlerimi hızla açtım. "İyi misin?" diye sorduğunda sendeleyerek ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. Endişesi gözlerinden okunuyordu. "Oliver, oturman gerek. Solgun görünüyorsun."

"İyiyim." Kendimi toparlamak için etrafıma bakındım.

Bana bir adım daha yaklaşarak, “Ne gördün?” diye sordu. Elimi ona doğru kaldırdım. “Dur.”

Durdu ama yüzü asıldı. “Bunun hakkında konuşmak ister misin?”

Başımı sallayarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve bir adım daha geri attım. Midem bulandı, ağzım sulanıyordu, yani kusmam an meselesiydi. Gözlerim odanın içinde midemi boşaltabileceğim güvenli bir yer aradı. Doktor Conway geri çekilirken ileri atıldım ve tam zamanında çöp kutusuna ulaştım.

Duygularımı içkiyle yok etmeye çalıştığım günlerde bile hiç kusmamıştım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Başımı kutunun üzerine eğdim. “Buraları temizleyeceğim.”

“Sorun yok, Oliver. Ben hallederim. Hemşire Rhonda sana bir baksın. Seninle revire kadar yürüyebilirim.”

“Gerek yok.” Rhonda’nın bu işe karışması ihtiyacım olan son şeydi. Bazen zorba olabiliyordu. “Gerçekten iyiyim.” Ayağa kalkmaya çalıştım ama dengemi kaybettim. Bir elimle masasına tutunup diğer elimle burnumun kenarını sıktım.

“Şimdi doğruca Rhonda’yı görmeye gidiyorsun, Bay Çok Bilmiş.” Doktor Conway telefonunu aldı. “Hayır cevabını kabul etmiyorum.”

O telefonda konuşurken içinde bulunduğum durumdan rahatsız olarak masayı kavrayıp eğildim.

Çok geçmeden, Ethan Scott denen herif kapıda belirdi.

Ben şakaklarımı ovuştururken, “Ethan, merhaba. Oliver’a hemşire odasına kadar eşlik edebilir misin? Muayene olduğundan emin olursan sevinirim,” dedi Conway.

Ethan başıyla onayladıktan sonra başını eğip bana el salladı. “Gidelim, O.”

Parmak eklemlerim masayı itmeden önce bembeyaz oldu. “Ollie,” diye düzelttim onu. “Ollie diyeceksin.”

“Ollie’ymiş. Olliii.”

Başımı iki yana salladığımda yanıma geldi. Sessizce koridorlarda ilerlerken birden tanıdık olmayan bir yere girdik. "Sanırım yolunu unuttun, dostum." Ethan ilerlemeye devam edip bir köşeyi daha dönerek başka bir koridora girdi. "Hey, dostum. Doğru yolda değiliz." Tekrar şansımı denedim ama Ethan hiçbir şey söylemedi, gözünü önünden ayırmıyordu. Bir kez daha dönüp çıkmaz sokağa vardığımızda ona dönerek, "Şaka falan yaptığını mı sanıyorsun?" diye sordum.

Birdenbire beni gömleğimin yakasından kavrayıp beton duvara çarptı. Tepki vermeye fırsat bulamadan yumruğunu yüzüme indirdi, kafamın içinde bir çatırtı sesi duydum. Kulaklarım çınlarken karnıma aldığım bir başka darbe ciğerlerimdeki tüm havayı kesip beni yere düşürmeden hemen önce dengemi kaybettim. Ethan, "Kalk ayağa, Tanrının cezası!" diye bağırdı.

Ayaklarıma doğru tökezleyip bir elimle karnıma uzandım. Ağzımda biriken kanı tükürürken destek almak için duvara yaslandım. İkimiz de bunun Mia'nın vücudunda bıraktığım morluklarla ilgili olduğunu biliyorduk. "Hadi, vursana," dedim parmaklarımla onu yanıma çağırarak. "Karşı koymayacağım bile. Çünkü hak ediyorum. Lanet olsun, hepsini hak ediyorum." Ne de olsa canımı kalbimin ıstırabından daha çok yakamazdı. "Vur bana!" diye haykırdım.

Sağ kroşeyi çeneme indirince kafatasım acı şokuyla sarsıldı. Kafamdan bir çatırtı daha geldi, bununla mücadele ederek dengemi sağladım. Kendimi tam olarak toparlayamadan aldığım bir diğer darbe ciğerlerimdeki havayı boşaltıp beni yere savurdu.

"Rahatsız mı oluyorsun, O?" diye sorunca duruşumu düzelttim. Saçlarımı avucuna aldığı anda dudaklarımdan kan akıyordu. "Her gece benim adımı haykırıyor. Her gece ellerimi vücudunun her bir santiminde gezdiriyorum. Lanet olası her gece onu sabaha kadar beceriyorum." Tekrar bir yumruk attı, bu defa

yere düşmeden önce başımı betona vurdum. Yüzüm şişti, görüşüm bulanıklaştı ama korktuğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Bunun Mia'ya yaptıklarımla bir ilgisi yoktu.

Derdi, onu yavaş yavaş kaybediyor oluşuydu.

“Hayır.” Karşı çıkmaya çalışırken dudaklarımdan kahkaha döküldü. “Mia seninle yatmaz.”

“Öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Ağzımdaki kanı yan tarafıma tükürdüm. Tüm gücümü kendimi dik tutmak için harcıyordum. “Yatsa burada olmazdın.”

Sessiz bir duaya cevap verircesine botunun yüzüme doğru gelişini gördüm, sonra tüm ışıklar söndü.

ON DÖRT

“Gülümsedim,
baştan çıkarıcı bir şeyler içeri sızmaya çalışabilir ama oldu-
ğum yere kimsenin eli ulaşmaz.”

OLIVER MASTERS

Mia

Cumartesi sabahı gelip çattığında biraz piyano çalma fırsatı yakalamak, benden nefret etmeyen biriyle biraz olsun insani etkileşim kurabilmek için doğruca Zeke’in odasının yolunu tuttum.

Dün akşam yemek sırasında ben uzak köşede otururken Zeke şaşkınlıkla bana bakmıştı. Konuşmayalı epey olmuştu ve ayrı kaldığımız zamanı telafi etmek için kendi kendime cumartesi günü grup terapi odasındaki piyano seansımıza devam etmeye karar vermiştim. Dün gece eski masamda oturduğunu görmek, etrafındakilerin benim yokluğumda ona en ufak ilgi göstermeden körü körüne konuşmaları içimdeki huzursuz yılanı uyandırmıştı. Kim bilir kaç kez onu kaldırıp yeni, daha uzun masama götürmeyi düşündüğümü bilmiyordum ama Zeke rutinle büyüyordu, rutininin bir parçası olarak da o masada yemek yiyordu.

Zeke'i özlemiştim. Geldiğimde ilk arkadaşım oydu, her şeye rağmen yanımda kalan tek kişi de o olduğundan onu özlememek imkânsızdı.

Odasına geldim.

Zeke kapıyı aralayıp kahverengi kıvrıkcık kafasını dışarı uzattı. Heyecanla gülümseyerek, "Piyano buluşmasına ne dersin?" diye sordum. Yere bakıp başını iki yana salladı. Yanından geçmeye çalıştım ama bana engel oldu. "Zeke? Benden ne saklıyorsun?"

Omuzlarını düşürüp kapıyı yüzüme kapatmadan önce gözlerini hızlıca etrafta gezdirdi.

Kapıyı tamı tamına üç kez çaldım, cevap gelmedi.

Bana kızgın mıydı? Şakacı arkadaş onu da mı benden uzaklaştırmıştı?

Hafta sonu Zeke'siz, Ethan'siz ve Ollie'siz geçti. Artık dünyam tek kişiden, kendimden ibaretti.

Burada yapayalnızdım.

Pazartesi sabah Ethan her zamanki gibi kahvaltı sırasında arka duvarın dibinde dikiliyor, ellerini arkaya attığı halde yerinde kıpırdanıp duruyordu. Maddie'yle tartıştıktan sonra koridorda karşılaşmamızdan bu yana hiç konuşmamıştık. Gün geceye dönüp korkularım canlandığında da çıkagelme zahmetinde bulunmamıştı. Son üç gecedir yalnız ve korkmuş bir şekilde uyanıyordum.

Ethan'ı istiyordum istemesine ama bu Ollie'ye umutsuzca ihtiyaç duymamdan farklıydı.

Yokluğunda bile Ollie damarlarımda özgürce dolaşıyor, sevgisi vücudumda daima kanımı pompalıyordu. Bana kendini hatırlatmadığı an yoktu. Her zerrem Ollie'ye aitti ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmiyordu. Girdiğim her odada, karşılaştığım her insanda onu arıyordum. Ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam, ne kadar uzak durmayı denesem de Ollie, yokluğunda bile benimle bütünleşmiş haldeydi.

Beni Maddie'nin üzerinden çekip aldığından beri onu gör-

memiştim ve aklımdan geçen binlerce kötü senaryo artık endişelenmeme sebep oluyordu. Onu tekrar kaybetme korkusu, ağlarını örmek için zayıflığımı kullanan milyonlarca örümcek gibi üzerimde geziniyordu.

Sınıfa girdiğimde her zamanki gibi yanına otururken Tyler gözlerini benden kaçırdı. Bria'dan habersiz Jude'la yatması ifşa olsa da ikisi iyice yakınlaşmış, dışlanan ben olmuştum. Hatta *WASA* danışmanlık seanslarımızı başka bir odaya taşımışlardı. Böylece ben herkese yalnız, kafası karışmış ve aptal bir kız gibi görünecektim. Oysa tüm grubu ben toplamıştım ve şakacı bunu da elimden almıştı.

Ders başlamadan önce ona, "Tyler, bu yaptığın çok saçma," diye fısıldadım. "*Kendi yaptığım bir şey yüzünden bana kızamazsın.*" Tyler nefesini verdi, masanın altında bacak bacak üstüne atıp sarı saçlarını omzundan geriye savurdu. "Kimseye bir şey söylemedim!"

Cevap vermedi.

Bayan Chandler masasından kalkıp tahtadaki konu anlatımını sessizce defterimize geçirmemizi söylediğinde pes edip sandalyemde iyice arkama yaslandım. Kendisi etkileşimden mümkün olduğunca kaçınan bir öğretmendi. Biz konuları kendi kendimize öğrenirken bizi izleyen bir bebek bakıcısı gibi davranıyordu.

Ders bitince Tyler'ı takip edip şansımı bir kez daha denemeyi düşündüm ama sınıftan çıkar çıkmaz kendini Bria'nın kollarına attı. İkili, arkalarını dönüp uzaklaşmadan önce bana delici bakışlar fırlatmayı ihmal etmedi.

Lanet kızlar.

"Anlaşılan arkadaşlıklar kötü gidiyor," dedi Maddie keyifli bir biçimde.

"Gördüğüm kadarıyla yanağında güzel bir morluk var," dedim gülümseyerek. "Diğer tarafa da bir tane ister misin?"

"Ah, kapa çeneni."

Sussam daha iyi olacaktı ama Ollie'yi görüp görmediğini

öğrenmeliydim. Kolundan tutup Maddie'yi yanıma çektim. "Ollie'yi gördün mü? Birkaç gündür ortalarda görünmüyor, endişelenmeye başlıyorum."

Maddie kafasını hafifçe uzatıp başını salladı. "Evet, bak orada."

Başımı çevirip onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Siyah kot pantolonu, siyah kapüşonlu *sweatshirt*'ü ve kafasına geçirdiği kapüşonuyla başı eğik bir halde gözlerini benden kaçırarak koridorda yürüyordu.

Rahatlama hissi endişemi alıp götürdü ve hiç düşünmeden ona doğru ilerledim. Tek ihtiyacım gözlerinin içine bakıp iyi olduğunu bilmektir.

Önüne çıkarak, "Ollie," diye fısıldadım. Durup başını kaldırdı. Yorgun yeşil gözlerini gözlerimle buluşturdu ama karşımda duran manzara, az önce kaybolan endişemi şiddetlendirerek korkularımı körükledi. Kesikler, şişlikler ve morluklarla dolu yüzüyle bitkin halde bana bakıyordu.

Parmaklarım yüzüne uzanınca eliyle bileğimi kavradı. Gözlerim yaşardı ve yavaşça elimin arkasını kavrayıp yüzüne götürmeden önce boğazındaki yumru inip kalktı. Ona dokunmam acı veriyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı. "Ben iyiyim, aşkım."

"Bunu sana kim yaptı?" Onu bu şekilde görmek beni mahvetmişti. Kendimi korumakla meşgulken Ollie'yi ardımda bırakmışım. Bana olan kızgınlığım da gözlerindeki acıyı da anlıyordum. İkimiz de hata yapmıştık ve şimdi söylediğim tüm kötü şeyleri alabilmeyi hiç olmadığı kadar çok istiyordum.

Bu işte birlikte mücadele etmeliydik.

Ollie gözleriyle etrafı kolaçan etmeden önce avucumun içini öptü. "Başın belaya girmeden ikinci kanada git. Başlamak üzere."

"Lütfen, konuş benimle."

Maddie yanımdan geçti. Ollie elimi bırakıp nefesini verirken, "Sınıfına git, Mia," diye mırıldanıp benden uzaklaştı.

Yemekhaneye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Soğuk hava dile getirilmemiş gerginliğin içine dolmuştu. Herkes gibi ben de gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım, her an bir şeyin patlak verebileceğini biliyordum.

Bir ses kulağıma, “Benimle gel,” diye fısıldadı.

Yüzüme doğru dökülen kısa, siyah saçları görebilmek için arkama döndüm. Bakışlarım eski masama kayınca Tyler ile Jake’in, Bria’yla bana baktıklarını gördüm. Bunca zaman sonra neden şimdi yanıma geliyordu? “Beni özledin mi?”

“Pek sayılmaz.”

Yerimden kıınıldamadım, gözlerim odanın diğer ucundan bana bakan Ollie’ye kilitlendi. Başını belli belirsiz salladı ama ben fark ettim. Kapüşonunun altındaki iki zümrüt, adeta bana uyarı ateşi veriyordu. “Bu saçmalığı geride bırakmaya hazır mısın?” diye sordum.

Bria homurdandı. “Ayağa kalk da gidelim.”

Başımı geriye atarak ayağa kalktım. Bria elimi tutunca Ollie’ye döndüm. Dudaklarını birbirine bastırması, çenesi gerilmişti. Elleri ayağa kalkmak için masanın kenarını itmeye hazır vaziyette duruyordu. Dikkat çekmek istemediğim için alçak sesle “Neler oluyor?” diye sordum. Güvenlik görevlileri çoktan haydutluk yapmaya başlamıştı. Tyler eski masamdan kalkınca Jude da kendi masasından kalktı ve ikisi de peşimize düşerken Bria beni görmezden geldi.

Bria’yla yan yana Jude’un kanadında ilerledik ve kapısının önünde durduk. İkimiz de içeri girdiğimizde elimi bırakıp yatağının üzerine çöktü.

“Burada ne işimiz var?” Sabrım tükeniyordu. Tyler ve Jude da çok geçmeden içeri girdi, Jude’un yatağına otururken Tyler benimle göz göze gelmemek için çaba sarf ediyordu. Jude, görev bilinciyle karşımda dimdik dikilmiş bir halde sırtım duvara çarpana dek üzerime yürüdü. “Benden uzak dur,” diye homurdandım.

Gülümseyip beni sıkıştırdı. Göğsünü ittim ama yerinden kı-

pırdamadı. Bir kolunu duvara yaslayıp diğer eliyle cebinde bir şey ararken yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “İspiyoncuların başına ne geleceğini biliyorsun, değil mi?”

Soluk mavi bakışlarını gözümünden ayırmıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama korktuğumu belli etmeye cesaret edemedim. Elindeki nesneyi karnımın çıplak derisi boyunca sürüklerken tüm vücudum kaskatı kesildi. “Şimdi arkadaşlarından özür dile.”

“Siktir git,” diyerek çıktım ona. Başımı yana doğru eğdim. Tyler ve Bria beklenti içinde bizi seyrediyordu. Beni bu yüzden mi buraya getirmişlerdi? Özür dilemem için mi?

Sigarasını kulağının arkasına yerleştirip sırttı. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp beni gözünün içine bakmaya mecbur bıraktı. “Hadi ama, Mia. O kadar da zor değil.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Onu üzerimden ittim, bir adım geri çekilip kollarını havaya kaldırdı. Bakışlarım sırayla hepsinin üzerinde gezinirken göğsüm kabardı.

Sonra hepsi birden kahkahayı bastı.

“Yüzünü görmeliydin!” dedi Bria gülme krizine girmiş bir halde. Tyler’ı arkasından itip, “Buna değdi, değil mi?” diye sordu.

“İğrençsin,” dedim onu işaret ederek. “Ben gidiyorum.” Kapıya doğru dönünce Jude önüme atladı.

“Hemen olmaz.” Başını eğdi ve çenesini bana bakacak şekilde indirdi. “Oradaki kızlara hâlâ borçlusun. Neyse ki, sana iki seçenek sunacak kadar kibar biriyim.”

“Öyle mi? Seçenekler neymiş?”

Jude’un ağzı kulaklarına vardığında omzumun üzerinden Bria ve Tyler’a baktı. “Ya benimkilerden biri olacaksın ya da olmayacaksın.”

“Seninkilerden derken?”

“Gördüğün gibi Tyler ve Bria uzlaşmanın yolunu buldu. Seni de koruyabilirim, Mia. Görünüşe bakılırsa senin de korunmaya ihtiyacın var.”

“Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Ollie yüzünden, değil mi? Fark etmediysen söyleyeyim, Ollie kendini bile koruyamıyor.”

Bria’nın böyle bir şeyi kabul etmesini anlayabilirdim ama Tyler? O öyle biri değildi. Yüzüne baktım ama hâlâ benimle göz teması kuramıyordu. “İstediğin gerçekten bu mu, Ty?”

Bana dönmeden önce kafasını Jude’a çevirdi. “Burada daha iki yılım var.”

Başımı sallayarak tekrar Jude’a döndüm ve onu süzmeye başladım. “Yapmazsam ne olur?”

“Basit,” dedi sırtarak. “Bria ve Ty yasak bölge. Fakat emin ol, kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp koşarak bana gelmen uzun sürmeyecek.” Kalçamı kavradı ve dilini altdudağında kaydırırken pelvis bölgesini karnımın üzerinde kaydırды. “İnan bana, ben kızlarıma çok iyi bakarım.”

Bedenimi irkilmemesi için zor tuttum. Jude beni kıvranırken görmek istiyordu, ben de ona bu küçük zaferi vermeyi reddettim. “Sana ihtiyacım yok.” Elinden kurtuldum ve Tyler’in kendisini nasıl bir şeyin içine soktuğunu anlayıp anlamadığını merak ederek odadan çıktım. Bu tür şeyler Dolor’da değil, hapishanede olurdu ve diğer öğrencilerin bunu nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Elbette ilişkiler yasaktı ama az önce odada olanlar, *Prison Break*’ten fırlamış bir sahne gibiydi.

Soğuk havlu alev alev yanan tenime buz gibi değdi, vücudumun her santimine dokunmasını istiyordum. Saç çizgimden başlayıp havluyu dudaklarıma değene kadar yüzümün üzerinde gezdirdim. Çığlıklar etrafta yankılanırken neyin gerçek olduğunu anlayamaz bir haldeydim. Soğuk, boynumu ve omuzlarımı sardı. Titredim ama soğuğun içine dalıp kendimi boğmak istiyordum.

Beynim itiraz ediyordu, bir yanım kâbusun içinde rehinken diğer yanım inatçı göz kapaklarımm ardındaki karanlığa sıkışmıştı. Çığlıklar bir şekilde kesildi. Sanki ruhum bedenimi terk

edip beni yukarıdan izliyordu, bilincimi tam olarak kazanamadım. Uzuvarım ağırlaşmıştı ve hareket edemeyecek kadar yorgundum. Adeta kapana kısılmıştım.

Üzerimde karanlık bir figür belirdi ama o an içinde bulunduğum felç hali beni daha çok korkutuyordu. Biri kulağıma alçak sesle, “Buradayım,” diye seslendi. Zihnim Ethan olduğunu biliyordu ama kalbim umutsuzca Ollie olmasını diliyordu. Uykuyla uyanıklık arasma sıkışan halim, iki tarafa da tam olarak geçemiyordu. Gözümün önündeki figür yanıma uzanırken yatak oynadı.

Gözlerimi sonunda açabildim ve anında sakinleştim. Ethan’a sokulup az önce hangi cehennemden çıktıysam kurtulabildiğime şükrettim. Yüzümü ona döndüğümde Ethan yanıma yapışan saçlarımı geriye attı. “Ne gördün?” diye sordu uykumda yaşadığım terörü kastederek.

“Hatırlayamıyorum. Hiç hatırlayamadım.” Başımı kaldırıp mavi gözlerine baktım. Aşına olduğum o elektriği yakalayamadım. Sanki parıltısı kaybolmuştu ve aklımı okumuşçasına avucunu yüzünde gezdirdi. Ondan uzaklaşıp, “Birkaç gecedir neredeydin?” diye sordum.

Başka tarafa baktı ama elini kalçama doğru kaydırarak göğüslerimiz üst üste gelene, tam da bana ihtiyaç duyduğu yere değene kadar beni kendine çekti. “Halletmem gereken işler vardı.”

“Eminim öyledir,” dedim, “r” harfini uzatarak.

“Titriyorsun.”

“Hayır, Scott.” Nefesimi verip gözlerimi ona çevirdim. “Sen titriyorsun.” Haden’in intihar ettiği gün de böyle olmuştu. “İyi misin?”

“Konuşmasak olur mu?”

“Neden geldin ki?”

“Gitmemi mi istiyorsun? Giderim, söylemen yeter.”

Birden paniğe kapıldım. Başımı iki yana sallayıp ona daha sıkı sarıldım. Geceyle bir başıma yüzleşmekten çok korktuğum

için hem Ethan'a hem de onun beni bu dehşetten kurtarmasına bağlanmıştım. Derinlerde bir yerde, onu bırakmaya hazır hissetmiyordum. Fakat yapmak zorundaydı. Ollie'yi geri kazanmanın tek yolu Ethan'la aramdaki bu maskaralığın bitmesiydi. Çok bile sürmüştü.

Dudağımı ısırarak Ethan'ın seğiren kaslarına baktım. O da biliyordu. Buna devam edemezdik. Kimse bunu hak etmiyordu.

Ethan çenemi kaldırdı. "Bir gece daha."

"Sonra tek başımıza mıyız?"

"Sonra tek başımızayız."

Göz kapaklarım ağırlaşana kadar parlak, masmavi gözlerine bakıp okyanusunun derinliklerine kendimi bıraktım. Orada öylece uzanmaya devam ettiğimiz sürece beni içine çekmek için her şeyi yapan cehennemden ve dehşetten uzakta, güvende olduğumu biliyordum.

Bu defa beni uyandıran güneş değildi, oda hâlâ karanlıktı.

Ethan iç çamaşırımın içine soktuğu eliyle ve göğsümün üzerindeki sıcacık dudaklarıyla beni uyandırdı. Vücudum kamburlaştı; gözlerimi açtığımda o vahşi kızıl saçlarını ve karanlıkta iyice genişleyen omuzlarını gördüm. Sabrım tükenmek üzereydi, istekli parmakları çamaşırımı yana kaydırıp klitorisimin üzerinde gezindi. Uzun zamandır arzuladığım bir dokunuşa karşılık vererek umutsuzca inledim.

İçgüdüsel olarak, "Ollie," diye fısıldadım. Bedenim daha fazlası için yalvarıyordu.

"Hayır, Mia, Ethan." Sesi kalın ve keskindi, erekte olmuş aleti *boxer*'ını geri yordu. "Bu bana son kez onun adıyla seslenişin olacak."

Üstüme çıkarken ıslak dudaklarını göğsümün ortasında, köprücük kemiğim ve boynumda gezdirdi.

Durmasını istemiyordum, kalçalarım da devamını isteyerek onun her hareketine uyuyordu ama içimde bir çığlık kopuyordu.

İçimde bir yerlerde kendimi kötü hissediyordum.

Yine de duracak gücü kendimde bulamıyordum.

Ethan çamaşırımı kaydırıp çıkardıktan sonra bacaklarımı ayırarak gecenin soğuğu ve masmavi gözleri karşısında savunmasız bıraktı. Gözleriyle ellerinin vücudumda gezinişini izledim. “Seninle ne kadar uzun zamandır birlikte olmak istediğimi tahmin bile edemezsin,” diye fısıldadı Ethan. Alnı alnıma değene kadar üzerime eğildi. Aleti *boxer*’ını iyice zorluyor, her açgözlü sürtünmede klitorisimin üzerine baskı yapıyordu.

Ethan’ın dudakları dudaklarıma değdi ve öpücüğünden kaçmak için başımı yana çevirdim. “Bu bir tuzak. Olmaz.” Karşı çıkmaya çalıştım ama aletini klitorisimde alaycı bir şekilde kaydırırken hâlâ kalçalarımı kontrol edemiyordum. “Yapamayız.”

“Yapıyoruz zaten.” Parmakları giderek vücudumun aşağısına indi ve bir parmağını içime daldırdı. Bedenimi tatmin eden her vuruşta kalçalarım istemsizce sallanıyordu. Ethan kulağıma, “Sen de istiyorsun. İzin ver, Mia,” diye fısıldadı.

Başımı öne eğdim. Tanıştığımızdan beri ilk kez adımı söylüyordu. “Daha ileri gidemeyiz.”

“Öp beni,” diyerek karşı çıktı. Başımı sallayınca Ethan hızını artırdı. Islaklığımı delip geçerek her defasında parmağını muhtaç klitorisime daha da sert iterken iki parmağını kullanmaya başladı. Dudaklarını boynuma her değdirdiğinde, parmaklarını içime her itişinde ve aletini bana her sürtmesinde ruhumun büyük mücadelesi bedenime söz geçirememeye başlıyordu.

Ethan dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve bir kez daha başımı kaydırarak ondan kaçtım. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde üzerimden kalktı.

İkimizin de göğsü farklı ritimlerde yükselip alçalırken beni itip gitmesini bekledim. Fakat gitmedi. Yatağın ucunda durup *boxer*’ını tamamen çıkardı. Kusursuz teni ayın küçük ışığına karşı parlıyor, Tanrının bir heykeltıraş gibi yonttuğu karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Kusursuz, mükemmel, mürekkebin ve iğnenin dokunmadığı bir ten... Koyu mavi gözleri gecenin içinde parlıyor, kalçalarımı kavrayıp beni yatağın ayak ucuna sürüklerken sessiz bir yakarıyla benimkilere bakıyordu.

Ethan iki eliyle bacaklarımı ayırıp açgözlü dilini aşağıdan yukarıya doğru gezdirdi ve kalçalarım kendine hâkim olamayarak yalvarırcasına ağzına doğru kıvrıldı. Kirli sakalları kalçalarımın iç kısımlarını sıyırırken dilini yeniden aşağı indirmeden önce klitorisimin üzerinde gezdirdi. Bedenim ona doğru titriyor, geri çekilmek istemiyordu. “Çok tatlısın,” diye inledi. “Benim için gel, Mia.”

Ethan iki parmağını içime sokunca duvarlarım son derece istekli bir şekilde parmaklarını kavradı. Dişleri klitorisime süründü, sonunda ulaşmak için çok uğraştığım yere geri tırmanmadan önce aşına olduğum yeşil gözleri, kahverengi saçları ve mürekkepli teni hayal etmek için gözlerimi kapattım. Fakat ben patlamadan hemen önce Ethan tamamen durup her şeyi sildi.

Prezervatif paketinin açılma sesi içimde bir sızı yarattı. Ethan ayağa kalkıp prezervatif geçirdiği kalın aletini girişime bastırırken elini klitorisimin üzerinde gezdirerek sinir ucumu iki parmağının arasında yuvarladı. “Sıra sende, Jett,” diyerek bana meydan okudu. Kalbim göğsümden dışarı fırladı.

Onu öpmek de becermek de söz konusu bile olamazdı. Gardım düşünce benden faydalanmayı başardı, bedenim serbest kalmak için ağlasa da zihnim bu kargaşanın içinde sıkışmıştı. Ethan ellerini kalçalarımın üzerinde hareket ettirerek kalçalarını ileri geri sallamaya başladı, hem kendisi hem aletinin ucu beni test ediyordu.

Kalçalarını indirince aleti sınılsıklam merkezimde geriye kaydı. Ethan kaşlarını çatsa da durmadı. “İçine girmeme izin ver.”

Başımı iki yana salladım, göğsüm sıkışırken gözlerimin arkasında bir ışık patladı ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bacaklarımı kapatıp ellerimi yüzüme sürterek beni akmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaştım.

Hiçbir işe yaramadı.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökülürken şaşkın bedenim sarsıldı.

“Çok üzgünüm,” dedim hıçkırarak. “Onu seviyorum.”

“Evet, onu anladım.” Ethan eğilip *boxer*’ını giydi. “Ne olacağını sanıyordum ki?” Güldü ama aldığı her nefeste bir acı vardı.

“Anlamıyorsun.”

“Haklısın, anlamıyorum. Fakat sorun değil. Ben başımın çaresine bakarım ama sen?” diye sordu tişörtünü giymeden önce. “Oliver Masters senin felaketin olacak. Bu onun kanında var. Baş belasının dosyasını okudum. Başka türlüünü bilmiyor, dokunduğu her şeyi mahvediyor. Sen de, Jett... leşlerinden biri olacaksın.”

“Neyden bahsettiğinin farkında değilsin,” dedim dişlerimi sıkarak.

Pantolonunu masa sandalyesinden çekip aldı ve alaycı bir şekilde gülerken omuz silkti. “Peki öyle olsun. Ben yalancı herifin tekiyim.” Ben yatağımın üzerinde çırlıçıplak yatıp titrerken o giyinik bir şekilde başımda dikildi. Gözleri üzerimde geziniyordu. “Söylesene, en son ne zaman sana böyle hissettirdi? Sana en son ne zaman benim dokunduğum gibi dokundu? Söyle bana, Mia. Anlamama yardımcı ol! En son ne zaman sana acı yerine zevk verdi?”

İki ayağım da mermere değene kadar sarsılarak doğruldum. Ellerimle Ethan’ın bana doğru eğdiği göğsünü bir kez ittim ama kıpırdamadı. “Çık dışarı!”

“Dikkat et, Jett,” dedi bir adım geri çekilerek. “Seni umursayan tek kişiyi kendinden uzaklaştırıyorsun.”

“Çık dışarı dedim!”

Ethan kapıyı açınca yerde duran bir şey gözüne çarptı. Eğildi ve ben odada üzerime geçirecek bir şey ararken sırtı bana dönük bir şekilde onu yerden aldı. Arkasını dönüp nesneyi bana fırlattığında düz beyaz tişörtü başımdan yeni geçirmiştım.

Attığı şeyi havada yakaladım ve gözlerim kusurlu da olsa yeniden bir araya getirilmiş origami gülüne takılınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gözlerim parladı ve çenem titredti. Ollie’nin el yazısını gördüğümde parmak uçlarım yaprakların arasından süzüldü.

Çatlaklar var ama artık aralarından parlayabiliyor.

ON BEŞ

“Bana bir suçlu diyebilirsiniz,
kararsız ellerim ve bıçak gibi dudaklarımla
onun kalp sancısını öldürüyorum.”

OLIVER MASTERS

Ollie

Geçen hafta sonu Zeke’le takıldım.

Dünyadan saklandım.

Mia’dan saklandım.

Zeke en sonunda sinir krizi geçirince onun “Ollie ve Mia’yı tamir etme” projesini, origami gülünü tekrar birbirine yapıştırarak devralmak zorunda kaldım. Son kez denediğimde parçalar kolaylıkla yerine oturdu. Belki de gerekli olan tek şey zamandı ya da doğru zihin yapısıydı. Durum ne olursa olsun, artık savaşmadan yıkılmayacaktım.

Mia’yla aramızdaki şey, uğruna savaşmaya değerdi. Biz yıldızlara yazılmıştık. Aşk böyleydi. Sana bir kez dokundu mu izi asla silinmezdi. Her nefesine, tenine işlerdi. Ruhunuzun derinliklerine sızar ve sonsuza dek yaşardı. Tüm hayatınız sizi bir

noktada terk edeceği korkusuyla o cennet hissine tutunup, onu besleyerek geçirdi.

Fakat aşk sizi asla terk etmez. Yalnızca siz onu tekrar kucaklamayı hak edene kadar geçici duyguların arkasına saklanır. Kahretsin ki Mia bunu hak etmişti.

Cevaplar Doktor Conway'deydi. Bu hafta her gün, randevum olmadığında bile soluğu onun ofisinde aldım. Meditasyon ve kontrol pratikleri yaptık. Beni en travmatik deneyimlerimden geçirdi, ben de bunlarla nasıl yüzleşeceğimi ve onları nasıl bırakacağımı öğrendim.

Bugün de önceki günlerden farksızdı.

Öğle yemeği molasında kapısından içeri girer girmez, "Biraz ara vermelisin, Oliver. Kendini fazla yoracaksın," dedi Doktor Conway.

Kanepeye çöküp başımı arkaya attım. "Hayır, çok işe yarıyor. Hazırım."

"Birkaç saat sonra grup terapin var."

Gözlerimi açtığımda karşımda bembeyaz bir tavan gördüm ve elimi sıçrayan dizimin üzerinde gezdirdim. "Eğer bu cehennemde bir saniye daha yaşamak zorunda kalacaksam, beni hemen öldür."

"Böyle konuşma," diye mırıldandı Conway.

Başımı koltuktan kaldırıp onunla yüzleştim. "Nasıl konuşmayayım? Her gün nasıl bir savaş verdiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Bir ileri bir geri, uyuşukluklar, acılar... Artık kendimi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum." Öne doğru eğilerek dirseklerimi dizlerime yasladım. "İlaçlarla bile her fısıltı bir çığlığa dönüşüyor. Her iğneleme bir darbe gibi. Her bakış bir suçlama. Her gülümseme aklımı başımdan alıyor," diye homurdandım. "Yakınımda bir dişi nefes alsa aletim coşuyor. *Boktan üslubum için üzgünüm.* Hayatımda beni mutlu eden her şeyden mahrumum, yaşama sevincimi emen her şey de etrafımı sarmış durumda. Bir öyle bir böyle olmaktan, bazen her şeyi hissederken bazen hiçbir şeyi hissetmemekten yoruldum. Bir an onu

öpmek istiyorum. Sonra onu boğmak istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

İçimdeki öfkeyi daha fazla tutamadım, Conway bakışlarımı kaçırmama izin vermeyerek gözlerini benimkilere çevirdi. Ne söylediğimi tam olarak anlamıştı.

“Araştırıyorum,” diye söze başladı.

Koltuğa geri gömüldüm ve bacaklarımı önüme doğru uzattım. “Araştırıyorsun, ha? Peki araştırman bana nasıl yardımcı olacak?”

“Kendini en sakın hissettiğin anlar neler? İlaçlar olmadan.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp yüz hatlarını inceledim. Conway’in iri, kahverengi gözleri tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. “Yalnızken sakinim... yazarken... o güvende ve mutluymuyken. Zeke’in yüzünde o aptal, hafif tebessümü gördüğümde de sakinim.” Bunu düşününce sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Conway de gülümsememe karşılık verdi. “Peki ya kızgın olduğunda? Seni ne öfkelenendirir?”

“Oyuna getirilmek, bir oyunda piyon olarak kullanılmak. Ellerin ne olduğunu bilmediğimi sanıyorlar, beni aptal yerine koyuyorlar ama gözlerinden okuyorum. Dolor’da çok fazla insanın tehlikeli bir gündemi var, ayrıca aşırı kalabalık. Buranın üzerinde kara bir bulut dolaşıyor ve ben bundan kaçamıyorum. Boğucu bir yer.”

“Sanıyorlar derken?” diye sordu.

“Ne?”

“Kim sanıyor?”

“Herkes!” dedim vurgu yaparak.

Conway başını eğip gülümsedi.

Ben de başımı eğdim. “Ne?”

Yapışkanlı bir not çıkarıp kalemimi şaklattı. “Buradan çıkınca kütüphaneye gidip bulmanı istediğim bir kitabın adını yazacağım. Umarım elimizde vardır, yoksa bana haber ver. Sipariş edebilirim,” dedi parlak, sarı kâğıdı bana uzatarak. “Tüm yolları araştırmak önemli.”

Kâğıdı taradım. *Duygusal Hassasiyet ve Yoğunluk*. “Bana yanlış teşhis konulduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır, yanlış teşhis olduğunu söylemedim. Bilimi inkâr etmiyoruz, Oliver ama işin bir de spiritüel yönü var. Bence tüm yolları incelemek senin için önemli,” dedi göz kırparak. “Hyper-empatik kelimesini de araştır, belki bir benzerlik yakalarsın.”

“Peki bu arada ne olacak?”

Conway nefesini verip bacak bacak üstüne attı. “Bu esnada olumsuz insanların yarattığı tüm durumlardan ve yüzleşmelerden kaçınmanı istiyorum. Eğer bu kendini soyutlaman anlamına geliyorsa öyle yapacaksın. Sadece duygularını tanımlamayı ve kontrol etmeyi anlayıp öğrenene kadar bu gerekebilir. Kendini sınırleneceğini bildiğin bir duruma sokma ya da olumsuz insanların etrafında olma. Bu olumsuz gerginlik sana çok daha derin bir şekilde yansır.”

Başımı eğip gülümsedim. En sonunda bu uzun, sarmal tünelin bitiminde bir ışık olabilirdi.

“Aşırı hassas olduğun için ilaçlar da seni diğerlerinden daha fazla etkiliyor,” diye devam etti Conway. “Dozu düşürmek ya da tamamen bırakmak için ne kadar şansımız var bilmiyorum ama dürüstçe söylemek gerekirse bu ilacı kullanmamalıydın. Sana yardımı dokunmuyor, sadece köstek oluyor. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sen de o zamana kadar beladan uzak durmayı dene.”

“Anladım. Teşekkür ederim.” Gerçekten minnettardım.

“Bir de...” Tekrar kafasını kaldırıp benimle göz göze geldi. “Eğer buradan Mia’yı da alıp çıkamazsan denizde başka balıklar da olduğunu unutma.”

Bir anda yüzümdeki gülümseme soldu. “Anlamıyorsun. Mia denizin ta kendisi.”

“Bu delilik, dostum. Bu kitap beni tamamen açıklıyor.” Bir sayfa daha çevirdim ve kelimelere göz gezdirdim. Tavsiye etti-

ği kitap kütüphanede yoktu ama duygusal yoğunlukla ilgili başka bir kitap bulmuştum. “Umutsuzluğu biliyorsunuz ama aynı anda güzelliği ve coşkuyu da deneyimliyorsunuz. Tik. Duyguları benzersiz bir derinlik ve karmaşıklık düzeyinde deneyimliyorsunuz. Tik. Hem negatif hem de pozitif duygu patlamaları. Tik. Belirli kişilerle güçlü duygusal bağ. Tik Tik Tik.” *Mia*. Elimin tersiyle sayfaya birkaç kez vurdum. “Haplar olmadan da atlatabilirim, dostum. Sadece fiziksel ve zihinsel olarak neyi kaldırabileceğimi belirlemem gerekiyor.”

Zeke gülümsedi.

Ben de sırtıtarak ayağa fırladım. “Daha fazla bekleyemem. Grup terapisinden önce gidip *Mia*’yı bulmalıyım.”

Akbbabalar etrafımızı sarmamış olsa, koridorda karşılaştığımızda ona gerçek hislerimi gösterecektim. Ona sarılmak, onu öpmek istiyordum. Tek dileğim elinden tutup birlikte kaçmaktı. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. Bir anda, yaptığım her şeyi unutmuş; şeytanlarımın gözlerinin içine bakmış ve ona göstermekten korktuğum her yönümü kabullenmişti, hem de tek bir bakışta.

Onu bir anlığına düşünmem tüm vücudumu titretmeye yetti. O lanet duyguyu özlemiştim.

Zeke kapıya doğru koştu ve başını sallayarak kollarını uzattı. Başımı geriye attım. “Önümden çekil, dostum.” Ellerini delice sallıyordu ve hareketlerine ayak uydurmak zorlaşmıştı. “İyiyim,” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “Ona dokunmayacağım bile. Sadece onu görmek istiyorum.”

Mia

“*Mia*?”

Soluma döndüm. “Hı-hı?”

Arty kaşlarını kaldırarak, “İlerleme var mı?” diye tekrarladı.

“Ah, doğru...” Bu hafta boyunca kaydettiğim tek ilerleme ilişkilerimi kaybetmektir. Ethan neden işleri bir sonraki seviye-

ye taşımakta ısrar etmişti? Neden olduğu haliyle bırakamıyordu? Aramızda her şey yolundaydı. “Bilmem. Yok gibi.”

Son yarım saat içinde Ollie’yle göz göze gelmemeyi başarmıştım. Gözlerimiz birbirine kilitlenirse gücü tüm engellen yıkacak, Ethan’la olanlardan dolayı içlerinde sakladıkları pişmanlık ve utancı ortaya çıkaracaktı. Şu an gözünü üzerimde gezdiriyor, beni çağırıyor, çığlık atıyor, onu görmem için yalvarıyordu.

Seni hissediyorum, Ollie.

Kemiklerimde bir karıncalanma hissettim.

Arty, “Bir şeyler olmalı,” diyerek ısrar etti.

“Pas.”

“Aksilikler mi oldu?” diye sordu Ollie odaya girdiğini ilan ederek. Karşımda oturduğunu onaylamamı bekliyordu ama hiçbir şey söylemeden gözlerimi mermere diktim.

Çemberin içinde birkaç kişi kıs kıs güldü fakat esas gürültü, Ollie sandalyesinden kayınca çıktı. Elini indirip parmağını sıkılarak dikkatimi çekmek istedi ama direndim, utancımın gözlerimden akmasını engellemek için dudağımı ısırdım.

Grup terapisinin kalanı aynı şekilde geçti, ben gözümü yerden ayırmadan yanağımın içini ısırp durdum. Arty toplantıyı bitirir bitirmez ayağa fırladım ve kapıdan ilk çıkan olmak için çemberi yararak ilerledim.

Üçüncü kattaki tuvaleti henüz geçmemiştim ki, biri kemerimin halkasından tutup beni bir kapıdan içeri çekti. Gözlerimin kenarında yaşlar birikirken başımı eğerek gözlerimi Ollie’nin siyah *Vans*’ine diktim. Karşımda duruyordu, yumruklarını sıkıyordu ve kendisini şimdiden en kötüsüne hazırlıyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, bir anlığına nefes alması durdu.

Sonra uzun bir nefes verirken parmaklarını uzattı.

“Kahretsin, Mia. Yüzüme bak.” Başımı kaldırıp melodisiyle yüzleştim. Gözlerinde bir kıvılcım patlarken burun delikleri alev aldı. Ardından sanki bakışım onu sakinleştirmiş gibi

omuzları siyah kapüşonunun altına düştü ve bana doğru eğildi, vücudu beni hatırlıyordu. Sakindi. Rahatlamıştı. Canlanmıştı. Umut dolu yeşil gözlerle bana bakıp patlamış dudaklarını ıslattı. “Her şey yoluna girecek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

“Ollie, ben...”

“Hayır, Mia. Detaylarla ilgilenmiyorum,” dedi sözümü keserek. Sanki her şeyi biliyordu.

“Fakat...”

“Önemli değil.”

“Söylemem gerek!” Eğer yapmazsam patlayacaktım. Ethan bu sabah odamdan ayrılalı henüz dokuz saat olmuştu ama bu zamanın her saniyesi utançla geçmişti.

Kaşlarını ve çenesini kaldırdı. “Onu becerdin mi?”

“Hayır ama...”

“Onu öptün mü?”

“Hayır, Ollie.”

Başını bana eğerken gözlerini kıstı. “Kafan mı karıştı?”

Asla. “Hayır!”

“O zaman olanların hiçbir önemi yok.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Sana âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Aptal değilim, adam sana âşık. Mutlaka girişimde bulunacaktı, aksi takdirde aptallık etmiş olur.” Yeniden gözlerimin içine bakmadan önce bir süre uzaklara baktı. “Boş ver, aşkım. Suçluluk duygusu sana hiç yakışmıyor. Gözlerinin rengine uymuyor.”

Gülümsemeden edemedim.

Yavaşça gözlerini kırparken dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Evet, işte böyle.”

“Yüzüne ne olduğunu bana söyleyecek misin?”

Başını iki yana salladı. “Önemi yok.”

“Senin için önemli olan bir şey var mı?”

Ollie elini kaldırıp göğsümü işaret etti. Parmağını bir süre orada tuttuktan sonra kendisine çevirdi. Göğsü inip kalkıyordu.

Bakışlarım yüzüne kaydı. *Sen ve ben.* Yeşil gözlerindeki tüm barikatlar kalkmış, kendini tamamen bana açmıştı. Bu anın ne kadar süreceğinden emin olamadığımdan yüzünü kapatan siyah kapüşonu kavrayıp aşağı çektim.

Dudaklarımız birbirine dolandı, kalp atışlarımız hızlanmıştı ve duygular aramızdaki kutsal alanda akıp gidiyordu. Zayıflığım beni alt ediyordu ama Ollie beni tuttu. Parmaklarını başımın arkasına dolayarak beni destekledi, aramızda oluşan bu duygu seline kapılmamı sağladı. İkimiz de mest olmuştuk. Dudaklarım onu ne kadar özlediğimi haykırırken, onunkiler de onu hatırlamam gerektiğini anlatıyordu.

Bizi hatırlamam gerektiğini.

Sanki unutmak mümkünmüş gibi.

Dili dudaklarımın arasından geçip doğrudan kalbime işleyen bir etki yaratıyordu. Göğsünden bir inilti yükseldi, kollarını duvara dayayarak beni içine hapsetti.

Tempomuz istekli, bu ana aç, yavaş ve şehvetli bir hal aldı. Dudaklarımıza ve kalplerimize birbirimizin isimleri kazınmıştı.

Dudaklarının kenarlarından, yaralarından öptüm ve burunlarımız birbirine değdi. Alnını alnıma dayadı. Göğsüm ağrıyordu, nefesimi tutamıyordum. Şimdiden yokluğunun yasını tutmaya başlamıştım, yakında yine onsuz kalacağımı biliyordum.

“Korkma, aşkım,” diye fısıldadı. Yanma hissini hafifletmek için gözlerimi sıkıca kapattım. “Acı çektiğini biliyorum ama atlatacağız.” Duvardan çekilip kollarının arasına girdim, yüzümü *sweatshirt*’ünün içine sokarak onu içime çektim. Ollie başımın tepesini öptü, sonra da beni hafifçe uzaklaştırdı ve yüzüme baktı. “Bu sefer birlikte atlatacağız. Sen ve ben.”

Aceleyle yatakhaneme dönerken hoparlörden kilitlenme alarmı çaldı. Ardından Dekan Lynch’in sesi Dolor’da yankı-

landı. Kanadıma adım attığım an kapılar arkadan kilitlenmeden önce herkes bir bir kayboldu.

Güvenliğe sormak için koridoru taradım. Kimse yoktu.

Bir kız yanımdan geçti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Odasına çekilmeden önce omuz silkti.

Odama girdiğimde Ethan sırtı bana dönük bir şekilde pencereden bakıyordu. Kollarını göğsünde kavuştururken kürek kemikleri gömleğinin altında hareketlendi. “Neredeydin?” diye sordu. Sonra da boş bir ifadeyle bana döndü.

“Grup terapisi,” dedim kısaca. Kapıyı arkamdan kapatıp omuzlarımı düşürdüm.

Ethan kapımın üstündeki saate bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Grup terapisi otuz dakika önce bitti.”

“Sana ne bundan?”

Ethan bana doğru yürüdü. “Hadi gidelim.”

Bir adım geri çekilerek, “Nereye?” diye sordum.

“Lynch seni görmek istiyor.” Kapıyı açtı ve onu takip etmem için başımı salladı. Kımıldamayınca başım eğip gözlerini kıstı. “Ya güzellikle gideceğiz ya da zorla, seçim senin.”

“Seni reddettiğim için mi?”

Söylediğime ihtimal vermiyormuş gibi kıkırdayıp avucunu yüzünde gezdirdi. “Bak, Jett,” dedi Ethan. “Bu ciddi bir mesele.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve üç saniye boyunca gözlerinin içine baktıktan sonra öne doğru bir adım attım. Ollie birkaç dakika önce paylaştığımız o özel andan dönüp kapıya henüz ulaşmışken Ethan’ı iterek geçtim.

Ethan dört oda gerideki kapımı kapatırken Ollie’nin eli kapı tokmağının üzerinde dondu kaldı. Yeşil gözleri Ethan’dan bana kaydı, durduğum yerden çenesinin gerildiğini görebiliyordum. Ethan göğsünü sırtıma bastırıp kolumu tuttu. “Hadi,” diye ısrar etti.

Ollie’nin dudağı seğirdi, kolunu bükünce ben başımı salladım.

Yapma Ollie. Değmez.

Kolumu Ethan'dan çektim ve yürümeye başladım. Bakışlarımı önüme sabitlemiştim. Koridordaki gerginlik her an kopmaya hazır bir lastik bant gibi etrafımızda gerilmişti. Ethan'ın yüzünü göremesem de yanından geçerken solumdaki Ollie'den ona doğru akan tüm duyguları hissettim. İkimize diktiği gözleri, vücudumda kan yerine alevlerin dolaşmasına sebep oldu. Aklından geçen düşünceler bir şekilde beni olduğum yerde kaskatı kesmişti. Ollie her an fırlamaya hazırды.

Köşeyi dönmeyi başardık ama omuzlarımdaki baskı azalmadı. Dekanın ofisine giden yol boyunca ve merdivenlerden inip soğuk binanın içinde yürürken Ethan hiçbir şey söylemedi. Lynch'in kapısına vardığımızda duraksadı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Sakin ol, Jett. Dürüst ol yeter."

Kaşlarımı çattım. Ethan parmak eklemiyle kapıyı tıklattı.

Lynch bizi içeri alıp oturmamı söyledi. Ethan kapının yanında dikiliyordu. Sırtı dikleşmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını pencereden dışarı yöneltmişti. Ekim ayının şafağına bakıyordu. Kırmızı kadife perdeleri açıktı; pencere binanın yan tarafına, *Looney Bin*'e bakıyordu.

"Dün akşam yemeğinde aceleyle nereye gittin?" dedi Lynch hemen konuya girerek. Gözlerimi önüme çevirdim. Gözlerinin etrafındaki koyu halkalar, kahverengi gözlerini daha açık gösteriyordu.

Beynim dün yaşananları süzgeçten geçirdi.

Bria. Tyler. Jude.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyordu." Omuz silktim, konuyu nereye getirmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lynch tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseğini sandalyesinin koluna dayayarak başını yukarı kaldırdı. Gözlerini gözlerime kilitledi ve cevap ararken kaşlarını çattı. Sinirlerim gerilmiş, ağzım kurumaya başlamıştı.

"Bana yalan söyleme, Mia." Önce arkamda duran Ethan'a, sonra bana baktı.

“Bu çok saçma. Ben hiçbir şey yapmadım.” Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıkıvermişti.

“Saçma mı? Bu zekice hareketinle birilerini gerçekten incitebilirdin. Rhonda’nın işine mal olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

Lynch avucunu açıp bana bir anahtar uzattı. “Bu senin odanda bulundu.”

Ethan’a bakmak için arkama döndüm ama pencereye bakıyordu. Dikkatimi Lynch’e vererek ayağa fırladım. “Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum!”

Parmaklarındaki nesneyi incelerken, “Ben bir anahtara benzettim,” dedi alaycı bir tavırla. Öne doğru eğilip nesneyi masasının üstüne vurdu. “Rhonda’nın ecza dolabının anahtarı senin odanda bulundu!”

“Ben almadım! Odama nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok!”

“Birinci sınıflardan biri hastanede. Rhonda’nın yerine birini bulmam gerekiyor. Sadece nedenini bilmek istiyorum. Neden bir şeyi kanıtlamak için başkalarını da kendinle aşağı çekme ihtiyacı hissediyorsun?”

“Benim bu işle bir ilgim olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın.” Başım döndü. “Ethan, benim yapmadığımı söylesene!”

Ethan ağzını açtı ama Lynch konuşmasına fırsat vermeden araya girdi. “Seni bu programda tutmak için elimden geleni yaptım ama bu benim kontrolüm dışında.”

“Biri benimle uğraşıyor! Birinin bana tuzak kurduğunu biliyorsun. Anahtarı ben almadım!” Tınaklarımı avuç içlerime batırdım, kendimi canlandırmaya çalışıyordum çünkü bunun neden olabileceğine dair başka bir açıklama yoktu. “Ethan, söylesene!”

“Dün akşam yemeği sırasında neredeydin?” diye sordu Ethan bir adım öne çıkarak.

“Bria beni kenara çekti, Jude’a gittik. Çok kızgınlardı, ara-

mızda bir yüzleşme oldu. Hepsi bu kadar! Yemin ederim, insanların ilaçlarıyla asla oynamam!”

“Oliver’inkini değiştirmeye çalışmak için bile mi?” diye sordu Ethan. Bu daha çok bir suçlamayı andırıyordu. “Anlarsın ya, onu ilacından vazgeçirip başka bir şeyle değiştirmek için falan?”

Sandalyeye oturup başımı ellerimin arasına aldım. “Böyle bir şey olamaz.” Başımı kaldırıp Ethan’ı yanma çağıran Lynch’e baktım. “Şimdi de beni kapı dışarı mı edeceksin? Tıpkı Bruce gibi!” Tekrar ayağa fırlayarak ellerimi arkamda birleştirdim. “Suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur. Amerika’da saygı duyduğumuz bir madde! Sen de denemelisin,” diye çıkıştım. Ethan’m beni kelepçelemesini bekledim.

“Sakin ol, Mia. Biz araştırmaları sürdürüne dek hücreye gönderileceksin. Senden henüz tamamen vazgeçmiyorum,” dedi Lynch masasına vurarak.

Ethan rahatlamış gibiydi ama dudaklarım birbirine bastırıyordu. “Yetkililerin hoşuna gitmeyecek,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Mia benim gözetimimde. Kapsamlı bir soruşturma tamamlanana kadar onu buradan çıkarmalarına izin vermem için beni zorlamaları gerekir.”

“Karar senin, patron.” Ethan başını eğip tuttuğu nefesini bıraktı.

“Anlayamıyorum. Beni suçlamakta çok acele ettin.”

“Haklısın. Cevap hakkın var. Umalım da hikâyen kalıcı olsun.” Lynch başını iki yana salladı. “Tek kişilik hücre, Scott. Ziyaretçi yok.”

Ethan beni dışarı çıkarmak için omzuma dokundu.

“Scott,” diye seslendi Lynch tekrar.

Ethan’la aynı anda arkamıza döndük.

Sorulmamış bir soruyu yanıtlayarak, “Biliyorum,” dedi Ethan. Beni ileri doğru itti, kapıyı açtı ve hapishaneye doğru yola koyulduk.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum.

ON ALTI

“Kırılmadın,
sadece mükemmel olacak biçimde şekillendin.”

OLIVER MASTERS

Offie

“Nerede o?” diye sordum kızıl mankafayı beton duvara çarparak. Mia’nın üst üste ikinci gün *M.I.A.** olmasından sonra sabrım iyice tükenmişti. “Onu en son gördüğümde seninleydi. Onu nereye götürdün?”

Göğsüme bastırarak, “Ne şanslı bir piçmişsin. Seni buradan sürükleyerek çıkarmalıyım,” diye çıkıştı Scott. “Şimdi sakın olsan iyi edersin.” Boş koridoru tararken gömleğini düzeltti.

Midem ağzıma geliyor, beni Doktor Conway’e yaptığım son ziyaretten bu yana haplarımı kustuğum gerçeğini ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. İçten gelen titremeleri bastırmak için yumruklarımı sıktım.

Bir terslik vardı. Hemşire odasına gittiğimde Rhonda yoktu,

* “*Missing In Action*” Askeri bir terim olarak bilinir. Günlük konuşma dilinde ise birinin ortadan kaybolduğunu, uzun süredir ulaşılmadığını ya da birden bire yok olduğunu ifade etmek için kullanılmaktadır.

yeni bir hemşire yüzünde neçseli bir gülümsemeyle bana ilaçlarımı uzatmıştı. Ayrıca sevgilimi iki gündür görmüyor, ondan haber almıyordum.

Ses tonunu yumuşatarak, “Onun çıkmasını ben de en az senin kadar istiyorum,” diye itiraf etti Scott. Parmaklarını şakaklarına götürdü.

“Nereden çıkmasını? Onu nereye götürdün? Psikiyatride mi?”

“Hücrede.”

“Ne için?”

“Şaka mı yapıyorsun? Sen kafayı mı yedin?” İşaret parmağıyla şakağıma vurdu. “Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok.”

Elini tokatlayarak yüzümden uzaklaştırdım ve onu itip öne atıldım. “Ona gitmem gerekiyor.”

Scott kolumu tuttu ama öğle yemeğinden dönen bir öğrenci yanımdan geçince hemen bıraktı. “İşler öyle basit değil. Hücreye gidip onunla görüşmeyi talep edemezsin. Çıkmasını mı istiyorsun? Öyleyse kimin onunla uğraştığını bul. Çömez öğrenciyi kimin hastanelik ettiğini bul.” Ses tonunu alçalttı. “Birisi Rhonda’nın anahtarını çalmış, hapları değiştirmiş ve anahtarı Mia’nın odasına koymuş.”

“İşe söz konusu anahtarın nerede olduğunu ilk ispiyonlayan kişiyle başlamaya ne dersin? Harikasın, Scott! Polis olan *sen*sin, değil mi?”

İfadesiz bir ses tonuyla, “Bir şey çıkmadı,” diye cevap verdi.

“Olsun,” dedim başımı sallayarak. “İsmini söyle.”

“Çekil başımdan!”

Onu duvara doğru ittim, sinirlerim iyice gerilmişti ve vücudum titriyordu. Mankafa sağlam kalan son sinirlerimi bozmuştu. “Ne bu bir yarışma, ne de Mia kazanılacak bir ödül.” Parmaklarımı boynuna doladım ters bakışlarımla onu kıstırdım. Pislik herif ellerimi tırmaladı. “Bana o lanet olası şerefsizin adım ver!”

Ethan nefes nefese kaldı, gücüm onu şaşırtmış olmalıydı. Fakat aynı boylarda, aynı kas yapısına sahip olmamıza rağmen

tecrübe ve eğitim bakımından bana üstün gelecek bir adamı alt edebilmemi sağlayan şey vücudumda pompalanan adrenalindi.

Mia'yı düşündüm. Daha önce kaçmasına yardım ettiğim dört duvar arasında yalnız kaldığını, kapana kısıldığını fark edemeyecek kadar çok ziyaret ettiğim bir yerde, hapishanede tek başına olmasını aklımdan çıkaramıyordum. Daha önce bu adamın beni dövmesine göz yummuştum çünkü bunu hak etmiştim. Bu defa ezilen Mia'ydı ve o bunların hiçbirini hak etmiyordu.

"Jude," dedi Ethan. Onu serbest bırakır bırakmaz gözleri kıpkırmızı oldu.

"Beni ona götüreceksin."

"Ancak rüyada görürsün."

"Lynch, güvenlik görevlisinin hastalarıyla düşüp kalktığını bilse ne düşünür? Ben aptal değilim. Her gece kimin yatağına gizlice sızdığını ve bunun seni ne kadar sinirlendirdiğini biliyorum. Bu gece beni onun yanına götüreceksin, yoksa sabah ilk iş dekanın ofisine giderim."

"Seni mahvedebilirim."

Gömleğinin ön tarafını silkeledim. "Ben zaten mahvolmuşum."

Saat gece yarısına geliyordu, neredeyse dört saattir aynı pozisyondaydım. Yatağımın kenarında oturmuş, Scott'ın kapımın kilidini açmasını bekliyordum. Tek bir kapı tıklaması çok şey ifade edecek, başından beri haklı olduğumu gösterecekti. Kim bilir ne kadar zamandır Mia uyurken yanına yatıyor, ona dokunuyor, kokusunu içine çekiyor, rüya görürken onu seyrediyordu.

Fakat bu bir yandan da onu göreceğim anlamına geliyordu.

O öpücüğün önemi büyüktü. Mia'nın bize hâlâ inandığının bir kanıtı, sessiz bir sözdü. O çizgiyi başka biriyle asla aşmaya-
cağından emin olmak için tutunduğum tek şeydi. Ya yanılıyorsam? Öyleyse bile onu affedebilirdim çünkü saplantılı olduğu kadar, kusurlu ve dürüst biriydi. Adeta aşkın *temsili*. Saplantılı. Kusurlu. Dürüst.

Kapı tıkladı ve sonuçtan memnun olup olmadığıma karar veremedi ayağa fırladım. Scott boş bakışlarla kapıda dikiliyordu.

Mia'yla bana özel o anlara dahil olan adama sert bir bakış fırlattım. Aptallığım yüzünden ona altın tepside sunduğum anlar. Onu suçlayamazdım. Ben de aynısını yapardım. Ona âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilecek biri varsa o da bendim.

Scott bana baktı, karanlıkta yüzündeki kaslar iyice gerilmişti. "Beni seviyor ama sana âşık."

Kalbimi kaplayan kıskançlığa rağmen sııttım. "Sorsan söyledim."

"Ona âşık olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Benden bir hissi tatmak ya da bir dokunuşu hissetmek kadar imkânsız şeyleri açıklamamı istiyorsun. Birlikteyken biliyorum işte."

"Bir gece. Hepsi bu."

"Beni ona götür."

Scott bir eliyle geçmem için kapıyı açık tuttu.

Karanlık koridorlarda önümde ilerledi. Her köşede tek ampul yanıyordu. Beni üçüncü kanadın yanından gizlice geçirirken güvenlik görevlilerinin dikkatini bir şekilde dağıttı. Merdivenlere ulaştığımda onu beklemek için geri çekilip ellerimi saçlarımin arasında gezdirmeye başladım.

Geçen yıl da aynı kaçış girişiminde bulunmuştum. Oscar beni dışarı çıkarmış ve *Looney Bin*'deki Mia'yı kontrol etmek için Dolor arazisine götürmüştü. Ona Mia'nın adını hiç söylememiştim, bir yolunu bulur da onu bana karşı kullanır diye korkmuştum. Oscar'ın kelimelerle arası iyiydi ve herkesi bir şekilde kontrol ediyordu. İkisini birbirinden saklamak en doğru karardı. Oysa birçok kez karşılaşmışlardı, ben bilmiyordum.

Köşede belirerek, "Temiz," diye fısıldadı Ethan. Duvardan çekilip eşofmanlarımı düzelttim ve peşine düştüm.

Bodruma indiğimizde arkasını dönüp avucunu havaya kaldırdı. "Burada kal."

Çelik kapının arkasına geçerken yüzümü indirdim. Bedenim ona yaklaştıkça sinirlerim geriliyor, her zerrem her zamanki gibi ona doğru çekiliyor ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyordum.

Kapının kapanma sesi odanın içinde yankılandı, saniyeler sonra çelik kapı açıldı ve Scott beni içeri aldı. “Bu gece kanattaki nöbeti devralması için adamı ikna etmek zorunda kaldım. Ben buralarda olacağım ama senin gün doğmadan yatakhaneye dönmen gerek.”

“Anladım.”

Scott başka bir kapıya ulaşana kadar koridorda bana eşlik etti, diğer kapının önünde durduk. İçeriden hafif çığlıklar geliyordu, başımı ona doğru salladım. “Bir terslik var.”

“Hep böyle başlar. Kâbus görüyor.”

“Kâbus mu?”

Scott anahtarı kapının üstünde bırakıp bana döndü. “Giderrek kötüleşiyor. Sen gittiğinden beri var, her gece bunu dinlemek zorunda olduğunu düşünsene.”

“Ona yardım mı ediyordun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Deniyorum diyelim.”

Ağlamalar çığlıklara dönüşünce odağım değişti. “Kapıyı aç.”

Ethan gözlerini tekrar kapı koluna çevirerek anahtarı yuvasında oynattı. Hemen içeri dalıp yanma koştum.

Karanlık ve soğuk odada küçücük bedeni titriyordu, sıırılsıklam olmuştu ve ellerini yumruk yapmıştı. Elimi saçlarının üzerinde gezdirerek, “Mia,” diye fısıldadım. Scott’a dönüp baktığımda onun gittiğini, kapıyı aralık bıraktığını gördüm. “Uyan, aşkım. Gözlerini aç.”

Dudaklarından dökülen her çığlık benim duygularımla bir araya gelip ruhumu sarsıyordu. Omzumda bir el hissettiğimde başımı ellerimin arasına gömüp gözlerimi sıkı sıkıya kapamıştım. Başımı kaldırıp baktığımda Scott’ın elinde bir havluyla başımda dikildiğini gördüm. Elinden havluyu kaptığım gibi

Mia'ya döndüm ve havluyu Mia'nın parıl parıl parlayan alnına koydum. "Aç gözlerini, Mia. Benim için."

"Ollie?" diye haykırdı.

Kalbim sıkıştı, adımlı söylediği an nefesim kesildi. "Evet, aşkım. Benim. Yanındayım." Gözlerini kırpıştırarak yavaşça açtı, siyah rengi birden kızıl-kahveye döndü. "Her şey yolunda."

Vücudundaki titremeler ürpertiye dönüşürken odayı taradı. "Neredeyim ben?"

Etrafıma bakındım, sonra da gülümseyerek ona baktım. "Nerede olmak istiyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Buraya nasıl geldin?"

"Komik bir hikâye," dedim başımı eğerek. "Erkek arkadaşın beni içeri aldı."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hiç komik değil," dedi kaşlarını çatarak.

"Bana bunu neden anlatmadın?"

"Yeterince şey yaşadın. Bu kâbuslarla bir de ben sana yük olmak istemedim."

"Saçmalama." Üzerimi çıkarıp yatakta yanına oturdum. "Ne olursa olsun, benimle her zaman konuşabilirsin. Bunu bilmeliydin." Bacaklarımı uzattıktan sonra, başını kucağıma koyabilmesi için onu yukarı ve üzerime çektim. Parmaklarımı kıyafetinin altına sokarak sırtında gezdirdim. Birkaç sıyrığa ve ize denk geldim, daha yakından bakmak için atletini kaldırıp eğildim. "Bunlar da nereden..."

Mia, "Önemli bir şey değil," diyerek geri çekildi.

Önemliydi. Parmaklarım teninin her ayrıntısını bilirdi. Bunlar yara izleriydi. Taze yaraların izleri. Daha önce hiç dokunmadığım yaraların. "Üstünü çıkar," dedim tedirgin bir ses tonuyla. Bir yandan da içimden yanılmış olmak için dua ediyordum. *Lütfen Tanrım, yanılmış olayım.*

Gözlerinde aşağılanmış bir ifade vardı, ben de duygularımı dışa vurmamak için elimden geleni yaptım. "Mia," dedim bir

kez daha. Bir an tereddüt ettikten sonra doğrulup tişörtünü çıkardı. Oda karanlıktı, sırtını dönünce onu odanın köşesindeki kırmızı yanıp sönen ışığa doğru eğdim ve vücudunu kaplayan yara izlerini fark ettim. “Bunlar da neyin nesi?” dedim bir hışımla. Başını eğince midem düğümlendi. “Mia? Bunlar nasıl oldu? Bunu sana kim yaptı?”

Mia’nın dudakları titredi, tüm zayıflığını bastırmaya çalışarak kafasını kaldırdı.

Onu kucağıma alıp yüzünü bana dönecek şekilde kucağıma kaydurdım. Kolları göğsünün üzerinden çözülürken bacaklarını vücuduma doladı. Üzerimdeki giysileri çıkarıp onu kendime doğru çektim, aramızda bir engel olsun istemiyordum. Mia boynuma doğru bir nefes verip parmaklarıyla başımın arkasını tırmaladı. “İyi değilim,” diye haykırdı. “İyi değilim. Artık dayanamıyorum...”

“Beni dinle,” dedim bana bakması için başını çekerek. “Ayrı kalmamızla ilgili saçma fikirlerinden bıktım. Biz ayrı olmak için yaratılmadık. Bunu anlıyor musun?” Mia titreyen dudağını ısırınca çenesinden tuttum. “Sana olan her şey bana olmuş demek. Her darbe, her aksilik, her yanık, lanet olası her tokat. Bu konuda yalnız değilsin. Sen acı çekiyorsan, ben de çekiyorum. Senin canın yanarsa benimki de yanıyor. Ne yaşarsan yaşa hissediyorum çünkü sen benim bir parçamsın. Bu işte birlikteyiz.”

Mia’nın parmakları yanlarımı kavradı, ben de saçlarını yüzünden çektim. “Kendimi yüzde yüz veremiyorum ama yavaş yavaş o noktaya geliyorum. Yalnız bu defa tökezlersem, yine çuvallarsam benim için savaşmana ihtiyacım var. Beni bir daha asla bu kadar kolay bırakma.” Uzaklara bakarken gözlerinde yaşlar birikti, gözlerimin içine bakmaya zorladım. “Bana söz ver, Mia.”

Birbirine karışmış saçları omzundan düşerken titrek bir nefes aldı. “Söz.”

Bir elimle saçlarını toplayarak onu kendime doğru çektim. Göğüs göğse, kalp kalbe öylece durduk. Kalp atışlarımız ve

nefesimiz senkronize oldu. Sadece birlikte olmaya ihtiyacımız vardı. Sonsuza dek birbirimizin kollarında hayatta kalabileceğimize, başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacağımıza emindim. Ne yemeğe ne de suya, sadece birbirimize sığınmaya muhtaçtık. Sekse bile ihtiyacımız yoktu. Tek vücut olmak, bedenlerimizin birbirine geçmesi yeterliydi.

Birbirimize karışmış halde öylece kaldık, onun bedeninin nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğinden emin değildik. Gecenin geri kalanında bana son dokuz ayını ve yaşadığı her şeyi anlattı. Bazı bölümlerde göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için onu durdurmak zorunda kaldım. Çifte vatandaşlığı olduğunu açıkladığında ise heyecanıma engel olamadım.

Bu yeni bilgi planımı tamamen değiştirdi.

“Biyolojik babanın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Başını iki yana salladı “Önemi de yok.”

“Bilmek istiyor musun?”

“Hayır.”

“Peki.” Hafifçe gülümsedim. “O zaman seninle evlenmek için kimden izin almam gerekiyor?”

“Benden.”

Kıkırdayıp güzel dudaklarını öptüm. “Her günüm, sensiz kahrolası her anım seni özleyerek geçti, aşkım. Kendimde olmadığım günlerde bile içimde büyük bir boşluk vardı.” Ellerimi birleştirip kalbimin üzerine koydum. “Sen eksiktin.” Mia, tebessüm etti ve utanarak başını salladı. “O aptal gülümsemeni de özledim.” Bir kahkaha patlattı. “Evet, bu alçak kahkahanı da özledim.”

Gözlerimiz birbirine kilitlenince yüzündeki gülümseme soldu. “Bunu ben yapmadım, Ollie. Yapmadım. Böyle bir şey yapmam.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Biliyorum. Yapmanı bulmak için uğraşıyorum. Seni buradan kendim çıkarmak zorunda kalsam bile çıkaracağım, tamam mı?”

Başını sallayıp kucağıma kıvrılarak boynumun kıvrımına yaslandı. Parmaklarımı kollarından aşağıya, oradan da sırtının üzerine getirirken pembe meme uçları göğsüme değdi. Şu an tek ihtiyacım bu lanet an olduğundan, aletim eşofmanımın içinde hareketlendi.

Mia kımıldamadan bana yaslanmış halde uyuyordu. Uzun zamandır kendimi bu kadar tamamlanmış, rahatlamış ve yenilenmiş hissetmemiştim. Bu defa gözlerimi açık tutup avuçlarımı sırtının her santiminde gezdirmeye devam ettim. Yaralarına tek tek dokunup yüzeyde olmalarına, ruhuna işlememelerine şükrettim. Bulmak için onca çaba sarf ettiğimiz ışığın bozulmadan kalmasını, kim olduğunu öğrenmeyi kafaya koyduğum o boktan şakacıdan korunmasını sağladığı için şükrettim.

Kapı bir kez tıklatıldı, son çok erken gelmişti. Başımı duvara yasladım.

Aşkımlı kollarımdayken giysilerimi yerden almak için soluma doğru eğildim. “Mia,” diye fısıldadım. Vücut ağırlığını göğsümden kaldırıp başımı tişörtümün yakasından geçirmeye çalıştım.

“Benimle kal,” diye mırıldanarak kollarını içeri çekti.

Beyaz tişörtüm göğüslerinin üzerine düştü. Kolumu sırtına dolayıp onu yatağın üzerine yatırdım. Kulağına, “Hiç gitmedim ki,” diye fısıldayıp alnından öptüm. “Şimdi gözlerini kapat, aşkım.”

Ayağa kalktım ve uykuya dalmadan önce yatağında top gibi kıvrılmasını izledim. *Meleğim benim*. Doktorlar onda birtakım kusur, zihinsel bir rahatsızlık görüyordu ama benim gördüğüm tek şey güçtü. Güçlü bir zihin ve gerektiğinde benliğinin geri kalanını ondan koruma yeteneği.

İnsanın karmaşıklığını kavrayamayan ya da anlayamayanlar, bunu bir hastalığa bağlıyordu. İnsanları belirli bir kalıba sığdıramayan uzak durmayı seçiyordu. Bir de kendinden farklı olana kalbini açamayanlar, onları küçümsüyordu.

Fakat onların kusur gördüğü yerde ben lütuf görüyordum.

O güzel aklı onu güçlü birine, bir savaşçıya dönüştürüyordu.

Eşofmanımın belini ayarladıktan sonra kapüşonumu kafama geçirdim, yanına çömelerek dışarı çıkmadan önce onu son bir kez öptüm.

Scott kollarını kavuşturup duvara yaslanmış halde dışarıda bekliyordu. Ben gelince başını eğdi, ilerlemeye başladığında sessizce onu takip ettim.

ON YEDİ

“Azizlere yaraşır bir kalple
günahkâr ellerimin yükünü çekiyorum.”

OLIVER MASTERS

Oliver

Günün yarısı sorunsuz geçmişti. Kulağımı dört açıp hiçbir şey söylemeden sorumluyu bulma kararlılığımı sürdürüyordum. tüm odağımı “*Mia’yı kurtarma*” operasyonuna veriyordum. Sicilinde tek bir leke olmadan oradan çıktığında ikinci aşamaya, Mia’nın ona taktığı isimle o uğursuz şakacıyı bulmaya geçecektim. Mia’ya çektiirdiklerine bakılırsa bu şakacı çocukça davranan biriydi.

Scott’la bir anlaşma yapmıştık. Arkamı kollayacaktı ama iş bittiğinde Mia’yla olduğunu ne görecek ne de duyacaktım.

Hiçbir zaman kıskanç bir tip olmamıştım. Mia’yla paylaştığımız şeyden son derece emindim ama bu, onları birlikte görmekten ya da haberlerini almaktan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. Mia’yı sevdiği ya da yakınlaştığı birinden asla uzakta tutmazdım. İnsanın kendini tamamen kabul eden ve anlayan bi-

rini bulması nadir bir durumdu ve sevdiklerinizi bu tür ilişkileri koparmaya zorlamak sadece size zarar verirdi.

Kendime karşı dürüst olabilseydim onun hiçbir zaman bana ait olmadığını kabullenirdim. O bu dünyaya aitti ve onu gerçekten sevmenin tek yolu bencilliği bir kenara bırakmaktı. Aksi takdirde onu sevdiğim söylenemezdi.

Jude öğle yemeği sırasında kapıdan içeri girer girmez yemekhanenin girişinde duran Scott'a baktım. Beni başıyla belli belirsiz onayladı, ben de dokunmadığım yemeğimi masada bırakıp sandalyemden kalktım.

Jude yemek sırasına girmeden önce odanın karşısına geçip elimi ensesine dolayarak onu çektim.

"Dışarı gel," dedim buyurgan bir tonda. Başını tuttuğum yerden çekmeye çalıştı, ben de elimi sıkarak zayıf kıcını öne doğru ittirdim. "Kimse yardımına gelmez."

Jude başını salladı, önümden yürürken dönüp saatini kontrol eden Scott'a baktım. Bu oğlanı konuşturmak için beş, altı dakikam vardı.

Dışarı çıkarken Bria ve adını unuttuğum yeni kız önümüze dikildi.

"Hadi, yemeğinizi yiyin. Ben birazdan geliyorum," dedi Jude hemen kızlara.

İkisi de önce bana sonra Jude'a baktı. Bria, "Sensiz yemek yemiyoruz," diye mızızlandı. Başımı Jude'a doğru çevirip kızın ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Nefesini vererek, "Bugün yiyeceksiniz," dedi öfkeli bir ses tonuyla. "O boktan yemeğini bensiz de yiyebilirsiniz."

Sarışın kız beni süzerken Bria gözlerini devirdi. En sonunda ikisi de kenara çekildiğinde Jude'la çift kanatlı kapıyı iterek dışarı çıktık.

Çimenlere adım atar atmaz "Neler oluyor?" diye sordu Jude. Cebinden sigarasını ve çakmağını çıkardı. Varlığım onun için bir zaman kaybıymış gibi sigarayı yakma cüretini gösterdi. Onu ağzından alıp parçaladım, ardından Jude'u binanın yan tarafına

doğru ittim. Gözleri fal taşı gibi açıldı, beni itmeye çalıştı ama yapamadı. “Bir derdin varsa söyle! Bria senin olabilir, kız zaten serseri mayın.”

“Bria mı? Ben Mia için geldim, Mia’yı hatırlıyor musun?”

Pis pis sırtmaya başladı. “Ah, Mia, evet.” Başka bir düşünceye fırsat vermeden, çenesine indirdiğim yumrukla yüzündeki ifadeyi dağıttım. Kaçmaya çalıştı ama kıyafetinden tutup onu duvara yapıştırdım.

“Kafana sıçayım, sence burada oyun mu oynuyoruz? Hiç havamda değilim, bok surat. Hemen ötsen iyi olur.”

“Anlaşılan kıza fena tutulmuşsun.” Beni üzerinden itip elini kaldırdı. “Kıza dokunmadım. Şey... aslında... Sözümü geri alıyorum. Belki de dokunmuşumdur.” Başparmağıyla işaretparmağını havaya kaldırıp birbirine yaklaştırdı. “Fakat birazcık.”

Bir anda öfke patlaması yaşadım ve kızgın yumruğumu karnına indirerek ciğerlerindeki tüm havayı boşalttım. Jude bir elini karnına götürüp yere yığıldı.

Konuşurken genellikle ilk seçeneğim şiddete başvurmak olmazdı ama bu herif sabrımı taşırmıştı, gerçi sabrımın kaldığı da söylenemezdi. “Anahtarla ilgili detayları sen vermişsin.” Gömleğini kavrayarak sıktım ve onu dikleştirdim. “Anahtarını nereden biliyordun?”

Jude uzaklara bakıp kesik nefesler aldı. “Nottan, tamam mı?”

“Ne notu?”

Elini siyah kot pantolonunun cebine sokup çıkardığı katlanmış kâğıt parçasını göğsüme çarptı. “Şu boktan not işte.”

Kâğıdı açarken, “Bunu nereden buldun?” diye sordum. Gözlerim yırtık pırtık kâğıdın üzerinde hızla gezindi. Cümle açıktı. *Lynch’e anahtarın Mia’nın odasında olduğunu söyle yoksa herkes öğrenecek.* Gözlerimi kısıp, “Neyi öğrenecek? Ne saklıyorsun?” diye sordum.

“Odamda buldum.” Elini ağzına götürdü, şişmiş dudağı kanıyordu. “Bilmen gereken tek şey bu.”

“Bana yetmedi ama.” Bir adım daha yaklaşıp ona uyarıcı bir bakış attım.

Başını yana sallayıp siyah saçlarını omzundan geriye attı. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Mia’yı ilgilendiriyorsa, beni de ilgilendirir. Bana hemen *anlatacağın* bir tehdit yüzünden sinsice bu rezillığe ön ayak olmuşsun.”

Jude gülüp gözlerini kaçırdı. “Şimdi anladım. Onu seviyorsun.” Başını sallayıp önüne dökülen bir saç telini kulağının arkasına attı. “Sana aşk hakkında bir şey söyleyeyim mi... Aşk sadece hayal kırıklığı getirir. Tavsiyemi dinle de kaç. Bundan iyi bir halt çıkmaz. Kendine birkaç fahişe bul, keyfine bak, duygularını da rafa kaldır. Aşkın tek bir sonu var, o da dayanılmaz ıstırap.” Kıcı yere değene kadar duvarda aşağıya kayıp cebinden bir sigara daha çıkardı. “Değmez.”

Daha önce anlamalıydım. Ellerimi kalçakemiklerimin üzerine koyup gözlerimin önünde çözülen adama baktım. “Neden buradasın, Jude?”

Gülümsedi, sigarasından bir nefes çekip başını geriye attı. Dudaklarının arasından duman sızarken, “Anlamazsın,” diye mırıldandı.

“Anlatmayı dene.”

Yukarı baktı ama güneşten dolayı yüzünü buruşturdu. “Sıçıp batırdım,” dedi omuz silkerek. Külü büktüğü dizlerinin arasına silkeledi. “Sarhoştum ve bir kutlamadan dönüyordum. Arabayı hurdaya çıkardım, ben de kazadan zor kurtuldum. En kötüsü de ne biliyor musun? Hayatta kalmış olmam. Keşke kurtulmasaydım. Keşke onunla yer değiştirebilseydim. Onu geri döndürebilmek için her şeyden vazgeçerdim, kendi hayatımdan bile.”

Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirip, “Siktir,” dedim nefesimi vererek. “Özür dilerim, dostum.”

Jude başını öne eğdi. “İnsanlar söyleyecek bir şey bulamayınca, bu garip boşluğu doldurmak için özür diliyor. Hiçbir şey söylememeni tercih ederdim.”

“Haklısın.” *Neredeyse onu yumrukladığım için kendimi kötü hissedecektim. Neredeyse.* “Bir hata yaptın. Bedelini ödüyorsun. Kendini daha fazla cezalandırman için bir neden yok. Nasıl bir cehennemde olduğunu Tanrı bilir. Sence şu anda kendine yaptığın şey hoşuna gider miydi?”

“Siktir git başımdan. Onu tanıyormuş gibi konuşma.”

Başımı sallayıp etrafıma bakındım. “Sen önüne gelen amcığının içine girip acılarıyla boğuş ve kızlara birer nesneymiş gibi davran diye onun ölmediğini biliyorum, bu yeter.”

Ayağa kalkıp sigarasından uzun bir nefes çekti. “Sana söylemesi kolay.”

“Kolay. Açık ve net.”

“Mia olsaydı?”

“En başta bu kadar aptalca davranmazdım.”

“Sende şeytan tüyü var, biliyor musun?” Dumanı üfleyip başını duvara yasladı. “‘Özür dilerim’ dediğinde bırakmalıydık.”

Elimdeki notu havaya kaldırdım. “Bu bende kalacak.”

Jude sigarasını dudaklarına götürmeden önce elini salladı, ben de içeri girmek için döndüm. Adam zararsızdı. Tam bir enkazdı ama zararsızdı. Sevgilisinin ölümünün acısıyla, kendi sebep olduğu ölümle böyle başa çıkmaya karar vermişti.

Mia’yı yaptığım bir hata yüzünden kaybetme düşüncesi midemde bir çukur oluşturdu ve Jude, kederini bana da bulaştırarak içimdeki bu hastalığı baş edilemez hale gelene kadar büyüttü. Dolor’a açılan kapıya varmadan önce başımı döndüren büyüünün etkisinden kurtulmak için taş duvara yaslandım. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alarak üçe kadar saydım. Duygusal yoğunluğum tüm hızıyla devam ediyordu. Haplar resmen sistemimi terk etmişti.

Scott binanın içinde, kapının yanında bekliyordu. Yanından geçerken, “Sonuç?” diye sordu.

“Hiçbir şey çıkmadı.”

Koridorda arkamdan yürüyüp, “Dediğim gibi,” diye mırıldandı. “Nereye gidiyorsun?”

“Lynch’i görmeye.”

“Masters!” diye bağırdı.

Onu duymazdan gelip merdivenlere doğru yürümeye devam ettim.

Scott beni kolumdan çekerek kendine çevirdi. “Arkasına yaslanıp seni dinleyeceğini mi sanıyorsun? Aklını mı kaçırdın?”

Kolumdaki eline bakarak, “Bırak beni,” dedim Scott’a. Elini çekince ben de koridora döndüm. “Kaybedecek bir şeyim kalmadı ve yapmadığı bir şey yüzünden bir geceyi daha delikte geçirmesine izin vermeyeceğim.” Yürümeye devam ettim. Tek amacım Mia’yı oradan çıkarmaktı. Scott arkamdan geliyor, yere vuran botlarının gürültüsü her adımında bana bunu hatırlatıyordu. “Bebek bakıcılığı yapmana gerek yok, Scott. Lynch’e tek parça halinde gidebileceğime inanıyorum.”

“Sana eşlik edecek birine ihtiyacın var,” diye mırıldandı arkamdan. “Ayrıca bu manzarayı kaçıramam.”

Kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri daldım. Ofisinin ışıklarını söndürmüş, perdelerini kapatmıştı. Ben girince irkilerek masasından kalktı.

“İyi uyudun mu?” diye sorup karşısındaki sandalyeye kuruldum.

Lynch ayağa fırladı; şaşkın kahverengi gözlerini önce bana, sonra da Scott’a çevirdi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Mia’ya tuzak kuruluyor.” Cebimden notu çıkarıp masasının üzerine fırlattım. “Hücrede kalmayı hak etmiyor.”

Gözleri bana dönmeden önce nota kayd. Gömleğini düzeltip sandalyesine yeniden otururken nefesini verdi. “Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum. Hesaplamalarım doğruysa, bir gün geciktin,” dedi alaycı bir tavırla.

“Hesaplamayı sikeyim. Bırakın onu!” diye bağırdım çaresizlik içinde. Scott’ın bana doğru bir adım attığını fark ettim, Lynch onu durdurmak için elini kaldırdı. “İkimiz de onun alçak bir oyunda hedef olduğunu, Jude’un da sadece bir piyon olduğunu biliyoruz. Eminim dışarıda anahtarı yerleştiren başka

biri daha vardır. Bu pisliği ortaya çıkarmanın tek yolu Mia'yı odasına döndürmek."

Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerimi geri almak istedim. Uzun uzun düşünmemiştim. Mia tecritte güvendeydi. Orada kimse ona dokunamazdı. Lynch onu yetkililere teslim etmek zorunda kalırsa ne olacaktı?

"Yirmi dört saat gözetimde olacak," diye ekledi Scott. Yüzümü ona dönmeye zahmet etmeden bakışlarımı Lynch'e sabitledim. Değişen ifadesi dikkatimi çekti. Scott'ın Mia'yı yirmi dört saat takip edeceği düşüncesi ölmeden önce yapılacaklar listemde yer almasa da tek yol buydu. Yeni planın ortaya çıkmasıyla dizim sekti ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak avucumu üzerine bastırdım.

Lynch uzun bir müddet sessiz kaldıktan sonra Scott'a dönüp, "Peki ona sen mi göz kulak olacaksın?" diye sordu.

Sandalyemde döndüğümde önce bana, sonra Lynch'e bakıp, "Hayır, efendim. Ben ilgilenmeyeceğim," dedi Scott.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek ilgilenmeyeceksin? Kızdan zaten hoşlanıyorsun, onu yedi yirmi dört izleyebilirsin, değil mi?"

Scott gözlerini kıstı. "Benim yerine getirmem gereken bir görevim var. Bakmam gereken on hasta var. Jett'in kişisel koruması olamam."

"Görev mi?" diye sordum duyduklarına inanamayarak. "Ona en başta göz kulak olsaydın bunların hiçbirisi yaşanmazdı. Odasındaki ölü kedi, yatağındaki cam... o siktiğimin görevini düzgün yapsaydın hepsi önlenebilirdi." Lynch'e döndüm. "Haberin var, değil mi? Sen mışıl mışıl uyurken Mia yatağının üzerine yatar yatmaz bir sürü cam sırtını kesti. Her yeri yara bere içinde kaldı!" Scott'a döndüm. "O zaman neredeydin?"

"Neyden bahsediyor bu?" diyerek çıkıştı Lynch.

Bana doğru ilerlemeye başladı ve parmağını kabaran göğsüne bastırıp. "Onu revire kadar ben taşıdım!" dedi Scott. "Ve dört saat boyunca her bir cam parçasını teker teker çıkardım."

“Yeter!” Lynch masasına bir yumruk indirerek bağırdığında isim levhası yere düştü. Scott bir adım geri çekildi, gözleri kıpkırmızıydı. Eninde sonunda bu iş bir sonuca varacaktı. “Seni onunla ilgilenmen için tutmuştum!” diye bağırdı Lynch.

Bu sözler dikkatimi çekti, bakışlarımı tekrar Lynch’e kaydurdım. *Onunla ilgilenmesi için mi?* “Göz kulak ol demek istedin, değil mi? Çünkü yanlış anlamadıysam onu önemsiyormuşsun gibi görünüyor. Gerçi bunun doğru olmadığını biliyorum. Herkesin gözünde Mia Şeytan’ın teki, buraya da sorun çıkarıp ortalığı karıştırmak için geldi. En azından herkes ona böyle davranıyor.”

Lynch, “Ne demek istediğimi anladın,” diye düzeltti kendini.

“Hayır, anlamadım.” Olanlar şakaklarımı ağrıtmıştı. “Tek bildiğim Mia dışarı çıkacak, ben de ona göz kulak olacağım. Kimseye güvenmiyorum.”

Lynch gülerek sandalyesinde geriye yaslandı. “Ne harika! Bir kör diğer köre yol gösteriyor.” Kıkırdadı. “Burada çok uzun zamandır çalışıyorum. Muhasebe bölümü kulağa gittikçe daha iyi geliyor.”

Çenemi esnetip masasına doğru eğildim. “Komik olan nedir?” diye sordum. Kollarım titremeye başlayınca ellerimi yumruk yaptım. “Onu serbest bırak, yoksa Tanrı şahidim olsun soruşturulacak bir sonraki kişi sen olursun.”

“Masters,” dedi Scott elini omzuma koyarak.

“Hepinizi sikeyim,” diye tersledim onu. “Boktan bir şakanın içindeyiz.”

Lynch, “Sen hapiste değilsen, Mia da Amerika’da bir akıl hastanesinde yatmıyorsa burası sayesinde,” diyerek bir hatırlatma yaptı. “Onu hücreden çıkaracağım ama beni bir daha böyle tehdit edersen bir sonraki evinin bir hapisane hücresi olmasını sağlarım.” Lynch, Scott’a dönmeden önce bir müddet sessiz kaldı ve ağır nefesler alıp verdi. “Ona göz kulak olacaksın, Ethan. İkisinden biri en ufak bir hata yapacak olursa, Oliver yüzünden ikisi de buradan temelli gönderilir.”

“Polis ne olacak?” diye sordu Scott dişlerini sıkarak.

Lynch notu alıp masasının çekmecesine koydu. “Herkes kendi işini yapacak.” Çekmecesini çarparak kapattı. “Şimdi ofisimden defolun.”

Dışarı çıkıp kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Scott beni kenara çekti. “Çok iyi bir hamleydi,” dedi bir adım daha yaklaşıp. “Fakat planlarımı bozarsan, dışarı atmakta bir saniye bile tereddüt etmem.”

“Dışarı çıkaracağın tek kişi Mia. Ona artık ben göz kulak olacağım. Sana güvenmiyorum ve gece terörü yüzünden onun odasına sızdığın o boktan günler geride kaldı. Bir dahakine karşında beni bulursun.”

Ofisin kapısı açıldı, Lynch kafasını dışarı çıkarıp bir bana bir Scott’a baktı. “Bugün öğle yemeğinden sonra ilaçlarını almadın mı, Masters?”

Ayak uydurmak zorunda olduğum maskaralık tamamen aklımdan çıkmıştı. “Şimdi gidiyorum.”

Ethan’ın bir sonraki durağının bodrum katı olacağına güvenip ellerimi ceplerime sokarak yola koyuldum.

İçeri girdiğimde yeni hemşire, masasında bana arkasını dönmüş halde bir panoya iştirilmiş evrakları karıştırıyordu. Omzumu duvara dayarken boğazımı temizledim. Hemşire arkaya dönüp bana baktı. Boyama zamanı çoktan gelmiş sarı saçları ve parlak kırmızı rujuyla beni selamladı. Sonra da gülümsedi, dişleri kırmızı rujunun arkasında parlıyordu. Genç bir kadındı ve böyle bir yerde ne işi olduğunu merak ettim.

Gözleri eşofmanımın içindeki aletime kayınca, “İlaçlarım,” dedim yerimde kıpırdanarak.

Hemşire bakışlarını yukarı kaydırıp, yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ah, doğru ya. Oliver Masters?”

Kollarımı iki yana açtım. “Ta kendisi.”

“Başıma bela mı açacaksın?”

“Hayır, hanımefendi. İlgilenmem gereken daha önemli şeyler vardı,” diyerek kendimi açıkladım. Tek kaşını kaldırıncaya

gözlerim boynunda asılı duran rozete kaydı. *Saunders*. Bacak bacak üstüne attı ve eteği yukarı sıyrıldı, anında alnıma ter boşaldı.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Hadi şu işi halledelim. Bütün gün bekleyemem.”

Hemşire *Saunders* ayağa kalkıp ilaç dolabına doğru yürüdü. En üst katta sadece birkaç bardak duruyordu. “*Rhonda*’ya olanlara üzüldüm. Dünkü arkadaş geçiciydi, ben kalıcı hemşireyim.” Eğilince ben de başımı geriye atarak tavana bakmaya başladım. *Saunders* dönüp bana doğru bir adım attı. “Bana *Poppy* diyebilirsin.”

Başımı eğdiğimde göz göze geldik. “Teşekkürler, *Saunders*.”

“Su ister misin?”

“Hayır.” Bardağı dudaklarıma götürüp içindekileri yuttum, avucumun içinde sıkıp odadan çıkmadan çöpe attım.

Kapıdan çıkarak doğruca tuvalete yönelmeden önce, “Yarın görüşürüz,” diye seslendi hemşire. Sistemime girmeden önce bu zehri içimden atmak için hiç vakit kaybetmedim.

Mia

Odanın köşesinde duran *Ethan*’a şüpheyle bakarak, “Burada ne işin var?” diye sordum. *Ollie*’nin beyaz tişörtünün içinde dizlerimi daha da kendime çektim. Tişört hâlâ onun gibi kokuyordu. Okyanus kokusu. Özgürlüğün kokusu.

“*Masters* oldukça ikna edici olabiliyor. Kalk gidiyoruz,” diye mırıldandı bana el sallayarak. Yataktan indim. *Lynch* buradan çıkmama izin mi veriyordu? Hem de öylece? Neler yaşadığını merak ederek *Ethan*’a baktım, omuzları çökmüştü. “Bu da ne şimdi?”

“Şartlar ne?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Şart falan yok.”

“Şart falan yok mu?” Duyduklarıma inanmayan bir kahkaha attım. “Ne değişti?”

“Dediğim gibi...” Ethan öne doğru bir adım atıp elini bana uzattı. “Masters ikna edici olabiliyor. Şimdi gel, gidelim.”

Kollarımı iki yanımda gevşeterek onu takip ettim. “Duş almam gerekiyor,” dedim yanından geçerken.

Akşam yemeği başlamadan önce duş almak üzere eşyalarımı toplamam için Ethan beni odama kadar götürdü. Aramızda olanlar ya da olmayanlar hakkında hiç konuşmamıştık. Ethan incinmişti, bunu gözlerinde görüyordum. Reddedilmişlik hissi, yanıp sönen sarı bir ışık gibi gözlerinden yayılıyordu.

Ortak banyo boştu. Ben hemen soyunup suyun altına girerken Ethan kapının arkasında durdu, gitmek için acele etmedi.

Günlerdir duş almadığımdan ılık su çok iyi hissettirmişti.

“Olanlar hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu Ethan beni şaşırtarak. Sesi perdenin hemen dışından geliyordu. “Aramızda garip bir durum olsun istemiyorum.”

“Garip olan bir şey yok, işleri sen tuhaflaştırıyorsun.”

“Şimdi anlayabiliyorum. Önceden anlam veremiyordum ama şimdi başka.”

Suyu kapatıp havlumu aldım. “Neyi anlıyorsun?”

“Masters’la aranızdakini. İkinizi birlikte görmedim bile ama buna gerek yok. Masters’ın söylediği her söz, gözlerindeki her bakış, kahrolası her nefesi...” Ethan derin bir nefes verdi. “Hepsinde sen varsın, Mia. Ne yaparsa yapsın tek duyduğum, gördüğüm, hissettiğim sensin. Onun içine karışmışsın. Eğer ölürsen ve Masters’ın kalbi de seninkiyle birlikte giderse hiç şaşırmam. Bu çok garip, Jett. Açıklaması çok zor.” Durdu, sıırsıklam ve havluya sarınmış halde perdenin diğer ucunda duruyordum, söyledikleri karşısında sersemlemiştim. “Kahretsin, sanki...”

“Seni etkiledi,” dedim sonunda.

“Ha?”

Perdeyi açtım, Ethan başını yana eğip bana bakarken omzunu kabinin yanındaki fayansa yasladı. “Ollie’nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Seni imkânsıza inandırıyor.”

“Onunla hiç konuşmadım desem yeridir.”

“Ollie’nin olayı da bu ya... Konuşmana gerek yok. Tanıman yeter.”

Ethan, “Beni uyuz ediyor,” diye mırıldanınca ikimiz de güldük. “Sence ben de böyle birini bulabilecek miyim?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ollie gibi birini mi?”

Ethan gözlerini devirdi, fayanstan uzaklaşarak yüzünü bana döndü. “Hayır. Masters’ın sana karşı hissettiklerini bana da hissettirecek birini.”

Bakışlarım başka yöne kaydı. Daha önce bunların hiçbirine inanmıyordum, bir buçuk yıl içinde geldiğim noktayı düşününce... bu düpedüz delilikti. “Elbette.”

“Keşke sen olabilseydin.”

“Güven bana. Onu bulduğunda bana teşekkür edeceksin.”

Hücreden çıkmış, duş almıştım ve açlıktan midem guruldar-ken Ethan’la birlikte yemekhaneye doğru yürüyorduk. Girişte durunca kalabalığı gözden geçirdim. Jude’un iki yanına geçen Bria ve Tyler, Jake’in en sona atıldığı eski masamda oturuyordu. Yemekhanedeki bütün gözler bana döndü, bakışlarını kaçırmaya çalışsa da Jake’le göz göze geldik. Gözlerinde küçük bir parıltı belirdi ama sönmesi uzun sürmedi. Bakışlarım yolculuğuna devam ederek Maddie ve Gwen’de durdu. Maddie yumruğunu havaya kaldırarak kendince beni tersledi.

Eski ben, bu hareketine karşılık verirdi ama hiçbir şey yapmadım ve gözlerimi yemekhanenin diğer kısımlarında gezdirdim.

Onu bulmadan önce varlığını hissettim. Burada bir yerdeydi ve tüm vücudum ondan gelen titreşimlere göre hareketleniyordu. Midemde keleklerin uçuştığını söyleyemezdim, daha ziyade bu his birkaç düzine Anka kuşunun küllerinden doğmasını andırıyordu.

Sonunda gözlerim aradığını buldu. Ollie başını ellerinin

arasına almış, *sweatshirt*'ünü başına çekmiş, önünde duran hiç dokunmadığı tepsiye bakmakla meşguldü. Beynim beni tutarken ayaklarım hareketlendi, incinirsem neler olacağını hatırlatıp söyleyecek kelime bulmaya çalışarak ilerlemeyi sürdürdüm. Kafamda milyonlarca kelime birbirine karışıyordu. Acaba bugün hangi Ollie'yle karşılaşacaktık?

Bir elimi omzuna atınca tek dokunuşumla üzerindeki tüm gerginlik gitti, omuzları düştü.

Nefesi kesilmiş bir halde, "Mia," dedi Ollie. Sağ elini yukarı kaldırıp bileğimi kavradı ve beni kucağına çekerek oturttu. Uzun kollarıyla beni sarmalarken başım boynuma gömüp kokumu içine çekti.

Ne kadar süre böyle oturduğumuzu bilmiyordum. Etrafımızdakilerin bakışlarını üzerimizde hissediyordum. Ollie kılmıdamıyordu, ben de ondan uzaklaşmadım. Tek elini tişörtümün altına kaydırды, ten temasına ihtiyaç duyuyordu.

Sonra başını kaldırıp burnunu çenemde gezdirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı ve o güzel kafasımın içinde olmak istediği yere, mükemmel bir cennete tutunmuştu. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, uzun nefesler veriyordu.

"Gözlerini aç," diye fısıldadım.

Ollie başını salladı. "Şimdi olmaz."

Hayalci dudaklarıyla dudaklarımı tutup içine gömüldü.

Mükemmel cennetine.

Ollie geri dönmüştü. Benim Ollie'm. Tam güçle, sağlamlaşmış ve gençleşmiş olarak. Öpüşmeye devam ettik, asla ihtiyacı olandan fazlasını talep etmedi ve burnundan nefes verirken bu basit bağlantı onu rahatlatmaya yetti. Öpüşmemiz bittiğinde dudaklarını dudaklarıma değdirip gözlerini açarak bana baktı.

Dün gece sadece benim hakkımda konuşmuştuk. Onun yaşadıklarıyla nasıl başa çıktığı, nelerle mücadele ettiği hakkında bir fikrim yoktu. Birdenbire her şeyi bilmek istedim. "Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle. Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım kulağına.

“Şimdi bunları düşünme, aşkım.” Ollie’nin gözleri ışıldadı. “İkimiz de anlamaya çalışıyoruz. Seni asla incitmek istemediğimi bil, yeter. Kalbim her zaman doğru yerdeydi ama aklım doğru olanı yapmıyordu.”

“Peki ya ilaçlar?”

Dikkatini uzaktan gelen bir kahkaha patlamasına vermedi. Eğilip yakındaki bir sandalyeyi bize doğru çekerken gözleri, elleri, odağı, sadece bendeydi. “Otur, yemek yemen gerek.” Kucağından sandalyeye doğru kaydım ve tepsisini önüme itmeden önce oturdum. “Üç gündür ilaç almıyorum. Bu sefer daha kolay oldu.” Ollie bir dirseğini masanın üzerine atıp sandalyesinde dönerek bana baktı, diğer eliyle de kalçamı kavradı. “Ben iyiyim. Ye, aşkım.”

Patates püresinden bir çatal alırken, “Titremeler geçti mi?” diye sordum.

Ollie eliyle bacak arasını gösterdi. “Yoksunluktan değil.” Hafifçe gülümseyerek gözlerimi inceledi. “İyiyim, yemin ederim. Şimdi bana kimin kuyruğuna bastığını söyle. Sence kim seninle kafa buluyor?”

“Jude.”

Ollie başını salladı. “Hayır, Jude bunu yapabilecek biri değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

Yemeğimden bir çatal daha alıp odaya göz gezdirdim. “O zaman hiçbir fikrim yok.” Birkaç saniye boyunca Ollie parmaklarıyla kalçalarımı sıktı. “Ya bu yüzden hapse girersem?”

“Bunun olmasına izin vermem!”

“Yasalara söz geçiremezsin, Ollie. Kaderimi kontrol edemezsin.”

“Bana bak.” Çatalı tepsiye bırakıp ona döndüm. “Sana bize inanmanı söylediğim zamanları hatırlıyor musun?” Başımı salladım. “Artık kendini benden uzaklaştırma, neredeyse sona yaklaştık. Yasalara söz geçiremeyebilirim, evet ama birlikte mükemmel bir fırtına estiriyoruz.”

“Bilimin bile kavrayamadığı bir kavram.”

Gülümsedi ve eğilerek şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bunu atlatabileceğimize dair hiçbir şüphem yok, tamam mı? Ayrıca kanunlar veya bu boktan yer bizi yüzüstü bırakacak olursa da tutuklanma emrin çıkmadan önce seni buradan kaçırıp dünyanın öbür ucuna götüreceğimi unutma.”

Üzerimizde bir gölge belirince kafamı kaldırdım. Maddie ile Gwen tepemize dikilmişti, gözleri üzerimizde gezinirken ağzımdaki lokmayı çiğnemeye ara verdim. Ollie’ye döndüğümde masanın altından bacağıma sıktı ve bakışlarımı yakalayarak rehin aldı.

“Ne şirin,” diye alay etti Maddie. “Ve aziz, sosyopata âşık olur... Bu hikâyede kimin kim olduğunu herkes tahmin edebiliyor. Gerçekten şok oldum. Seni düşündüğümünden çok daha çabuk affetti.” Maddie eski yerine gelmeden önce ayak parmaklarının ucunda yükseldi. “Bacağına dokunduğu parmaklar, kısa süre önce benim içime giriyordu.” İrkildim, Ollie’nin çenesi gerildi ama gözlerini benden ayırmadı. Ona dönüp bakma zahmetine girmeyip benimle ilgilendi. “Bu seni rahatsız ediyor mu, Mia?” Maddie, bir tepki vermemi bekliyordu. “Onun tadına baktım. Aletini ağ...”

Ollie ayağa fırlarken, “İyi misin, aşkım? Çıkalım mı?” diye sordu. Elimi tuttu, ben de başımı sallayarak onunla ayağa kalktım. Kalbim ya çok hızlı çarpıyor ya da hiç çarpmıyordu. Gözlerimin arkasında kendimi tutmanın verdiği bir yanma hissi vardı.

“Geri dönecek. Tekrar raydan çıkması an meselesi,” dedi Maddie gülerek.

Ollie ikili kapıyı iterek açınca dışarı çıktık. Sessizce yürüdüğümüz halde pişmanlık ve tiksinti adeta adımlarını cezalandırıyor, ruh halini karartıyordu. Ormanda bir açıklığa çıktığımızda yere oturup başı zemine değene kadar geriye yaslandı. Nefes almaya çalışırken ellerini yüzünde gezdiriyordu.

Bir anda tüm tavrı değişmişti, elimden onun için üzölmek-

ten başka bir şey gelmiyordu. Ollie bana her zaman doğru kelimeleri söylerdi ama şu anda onu daha iyi hissettirecek bir kelime bulamıyordum. Acı dolu gözlerle bana bakarken ellerini başının arkasında kavuşturdu. “Ben yalancı, korkak ve ikiyüzlü herifin tekiyim.”

“Hayır, değilsin.”

“Bunları gözünün önüne getirmeye hakkı yok.”

“Maddie bu, onunla başa çıkabilirim.”

“Maddie’yi siktir et. *Sen* olanlarla başa çıkabilir misin?”

Yanına oturduğumda yeşil gözleri aramızdaki mesafeye, yanıma düşen ellerime odaklandı. Çenesi titriyor, benden bir cevap bekliyor ve bu sessizlikten hoşlanmıyordu. “Önemli değil,” diyebildim en sonunda. Gerçekten de önemli değildi, neticede ikimiz de bazı hatalar yapmıştık.

Ollie pes edip elini bana doğru uzattı. “Yanıma gel.” Yaklaştım ve bana erişebildiği anda kolunu karnıma dolayarak başım göğsüne değene kadar beni kendine çekti. Kararmaya başlayan gökyüzüne bakarken parmak uçlarını kolumda gezdirdi. “Hapse atıldığım günden beri tek kelime yazamadım. Fakat şimdi bu kelimeler içimde yüzüyor, başımı döndürüyor.”

“Ne hakkında yazmak istiyorsun?”

Ollie başını sallayıp parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. Hâlâ gökyüzünü seyrediyor, şu anda halinden gayet memnun görünüyordu. “Böyle anlar.”

“Söylesene, tam olarak şu anda ne yazmak isterdin, Ollie?”

Bana bakmak için başını eğdi. “Dudaklarını yazardım.” Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Benim dudaklarım düşünülerek yaratılmışçasına nasıl da mükemmel olduklarını. Kahverengi gözlerini ve içlerinde benim yansımamın görünmesi için yaratıldıklarını yazardım. Bir de dokunuşunu, parmağının tek bir dokunuşuyla üzerimde yarattığın gücü hiç anlamayışını... Fakat asıl dikkat çekici olanı, dünya beni dibe

çekmeye çalıştığında kalbimi ele geçirmen. Böyle anlarda geri kalan her şeyim ellerimden kayıp gitse bile hiçbir önemi olmaz çünkü kalbim hâlâ atmaya devam ediyor olur. Sabit, sağlam ve güvende.” Tekrar gökyüzüne bakıp ağaçların ekim şafağında salınışını seyretmeye başladı. “İşte buna benzer şeyler. Tabii kâğıt üzerinde daha iyi okunur, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Senin ağzından duymayı tercih ederim.”

“Gerçekten mi?” Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni üzerine çekti, kollarımı başının iki yanına koydum. “Nedenmiş o?”

“Çünkü çok güzel bir sesin var ve yarattığı etkiyi tam olarak anlamadığımı düşünüyorum. Belki ben önyargılıyım, sadece beni etkiliyordur.”

Ollie gülümseyince gözleri ışıldadı, kalbim sıkıştı. “Sana dokunabilir miyim?” diye sordu. Zihni bir tenis topu gibi oradan oraya sıçırıyor, asla tek bir noktada çok uzun süre durmuyordu. İki yanıma temkinli bir şekilde dokunmaya başlayınca şaşırdım. “Yoksa zamana mı ihtiyacın var?” Az önce yemekhanede Maddie’yle olanlardan bahsettiğini hemen anlayamadım.

“Zamana ihtiyacım yok, Ollie. Konu sen olduğunda zamanı boşa harcamak istemiyorum.”

Ollie gülümseyerek ellerini saçlarıma doladı. “Yüzünü gördüm, aşkım. Kafanın içine girmeyi başardı. Üzülmeye hakkın var, ayrıca benim yanımda güçlüymüş gibi davranmana gerek yok. Tamam mı? Zamana ihtiyacın varsa sorun değil.”

Konuyu kapatmak istercesine yanına uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirerek gökyüzüne bakmaya başladım. “Sence bu gece burada uyusak fark eden olur mu?”

“Scott fark ederdi ve kapılar kilitlendiğinde içeri giremezdik. Sana bir şey söyleyeyim mi?” Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp gökyüzünü işaret etti. “Gelecek yıl bu zamanlar

aynı ayın ama muhtemelen farklı bir yıldız dizisinin altında uyuyor olacağız.”

“Bugün ayın kaç?” diye sordum.

“Onu.”

“Yani, on Ekim iki bin yirmi. On-on-yirmi-yirmi.” Zihnime not almak istercesine gözlerimi kapattım.

“On-on-yirmi-yirmi,” diye tekrarladı Ollie. “*Siktir*, kulağa güzel geliyor. Bayıldım.” Başını çevirip alnını şakağıma dayadı. “Hadi, aşkım. Dönme vakti.”

Ollie beni ayağa kaldırmadan önce yerinden fırladı ve bu tarih aklımda dönüp dururken kampüse doğru koşmaya başladık. Planlar. Bir gelecek.

On-on-yirmi-yirmi.

ON SEKİZ

“Onu çılgınca öp ve delice sev.”

OLIVER MASTERS

Offie

“Mia psikopatın teki,” diye bağırdı Liam koridorda. “Bu orospu neredeyse birinci sınıf öğrencisini öldürüyordu. Burada olmayı hak etmiyor.”

Kafamı arkama çevirdiğimde Liam’ın rasgele bir oğlanla konuştuğunu gördüm. Mia’yla onlara çok uzak değildik, şeytani dilinden dökülen her kelimeyi duyabiliyorduk. Aniden ortamın havası değişti ve bir yandan vücudumu Mia’ya yaklaştırdı onu bu çirkinlikten korurken, bir yandan da avını izleyen bir yırtıcı hayvan gibi gözlerimi ona diktim.

Hem Cadılar Bayramı’ndaydık hem de ölümler günüydü. Her ne kadar ona bir ders vermek istesem de bunun bir yararı olmazdı. O da en az diğerleri kadar korkmuştu ve korkusunu kolay hedefe yansıtıyordu.

Şakacı, Mia’nın odasına sızıp günlüğünü çalmış ve Liam’ın

cinsel yönelimi de dahil olmak üzere herkesin sırlarını duvarlara yapıştırarak yayınlamıştı. Sorun hiçbir zaman herkesin her şeyi bilmesi olmamıştı. Asıl mesele Liam'ın kendi yüreğinden geçeni kabul edememesiydi.

Utaniyordu, bu da bende acıma hissi uyandırıyordu.

Halbuki farkında değil miydi? Aşk bir tek insanın içindeki ruhla ilgilenir, diğer her şeye kör kalırdı. Kimsenin seçim hakkı, bu kahrolası konuda bir seçeneği olmazdı. Aşkın suçluluğu, korkusu ya da olumsuzluğu yoktu. Saftı; organlara saldırıyor, derinlere yerleşiyor, gelişmeye ve büyümeye aç davranıyordu. Utanması yoktu, ne engel tanıyordu ne kural. Esas trajedi, dar görüşlülerin direnciydi.

Bir gün aşkı korkusunu yenecekti. *An meselesi, Liam.*

Elini tutup göğsüme yasladım. “Görmezden gel. Utandığından yapıyor,” diye fısıldadım kulağına eğilerek. Bakışlarımı Liam'dan alıp Mia'ya çevirdim. Derin bir nefes vermeden önce ciğerlerini havayla doldurdu. Ardından gözlerini önüne dikip başını salladı. Etrafında dolaşarak sabit durmasına destek oldum, kırılgan bedenini korudum. Doğal dalgalı saçları yüzünün etrafına dökülürken kahverengi gözleriyle benimkilere bakana kadar kafasını kaldırdı. “Eğer bir psikopatsan, ben de sana delice âşığım.”

Mia kıkırdayıp başını öne eğdi. “Kimsenin bizi anladığını sanmıyorum.”

“Kimse bizi anlamıyor mu? Güzel. Desene sonunda tarih yazıyoruz.” Gülümsedi, sert kaslarım onun büyüğüyle gevşedi. “Seni hemen şimdi öpmek istiyorum.”

Mia etrafa göz gezdirdi, yanakları kızarmıştı. “Ne tür bir öpücük bu? Küçük bir öpücükten mi bahsediyorsun?” Bana meydan okuyordu. Ses tonu gibi bakışlarını da alçaltıp ekledi. “Yoksa çılgın, deli bir öpücük mü?”

Bu sözleri beni derinden etkiledi, acıyı hafifletmenin tek

yolu şu anda ısırđıđı dudaklarıydı. Kollarındaki kitapları kapıp Liam'ı ve sınıflar arasında oluşan kalabalığı delip geçerek onu koridora doğru çektim.

Köşeyi döndükten sonra boş bir salona ulaştık. Mia sırtını betona yaslayınca kitapları yere düşürdüm, nefes alışını duya-biliyordum. Başparmağımı altdudağında gezdirdikten sonra çılgınca öpmeye başladım.

Onu ellerimle tutup tadım, kokusunu, benimle bağ kuran nostaljik ruhunu, her bir zerresini tüketirken kalbi hızlandı. Sızısı çoktan geçmişti, dilimi dudaklarındaki aralıktan içeri daldırdım. Tüm benliğimle dibe battım. Mia'nın derinliklerinden çekilip çıkarılmayı hiç istemiyordum.

“Öhö-öhö.” Arkamızdan alçak bir homurtu duyuldu. Alnımı, Mia'nın alnına yaslarken o da arkama bakıp hafıfe kıkırdadı. Tereddütle ondan uzaklaşınca kendine çeki düzen verdi. “Sonraki ders bir dakika içinde başlayacak, sizin burada ne işiniz var?” diye sordu Jerry.

Nerede olduğumuzu hatırlatmak için balonumuzun dışındaki tek bir kişi yetmişti.

Elbette ikimiz de yetişkindik ama özgürlüğümüz elimizden alınmış, ilaçlarla ve beyin yıkama yöntemleriyle kimliğimizden yoksun bırakılmıştık. Bozuk bir oyuncakmışız gibi bizi sıfırlamaya çalışıyorlardı.

Altı ay kalmıştı. Lanet olası altı ay. Yedi ayım zaten Mia'sız parmaklıklar ardında geçmişti, bu cehennem çukurunda bir altı ayı daha idare edemeyecek gibiydim. Fakat gözlerimiz buluştuğunda her şeye değeceğine olan inancım tüm şüpheleri sildi.

Gözümün önüne bizim için hazırladığım ev geldi; demir kapıların dışında bizi bekleyen hayat. Mia, ben ve eğer her şey plana uygun giderse, Zeke.

Gözlerimi Mia'dan ayırmadım. “Bu güzelliği öpüyorum, dostum.” Bir kez daha dudaklarımı karşımda gülümseyen Mia'nın dudaklarında gezdirdim. “Gidelim mi?”

Mia başını sallarken yüzüne düşen saçları, nispet yapan sırtışını gizledi.

Çok ısrar etmem gerekse de Zeke'i yemekhanedeki masama transfer etmeyi başarmıştım. Rutini bozulduğu için öfkelenmişti ama Bria, sarışın ve Jake etrafında konuşup dururken onu görmezden gelmelerine öylece seyirci kalamazdım.

Ailem, *her şeyim*, birbirine aitti.

Mia'ya, o kargaşanın ortasında Zeke hakkındaki planlarımdan bahsedememiştim. *Kahretsin*, Mia'yla planlarımızı hiç teyit etmemiştik. Sadece buradan ayrılır ayrılmaz nerede olursa olsun onu kaçıracağımı söylemiştim. Üçümüz için hazır bir evim olduğunu bilmiyordu. Çifte vatandaşlık haberiyle omzumdan büyük bir yük kalkmıştı.

Her şey yoluna giriyordu.

Dikkatini çekmek için elimi Mia'nın kalçasında gezdirdim. "Zeke'in vasisi olmaya çalışıyorum," dedim ağzımdan kaçarak. Planımdan bahsetmeye başladım ve bu plan karşısında kendisini geri çekmemesini umdum.

Güzel yüzünde bir tebessüm belirdi, elini elimin üzerine koydu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Benim ses tonuma uyarak, "Böyle bir şey mümkün mü?" diye sordu alçak sesle.

"Dışarıdaki dostum bu konuyla ilgileniyor," dedim başımı eğerek. "Sicilim temizlendikten sonra evlat edinebilirim. Yaşım büyük." Başımı Zeke'e çevirdim. "Ona baksana. Kan bağımız olmasa da manevi kardeşim, onu burada bırakmam."

Çocuğa olan sevgimi anlayan tek kişi Mia'ydı.

"Harika birisin," dedi iç çekerek. "Ne olursa olsun, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağını biliyorum."

Tekrar rahat bir nefes aldım. "Bu senin için sorun değil mi?" Emin olmak zorundaydım.

"Zeke'i buradan çıkarmanın benim için sorun olup olmadığını mı soruyorsun? Tabii ki değil."

“Üçümüz olacağız,” diye açıkladım. Her şeyi anladığından emin olmak itiyordum. “Her zaman sen ve ben olacağız, aşkım ama böylece Zeke’in de sonunda bir hayatı olacak. Bunu hak ediyor ve ona bir şans vermek istiyorum.”

“Dedim ya.” Mia elimi sıkıp daha da yakınımaya sokuldu, nefesimi tuttum. “Çok isterim.”

Yumuşak dudaklarıyla dudaklarıma dokundu, küçük öpücükler tenimin yüzeyinde gezinirken uyandırdıkları her hissi hissetmek için tüm duyularımı kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda Mia’nın bulaşıcı gülümsemesi beni karşıladı, aptal aptal gülmeye başladım.

Masanın karşısından bizi seyreden Zeke’e dönünce gözüm arka duvardaki saate takıldı. “Kahretsin,” dedim derin bir nefes alarak. “On dakika içinde haftalık telefon görüşmem var.” Ayağa kalkmadan önce başının yan tarafına bir öpücük kondurdum. Ethan her zamanki yerinde duruyordu, Mia’ya bakıp dikkatini tekrar bana çekmek için avucumu başının üzerinde gezdirdim. “İyisin, değil mi?”

“Evet. Bu kadar endişelenme.” Yemekhanedeki sesler yükselince başımı kaldırdım ve Liam’a inen yumruğu gördüm. Ethan hemen harekete geçerek çocuğu onun üzerinden aldı. Mia, elini elimin üzerine koydu. “Git, Ollie. Zaten benim de Conway’le bir seansım var.”

“Tamam,” diye mırıldandım. Mia’yı işaret ederek, “Ona göz kulak ol,” dedim Zeke’e.

Zeke işaret diliyle yanıt verdi. *Her zaman.*

Merdivenlerden hızlıca indim, koridorlar bomboştu ve tam zamanında kapalı odaya ulaştım. Kapının dışında elinde pano tutan bir gardiyan oturuyordu. Ufak masasından başını kaldırmaya zahmet etmeden, “Adın?” diye sordu.

“Adımı biliyorsun, sik suratlı.”

Jinx başını kaldırıp sırtıtmaya başladı. “Ollie, adamım.” Ayağa kalkıp gevşekçe elimi sıktı. “Çoktandır görüşmedik.”

“Bir hafta oldu,” dedim gülererek. “İstediğimi aldın mı?”

Jinx ilginç biriydi. Dişleri eksikti, iri kıyım bir adamdı ama herkesin görmesini istediğim bir kalbi vardı. Kardeşimi tanıyor, ondan nefret ediyordu. Oscar'a hiç benzemediğimi anlaması biraz zaman almıştı.

"Bana borçlandın, yakışıklı." Cebinden sakız paketini çıkarıp bana doğru fırlattı.

Çoktan açılmış olan pakete baktığımda içinden iki tanesinin eksik olduğunu gördüm. "Faturamı yeni adresime gönder. İcabinı bakarım." Travis bir müddet bana nakit para göndermişti ancak paralar kaybolmaya başlamıştı. Sakız bağımlılığımı para olmadan yeni bir yolla beslemek zorundaydım. Jinx de tek seçeneğimdi.

"*The Amazon*'da ateş ediyorsun, kardeşim. Birkaç gün önce seni araştırdım. Mağazalarda ve internette satıyorsun. İnsanlar heyecan içinde."

"*The Amazon* değil dostum, sadece *Amazon*." Başımı salladım, "Teşekkür ederim, sözlerin çok anlamlı ama bu sadece bir başlangıç. Henüz ilk kitabım ve ufak bir şey. Buradan çıktıktan sonra daha iyisini yapacağım."

Jinx eksik dişlerini gözler önüne sererek kıkırdadı. "Deli adam seni. İltifatları karşılamayı bilmiyorsun. Kendine bu kadar yüklenme, tamam mı? Senin ufak dediğin şeyi insanlar şeker gibi kapış kapış tüketiyor. Dışarıdaki herkes Oliver Masters'ın kim olduğunu öğrenmek için can atıyor. Yakında arama gerek bile kalmadan kızlar kapıda kuyruk olacak."

Ağzıma bir parça sakız atıp gülümsedim. Söylediklerinde bir sorun yoktu, bunlar her erkeğin söyleyeceği ya da duymak isteyeceği şeylerdi.

Mia'yla dönemin başından beri sevişmemiştik, kısa süreli sevişmelerimiz kayda değer değildi. Maddie olayını çoktan affettiğini ve geçmişte bıraktığını söylemişti ama yaptığım şeyin kabul edilemez olduğunu bilmesi gerekiyordu. Onunla yakınlaşma fırsatını tekrar kazanmam gerekiyordu. Seçimim bu yöndeydi. "Bunu istemediğimi biliyorsun. Onlar senin olsun,

koca adam.” Kapıyı itip telefona gitmeden önce omzuna hafifçe vurdum.

Jinx’in kahkahası kapanan kapının ardından duyuldu. “Adamım!”

Telefonu ahizesinden kaldırıp kulağıma götürürken Jinx’in sözlerini düşündüm. İnsanlar benim şiirlerimi konuşuyordu, ben burada izole haldeyken kelimelerim dışarıda geziyordu. Komik bir ironiydi.

İroni gülünçtü ama gözlerim yaşadığı için etrafımı bulanık görüyordum.

Kafama sonradan dank etti...

Yüzlerce ruha dokunmuştum.

Travis’in numarasını tuşladım. Üzerime hücum etmekle beni tehdit eden dalgalara karşı koymak için burnumu parmaklarımın arasına alıp sıkıştırdım.

Travis telefonu, “Sen tam bir efsanesin, dostum,” diyerek açtı.

Bacaklarımın gücü kesilirken elimi duvara yasladım. “İstatistikler nasıl gidiyor?” diyebildim. “Yüzlerce sattı mı?”

“Hayır, Ollie. Binlerce sattı! İşi ticarete dökmek istiyorlar. Onlara sen çıkana kadar olmaz dedim ama sabırsızlanmaya başladılar. Kitabı hemen basıp imza günü ayarlamak istiyorlar.”

“Altı ay daha hiçbir şey yapamayacağımı biliyorsun. Nerede olduğumu biliyorlar.” Aslında hedefim bunlar değildi. Tek dileğim ev ve Mia için biraz para kazanmaktı. Seyahat etmek, dünyanın dört bir yanından insanların hikâyelerini toplayabilmek için yeterli parayı toplamaktı. “Ticareti kabul et. Benden onay aldın. Fakat aşırıya kaçmayın.”

“Tamam, tamam. Anlaşıldı, dostum.”

Telefonun iki ucundan da derin bir iç çekiş duyuldu.

“Nasılsın?” diye sordu. “Sesin farklı geliyor.”

Travis normal halimle hiç karşılaşmamıştı ve bunu bu kadar çabuk fark etmesine şaşırmıştım. “Her şey yolunda. Fazla bir şey söyleyemem, aramalar kaydediliyor ama tam olarak olmak

istediğim yerdeyim.” Hapları bırakmıştım, Mia’yılaydım ve yoksunluk çekmiyordum.

“Sesin mutlu geliyor... İyi geliyor. Summer kır evinin duvarlarını boyamak istiyor. Bizim olmadığını bilse de sizin için heyecanlı. Elinden geldiğince yardım etmek istiyor, anlıyor musun?”

Mia’nın boya yapmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağından, evi için hangi rengi seçeceğinden başlayarak zihnimde binlerce soru belirdi. Burası benim olduğu kadar onun da eviydi ama Travis bunu bilmiyordu. “Duvarlar şimdi ne renk?”

“Berbat bir turuncu. Değişmesi gerek.”

“Her şeyi beyaza boya. Evi aydınlat, anlaşıldı mı?” Mia yeni evine adım attığında detaylara karar verecekti. Kapıdan içeri girdiğimde yanımda durduğu sürece, o saçma duvarların ne renk olduğu umurumda bile değildi.

Travis telefonda beni onaylarken kapı arkamdan kapandı. Duvardan uzaklaşıp başımı çevirdiğimde Maddie’nin yanımdaki telefonu aldığını gördüm. “Gitmem gerekiyor. Gelecek hafta seni ararım.”

“Netleştirmek gerekirse...”

Travis cümlesini bitiremeden telefonu kapattım. İhtiyacım olan son şey Maddie’nin konuştuklarımı dinlemesiydi. “Burada ne işin var?” Gözlerim pencereye kayınca Jinx’in sandalyesinde yayıldığını gördüm. “Bu sana ayrılmış bir zaman değildi.”

“Planı değiştirdim.” Bir adım daha yaklaşıncı ben de bir adım geri attım. “Neden bu kadar gerginsin?” diye sordu. Başımı sallayıp yanından geçip gittim. Maddie’yle aynı odada yalnız kalmamız hiçbir zaman iyi bir şeyle sonuçlanmıyordu. Çok erken konuşmuşum gibi beni durdurmak için kolunu belime doladı. Geri çekilip yüzümü ona döndüm. Yüzüm kızarmış, çenem sıkılmıştı. “Gördün mü? Kıpır kıpır.”

Aklımdan kötü düşünceler geçti, onu küçümsemek ya da

incitmek için söyleyebileceğim binlerce şey vardı ama Maddie'nin gözleri yaşarınca onda daha önce hiç fark etmediğim bir çaresizlik gördüm.

Neden bu kadar çaresiz olduğunu anlayamıyordum.

Bunların hiçbirini istiyor gibi görünmüyordu.

Ben onu incelerken etrafımızdaki duvarlar sanki giderek daralıyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordum en sonunda. Niyetinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Alnı kırıştı ve sanki bu sorudan kaçıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Maddie?"

Maddie yere bakmaya başladı ve kesik bir nefes aldı.

Başını tekrar kaldırdığında yüz hatları o eski, sinsi halini almıştı.

"Gel, buradan çıkıp odamda konuşalım. Mia, Conway'le görüşmede."

"Şimdi de Mia'nın programını mı ezberledin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Onun programını neden biliyorsun?" Maddie yine gözlerini kaçırды, belli ki bir yalan uydurmaya çalışıyordu ve bunlara inanmayı çoktan bırakmışım. "Bu sana son uyarım. Benden uzak dur."

Uzun adımlarla ikinci kez yanından geçtim ve kapıya yöneldim. Arkamdan çarparak kapatıp, "Sorun yok, dostum," dedim ellerimi kaldırarak. Jinx de başını salladı.

Odamda uyuyakalmış olmalıydım çünkü hatırladığım sonrakı şey, çalınan kapımın beni uyandırmasıydı. "Sana uzak durmanı söylemişim," diye homurdandım kapıyı açarken.

Sonra aşkımla, Mia'yla yüz yüze geldim. Gözleri kocaman açıldı ve bir adım geri çekildi.

"Kahretsin, Mia. Özür dilerim."

"Yemeğe gelmeyince endişelendim." Mia kaşlarını kaldırdı. "Sanırım yanlış bir zamanda geldim."

“Hayır, hayır, hayır.” Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. “Gitme.” Kokusunu içime çekmek beni esiri olduğum kâbustan uyandırdı.

Kapıyı kapatmaya fırsatım olmadan kanatta kulak tırmalayan bir çığlık duyuldu.

Kafamı uzatıp baktığımda koridorun sonundaki tuvaletten bir kızın koşarak çıktığını gördüm.

Mia da dışarıya bakmak için dönerek, “Neler oluyor?” diye sordu.

Başımı salladım. “Anlamadım.” Tekrar ona dönüp, “Burada kal, sakın dışarı çıkma,” dedim Mia’ya.

Başıyla onayladı, ben de koridorda ilerlemeye başladım.

Kız, çığlıklarını elleriyle bastırmaya çalışırken yere yığılıp duvara yaslanmış halde tir tir titriyordu.

İnsanlar etrafımızda toplanırken, “Ne oldu?” diye sordum.

Kız başparmağıyla banyoyu işaret etti, konuşamıyordu. Banyonun kapısını iterek açınca donakaldım.

Chad, boynunda iğreti bir ilmikle tavanda asılı duruyordu. Yüzü mosmordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ayakları sallanıyordu. Midem bulandı, biri dengemi sağlamama yardım edince geriye doğru bir adım attım. Başımı çevirdiğimde Scott’ın arkamda durduğunu ve elini omzuma koyduğunu gördüm.

Gömleğini yumruğumun içinde topladım. “Neredeydin?” Bir çığlıkla onu duvara fırlattım. Gözleri Chad’le benim aramda gidip geliyordu. “Onlara göz kulak olman gerekiyordu! Hangi cehennemdeydin? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?”

“Sakin ol. Ben...”

“Sen ne?” Gözlerim yaşarırken onu tekrar duvara doğru ittim. “Burası kendi canına kıyması an meselesi olan insanlarla dolu. Onlara göz kulak olman gerekiyordu!”

Scott avuçlarını göğsüme doğru itti. “Her zaman her yerde olmam imkânsız! Şimdi sakin ol, durumu bildirmek zorundayım.”

Kemerindeki telsize uzanmadan önce avuçlarını havaya kal-

dırdı. Kapı aralığından Mia'nın sesi duyulunca gergin ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Ollie?"

"Hayır, Mia," diyebilirdim zar zor. Duygular beni adeta boğuyordu, onu durdurmak için yanına gittim. "Buraya giremezsin." Kapıdan dışarı süzülerek insanların içeri girişini engelledim. Ellerimi yüzümde gezdirip saçlarımdan arasından geçirdim. Kavga. Mücadele. Çaba. İçimde bitmek bilmez bir kavga vardı. Kapının diğer tarafındaki görüntü zihnime kazınmıştı. Kolumu yüzüme bastırınca Mia beni hemen sarıp sarmaladı. Sıcak elini gömleğimin önünden göğsüme doğru kaydırarak beni kendine yakın tuttu. Kalbim ellerinin altında deli gibi atıyordu, başımı omzuna yasladım.

İçimdeki rahatsızlık hissi kıpırdanıp yanma hissi gözlerime hücum ederken, "Bununla baş edemem," diye fısıldadım. "Bu çok fazla."

"Hadi odana dönelim," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Polis gelene kadar olmaz."

Hiçbir şey sormadan sadece yanımda durdu. Bildiği tek yolla beni rahatlatmaya çalıştı ve bu fazlasıyla yeterliydi. Sonunda normal nefesler alabilecek hale geldiğimde, kapüşonumu başımın üzerine çekip gözlerimi ona kilitledim. Etrafımda olanlar bana fazla geldiğinde kalbimdeki kargaşayı yatıştıracak kişi hep oydu.

O benim merkezimdi. Evimdi.

ON DOKUZ

“Gece vakti gelen bir hırsız gibisin;
bakışlarıma el koyuyor,
elime dokunuyor,
nefesimi söküp alıyor,
ihtimalleri alt ediyor,
kalbimi çalışıyorsun
ve ben hiçbirini umursamıyorum.”

OLIVER MASTERS

Mia

Şahsen tanımadığım Chad’in ölümünden sonra eski ritmi-mize dönmemiz iki haftadan biraz daha fazla sürdü. Ollie de onu çok yakından tanı mıyordu ama Chad’in ölümünün onu neden bu kadar etkilediğini açıklamıştı. Onu gördüğünde yas tutan yüzlerce kişinin atom bombası gibi onu parçaladığını söylemişti. Chad bile son anlarının yarattığı duyguların üzerine çöktüğünü hissederken Ollie’nin kalbi bunları kaldırmıyordu. Tam olarak anlayamasam da gözlerinde, milyonlarca kırık kalbin bakışları gizliydi. O tek an onu mahvetmiş, bir hafta boyunca enerjisini yitirmişti. Başka birisinin acısının onu fiziksel olarak bu kadar yıpratmasına tanık olmak yüreğimi burkmuştu.

Kasım ayının ortalarında soğuk bir öğleden sonraydı. Conway’in ofisinde Ollie’nin geniş kesim kapüşonlusuna sa-

nıymış bir şekilde oturuyordum. Tanıdık kokusu adeta sert kışla ve Conway'in istenmeyen görüşleriyle savaşıyordu.

Başını sallayarak, "Üniversite eğitimini es geçmekten daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin," dedi Doktor Conway. Sandalyesinde dönüp masasına baktı. Dişlerimi *sweatshirt*'ümün iplerinin plastik ucuna batırırken gözlerimi devirdim. "Sen bir dâhisin ve tüm kapasiteni çöpe atıyorsun. Neden?"

"Kendimi açıklamak zorunda değilim," diye mırıldandım. Bu konuşmadan rahatsız olmuştum. Kafam güncel meselelerle *şakacıyla, Bruce'la, Ollie'yle ve Ethan'la* o kadar doluydu ki, geleceği düşünecek yer kalmıyordu. Bir noktada cinsel istismar mağdurlarına yardım etmenin kaderimde olduğuna emindim. Fakat şakacı günlüğümü ifşa eder etmez yazgımı elimden almış, herkese güvenilmez olduğumu kanıtlamıştı. Belki de bu iş için yaratılmamıştım.

Empati hiçbir zaman güçlü yanlarımdan değildi. Bu yüzden kim bilir, belki de bana bir iyilik yapmıştı.

Conway gözlerini kısmış, ağızından çıkan kelimeleri anlayamadığı için vücut dilimi okumaya koyulmuştu. "Bana bir iyilik yap, Mia. Yarın kampüste bir yürüyüşe çık. Tek başına. Temiz hava al, dikkatini dağıtacak bir şey olmasın. Kesin bir karar vermeden önce kendine bir saat ayırıp düşün. Geleceğin bunu hak ediyor, anlaştık mı?"

İpleri ağızından attım. "Anlaştık."

Satış hilesi *ilk kural*: Sonu, "Anlaştık mı?" "Tamam mı?" veya "Senin için uygun mu?" ile biten bir cümle kurun. Dinleyicilerinizin onda dokuzu olumlu bir yanıt verecek, söylediklerinizi enine boyuna düşünmeden otomatik olarak kabul edecektir. Bu bir zihin hilesidir.

Beni kandırdı.

Siktir.

Durumu çabucak kabullenip koltuktan kalktım.

Kapıya doğru yönelirken bilmiş bir gülümsemeyle, "Haftaya görüşürüz," dedi Conway. "Bir de Mia..." Avucumu kapının

çerçevesine dayayarak arkamı döndüm. “Şükran Günü için bir şeyler pişiriyorum. Kalan yemekleri getiririm, Şükran Günü’ndeki seansımızda minik bir kutlama yaparız. Senin için uygun mu?”

“Uygun.”

Kahretsin. Beni yine kandırdı.

Kendi kendime kıkırdadım. “Bu işte ustasınız, Doktor Conway,” dedim odadan ayrılırken.

“Öyleyim,” diyerek beni onayladı.

Doktor Conway’i sevmemek zordu. İlk seansımızdan bu yana bana giderek ısınmıştı. Ondan şüphe ettiğimi, ona güvenemeyeceğimi düşündüğüm zamanlarda bile sınırlarımı zorlayan ve her an yanımda olan tek ebeveyn figürü olarak beni gerçekten önemseydiğini kanıtlamıştı. Onu özleyecektim.

Dördüncü kanada dönerken Jake, Tyler ve Bria’yı gördüm. Yüzlerinde buruk bir ifadeyle yanımdan geçip gittiler ama Jake farklıydı. Gözleri, iğrenmiş bakışlarını ele verse de beni özlediğini biliyordum. Elbette Tyler ve Bria’nın yanında onlara olan sadakatini delip geçecek cesareti yoktu, onu yalnız yakalarsam konuşabilirdim.

Ollie’nin kapısını tıklatıp açtım. İçeri girdiğimde onu yatağında, elinde kitabıyla uyuyakalmış bir halde buldum. Yanına oturmadan önce yavaşça kitabı alıp bir kenara koydum. Ollie mırıldanarak kollarını bana doladı ve başını boynuma gömdü.

Elimi kıyafetinin altına sokup parmaklarımı sıcak teninde gezdirdim.

Boynumu okşayan nefesiyle, “Conway yine üniversite eğitiminden mi bahsetti?” diye sordu.

Tüylerim diken diken oldu ve hafifçe kıkırdayıp ona doğru eğildim. “Her zamanki gibi.”

“Haklı, sen de biliyorsun ki...” Koluyla beni kendine çekti. “İstediğin her şey olabilirsin ama sen hepsini elinin tersiyle itiyorsun. Bana sorarsan bu büyük kayıp.”

“Harika. Sen de mi?”

Ollie geri çekilip uykulu gözlerini açtı. “Hayır. Conway’le nedenlerimiz farklı. Ben herkesin bu dünyaya bir amaçla geldiğine inanıyorum.” Eliyle gözlerini sildi. “Senin ilgini ne çekiyor, aşkım?”

“Bundan artık o kadar emin değilim.”

“Vücudun sana her gün ne için yaratıldığını söyler. Ne zaman tüylerin diken diken olsa, bunu görmezden gelmemek gerek. Beynin mesajı almama ihtimaline karşı vücudun sana dikkatini vermen gerektiğini hatırlatır.”

“Yani ben senin için mi yaratılmışım? Bunun hangi branşa girdiğini merak ediyorum.”

Yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Elini ver.” Elimini ince çarşafın altından çıkarıp önüme uzattığımda Ollie’nin eli belimi bıraktı. Parmak uçlarıyla parmaklarıma dokunup elini avuç içlerim boyunca ileri geri gezdirdi. İçimi bir ürperti kaplayınca Ollie gülümsedi. “Bunu hissediyor musun?” Dudağımı ısırp başımı salladım. Parmaklarını avucumun üzerinde gezdirmeye devam etti ama sadece bu dokunuş bile tüylerimin diken diken olmasına yetti. “Böyle hissettiğinde o şey için yaratıldığını bileceksin. Asla sorgulama.”

“Yazmak sana böyle mi hissettiriyor?”

Ollie parmaklarını parmaklarıma dolayıp ellerimizi göğsüne yaklaştırdı. “Evet. Yazarken de senin yanındayken de böyle hissediyorum. Şeytanlar beni ele geçirdiğinde bile ruhum bunu unutmuyor.” Alnıma bir öpücük kondurup geri çekilmeden önce bir müddet oyalandı. “Piyano çalarken hiç böyle hissetmedin, değil mi?”

Başımı salladım. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü öyle hissetseydin sürekli çalardın.”

“Sanırım bu hayat için biçilmiş kaftan değilim.”

“Belki de olaylara farklı bir açıdan bakman gerekiyordur.” Ollie’nin yüzünde o çocuksu gülümseme belirdi ve yaramaz

gözlerini gözlerime dikti. “Sana bir şey aldım. Yatağın altında.” Konuşmak için ağzımı açtım ama yapamadım. “Alsana.” Başını salladı.

Diğer tarafıma dönüp, yatağın altına uzandım ve bir şey bulana kadar elimi yerde gezdirdim. Bulduğumda arkama yaslanıp elimdekine baktım.

Bir fotoğraf makinesiydi.

Fakat sıradan bir fotoğraf makinesi değildi.

Nasıl kullanıldığını bilmediğim türden bir makineydi. “Ollie?”

“Farklı bir bakış açısı, aşkım. Dünyayı biraz daha başka yönden görmene yardımcı olabilir.”

Doğrulup üzerine doğru eğildim, kamerayı yüzüme doğru yaklaştırarak objektiften baktım. “Hayır. Böyle de çok güzelsin ama ben gerçeğini tercih ederim. Bunu nereden buldun?”

Ollie kalçalarımı kavradı, gözleri ıslık ıslık parlıyordu. “Gülümsüyorsun. Senin de hoşuna gitti.”

“Nereden buldun, Ollie?”

“Bir arkadaşımдан istedim.” Omzunu silerken başını yana eğdi. “Önemi yok. Yanıma gel de ilk fotoğrafımızı çekelim.” Parmaklarını kalçalarıma sapladığında yanına kıvrıldım, fena halde gıdıklandığım için üstüne düştüm. Ollie fotoğraf makinesini elimden kapıp başımızın üzerine kaldırarak ben toparlanmaya fırsat bulamadan tuşa bastı.

Başımı kaldırıp baktığımda fotoğraf üstten çıkıyordu. Ollie fotoğraf makinesini yatağın üzerine bırakıp fotoğrafımızı aldı. İkimiz de ona bakıp görüntünün belirmesini bekledik. “Hazırlanmadan çektin.”

“Hazırlanmak mı? Sahte bir gülümseme takınmaktan mı bahsediyorsun? Olmaz. Ben gerçeğini çekmek istiyordum.” Filmi sallayınca resim netleşti. “Şuna bak!” Fotoğrafta başım Ollie’nin göğsünde idi ve o bana bakarken yüzümde sevimsiz bir gülümseme vardı. “Nefes kesici.”

“Siyah beyaz mı çekiyor?”

Başını iki yana salladı. “Aramızdaki şey yeterince renkli, sence de öyle değil mi?”

“Evet.” Çektiğimiz ilk fotoğrafa hayranlıkla bakarken nefesimi verdim.

“Bu bende kalsın.” Fotoğrafi yastığının altına koyup bana döndü. “Gerisi senin. İstedğin kadar fotoğraf çek, emrinde bir kutu film var. Bak bakalım bir yerlerden ilham gelecek mi?”

Birkaç fotoğraf daha çektikten, birkaç bölüm okuduktan ve öğleden sonrayı en sevdiğimiz şekilde yatakta tembellik ederek geçirdikten sonra Ollie’yle yemekhaneye gidip doğruca yemek sırasına girdik.

Zeke’le vedalaşarak rutinimize devam edip koşuşturma başlamadan önce erkenden banyoya gittik. Kimin dişlerini en uzun süre fırçalayacağını görme mücadelesi başlamıştı. İkimiz de aynı anda lavaboya tükürdük, o suyu açarken ben de lavabonun üzerine zıplayıp oturdum. Senkronize bir şekilde hareket ediyorduk.

Ollie’nin duş kabininin karşısına otururken öğrenciler yavaş yavaş banyoya gelmeye başladı.

Ethan da duvarın yanındaki yerini aldı. Yüzünde bitkin bir ifade vardı, bakışlarını bana kilitlemişti. Hücreden ayrıldığımdan beri çok konuşmamıştık. Nerede uyuduğunu ya da uyuyup uyumadığımı merak ediyordum.

Jake bir anda yanımda belirdi. “Konuşmamız gerek.”

Ollie’nin kabinine bir göz attım. “Konuşacak ne var ki? Yapmadığımı bildiğin bir şey yüzünden beni dışladın.”

“Biliyorum. Bunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum. Bria tam bir sürtük. Artık ona katlanamıyorum.”

“Doğru mu anladım...” Başımı ona doğru çevirdim. “Bria’yla bir kız kavgasına tutuşmuşsun ve kimsen kalmadı, bu mudur? Birdenbire konuşmak istemen şimdi daha mantıklı geliyor.”

Jake gözlerini devirip lavaboya doğru eğildi. “Böyle yapma. Seni özledim, tamam mı? Böyle olsun istemediğini biliyorum.

Birinin dönemin başından beri seninle uğraştığını biliyorum. Yapma ama, Mia. Sırlarımı günlüğüne yazdın. Onlar senin yazıların değil, benim sırlarımdı. Liam şimdi yüzüme bakmıyor.” Kollarını göğsünde kavuşturup önüne baktı. “Sadece Liam’ı değil, seni de kaybettim.”

Başımı aşağı indirip lavabodan sarkan bacaklarımı üst üste attım. “Sorun yok. Olanları unutalım.”

“Yaşasın,” diye mırıldandı Jake nefes verirken. “Üçlünün arasındaki bu çok eşlilik zıvalığı düpedüz iğrençlik. Jude iyi bir çocuk, yanlış anlama ama üçünün birbirini becermesini izlemek zorunda kalmaktan iğreniyorum.”

“Bakıyorum da artık ağzın iyi laf yapıyor.” Ben kıkırdarken Ollie perdeyi açtı. Üzerinde sadece *boxer*’ı vardı, elinde havluyla kabinden çıktı.

Ollie bir bana bir Jake’e bakıp, “Aranız düzeldi mi?” diye sordu.

“Senin parmağın mı var?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Hayır... hiç de bile.” Sözleriyle uyuşmayan bir gülümsemeyle yanımdaki lavaboya doğru ilerledi.

“Ollie’ye ben gittim. Ne noktada olduğumuzu bilmem gerekiyordu,” dedi Jake aceleyle.

“Sorun değil. Adım atmama sevindim, ben de seni özlemiştim.” Jake’e yanıma gelmesini işaret edip sarıldım. “Liam için de üzgünüm ama eminim o da yakında kendine gelecektir.” Ollie ve Jake el sıkışınca dikkatim Ollie’yi süzen iki kıza kayd. Eğilip temiz eşofmanlarını kaptığım gibi Ollie’nin göğsüne vurduğum. “Giyin.”

Ollie küçük bir kahkaha atıp Jake’in yanından geçerek onu gözleriyle yiyen iki birinci sınıf öğrencisine baktı. Kaşlarını kaldırıp bacaklarını eşofmanının içine sokarken yeşil gözleriyle bana baktı.

“Her yerini yalayıp yutmak istiyorlar,” diye mırıldandı Jake. “Hem de defalarca.”

Her yerini yalayıp yutacak biri varsa o da bendim. Beni be-

cerip yurt odamda öylece bıraktığı günden beri Ollie'yle seks yapmamıştık. Birçok fırsatımız olmuştu ama Ollie henüz sevişmeye hazır olmadığını söylemişti.

Ona istediği zamanı verebilirdim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyecektim.

Ollie başını sallayıp öne doğru bir adım atarak dizlerimin arasındaki boşluğu doldurdu. "Böyle şeylerin seni rahatsız etmesine izin verme," diye fısıldadı.

"Şu anda kafalarında dolaşan fantezilerden hoşlanmıyorum," diyerek itirafta bulundum.

Ollie gözlerime baktı, parmaklarıyla belimi kavrarken diğer eliyle ensemden tuttu. Islak dudakları ve nane kokusu içime dolarken beni yavaşça öptü. Dilini dilime dokundurarak içimde sıcak yaz gününün fırtınalarını kopardı. *Ateş ve buz*. Elini çekmeden önce boynumda ve çene çizgimde gezdirdi. "İşte bu kadar," dedi dudaklarını yalarken. "Bu onların fantezilerini mahveder."

Göz kırptı, ikimiz de kahkahalara boğulurken onu şakayla üzerimden ittim.

Jake ıslık çaldı. "Vay canına, hiç vakit kaybetmiyorsunuz." Eliyle yüzünü yelpazeledi. "Aleviniz tüm odayı sardı."

Yanaklarım kızardı. Ollie tişörtünü kafasına geçirip beni lavabodan çekerken başıma bir öpücük kondurdu.

Sonunda her şey normale dönüyordu.

Ollie

Kırpiklerimi araladığımda Scott'ın karanlıkta kollarını göğsünde kavuşturmuş halde tepemde dikildiğini gördüm ve yatağımdan sıçradım. "Tanrım, Scott," diye mırıldandım.

"Mia."

Ayaklarımı soğuk sert zemine basıp onu iterek doğruca Mia'nın odasına yöneldim. Scott'ın, geceleri benimle uyumasına izin vermemesi sinir bozucuydu. Bunun yerine, sadece Mia'nın

gece terörüne yenik düştüğü gecelerde gelip beni uyandırıyor-
du. Keşke bununla uğraşmak zorunda kalmasa ve ait olduğu
yerde, yanımda uyuyabilseydi. Dolor'ın ağırlığı her geçen sa-
niye şiddetleniyordu. Çıkışımıza sadece beş boktan ay kalmıştı.

Kapı arkamdan kapandı, Mia soğuk terler içinde sırlılık-
lam yatıyordu. Uykusunda ağlayarak ileri geri hareket ederken
saç telleri yüzünün kenarına yapışmıştı. Yorganı kaldırdığımda
onun her zamanki beyaz atletini ve iç çamaşırını giydiğini gör-
düm. Teni parlıyor, dudakları titriyordu.

Gözlerini sımsıkı yummuştı. "Ollie," diye seslendi dehşet
içinde.

"Mia, uyan." Saç tellerini yüzünden çekerek adını söyleme-
ye devam ederken onu hızla yana doğru yuvarladım.

Mia'nın kirpikleri kıpırdadı, ardından gözlerini açıp bana
baktı. "Ollie?"

"Buradayım."

"Sana ulaşamadım."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek?"

"Seni duydum. Sesini. Fakat seni ne görebildim ne de sana
dokunabildim. Benimle kafamın içinde konuşuyordun. Her yer
karanlıktı. Hızla düşüyordum, her şey üstüme geliyordu. Sanki
gömülmüştüm. Nefes alamıyordum."

"Geçti."

"Tekrar tekrar aynı rüyayı görüp duruyorum. Sanki buraya
sıkışıp kaldım ve çıkamıyorum!" Endişeli gözlerinden yaşlar
döküldü ve vücudu tir tir titrerken korku onu ölümcül bir kıs-
kaca aldı. Rüyasını ilk defa hatırlayabiliyordu ve şimdi her şey
anlam kazanmıştı.

Aşkımın parlak zekâsı ona oyunlar oynayarak onu eskiden
olduğu kıza, duygusuz ve hissiz kişiye geri dönmeye zorlamış-
tı. Bunların hepsi benim hatamdı.

"Bana bak." Gözlerime baktı, elini tutup göğsümün üzerine
koydum. "Hissedebiliyor musun? Gerçek bu." Başını okşadım.
"Burada seni ele geçiren şey her neyse, o kahrolası haline dön-
men için çok uğraşıyor. Fakat yanımdayım ve seni asla bırak-
mayacağım."

Bana doğru kıvrılmadan önce derin ve uzun bir nefes verince endişesi de silinip gitti. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ama her an o dangalak Scott'ın beni odama geri götürmek için gelebileceğini biliyordum. "Gitme," diye fısıldadı karanlığın içinden. "Gitmeni istemiyorum. Bu gece olmaz."

Şu anda onu bu halde bırakmak, istediğim son şeydi. En sonunda ne gördüğünü hatırlamıştı ve onu tanıyorsam, bütün gece uyumayıp bu dehşeti tekrar tekrar yaşayacaktı. "Gidip şu gerzekle konuşayım, hemen döneceğim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm ve başımı dışarı uzattım. "Kalacağım."

Scott kaşlarını çatı. "Olmaz."

"Kahrolası şeyi hatırladı! Onu bu halde yalnız bırakmayacağım. Kalıyorum."

Scott beni kapıdan dışarı çekip duvara çarpınca ses karanlık koridorda yankılandı. Onu üzerimden ittim. "Her şeyi mahvedeceksin," diye homurdandı.

"Neyi mahvedecekmişim? Vazgeç artık, Scott. Aranızda bir şey olmayacak."

Scott başımı koridora çevirip bıyık altından güldü. "Ondan bahsetmiyorum."

"Neyden bahsediyorsun o zaman?"

Kızıl kafa bir adım geri çekilince aramıza sessizlik çöktü.

"İyi, kal," dedi kollarını havaya kaldırarak. "Sorumluluk size ait."

Bir saniyeyi dahi boşa harcamadan odaya girdim ve kıyafetlerimi çıkarıp yanına uzandım. Atletini yukarı sıyırdım, parmaklarımı iç çamaşırının kenarlarına geçirip indirdim.

İkimiz de çınlıçiplak kalmıştık. Göğüslerini göğsüme bastırdı, bir kez daha kalplerimiz ve uzuvlarımız bir araya geldi. Sıcaklığı karşısında aletim zonkluyordu. "Uyu," dedim sırtını okşarken. "Yanımdayım."

Parmaklarımı uyluğu boyunca ileri geri gezdirdim. Bacağım bacağımın üzerine çekerek içinde biriken tüm korkuyu doku-nuşlarımla yok ederken düzenli nefesler alıp vermeye başladı ve sonunda uyuyakaldı.

YIRMI

“Onunla tutkuyla seviş.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ollie ve Zeke’i alıp okulun üzerinde sürekli dolaşan kara bulutlardan uzaklaşmak için grup terapi odasına kaçmıştım. Pi-yano çalmayalı aylar olmuştu ve ilk kez hem Ollie’nin hem de Zeke’in sakın bir güne ihtiyacı vardı. Güneş, bizi güzel ışınlardan mahrum bırakmamaya karar vermişti ama çimenler öğrencilerle dolup taşıyordu.

Ollie ve ben kalabalığın onu duygusal anlamda etkilediğini keşfetmiştik, bu yüzden burası tam aradığımız yerdı. Bu güzel adam hakkında bir şeyler öğrenmek büyüleyiciydi. O verici olmaya devam ediyordu ve bu sırada diğer herkesin yaptığı tek şey, çoğunlukla farkında bile olmadan ondan almak, faydalanmaktı.

Piyanodan başımı kaldırıncı Zeke’in bana hayranlıkla baktığını gördüm. Müziği seviyordu. Rahatça oturmuş; büyük, kahverengi gözlerini bana çevirmişti. Parmaklarım tuşların

üzerinde akıcı bir şekilde dans ederken ona hafifçe gülümse-
dim. Müzikte dil engeli yoktu.

Parmaklarım yeni bir melodiye, daha önce bir kez duydu-
ğum ama şimdiye kadar anlamını tam olarak kavrayamadığım
bir şarkıya doğru yola koyulmuşken bakışlarım Ollie'ye kaydı.

Peki şimdi ne olmuştu? İçime işlemiş, kalbimi adeta alev-
lendirerek ruhumu tutuşturmuştu.

Firestone.*

Ollie kucağında not defteri ve elinde kalemiyle ayaklarını
başka bir sandalyeye uzatmış, pencerenin yanındaki siyah kat-
lanır sandalyede oturuyordu. Kapüşonunu takmamıştı ve dağınık
kahverengi saçları, gözlerinin üzerine düşüyordu. Başını
kâğıttan kaldırıp bana bakınca göz göze geldik. Kalbim yavaş-
ladı, tek tek ama güçlü vuruşlarla atıyordu. Parmaklarım nereye
gideceğini çok iyi bilse de göğsüm sıkıştı. Ollie parmaklarını
gevşetince kalem not defterine düştü. O anın ve şarkının ritmi
kutsal anımızı canlandırdı.

Ollie'nin yüzünü sakın bir ifade kapladı, gözlerinde unutul-
maz ve anlamlı bir bakış vardı.

Derin bir nefes verdim, beynim sonunda hayata dönmüştü.
Gülümseyip başımı salladım. Ollie de başını eğdi ama bir kez
daha bana bakmadan önce yüzünde hafif bir gülümseme belir-
di. Gözlerini Zeke'den bana kaydırды.

Etkiyi o da hissetmişti.

Ben *Firestone*'un son bölümünü çalarken Zeke ayağa kalkıp
bana doğru yürüdü. Tereddütle yanımdaki boşluğa baktı. Ona
yer açmak için yana kayıp avucumu boşlukta gezdirdim. "Sana
da öğreteceğim."

Zeke sağır değildi, sadece dilsizdi ve ilk kez bir parçayı öğ-
renmek istemişti. Yaz boyunca ona defalarca sormama rağmen
yalnızca başını ve ellerini sallayıp teklifimi reddetmişti.

İki parmağımla tuşların sol tarafında basit bir melodi çal-
dım, sağımda duyduğunu tekrar etmesini umuyordum. Zeke iki

* Norveçli DJ Kygo'nun, Avustralyalı şarkıcı Conrad Sewell eşliğindeki şarkısıdır. (ç.n.)

işaretparmağını tuşların üzerinde gezdirdi ama basar basmaz yanlış bir tuş sesi duyulunca hemen elini çekti.

“Sorun değil,” dedim ona. “Ben de hep karıştırıyorum.” Duruşumu düzelterek derin bir nefes aldım. Beni taklit etmesini umarak aynı tuşlara bir kez daha bastım.

Zeke hareketlerimi kopyaladı, ikincisi daha kolay olmuştu ama bu kez de ritmi tutturamadı. Bu dünyada kulaktan çalanlarla talimat doğrultusunda çalanlar olmak üzere iki tür müzisyen olduğunu fark etmiştim. Zeke, talimatlarla öğrenenlerdendi ve bunda yanlış bir şey yoktu. Yürek, tutku ve istek olduğu müddetçe gerisi zamanla rayına oturacaktı.

O çalmaya devam ederken, “Tamam, şimdi bir şarkı çalacağız. Sen bu şekilde durmadan devam et. Ben de ikinci kısmı çalacağım,” dedim Zeke’e. Sandalyesine rahatça kurulmuş halde bize bakan Ollie’ye döndüm. Gülümseyince gözleri parladı, şarkının ikinci bölümüne geçmeden önce tekrar Zeke’e döndüm.

Odağım koruyor, parmaklarım dümdüz tutarak tuşlara bakıp ritme ayak uyduruyordu. Çaldığım yeni notalar onu rahatsız etmedi.

Piyanoda öğrendiğim ilk şarkıya devam ederken, “İşte bu!” diyerek onu cesaretlendirdim. Zeke’in bu kadar ilerleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu onun için büyük bir adımdı ve ona öğrettiğim şarkıya konsantre olmasını seyrederken gülümsemeden edemiyordum.

Üç tekrardan sonra hızıma yetişip yetişemeyeceğini görmek için yavaşladım.

Yetiştii, sonra ikimiz de durduk.

Zeke bana döndü. Parmağını tuşa sıkıca bastırmış, masum yüzüne kocaman bir gülümseme kondurmuştu.

Sarılmak ya da en azından omzunu okşamak istedim. Böylece paylaştığımız bu muazzam anı, yeni bir başlangıcı daha iyi anlayabilecekti. Fakat dokunduğumda nasıl tepki vereceğinden emin olamayınca bu riski almadım. Yüzündeki gülümseme, her şeyin farkında olduğunu anlamak için yeterliydi.

Piyanonun önüne geldiğinde dikkatleri üzerine çekip, “Başardın, dostum,” dedi Ollie. Eğilirken avuçlarını piyanonun tepesine vurdu. “Şimdi buradan gitsen iyi olur.” Yüzündeki gülümsemeyi koruyarak başıyla kapıyı işaret etti. “Sevgilimle yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Zeke bana döndüğünde kahverengi bukleleri sallandı. Yüzündeki gülümseme belli belirsiz bir hal aldı, dalgın dalgın bakmaya başladı. “Git. Her şey yolunda.”

Zeke koşarak dışarı çıktı. Kapı kapanana kadar Ollie gözlerini gözlerimden ayırmadı. Kapanma sesi gelince öne doğru bir adım attı.

Piyanonun etrafında dolaştıktan sonra bacağım bankın üzerine atarak yüzüme eğildi. “Ollie,” diye fısıldadım. Aramızdaki yakınlık, zihnimdeki tüm kelimeleri silip süpürdü.

“Benim için bir daha çal,” dedi fısıltıdan azıcık daha yüksek bir sesle. “*Firestone*.” Ollie’nin gülümsemesinin esiri oldum. Gamzeleri derinleşti, onları görmeyeli sanki çok uzun zaman olmuştu. “Çal,” dedi tekrar. Işıldayan yüzüyle uzaklara bakıp yeşil gözlerini tekrar bana çevirdi. “Lütfen.”

Bir nefes vererek önüme döndüm. Ellerim şu an tuşları bırakıp onun üzerinde gezinmek isterken bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

Kendimi tuttum ve titreyen parmaklarım tuşların üzerinde şarkının başını çalmaya başladı. Ollie bakışlarını üzerime sabitlemişti. Kalbim boğazımda atarken bakışları, bizi balonumuzda bir arada tutan bir yerçekimi gibiydi. Gözlerim ona doğru kayarsa şarkının ritmini kaçıracağımı biliyordum. Bu yüzden kendime nefes almayı hatırlatırken bakışlarımı piyanodan ayırmadım.

Güneş, gölgeli odanın karşısındaki büyük pencerenin açık panjurlarından içeri süzülüyordu. Nakaratın yarısındayken Ollie durmam için elini elime koydu ve beni sandalyeden kaldırdı. Oda sessizliğe gömülürken kollarını omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekti ve gözlerini kapattı.

Başımı kaldırıp kalçalarını tutarken, “Her zaman kaçtığın bu yer neresi?” diye sordum.

Ollie ellerini saçlarımın üzerinde gezdirirken gözlerini açtı. “Sensin. Müziğin. Biz. Burada olmaktan daha iyisini hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?” Bana dönmeden önce gözüyle odayı taradı. “Duydun mu, Mia?” Başımı salladım, Ollie de gözlerini kapattı. “*Firestone*,” dedi nefesini vererek. Kafasında çalan şarkıyla bizi yavaşça ileri geri sallamaya başladı. Böylece hayallerimizde, bir ıslahevinin kötü aydınlatılmış odasının dışına çıkarak başka bir yerde dans ettik. “Nereye gitmek istiyorsun, aşkım?”

Gülümsedim. “Sonuna kadar.”

Ollie’nin kalp atışlarının hızlandığını boynundan görebiliyordum. Yeşil gözleri, daha açık bir tona büründü. Savunmasız, çıplak ve korunmasızdı. Dudaklarını ıslatıp bakışlarını dudaklarıma yöneltti ve o an hareket etmeyi bıraktık. Parmaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdiği sırada başımı geriye atıp ona bakmamı sağladı.

Başını eğdi ve dudağımı dudaklarının arasına alırken elleriyle boynumu okşayıp başımı kavradı. Dokunuşu, dudakları, nane tadı... Hepsi beni aynı anda sakinleştiriyor ve söndürüyordu. Geri çekilip alnını alnıma yaslayarak bizi olduğumuz yerde tutarken oda etrafımızda dönmeye başladı.

Aniden beni kalçalarımın kavrayıp piyanonun uç kısmına bıraktı. Koşarak kapıyı kilitledi ve yanıma dönerken, iyice gerilmiş eşofmanı yüzünden uzun adımlar attı. İstekli aletini kavrayıp olduğu yerde durdu. Ben iyice arzu dolu bir hal alırken bir adım geri çekilip beni inceledi.

Bir adım öne çıktım. “Ollie, yanıma gel.”

Başını salladı. “Orada kal, aşkım. Sadece sana bakmak istiyorum.”

Gözleri üzerimdeyken tenim alev aldı.

Uzun bir nefes verip bana doğru birkaç adım attı ve beni piyanonun üzerine kaldırdı.

İhtiyacım olan tek şey onunla yeniden tek vücut olmakken kendini ne kadar tuttuğunu anlayamadım. Oysa beni nasıl becerdiğini ikimiz de hatırlıyorduk. Bunun pişmanlığı hareketlerinden okunuyor, adeta ruhunu lekeliyordu.

Kalçalarıyla bacaklarımın arasına eğilirken, “Korkuyorum,” diye fısıldadı kulağıma. “Dağılacığım.”

Ollie daha önce de sevişmemizin ona neler hissettirdiğini anlatmıştı. Birleştiğimiz an onu derinden sarsmış, yaralarını sarmış ve yaşadığı duygu dalgasını muazzam bir boyuta taşımıştı. Benim Ollie’m.

İlk sevişmemizin ardından tüm bunları deneyimlerken en savunmasız halinde onunla arama bir duvar örmüştüm. İkinci-sinde banyoda, duş kabiniinde yere yığılıp kalmıştı. Onu bırakıp gitmeyeceğimi bilecek kadar bana güvenmesi zaman almıştı, bocaladı ve her şeye yeniden başlamak zorunda kaldık. Kütüphanede seviştiğimizde kollarımda ağlamıştı. Ardından yatakhanemde beni çılgınca becermişti. Korkmakta haklıydı.

“Dağılalım ki birlikte yerimizi bulabilelim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirirken gözlerimiz buluştu. Ayak-bakılarımı çıkardım. O benim kotumu indirirken ben de onun eşofmanını çektim. Ben uzanamadan tişörtünü çıkardı. Sutyenimin kopçasını açtım ve bedenlerimiz çarpıştığında her şey çok hızlı olmuştu.

Sonra yavaşladık.

Özenli dokunuşuyla dudakları çene çiziminde ilerlerken bacak aram sızladı. Erekte olmuş aleti üzerime baskı uygularken Ollie hiç acele etmedi. Elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni kenara çekti. Her dokunuşu ve öpücüğü nazik, yavaş ve uzun süreliydi. Boynumdan aşağı, göğüslerime doğru süzülüyordu.

Vücudumun aşağısına inmeden önce iki meme ucumu da öpücükleriyle kutsarken sırtım ona doğru kıvrıldı. Hazır olma-ya rağmen, hiç acele etmeden vücudumun her santiminin tadına bakıyordu. Sırtım soğuk piyanoya değene kadar eliyle beni

geriye doğru itti. Sıcak dudaklarıyla leğen kemiğimi şehvetli ve yoğun bir şekilde öptüğünde nefesim kesildi. Elleri bacaklarımın arasında beni aralamak için masaj yaparken kalbim tüm kontrolünü yitirmişti. Dilinin derin darbeleri üzerimde gezindikten sonra dudakları klitorisimi buldu ve kalçalarımı ağzına doğru ittim.

Dilinin nazik darbeleri beni çıldırtıyor, ona daha da yaklaştırıyordu. Uzaklaştığında nefesimi tuttum. Beni kaldırırken kolunu sırtıma dolayarak kendisine yasladı. Kalm aletini girişime bastırırken yakınlığa ihtiyaç duyuyordum. Kolumu boynuna dolayınca parmak uçları hassas tenimde, kolumda ve vücudumun iki yanında gezinerek kalçamı kavradı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi, ardından içime girdi.

Birbirimize tam anlamıyla bağlanana dek dudaklarımız aynı hizaya gelmedi. Beni telaşsızca öperken dilini dudaklarımdan içeri kaydırды. Başparmağıyla klitorisimin üzerine sıkıca bastırırken çok yavaş, işkence edercesine sürtünmeye devam etti.

Ollie dağıldı. Ben dağıldım.

Fakat birlikte düşmüştük.

Hem de çok sert.

“Seni seviyorum,” dedi öpüşürken. Sesi titriyordu ve kollarının arasından kaymamam için eliyle başımın arkasını tutuyordu. “İnsanı tüketen; zamansız ama bencil olmayan bir şekilde, aşkım. Seni kendimde olmadığım en karanlık anımda sevdim, yaşamımın her gününde de sevmeye devam edeceğim.” Vücudum onun mutlak dürüstlüğü altında titredi. Asla kendini tutmuyor, bu kadar savunmasız bir halde olmakta tereddüt etmiyordu.

“Ollie...”

“Biliyorum, Mia,” dedi beni susturarak. Tepkimi kontrol edemiyordu. “Biliyorum.”

Dudaklarımız bir kez daha çarpıştı ve aleti içimin duvarlarında zonklamaya başladı. Avuç içlerini kalçalarıma indirdi, yaklaşırken parmaklarını tenimde gezdirdi. İçimin en derinleri-

ni okşarken bacaklarımı ona sardım ve vücudum kenetlendikçe uçuşumun eşiğine geliyordum. Kırılmaya hazırdım, her yanımdan taşacak müthiş bir coşku hissediyordum.

Orgazm olana dek beni bırakmadı ve dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Vücutlarımız birbirine sürtünürken kalplerimiz yanıyordu. Ollie o kutsal duyguya ulaştığında yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

“Evlen benimle, Mia,” dedi nefes nefese. “Her şeyi planlamıştım ama bundan daha iyi bir zaman olabilir mi? Şu halimize bak, soyunup tek vücut olmuşuz. Çırılçıplak ve birbirine kenetlenmiş bir çiftin sevişmesi. Kahretsin, hâlâ bu haldeyken konuşabildiğime inanamıyorum... lanet olsun... evlen benimle.”

“Evet.”

“Kalbim seni bulduğundan beri bundan emindim. Bu anın mükemmel olması gerektiğini düşünüyordum ama şu an yeterince mük...”

“Ollie,” Küçük bir kahkaha attım. “Evet dedim.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

Öpmek için beni kendine doğru çekti, ikimiz de gülümsemeden edemedik.

Ollie, “Mia, resmen titriyorum,” dedi gülerek. Elimi kalbine koydu. “Vay canına. Şu anda dünyada benim kadar mutlu biri var mıdır? Sanmam.” Ağır, titrek bir nefes verdi.

Pazar sabahı gülümseyerek uyandım. Ollie yanımdaydı, benimle uyumak için Ethan’ı ikna etmişti. Bir daha asla bu gece terörlerini tek başıma yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmek beni rahatlatmıştı.

Umarım.

Ancak her şeyin bir saniyede değişebileceğini öğrenmiştim.

“Duşa ihtiyacın yok,” diye inledi Ollie. Gözlerini açmamıştı, sesi kalın ve boğuk çıkıyordu. “Harika kokuyorsun.”

İçimden güldüm. “Gelmek zorunda değilsin. Başımın çare-

sine bakarım. Sen uyumaya devam et, hemen döneceğim.” Gün henüz doğmamıştı, yurt tamamen karanlıktı. Eşyalarımı kollarımın arasına aldım. Sabah erken saatlerde duş almayı sevdiğimi biliyordu, çoğu zaman bana katılırdı. Gece boyunca kutlama yapmıştık, bir gece önce de hiç uyumadığı için yorgundu.

Koridor bomboştu. Ethan muhtemelen izinliydi. Karanlık koridordan aşağı, banyoya doğru yürümeye başladım. Neredeyse otomatik bir halde sabah rutinimi uyguladım. Işığı yaktım, duş musluğunu açtım ve kendi yansımama bakarak yüzümde bir değişiklik aradım.

Artık nişanlıydım, hem de herhangi biriyle değil. Ollie’yle. Yansımam bana gülümsedi, lavabodan uzaklaşmadan önce başımı eğdim. Kimseyle evlenmeyi hayal etmediğim günleri ve hayatımm en önemli değişimlerinin içimde nasıl filizlendiğini hatırladım.

Suyun altına gireli iki dakika olmuşken banyo zifiri karanlığa gömüldü.

“Pardon?” diye seslendim.

Fakat hiçbir yanıt alamadım, banyoda bir tek başımdan aşağı akan suyun sesi duyuluyordu.

Elimi önüme uzattım, hiçbir şey göremiyordum.

Büyük bir şangırtı duyuldu ve hemen arkasından yere düşen camın sesi geldi.

İkinci ayna kırılana kadar donup kaldım. Duş kabininin köşesine kıvrıldım, çığlık atmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu.

Tek gördüğüm etrafımdaki karanlıktı.

Tek duyduğum, camların ayak sesleri altında çatırdamasıydı.

Ardından duş perdemin çubuğundan gelen çarpma sesi bu ürkünç atmosferi delip geçti.

İki eldivenli el beni kıvrıldığım köşeden alıp kabinden çıkardı.

Beni tutan ellerle mücadele etsem de pek işe yaramadı. Yüz-

lerine vurmak için uzandım ama kafalarına bir şey geçirmişlerdi. Saçlarını çekmeye çalıştım ancak başlarında kapüşon vardı. Çıplak ayaklarım camın üzerinde kayarken sivri kenarları derimi kesti. Saçlarımdan damlayan sular yere akarak kan ve cama karışıyordu.

İçlerinden biri beni yere doğru itti, iyileşen yaralarım bir kez daha kanadı. Onlarla savaşmaya çalışıp yardım için haykırıırken korkunun esiri oldum. Boğazım yanana ve tüm hava ciğerlerimi terk edene kadar kocaman bir çığlık attım. Eller ayak bileklerini çekerek beni camların içinde gezdirdi, ardından kafama sert bir şey çarptı.

Tek isteğim mücadele etmekken bir anlığına tamamen gevşedim. Uzuvarım üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bir el ıslak saçlarımı avuçladı ve sırtım duvara dayanana kadar beni kaygan zeminde sürükledi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aksa da hiçbir şey söylemeden öylece durdular. Çığlıklarım, fısıltılı yakarışlara dönmüş; hareket etmeye korkar hale gelmiştim. Fayanstan destek alıp her kalkmaya çalıştığımda camların acısı daha da derinleşiyordu.

Sonra kalçama bir cam parçası saplandı, yanma hissi beni ele geçirdi. Başıma aldığım bir başka darbe beni susturana dek dayanılmaz acıyla büyük bir çığlık attım.

“Lütfen, Jude,” diye yalvardım. “Lütfen yapma.”

Sessiz figür camı bacak arama getirdi. Vücudumun başka bir yerini daha kesmesine fırsat vermeden onu itip sırtüstü düşürdüm. Kaçmak için ayağa kalkmaya çalıştım ancak benden daha hızlılardı.

Başım fayansa çarptı ve karanlığın içinde döne döne savruldu.

Karanlıkta süzülürken soğuk hava etrafımı sardı. Göz kapaklarımdan arkasından tepeme bir ışık vuruyor, tamamen olmasa da beni ısıtıyordu. Bir anlığına çok güzel hissettirdi ama sonra bilincim yerine geldi ve huzur, yerini acıya bıraktı.

Ölüm daha kolay bir yoldu ama Ollie'nin çığlıklarındaki acı

buna değmezdi. “Mia! Biri bir şey söylesin!” diye bağırdı. Gözlerimi açtığımda tanımadığım yüzlerden oluşan bir kalabalığın bana baktığını gördüm. Biri omuzlarımı geri itince ayaklanmaya çalıştım. Ethan bir anda çıkageldi ve ben tekerlekli sandalyeye bindirilirken Dolor arazisinde elimi tutarak yanımda yürüdü. Ollie’nin telaşlı sesi sabah soğuğuna karışıyordu. Yüzünü göremiyordum ancak sesinin tınısı, ruhumdan geriye kalanları rüzgârla sürüklenebilecek kadar küçük parçalara ayırdı.

“Çok fazla kan kaybediyor,” dedi içlerinden biri. Büyük kahverengi gözler bana bakıyordu. “Bizimle kal, sevgilim. Gözünü aç.”

“Ethan, onunla git,” dedi başka bir erkek sesi. Ethan’ın solumda duran yüzü hiçbir şey ifade etmezken elimi sıkıca kavırıyor, gözleriyle söyleyebileceğinden daha fazlasını ifade ediyordu.

Ollie, “Bırakın beni!” diye bağırdı. “Mia!”

Ambulansın kapıları kapandı. Konuşmak için ağzımı açtım fakat boğazım düğümlenmişti, beynim bulanıktı.

Ethan yanıma oturup elimi kucağına aldı, gözlerini gözlerime kilitlediğinde çene kasları gergindi.

YİRMİBİR

“Gözlerimiz özgürlüğün ışııyla parıldarken,
gel ölçüsü neşe olan bir yere kaçalım;
saatler zamanın işareti olsun.

Ayı kovalayıp güneşten kaçabileceğimiz bir yere.
Esir eden kafeslerden uzakta, bizi sadece aşk bağlasın.
Gel bir ateş yakıp rüzgârda dans edelim.
Bu lanet yeri unutalım,
gel sadece ...

k a ç a l ı m...”

OLIVER MASTERS

Ollie

Kalbim yerle bir olmuş, göğsümde inanılmaz bir sızı hissediyordum. Beni uzakta tutan iki kişiye karşı savaşıırken boğazımdan paramparça bir çığlık koptu.

Ambulans uzaklaşırken Jerry ve Jinx en sonunda beni bıraktı. Mia’nın içinde olduğu araca bakan Lynch’in üzerine yürüdüm.

İki elimle onu arkadan itip, “Lynch!” diye bağırdım. “Bana izin vermek zorundasın!” Lynch öne doğru sendeledi ama arkasını dönüp yüzüme bakmadı. Birkaç saniye sonra Jerry ve Jinx, yine beni tutmak için kollarımı kavradı. “Yüzüme bakšana, seni zavallı pislik!”

Lynch yavaşça arkasını döndü, yüzü solgunlaşmıştı ve suçluluk hissi gözlerinden okunuyordu.

Birbirimize baktık.

Gözlerim yaşardı ve göğsüm kabardı. Beni yiyip bitiren sızı nefes almamı zorlaştırıyordu. “Ona gitmeme izin vermen gerek,” dedim yalvararak. Beni tutan ellerden kollarımı kurtardım. Öne doğru bir adım attığımda kasım sabahının rüzgârı etrafımızı sardı ve ürperdim. Üzerimde ne tişörtüm vardı ne de ayakkabım. Bir tek Mia’nın kanıyla ıslanan eşofman altımla duruyordum. “Lütfen,” diye yalvardım. “O benim nişanlım.”

Orada öylece beklerken kana bulanmış ellerim tir tir titriyordu. Gözyaşları içinde geçen her saniye sonsuzluk gibiydi. Yanıt vermesi için biraz daha beklemek zorunda kalırsam, yanına gidebilmek için hepsine yapacaklarımdan korkuyordum. Çılgın düşünceler kirli elleriyle zihnimi bulandırıyor, beni delip geçmek istiyordu.

Fakat Lynch konuşamaz haldeydi. Bir şey yapmaktan o kadar korkuyordu ki zerre kadar kıpırdamamış, adeta felç olmuştu. “Onu umursuyorsun,” diyebildim zar zor. “Sikeyim! Senin de umurunda işte!”

Lynch kocaman kahverengi gözlerini gözlerime kilitledi ve baktığımda gördüğüm tek şey, Mia’ydı.

Aniden kafama dank etti.

Bir anda her şey netleşti ve başımı iki yana sallamaya başladım. “Hayır, bu doğru olamaz...” diye mırıldandım kendi kendime. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip yüzüme indirdim. Kendimi kaybediyor olmalıydım.

Dişlerini sıkarak, “Tek kelime daha etme,” dedi Lynch. “Git giyin. Beş dakikan var. Benimle geliyorsun.”

Jerry’ye döndüm. Hemen hemen aynı boydaydık, o birkaç santim daha uzundu. “Bana üzerindeki ve ayakkabılarını ver.”

Jerry gülüp bir adım geri çekildi. “Bas git.”

“Al,” dedi Jinx üniformasının düğmelerini açarken. “İri yarı bir adamım ama umurunda olduğunu sanmıyorum.” Üniforması yere düştü, içindeki tişörtü çıkarıp bana fırlattı. Sırada ayakkabıları vardı.

“Sağ ol, dostum. Sen iyi bir adamsın, sana borçlandım.” Ayakkabıları da giydikten sonra Lynch’e döndüm. “Hadi gidelim.”

Lynch bana kelepçe takma zahmetine girmedi. Hastaneye gidişimiz oldukça eziyetliydi. Mia’nın camlar ve kanla kaplı zeminde yattığı görüntü gözümün önünden gitmiyordu.

Yanından ayrılalı on dakika bile olmamıştı fakat içimde bir huzursuzluk hissetmiştim, bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi. Adeta oksijensiz kalmıştım ve banyoya yürümek benim için bir mücadeleye dönmüştü. Duyularım olanların farkındaydı ancak kapıyı iterek açtığımda kalbim bir umut ışığına tutunmuştu.

Oradaydı, benim küçük umut patlamam.

Bir parçam bedenimi terk etmiş gibi ona doğru koşarken diğer parçam, yani zayıf yanımda donup kalmış ve karşımda duran sahneyi kavrayamamıştı. Ayaklarım yere basmadan önce haykırdığımı, camların içine daldığımı ve tek umursadığım şeyin ona ulaşmak olduğunu hatırlıyordum.

Hâlâ ayağımın tabanına batan camları hissetmiyordum.

Hissettiğim tek şey göğsümdeki ağrıydı.

Şehir yanımızda boylu boyunca uzanırken şaşkınlıkla önüme baktım. Yapmak istediğim tek şey gözlerimi kapatmaktı ama imkânsızdı. Korkunun sisine hapsolmuştum.

Lynch yüksek ve sert bir sesle, “Oliver?” deyince kendime geldim. Hastaneye giden dolambaçlı yollardan hızla geçerken bakışlarına karşılık verme zahmetine girmedim. “Nereden biliyorsun?”

Bir önemi yoktu.

Lynch derin bir nefes verdi ve avucunu kel kafasına sürüp yeniden direksiyonu tuttu. Kafasında hangi cümleleri tekrarlıyorsa başparmağını onun ritmine uygun şekilde direksiyona vuruyordu. “Bilmemesi gerek. Söyleyemezsin.”

Bir an sessiz kaldım; sırrını saklayacağımı ne onayladım ne de reddettim. Mia için en iyisi neyse onu yapacaktım.

“Gözlerin.” Sesim alçak, sessiz çıkmıştı. “Gözlerini senden almış.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp sonunda gözlerimi kapatabildim. Mia iyi olmalıydı, iyi olmak zorundaydı.

“Geldik,” dedi Lynch. Hızla otoparka girdiğinde park etmesini beklemeden arabadan inip girişe doğru koşmaya başladım. Hiçbir şey yeterince hızlı değildi. İçimde dolaşan oksijen de kan da düşüncelerimle adımlarımın hızına yetişemiyordu.

“Mia Rose Jett.” Resepsiyondaki görevli şaşkınlıkla başını kaldırırken masanın üzerine koyduğum kanlı ellerim titriyordu.

“Bayım, ot...”

Yumruğumu masaya vurdum. “Hangi odada?”

İnsanlar etrafımda dolaşıyordu. Kalabalığın enerjisi üzerimden sekiyor, bana dokunamıyordu. O an hiçbir şey bana etki edemezdi.

“Aileden misiniz?” Kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

Lynch eliyle omzuma dokunup araya girdi. “Jett hastamdır. Durumu hakkında bilgi almam gerekiyor.”

Çenem iyice gerildi ve kolunu omzumdan ittirip otomatik kapıdan içeri koşmaya başladım. Daireler çizerek yürürken gözlerim deli gibi etrafı tarıyordu. Saçlarımı tutup Mia için kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim yanıyordu. İyi olmak zorundaydı.

Başı öne eğik bir hemşire yanımdan geçerken önünü kesip, “Mia Jett?” diye sordum. “Lütfen söyleyin, hangi odada?”

Dikkatini bana verdi. Bakışlarını üzerimde dolaştırıp yargılayıcı bakışlarla beni süzerken elindeki panoya baktı. “Hımm... Jett? Ah... Mia, Mia, Mia... Ah, burada,” dedi bana bakıp. “Ameliyathanede. Taburcu olana kadar bekleme salonundaki memurun yanında bekleyebilirsiniz.”

Parmağıyla arkamı işaret etti. Başımı çevirdiğimde Scott’ın koridorun sonundaki kapalı bir odada, cam bir duvarın arkasında daireler çizerek volta attığını gördüm.

Önüme döndüğümde hemşire kaybolmuştu.

İkimizin arasındaki gerginliği ve endişeyi kaldıramayacak kadar küçük odaya girer girmez, “Kahretsin!” dedi Scott. “Buraya nasıl geldin?”

Onu görmezden gelerek oturdum. Sıçramasını kontrol etmek için dirseklerimi dizlerime bastırıp avuçlarımı yüzümde aşağı yukarı gezdirmeye başladım. “Nasıldı? Ambulanstayken bir şey dediler mi?” diye sordum başımı kaldırıp yüzüne bakarken. O sırada Lynch içeri girdi.

Herkes bakışlarını odada gezdirdi, ardından dikkatler bana çevrildi. Ayağa fırlayıp ellerim etime, alçıpana ya da cama bir darbe indirmesin diye saçlarımın uçlarını sıktım. “Lanet olsun, nasıldı?”

Scott bir kez daha Lynch’e baktı. “Ambulansta baygındı, çok kan kaybetti.” Sesi titrerken başını salladı. “Durumu iyi görünmüyor.”

“Başaracak.” *Başarmak zorunda.*

“Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, söylesene Bay Bar-dağın-Yarısı-Dolu?” Gözleri yaşardı. “Bu neden geldi?” diye sordu Lynch’e dönerek. “Onu neden getirdin ki? Her şeyi riske...”

“Biliyor,” diye araya girdi Lynch.

Odaya bir sessizlik çöktü.

Yerimde duramıyordum. Acil servisin kokusu içimi kemiren huzursuzluğu hafifletmede hiçbir işime yaramazken sevgili-
le ilgilenmesi için bana kulak verebilecek herhangi bir tanrıya içimden dua ettim. Önümden geçen her doktora, hemşireye ve çalışana aynı lanet soruyu sordum ve aldığım tek cevap aynıydı: “*Doktoru en kısa zamanda aileye bilgi verecek.*”

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Küçücük odanın her santimini dolaştım, her sandalyeye oturdum ve cam duvarın her zerresine dokundum. Dualar ettim, bela okudum ve o anı kafamda tekrar tekrar canlandırıp durdum. Bensiz gitmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

“Mia?” Bir doktor, elinde Mia’nın bilgilerini tutarak otomatik kapıdan içeri girdi.

Diğer ikisi etrafımı sararken doktorun karşısına ilk ben dikildim. “İyi mi?”

“Atlattı,” dedi doktor. Domino etkisi gibi üçümüzün de teker teker nefesi kesildi. “Şimdi...” dedi hepimize bakarak, “Hanginiz aileden?”

“Ben,” dedik Lynch ile aynı anda. “Onu görmem gerek,” diye ekledim dişlerimi sıkarak.

“Şu anda bir odaya alıyoruz ama ağır kesicilerin etkisiyle baygın durumda. Muhtemelen bir saat kadar daha uyanmaz. Bu arada ifade almak için birkaç polis memuru gelecek.”

“Elbette,” dedi Lynch bir nefes alarak. Gergin omuzları çökmüştü ve yüz ifadesinden rahatladığı anlaşılıyordu. Fakat benim için aynı şey geçerli değildi. Kendi gözümle görene dek içim rahat etmeyecekti.

“Hangi oda?” diye sordum.

Doktor, Mia’nın dosyasından başını kaldırıp, “Affedersiniz?” diye sordu.

“Hangi odada kalıyor?”

Doktor ilk defa üzerimdekileri incelemeye başladı. Gözleri önce ayağımdaki Jinx’in ayakkabılarına, oradan kollarıma bulaşmış kana, en son da üzerimdeki bol ve beyaz tişörtün ön kısmına kayd.

Boğazımı temizledim.

“Polis ifadeni alana kadar burada kalsan daha iyi olur.”

Gözlerimi kısıp öne doğru bir adım attım. “Mia’yı görene dek hiçbir şey yapmayacağım.”

Lynch elini omzuma atıp, “Oliver,” diyerek beni uyardı. Arkamdan doktora “Hangi oda?” diye sordu.

“Dokuz yüz altmış dört.”

Onu geçip koridorda koşarken doktorlara çarptım. Geçtiğim her kapıda numaralar yavaşça azalıp sekiz yüzlere düşerken doğruca diğer tarafa yöneldim. Her adımım, ayak bileklerimin etrafına biner kiloluk ağırlık bağlanmış gibi hissettiriyor, ne yaparsam yapayım yeterince hızlı ilerleyemiyordum.

Sonunda odaya ulaştım ve Mia'nın yüzünü görene kadar yavaşlamadım.

Karman çorman olmuş saçlar, mükemmel dudaklar, on iki çil...

Elimi hevesle ona doğru uzattım, dokunduğumda teni buz gibiydi. Monitörde kalp atışları sabit görünse de başımı göğsüne yasladım, güvenceye ihtiyacım vardı. Kalbinin attığını duyunca, aldığım derin nefesi verirken gözyaşlarıma hâkim olamadım. Kendimi o kadar uzun zamandır tutuyordum ki, adeta hapsedilmiştim ve ağırlaşan kalbimi rahatlatmayı hak etmiyordum. “Çok özür dilerim...” Yanağını, şakaklarını, alnını ve burnunu öperken ağlıyordum. Başparmağımı alnında gezdirdim. “Gözlerini aç, aşkım. Gözlerini görmem gerek.”

Genizden gelen bir ses, “Bir süre baygın kalacak,” dedi arkamdan yaklaşarak. Bu rahat ses tonunun ancak her gün bu gibi durumlarla karşılaşan bir uzmandan gelebileceğini bildiğimden arkamı dönüp bakmaya zahmet etmedim. Tüm varlığımla Mia'ya odaklanıp güzel zihnini ele geçiren bir rüyanın etkisiyle kirpiklerinin dalgalanışını izledim.

Artık onu hissedebildiğim, görebildiğim ve nefes alabildiğim için en sonunda, “Durumu nasıl?” diye sorabildim.

Mia'nın diğer tarafında belirip monitördeki bilgiyi kontrol eden hemşire, “Neyi oluyorsunuz?” diye sordu meydan okurcasına. Nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışırken ona sert bir bakış attım. Bilgi almak için hangi cevap yeterli olurdu? “Dur tahmin edeyim...” diye devam etti hemşire. “Erkek arkadaşı mı?” Bakışlarımı yeniden Mia'ya çevirdim. Duygular boğazımı sıkıştırıyordu ve gözlerimin arkasındaki yanma hissi geri gelmişti. Bariz baskıyı hafifletmeye çalışarak, “Emin ellerde,” dedi en sonunda.

Bir nefes alıp dudağımı yaladım. “Durumu nasıl?”

“Stabil.” Hemşirenin gözleri dövmeme bulaşan kan lekelere kayd. “Onu sen bulmuşsun,” dedi başını sallayarak. “Tam zamanında bulunduğu için çok şanslı, yoksa kan kaybından ölebilirdi. Kan akışını durdurarak en doğru şeyi yapmışsın.”

Başımı sallayıp başparmağımla Mia'nın elini okşarken nefes verdim.

“Yakında uyanabilir. Bir saat içinde kontrole geleceğim.”

Lynch ve Scott kapıda belirince hemşire oradan ayrıldı.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim onlara dönüp bakmadan. “Mia uyandığında burada olmalıyım.”

“Polis ifadeni almak için bekliyor,” dedi Lynch yaklaşırken.

“Öyleyse onları buraya çağır, yanından ayrılmayacağım.”

Arkamda iki çift ayak sesi duyuldu. Gözlerimi Mia'ya kilitlemiştim.

Sabırsız bir kalem tıkırtısının sesi geldi.

Klik. Klik. Klik. Klik.

Yakındaki bir sandalyeyi Mia'nın yatağının yanına doğru çektim ve elini kucağıma koydum. Dizim sıçrayıp dururken üniformalı görevlilerin karşısına geçtim.

“Adın?” diye sordu yaşlı memur.

“Oliver Masters.”

“Bay Masters, bize bu sabah Bayan Jett'i bulduğunuz ana kadar neler yaşandığımı anlatabilir misiniz?”

Dişlerimi sıktım. “Mia her sabah saat altıda kapılar açılır açılmaz duş alır. Bir terslik olduğunu hissettim...”

“Hissettin?”

“Evet. Hissettim.” Mia'ya döndüm, hâlâ yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Elini sıkarak ona güç aşılamağa istedim. “Onu kontrol etmeye gittiğimde...” Başım geriye düştü, kendime gelmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. “Işıklar sönmüştü ve musluktan hâlâ su akıyordu. Işıkları açar açmaz onu gördüm.”

“Banyoda başka biri var mıydı?”

“Hayır. Yalnızdı.” *Ben de orada olmalıydım.*

“Mia ile aranızdaki ilişkiyi nasıl tanımlarsınız?”

Gözlerimi soruyu soran memura diktim. İkisi de karşımda beni anlamaya, profilimi çıkarmaya çalışırken gözleri beni delip geçiyordu. “Bu çok saçma, ona asla zarar vermem. Onu seviyorum.”

“Hangi suçtan Dolor Islahevi’ndesiniz?”

“Mesele ben miyim, Mia mı?”

“Basit bir soru sordum.”

“Alakasız bir soru.” Scott’a bakıp başımla onu işaret ettim.

“Ona sordunuz mu? Mia saldırıya uğradığında neredeymiş?”

“Memur Scott’ın ifadesini aldık,” dedi memur odağı tekrar bana çevirerek. “Mia’ya hiç fiziksel olarak zarar verdiniz mi?”

“Siktir, hayır,” dedim başımı sallayarak. Olanlara inanamıyordum. “Ona asla zarar vermem.”

“Mia’nın vücudunda çürükler olduğu rapor edilmiş?”

Gözlerim ikinci kez Scott’a kayarken çenem sıkıştı ve başıma bir ağrı saplandı.

Aniden, “Ollie,” dedi Mia.

Ayağa fırlayarak ona doğru baktım. “Buradayım.” Mia gözlerini kocaman açtı, ışığa alışabilmesi için elimi gözlerine siper ettim. “Merhaba, aşkım.”

“Merhaba,” diye fısıldadı.

O tek kelime, bir kez daha beni içine çekti ve her seferinde olduğu gibi milyonlarca parçaya ayırdı. Başımı boynuna gömdüm, o da parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Uzaklaştım ve görüşüm bulanık olsa da güzel yüzünü seçebildim. Mia minik eliyle ıslak yanağımı okşayıp gülümsedi. Ardından gülümsemesi soldu, yüz hatları acıyla buruşurken gözlerini yumdu.

“Eğer hazırsan sana birkaç soru sormak istiyoruz, Mia,” dedi polis memuru.

Başımı eğdim. “Hayır. O boktan sorularınızı sormayacaksınız.”

Eliyle elimi sıkarken boğazından acı dolu bir inilti fırladı. “Ollie, acıyor.”

Memurlara bakmak için döndüğümde çenem omzuma çarptı. “Gitseniz iyi olur.”

Yatağın kumandası elimdeyken titreyerek defalarca düğmeye bastım. Onlar ağır botlarıyla kapıya doğru giderken ben de

hemşireyi çağırdım. Scott ve Lynch de polislerle çıktı. Havadan sudan konuşuyormuş gibi bir halleri yoktu ama o an tek odaklanabildiğim Mia'yı bu acıdan kurtarmaktı. "Çok üzgünüm," diye tekrar ettim. Keşke onun yerinde ben olsaydım, keşke acısını yok etmenin bir yolu olsaydı. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz ve işe yaramaz hissetmemiştim.

Az önceki hemşire yeniden odaya gelip serumuna bir ilave yaptı.

"Gitme." Kahverengi gözlerini bana odakladı.

Başımı sallayarak elini tutup bir nefes aldım. "Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Saniyeler sonra bayıldı.

YİRMİ İKİ

“Kazanmakla kaybetmek arasında ince bir çizgi vardır.
Sonuç, ona verdiğiniz tepkiye göre değişir.”

OLIVER MASTERS

Mia

Başımı tekrar yastığa koydum. “Bunu sevmedim.”

Ollie sırtarak kafasını son bölümden kaldırdı. “Neden?”

Dört gündür hastanedeydim ve Lynch her gelişinde Ollie’yi de yanında getiriyordu. Bugün buradaki son günümdü. Bu sabah polislere bildiğim her şeyi anlatmış, Ollie’nin olayla bir ilgisi olmadığını doğrulamıştım.

Sağ uyluğumdaki bıçak yarası atardamarı sıyırmıştı. Bir ameliyat, kan nakli ve dört günlük tedavinin ardından Dolor’a dönmeme izin verilmişti. Doktor iyileşmemin önünde bir engel bulunmadığını, sadece enfeksiyona karşı tetikte olmam gerektiğini söylemişti.

“Nedenini biliyorsun,” dedim nefes vererek. Kitaplardaki mutsuz sonlardan hoşlanmadığım için değildi, mesele bu özel

hikâyeydi. “Çok saçma. Madem onlar ruh eşi, neden birlikte olamıyorlar?”

Ollie kıkırdadı, dirseğini yanındaki yatağa gömerek başını avucunun içine koydu. “Ruh eşlerine inanır mısın, Mia?” Kaşlarını kaldırıp kocaman gülümsedi. “Çünkü tepkine bakılırsa bu kitaptan etkilenmiş görünüyorsun, yanılıyor muyum?”

“Ruh eşi olsalardı, birlikte olmaları gerekirdi,” diye cevapladım. “Bu... bir kanun gibi, değil mi?”

“Aşkta kanun diye bir şey yoktur. Bu hikâyede, bu yaşamda birlikte olmaları gerekmiyordu; tek amaçları kendilerini keşfetmekti. Birbirlerinden ayrı bir yolculuğu tamamlayıp birer birey olarak gelişmekti. Doğru zaman geldiğinde, belki de bir ömür sonra yeniden bir araya gelip sonsuza dek birlikte olacaklar. Fakat önce kendilerini bulmaları gerekiyor.”

“Kaybolmuşlar.”

“Evet ama birlikte olmadıklarından.”

“Kafamı karıştırıyorsun.”

Ollie elini yumruk yaptı. “Şöyle düşün. Tek bir varlık olarak yaratılıyoruz, sonsuz bir ışığın içindeyiz. Çoğu kişi bu sonsuz ışığa ‘Tanrı’ diyor, değil mi?”

“Evet.”

“Tamam, öyleyse kıvılcıma ruhun sonsuz ışıktan ilk ayrıldığı an diyebiliriz.” Yumruğunun yerini işaretparmağı ve orta parmağı aldı. “Sonsuz ışığın dışındaki deneyimini aramak için göreve çıkan bir ruh. Ardından bu kıvılcım, büyümeye devam edebilmek için ikiye ayrılır.” Parmaklarını açtı. “İnsan olma zevkini keşfetmek isteyen iki ruh eşi işte böyle doğar.

“Gezegeni iyileştirmek, sonsuz ışığın yaratımının gelişmesi ve canlılığını koruması için bu süreç gereklidir. Ömürlerimiz boyunca yaşar; birer birey olarak büyür, gelişir, dengeye ve huzura ulaşırız. Yolculuğumuzu tamamladığımızda ise ikimiz de bireysel olarak yapmamız gerekenleri yerine getirmiş, deneyimde eşit bir doluluğa ulaşmış olmalıyız. Ancak o zaman ruh eşimizle yeniden birleşebiliriz. Bunu yaptığımızda, birle-

şen enerjimiz yeryüzünü iyileştirir. Tekrar bir araya gelip sonsuzluğu birlikte geçirmek üzere ebedi ışığa dönüş yolunda bizi tamamlanmaya ulaştırır.”

“Ruh eşleri bu yolculuğa neden birlikte çıkamıyor?”

“Ruhlar zihinsel düzeyde birlikte olduklarında zaten tamamlanmışlardır, birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaç duymazlar. Ayrıldıklarında bir parçaları eksik kalır, bu yüzden nedenini bilmeseler de öğrenmeye ve gelişmeye devam etmek zorunda hissederler. Önce acıyla gönül yarasını tanımalı, denemelerin ve sıkıntıların üstesinden gelmeyi öğrenmelidirler. Ayrı ayrı güçlenmeleri gerekir, ancak böyle yeniden bir araya gelince birlikte daha da güçlü olabilirler.”

Bu konuda tutkuyla konuşuyordu. İnandığı bir kavram olduğundan mı, yoksa *Ayrı Geçen Bin Yıl* hikâyesini anlattığından mı böyleydi anlayamadım. “Eğer tüm bunlar doğruysa, ruh eşi olmamıza imkân yok.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü...” Birbirimizi bulmadan önce ikimiz de kırılmış haldeydik. Tamamlanmış, iyileşmiş ya da Ollie’nin dediği gibi eşit *doluluğa* ulaşmış değildik. “Senden önce berbat bir haldeydim. Hâlâ biraz berbat durumda olduğuma da şüphe yok.”

“Asıl noktayı kaçırıyorsun, aşkım. Bu mükemmeli aramakla ilgili değil. Bir ruh, diğeri olmadan mükemmelliğe ulaşamaz. Asıl mesele kendinin en iyi versiyonunu bulmaktır. Biz belki de birbirimizi doğru yöne itmek için daha erken tanıştık çünkü dediğim gibi, aşkın kanunu yoktur. Burada olmamız bir tesadüf değil.”

Hikâyedeki karakterlere dönüp, “Harry ve Nora sonsuza dek mutlu olacak mı yani?” diye sordum.

Ollie dikkatini aramızdaki yatağın üzerinde duran ciltli kitaba verdi. “Harry ve Nora zamanlarının henüz gelmediğini biliyordu. Tanıştılar, aralarındaki bağı inkâr etmeleri imkânsızdı. Ruh eşi olduklarına şüphe yoktu fakat birlikte geçirdikleri kısa zamanda, ihtiyaçları olanı alıp bir gün sonsuza dek mutlu yaşa-

yabilmek için yolculuklarını tamamlamak üzere birbirlerinden ayrıldılar.

“Kısacası, her kitapta sonsuza dek mutlu son olmaz.”

Ollie başını salladı. “Bu hikâyenin asıl mesajı, sevdiğin kişi için en iyisini yapmak. Harry’nin bu hayatta bir amacı vardı ve Harry ne isterse istesin, Nora onu sadece bunu başarmaktan alıkoyacaktı. Bunun farkındaydı, onu ancak bencilce sevebileceğini anlamıştı.”

Lynch elinde bir tekerlekli sandalyeyle odaya girdi. “Artık taburcu olabilirsin.” Tekerlekli sandalyeyi yatağın ucuna koyarken gözlerimi devirdim. “Arabaya kadar yürümek istemiyorsan buna oturmak zorundasın, Bayan Jett.”

Ayağa kalkıp kitabı kolunun altına sıkıştırırken, “Kendini yorma, aşkım,” dedi Ollie.

Diğer elini bana uzatığında hastane yatağının kenarına doğru ilerledim. “Ben hallederim.”

Ollie kıkırdayıp kaşlarını kaldırarak sandalyeyi işaret etti. “Peki. Hallet bakalım.”

Çoraplı ayaklarımı yere basınca sağ bacağım büküldü. Sol ayağımın üstünde sektim, destek almak için yatağa tutundum. Ollie başını sallayarak, “Çok inatçısın,” diye mırıldandı.

Kendimi tekerlekli sandalyeye bıraktım, yüzümde bir gülümsemeyle ayaklarımı mandalların üzerine kaldırdım. “Şimdi hanginiz beni buradan çıkaracak?”

Aradan iki hafta geçmiş, tamamen iyileşmiştim. Yemekhanede, Dolor’daki öğrenciler etrafıma toplanarak beni affettiklerini göstermişti. Ancak okul sınırları içinde bir yırtıcı olduğunu bilmek herkesi tetikte tutuyordu.

Aralık ayıydı. Hava serinlemişti ve personelin tatil için ayrılmasına sayılı günler kalmıştı. Yine de bu yıl başkaydı.

Bu yıl güvenlik tam kapasite işliyordu.

Ollie her ayrılışımızda bana, “Kimseye güvenme, aşkım,” diye hatırlatıyordu. Ollie, Ethan’a güvenmiyordu ve bunu söy-

lemesine gerek de yoktu. Ollie'nin adım attığımız her yerde Ethan'ın hareketlerine nasıl dikkat kesildiğini fark ediyordum.

Ollie ile çok az konuda anlaşamazdık ancak konu Ethan'a geldiğinde aynı kitabın iki farklı sayfasındaydık. Ollie bir şey hissettiğinde genellikle yanılmazdı ama ben Ethan'ın bana asla zarar vermeyeceğinden emindim.

Tatilden önceki son ders gününde, tamamladığım makalemi Bayan Chandler'ın masasındaki kutuya bıraktıktan sonra Tyler'in yanında yerimi aldım. *Sweatshirt*'ümü üzerime geçirip uyuşan bacağıma uzattım.

"Tamamen iyileştin mi?" diye sordu Tyler.

"Evet, dün yeni hemşire dikişlerimi aldı. Bacağıma hâlâ ara sıra kramp giriyor fakat sanırım asıl mesele zihnimde."

"Anlamak zor değil, vücudun çok yıpranmış. Net bir yara izin kaldı mı?"

Sandalyemde dönüp uyluğumu gösterdim. Ardından başparmağım ve işaretparmağımı siyah kot pantolonuma bastırdım. "Bu kadar büyük."

"Zamanla rengi açılır."

"Bunu dert etmiyorum." Neticede yürüyen bir yara izine dönüşmüştüm. Sağlam tek bir yerim kalmamıştı, odun kırma makinesinden geçmişe benziyordum.

Bayan Chandler sınıfa, tahtadaki konu anlatımım not alıp sessizce çalışmalarını söyledi. Masasına yerleşip telefonunu eline alır almaz hafif bir gürültü başladı. Rahatsız edilmediği müddetçe Bayan Chandler bunu umursamazdı.

Tyler, masasını yaklaştırp sarı saçlarını yüzüne siper ettikten sonra, "Yarın gelebilirsin," diye fısıldadı. "Ormana. Bir şişemiz var." Kaşları hareketlendi ve gülümsemesi muzip bir hal aldı. Bria onu kötü etkilemişti. "Ollie'yi de getir."

"Bilmiyorum... Söylerim." En sonunda beni affetmişlerdi. Bria için hâlâ mücadele veriyordum ama hiç değilse benimle yeniden konuşmaya başlamıştı.

“Her şey yoluna girecek. Artık aramız iyi, seni davet etmemi isteyen Bria’ydı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Hadi canım?” Belki de düşündüğüm kadar çok çalışmam gerekmiyordu.

“Ciddiyim.”

“Kimler geliyor?”

“Bria, Jake, hımm... Gwen ve belki Maddie, emin değilim.” İstemsizce inledim.

“Maddie’nin bir ilgi orospusu olduğu gerçeğini kabul edersen katlanmak o kadar da zor değil,” dedi Tyler.

“Peki anladım.” Ollie bu fıkirden on kat daha fazla rahatsız olurdu fakat ben gidelim dersem gelirdi.

Tyler sırtarak bana baktı, sonra tekrar önüne dönüp derslerle ilgilenmeye başladı.

Dolor’da zil çalmıyordu; öğretmen dersin bittiğini söyleyince eşyalarımızı toplayıp kapıya doğru yöneldik, Tyler yanımdan ayrılmıyordu.

En ufak terslikte beni dışlayan iki kızı fazla önemseyerek, “Hâlâ üçlü bir ilişkide misin?” diye sordum. Belki de Sosyopat Mia, yufka yürekli birine dönüşmüştü. Yaşadıkları onca olaydan sonra isteyeceğim en son şey bir de aşk acısı çekmeleri idi. Zaten kırılgan olan organlarında bir yara daha...

Gözümün ucuyla baktığımda söyleyeceklerini düşünürken yüz ifadesinin donuklaştığını gördüm. “Ne düşündüğünü biliyorum ama görüldüğü gibi değil.”

Tam bir adım atacağı sırada elimi koluna koydum ve Tyler, yaşlı gözleriyle bana döndü. “Öyleyse nasıl? Açıkla,” dedim ısrar ederek. Koridorda öğrenci kalabalığı yanımdan geçerken Tyler etrafa göz gezdirdi. “Canını mı yaktı?”

Tyler anında bana baktı, yüzü buz kesmişti. “Tanrım, hayır, Mia. Sadece... Of! Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım...”

O esnada Bria aramıza girerek kolunu Tyler’a doladı. “Ty! Ne yapıyorsun? Jude bizi bekliyor.” Tyler hemen silkelenip yüzüne sahte bir gülümseme kondururken Bria’nın varlığını fark

etmesi biraz zaman aldı. “İyileştin mi bakalım?” diye sordu. “Büyük bir mücadele vermişsin, değil mi? Çok daha kötüsü de olabilirdi.”

“Beni bilirsin, savaşmadan pes etmem,” dedim elimi havaya kaldırarak.

Ollie’nin, “Bu doğru,” diyen sesi kulağımda çınladı. Bana arkadan sarılmadan önce başımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu, üzerimde yarattığı etkiyi gizlemek için çenemi hafifçe göğsüme eğdim. “Hazır mısın?”

Başımı salladıktan sonra, “Yarın ikiniz de geliyor musunuz?” diye sordu Bria kıpırdanırken.

Ben, “Evet,” derken Ollie de aynı anda, “Hayır,” dedi.

Ardından kendini, “Belki,” diye düzeltti.

“Orada olacağız.” Niyetim ona karşı çıkmak değildi. Buna ihtiyacım vardı.

Bu insanlarla aramı düzelterip onlara güvenilmez biri olmadığımı göstermem gerekiyordu. Dolor’dan ardımda kırgınlık bırakmadan ayrılmak, yapmam gereken bir şeydi ve ilk adımı aptalca buluşmaya giderek atmam gerekiyordu.

Bria verdiğim yanıtı memnun olup, gülümseyerek gözlerini arkamda dikilen Ollie’ye çevirdi. “Öyleyse yarın kahvaltıdan sonra görüşürüz.”

Birlikte tepenin aşağısına, ormana doğru yürürken aralık ayınm sert havası ince siyah kot pantolonumun altından tenimi ısıırıyordu. Yapraklar postallarımın altında çıtırdarken Ollie, sımsıkı tutuşmuş ellerimize sıcak hava üflüyordu. “Sana yaptıkları şey çok sinir bozucu.” Ollie başını sallayıp konuşmaya devam etti. “Herkesin bir arada olması iyi bir şeyle sonuçlanmaz. Bu hep böyledir.”

Tepenin dibine vardık ve yabancı bir araziye girmeden önce yüzümü ona döndüm. Ollie *sweatshirt*’üyle uyumlu siyah kot pantolonunu giymiş, beresini takmış, kapüşonunu başına geçirmiş, tir tir titriyordu. Doğal bronz teninde soğğun etkisiyle

kızarmış burnu ve yanakları dikkat çekiyordu. Umut dolu bir bakışla, “Fikrini değiştirebildim mi, aşkım?” diye sordu.

Başımı salladım. “Bana herkesin içindeki iyiliği görmeyi öğreten sendin. Herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini de.”

“Evet, diğer birçok şeyin yanı sıra bir de ikiyüzlü bir adamım.”

“Ne gibi şeyler?”

“Âşık ve nişanlısının güvende olduğundan emin olmak için inandığı her şeye karşı çıkacak bir adam.”

“Bana zarar veremezler.”

“Biri sana çoktan zarar verdi, Mia. Seni bıçaklayan kişinin şu anda ormandakilerden biri olmadığını kim söyleyebilir? Belki de seni öldürmek için daha fazla mühimmat topluyordur?”

“Öyleyse bunu bir dedektiflik işi olarak görelim.”

Ollie gülümseyip kolunu omzuma attı. “O zaman iş başında içmek yok.”

“Anlaştık.”

Gittiğimizde herkes kırık ağaç dallarının etrafına dağılmıştı ve bir grup serseri gülerек etketi koparılmış bir şişeyi elden ele dolaştırıyordu. Bria ve Jude, bizi bu cehennemın içine hapseden yüksek taş duvara karşı koyu bir sohbeta dalmıştı. Tyler bacaklarını kırık ağaçtan sarkıtarak şişeyi dudaklarına götürmüş, kıkırdayan Maddie’ye uzatmadan önce bir yudum içmekle meşguldü. Jake ve Gwen ise yaprak yığınlarının arasında birbirlerine dal atıyorlardı.

Maddie’nin tembel ve aç gözleri anında Ollie’ye takıldı ve yavaşça artan bir sırtışla şişeyi önüne itti. “Siktiğimin Oliver Masters’ı... yoksa Sikemediğimin Oliver Masters’ı mı demeliydim?” Gülerken kafasını geriye atınca kafası ağaca isabet etti.

“Birileri belli ki içkiyi fazla kaçırmış.” Ollie elinden şişeyi kapıp etrafa bakındı. Burası, kaçırdığım pek çok Cuma toplantısından kalma boş şişelerin oluşturduğu bir mezarlığa dönüşmüştü.

“Üzgünüm, Mia.” Maddie tökezleyerek ayağa kalkıp bana baktı.

İçimi bir huzursuzluk kapladı ve kıpırdanan ellerimi ceplerime soktum. “Ne için?”

“Kaldıramayan bir adama âşık olduğun için.”

Ollie vereceğim tepkiye bakmak için başını bana doğru çevirdi ama bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim olmadığından bir tepki veremedim. Ağzım kurudu, bunun dışında kalmış olmam gerçeğiyle mücadele etmek için tırnağımı bileliğime sürtmeye başladım. İkisi arasında bir şeyler geçtiğini biliyordum ancak ayrıntıları öğrenmek istememiştim. Ollie bir defasında anlatmayı teklif etmişti, ben dinlemek istememiştim.

Özellikle de şimdi, bunu hiç mi hiç öğrenmek istemiyordum.

Ollie elini omzuma koyup, “Hadi, gidiyoruz” diyerek düşüncelerimi yarıda kesti. Hep korumacı biri olmuştu.

Tyler, Maddie’ye *Vans*’iyle bir tekme attı. “Maddie, aletinin yalnızca Mia’yla ilgilenmesini kışkırtıyor.” Jake kıkırdayınca duraksadı. “Lütfen kalın, er ya da geç pes edecek.”

“Evet kalın, Ollie. Çok uzun zaman oldu,” dedi Bria. Elinde yeni bir şişe tutuyordu ve Jude da dibindeydi. Bu alkolün nereden geldiğini merak etmeye başlamıştım. “Rahatla. Tıpkı eski günlerdeki gibi.” Bria boşta kalan eliyle Ollie’yi tutup kenara çekerek itaatsiz bir çocukmuş gibi oturttu.

Ollie içkiyi reddedip bana döndü.

“Açıklığa kavuştursak iyi olacak,” diyerek söze başladım. Cümleyi bitirecek cesareti bulabilmişim. “Aramızda bir sorun yok, değil mi?”

Aniden herkes sessizliğe gömüldü, ben de nefesimi tuttum.

Buraya hiç gelmemeliydim. İçimdeki durmaksızın değişen şeyler beni zorluyordu. On yılı aşkın bir süredir bir tek kendimi önemsemiştim, başkalarının duyguları hakkında endişelenme gerek yoktu. Sadece kendime güveniyor, kendimi kolluyordum. Böylesi daha kolaydı.

Sonra Ollie beni buldu.

Ardından beni yepyeni birine dönüştürüp terk etti.

Ollie'den sonra arkadaşlar edindim, kendime bir düzen kur-
dum.

Peki ya şimdi? Bana bakan ifadesiz bedenleri taradım. Es-
kiden arkadaşım dediğim bu insanları artık tanıyamıyordum.
Dengemi kaybettim, tedirginlik hissi bacaklarımdan yukarı
süzülüp tüm uzuvlarıma saldırdı. Böyle hissetmemeliydim.
Hayat, onların karşısında durup kendimi bir silahın namlusuna
bakıyormuş gibi hissetmek için fazla kısaydı.

Ollie, "Mia," diye fısıldadı. Tüm duyularım sesini hemen
ayırt etti. Yukarı doğru bakan açık renk gözleri beni çağırıyor-
du. Tek bakışı ruhumu kavrayarak tüm endişelerimi silip atma-
yı başardı. "Şimdi hazır mısınız?"

Başımı hafifçe sallayıp eğince Ollie ayağa kalktı, birlikte
oradan uzaklaştık.

Buna değmeyeceğini anlamam uzun sürmedi. Onlardan
uzaklaşırken her adımda daha da hafifledim. Beni zayıf hisset-
tirmesi gereken şey, aksine daha da güçlendirmişti.

Uzaklaşmak beni daha güçlü yapmıştı.

Ollie elimi sıktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Belki de
sosyal bir kelebek olmak için yaratılmamıştım. İnsanlar, er ya
da geç çevrelerindeki kişilere dönüşürlerdi. Ben de kimliğimin
bir parçasını kaybetmenin buna değmeyeceğine karar verdim.

YİRMİ ÜÇ

“Bana öyle bir aşk verin ki, beni delicesine sarhoş etmesine rağmen akşamdan kalma hissettirmesin.”

OLIVER MASTERS

Oliver

Birlikte uyumaya başladığımızdan beri Mia bir daha gece terörü yaşamamıştı. Nelerle mücadele ettiğini bilseydim, belki de ona geri dönmenin yolunu bulmam bu kadar uzun sürmezdi.

Yatarken vücudunun vücuduma mükemmel bir biçimde uyum sağlaması dudaklarımda bir tebessüm oluşturdu. Onun da uyanık olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Bu kadar erken uyanmasına hâlâ inanamıyordum ama günün ilerleyen saatlerinde şekerleme yapmaya bayılıyordu.

İnatçı gözlerimi açmadım, onun kollarımda güvende olduğu bu küçük anın mümkün olduğunca uzun sürmesini istedim. Parmaklarımı kalçalarında ve uyluklarında gezdirirken Mia'nın güçsüz nefesi göğsüme temas ediyordu.

Ardından her sabah dört gözle beklediğim şey oldu.

Mia, zarif parmağını kirpiklerimin üzerinde gezdirerek açıl-

maları için yalvardı, şu an yüzünde olduğunu bildiğim gülümsemeyi hissettim.

Kulağıma, “Mutlu Noeller,” diye fısıldadı. Aynı zarif parmağını burnumun, dudaklarımın ve göğsümün üzerinde gezdirmeye başladı.

Delilik. Bundan bir yıl sonra Noel’imizi bizim için hazırladığım evde geçiriyor olacaktık. Hâlâ bilmiyordu ve bunu ona söylemek için tüm gücümü toplamam gerekiyordu.

Hava hâlâ karanlıktı, büyük olasılıkla saat henüz altıya geliyordu.

Parmağım göğsümün ortasındaki dövmenin üzerinde gezdirince bendeki gücü karşısında, parmağının ucundan tüm vücuduma yayılan dalgalanmanın da etkisiyle mırıldandım.

“Şimdi neredesin, Ollie?”

Yüzümdeki gülümseme başlı başına bir cevaptı ama anlamaması ihtimaline karşı cevapladım. “Seninleyim.”

“Peki ne yapıyoruz?” Kadife sesi neşeliydi.

Ellerimi dağınık, uzun saçlarına dolayıp alnımı alnına koydum. Yasemin kokusunu içime çektim ve dudaklarımla dudaklarının çizgisinde gezindim. “Ne halt istiyorsak onu.”

Ardından onun ve benim ürünümüz olan şey gün yüzüne çıktı.

Her fısıltı nüfuz ediciydi.

Tenime değen her öpücük heyecan vericiydi.

Her dokunuş coşkuluydu.

Bunların eksik olduğu anlar ise tam bir trajediydi.

Çok fazla hissetmenin etkileriydi bunlar ancak Mia’yılayken *çok fazla* demek bile yetersiz kalırdı. Aynı anda her şeye sahiptim. Zaman zaman duygularımın taşmasını engellemek için durmak zorunda kalıyordum. Mia birlikte paylaştığımız samimi anların tamamını görmek, hissetmek, tatmak ve bir parçası olmak istiyordu. Bir arada olduğumuz zaman herkese ve her şeye karşı, acıya da sefalete de yalnızlığa da dokunulmaz oluyorduk. Ölüm bile bariyerimizi delip geçemezdi. Tüm dünya

etrafımızda paramparça olabilir, dalgalar bize çarpabilir, güneş imkânsız bir hızla üzerimize yığılabilirdi. Fakat ne olursa olsun, her şey yeniden yoluna girebilirdi çünkü birbirimizleydik.

Kalplerimiz deli gibi atıp kanımız coşarken ve duygular alevlenirken kendimizi akışa bıraktık.

Ardından dudaklarındaki gülümseme, bu noktaya gelmemizin beni hem ne kadar korkuttuğunu hem de ne kadar rahatlattığını hatırlattı. Dehşete kapılmışım çünkü henüz tamamen güvende değildik, yine de rahatlamıştık.

Hâlâ içindeyken elini yanağıma koydu. Elleri bitmek bilmeyen duyguların ve tırmanan coşkunun etkisiyle titriyordu. Elimi elinin üzerine koyup kalbime götürmeden önce avucunun içini öptüm. “Beni sakınleştir, aşkım.”

Başımı göğsüne yaslayan Mia, parmaklarını terli saçlarımin arasında gezdirerek beni yeniden sağlam bir zemine çekerken gözlerim tekrar kapandı.

“Bu kadar uzağa atamazsın, dostum.”

Ben bir adım daha atarken Jake kıkırdarak, “Siktir,” diye bağırdı. Ardından, “Hayır, on adım daha geri git,” dedi eliyle işaret ederek.

Beş adım geri gittim, Jake topu fırlattı ama üç metre önüme düştü.

Kollarını havaya kaldırdı. “Topa doğru gitmen gerek, ayağına gelmeyecek.” Mia’nın Noel futbolu geleneği geçen yıl ke-sintiye uğradığından Jake dört gözle bu anı bekliyordu.

Başımı sallayarak topu çimenlikten aldım ve bacak bacak üstüne atmış halde, ona hediye ettiğim fotoğraf makinesiyle oyalanan Mia’ya baktım. Yırtık bir kot pantolon giymiş, kar-man çorman saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Önünde “Şiirsel” yazan bol kesim *sweatshirt*’ümü üzerine geçirmişti. Bu kapüşonlu *sweatshirt*, benim yokluğumda Travis’in yönet-tiği mağazamda satışını onayladığım ilk üründü.

Fakat Mia bilmiyordu.

Ona doğru hafifçe koştum. “Ne yapıyorsun, aşkım?” Eğilip kameranın düğmelerini kurcalarken buruşmuş yüzüne baktım. “Seni zorluyor mu?”

Kahverengi gözlerini bana dikip beni çimlere doğru itti. Flaş patladı ve kahkahalarıyla beni tekrar yere serdi. Film ortaya çıkarken bir nefes verdi. “Mükemmel.”

Yan dönüp bir dizimi yukarı kaldırarak çimlerin üzerinde duran fotoğraf koleksiyonuna hayranlıkla baktım. “Bunlar ne?”

“Hiç,” Mia makineden çıkan fotoğrafı soğuk havada salladı. “Sadece oyalanıyorum.”

Fotoğraflardan birini elime alınca daha önce hiç fark etmediğim bir yanımla tanıştım. Tam gülerken topu yakalamıştım ve kambur durduğum için yüzümün sadece yan tarafı görünüyordu. Diğer fotoğraflarda da Jake’in topu fırlatırken çekilmiş bir hali ve Zeke’in önceki günlere ait gülümseyen yüzüne dökülen bukleleri yer alıyordu. “Sen ne diyorsun? Hepsi çok iyi.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” dedi sesini yükselterek.

Başımı sallayarak fotoğraflara tek tek göz gezdirdim. “Bir dakika, bu benim kığım mı?” Fotoğrafı alıp daha yakından baktım. “Kığımın fotoğrafını mı çektin?” Oda karanlıktı ama yataкта duvara dönük yatarken çarşafın üstünden görünen beyaz çizginin bana ait olduğu kesindi.

Dirseğimi çimlerin üzerine dayayıp ona döndüm, baş belası bir çocuk gibi sırtıyordum.

Mia fotoğrafı elimden kaptı. “Çok güzel.” Hayranlıkla bakıp başını eğdi. “İnanılmaz, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Kığım mı?”

Mia kıkırdadı. “Evet, o da öyle.” Kahkahası kesildi fakat gülümsemesi, fotoğrafta kalıcı bir detay olarak kaldı. “Fotoğrafı gördüğümde onu çekerken hissettiklerimi hatırlıyorum.” Yanakları kızarınca başını hafifçe öne eğdi. “Seks bile yapmadan bütün gece yataкта çıplak yatıp ‘O mu, bu mu?’ oynamıştık, hatırladın mı? Hayatının geri kalanı boyunca ya sadece kahvaltı yapabileceğin ya da kahvaltıdan vazgeçip tüm öğünleri

yiyebileceğin bir seçim yapmanı söylemiştim. Sen de her gün kahvaltı etmeyi seçip, ‘Buluşmalarımız sabahın üçünde krep pişirmekten, külotlarımızla kafeinimizi yudumlamaktan ve...’”

“*The Beatles* dinlerken dans etmekten ibaret olacak,” diyerek yüzümde gülümsememle cümlesini tamamladım.

“Buradan birlikte çıkmayı başaramazsak diye, o günkü görüntünü hep hatırlamak istedim. Bu fotoğraf sayesinde hatırlayabileceğim.”

Elini sıkıca tuttum. “Az kaldı.” Soğuk bir rüzgâr aramızda çılgınca esip asi saç tellerini yüzüne doğru savururken, Mia hayran bakışlarla işiyle ilgilenmeyi sürdürdü.

“Hissediyorsun, değil mi?”

Başını fotoğraflardan kaldırıp baktı. “Neyi?”

Aklımda hiç şüphe yoktu, şimdi tam sırasıydı. “Bunu gözlerinde görüyorum. Fotoğrafçılıktan bahsederken adeta ışıldıyorsun, Mia. Bu gerçekten ilgini çekiyor mu?”

“Evet.” Ardından tekrar gülümsedi. “Biliyordun. Fakat nasıl?”

Omuzlarımı kaldırdım.

Mia’nın yanakları kızardı. Kalçasını kavrarken üzerimizde bir gölge belirdi.

Mia’nın arkasına çömelen Jake bir ıslık çaldı. “Becer beni.” Mia başını arkaya atınca fotoğrafı elinden kaptım.

“Defol git buradan, dostum. Kıçımı daha önce de gördün, yeni bir şey değil.” Haklıydım, Mia’yla tanışmadan önce defalarca banyoda ve yurttaki gece yarısı partilerinde çırlıçıplak dolaşmışım. Mia’dan sonra pantolon giymeyi ihmal etmeyerek ona saygılı davranıyordum.

“Her defasında etkileniyorum.” Jake kaşlarım aşağı yukarı oynattı.

“Bir de bana sor,” dedi Mia onu onaylayarak. Bakışlarını yeniden bana çevirdi. “Ollie, kızardın mı sen?”

“Hayır.” Başımı yana eğip yüzümü kapattım.

Mia hastaneden döndüğünden beri şakacının onu rahat bıraktığını sanıyordu ama durum öyle değildi. Geceleri odama taşındığını sadece Scott ve Lynch biliyordu. Ara sıra kontrol amaçlı odasına uğruyordum, birkaç gün önce kapısının altından atılan bir kâğıt bulmuştum. Karman çorman bir yazıyla *Bitmedi* yazıyordu. Tatilini korku içinde geçirmesin diye bunu ona söylememiştim.

Yemekhanenin duvarına yaslanıp yanımda duran Scott'a, "İçimden bir ses mükemmel bir fırsat beklediklerini söylüyor," dedim alçak sesle. "Ben etraftayken kimse ona dokunamaz. Yanından ayrılmıyorum."

Sadece gerektiğinde konuşuyorduk ve Lynch'e iletmesi için ona güncel bilgiler veriyordum. Lynch'e gidebilecek olsam araya Scott'ı sokmazdım ama birinin Mia'ya göz kulak olması gerekiyordu.

Zeke'le gayet akıcı bir biçimde işaret diliyle konuşan Mia'dan gözümü ayırmıyordum. Zeke'in onu duyabildiğini bilmesine rağmen sesini kullanmayı reddediyor, işaret dilini ancak böyle öğrenebileceğini söylüyordu. Ellerini önüne almış, yumuşak hareketlerle konuşmaya çalışırken saçları narin yüzünün iyi yanına dökülmüştü.

"Lynch'e haber veririm," diye mırıldandı Scott. Kâğıdı ufalayıp cebine attı. "Ona Lynch'ten bahsettin mi?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirip uçlarını kavradım. Bu bombayı böyle bir zamanda nasıl patlatabilirdim ki? "Kafasının yerine geldiğini fark ettiğim an söyleyeceğim."

"Lynch söylemeli, yanılıyor muyum?"

Evet, söylemiş olmalıydı. Fakat ben öğrenmiştim ve bu sırt nişanlımdan saklamak çoğu açıdan yanlış olacaktı. "Ona söylemek için bir yıldan fazla zamanı vardı. Şimdi açıklayacağım düşündüren ne?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturup. Scott'la konuşuyordum ama gözlerim Mia'nın üstündeydi. Her zaman. "Artık öğrendiğime göre ben söyleyeceğim. Ben yapmalıyım." Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyordum. Mia'yı

tanıyorsam, bunu bunca zamandır bildiğimi öğrendiğinde bana güvenmemek için bir sürü sebep bulabilirdi.

Bunu senin için yapıyorum, aşkım.

Duvardan kalkıp konuştum. “Bunu Lynch’e götür, seni bilgilendirmeye devam edeceğim.”

Jake yaşlı gözleri ve üzgün ifadesiyle masaya gelmiş, Mia’nın yanına oturmuştu. Mia onu teselli ederken ikisi birbirine bakıyordu. Ben bir sandalye çekip yanlarına oturduğumda, “Bir türlü yalnız yakalayamıyorum. Onu özlüyorum, onun da beni özlediğini biliyorum,” dedi Jake alçak sesle.

Sonra konuşmaları kesildi ve bana döndüler.

“Siz devam edin.”

Gülümseyerek, “Ollie tavsiye isteyebileceğin en iyi kişi,” dedi Mia. “O bilir.”

Meydan okumasını kabul ederek iki elimle konuyu anlatmasını işaret ettim.

Jake bana doğru döndü. “Hep birileriyle takılıyor. Sanki benim karşımda dokunulmaz olmak için uğraşıyor. Fakat bana nasıl baktığını görüyorum.”

“Liam mı?”

“Evet,” dedi iç geçirerek. “Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Aramızda gerçekten bir şeyler vardı. Sonra bütün okul öğrendi, bu yüzden benden kaçıyor. Hisleri... kahretsin, onun da benim gibi hissettiğini biliyorum.”

“Onu özlemişsin. Birini özlemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi anlarım ama belli ki adamın kafası karışık ve hâlâ bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyor.”

“Araya ne kadar zaman girerse yeniden birlikte olma şansımızın o kadar azalacağından korkuyorum.”

Parmaklarımı Mia’nın parmaklarına dolayıp ellerimizi kucağıma koydum. Jake’i dikkatle dinlerken başparmağımın Mia’nın elinde daireler çizmeye başladım. “Onu seviyor musun?”

Jake dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini Liam’ın oturduğu yere dikti. Çenemi hafifçe omzuma doğru indirip kızımı

sadece öpmekle kalmayıp aynı zamanda beceren adama istemsizce baktım. O zamanlar Mia'nın kafası karışık ve bana olan hislerinden kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tekrar Mia'ya baktım, ikimiz de uzun bir yol kat etmiştik. İhtiyacı olan tek şey etrafına ördüğü duvarları teker teker nasıl yıkacağını gösterecek biriydi. O lanet duvarlarla yaşamaya alışmıştı. Üzerine muhtemelen fotoğraflar asmış, içini ortasında saklanan sekiz yaşındaki korkmuş kızın kanıyla boyamıştı.

Liam, Jake'le göz göze geldi. Sadece yarım saniyeliğine de olsa bakmıştı. Gördüm. Hissettim. Çaresizdi, yakarıyordu. Kırk kalbi, "*Seni özlüyorum,*" diye haykırıyordu. Jake bugünlü gözlerle, "*Duygularını başından atmak için önüne gelenle yatan bir adamdan hoşlanıyorum,*" dedi en sonunda. "*Üstüne alınma, Mia.*"

Mia boştaki elini önüne doğru uzattı. "*Alınmadım.*"

"Bana bak," dedim öne doğru eğilerek. "Dört ay sonra hepimiz buradan ayrılacağız. Dört ay sonra Liam evine dönecek; seni tamamen unutmak, toplumun yaşantısına uyum sağlamak, onların yarattığı mükemmel kalıplara uymak için elinde her türlü sebep olacak. Beni dinle ve peşinden git. Son dakikaya kadar bekleme." Sandalyemde arkama yaslandım. "Şu andan daha iyi bir zaman yok. Şu an, garantisi olan tek anımız. Onu yalnız yakalamak mı istiyorsun? Bunu sağlarım ama gerisi sana kalmış, dostum."

Göz göze geldikleri o ufacık anı yakalamamış olsam, zamana bırakmasını söyledim ve hayatım gayet kolaylaşmıştı. Fakat açıkça ortada olan bir şeyi görmezden gelemeyecek kadar yüce gönüllüydüm. Liam ve Jake'in kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Yılbaşı gecesi idi. Geçen yıl tam da bugün yaşananlar her gece yakama yapışıyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, beni uykudan mahrum bırakıyordu. O geceyi yeni anılarla boğmaya kararlıydim ama gece yarısı havai fişek gösterilerini izleyerek geçirmeden önce Liam'la konuşmam gerekiyordu.

Mia ve Scott merdivenlerden yan yana inerken göğsümdeki sızı, kalbimdeki ağırlığın yanında solda sıfır kalıyordu. Korkulukların üzerinden eğildiğimde kızıl-kahve gözleri beyzbol kasketinin altından bana baktı. Göz kırıp gülümsemesi üzerimdeki ağırlığı kaldırdı ancak acısı geçmeyecekti. Ne zaman ayrı kalsak hep öyle oluyordu. İkisi ortadan kaybolduktan sonra Liam'ı aramaya başladım. Jake, grup terapi odasında onu bekliyordu.

Dolor'ın her santimetrekaresini gezdikten sonra Liam'ı en sonunda bir kabinden çıkıp kot pantolonunun fermuarını çekerken yakaladım. Gwen hemen arkasında belirdi ve omzuna attığı gömleğiyle ağzının kenarını sildi. Jake bunu hak etmiyordu. "Liam, konuşmamız gerek."

Beni görünce şaşırıp durdular.

Başımı koridora doğru uzatarak, "Sen gidebilirsin," dedim Gwen'e. "Dahil olmak isteyeceğin bir konuşma değil." Gwen koridora çıkmadan önce sutyeninin askısını düzeltti.

Liam sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde toplayıp, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim göğsünü iterek. "Kabinde oral seks de neyin nesi? Bir şeyi kanıtlamak için mi bu kadar alçaldın? Ayrıca kime kanıtlamak istiyorsun? Burada sizden başka kimse yok!" Yüzleşmeyi değil, onu Jake'e götürmeyi planlamıştım. Jake'in şu anda konuşmak için beklediğini ama Liam'ın aletini yalatmakla meşgul bulunduğunu bilmek beni rahatsız etmişti.

Liam söylediklerime inanamıyormuş gibi sırtıp avucunu yüzünde gezdirdi. "Mia artık yapmıyor mu yoksa? Al senin olsun," dedi elini uzaklaşan Gwen'e doğru kaldırarak. "Fakat emin ol, Mia kadar iyisini bulamazsın. Ayrıca..." Sırtını dikleştirip göğsünü kabarttı. "Ben ekonomiyle idare ederken sen birinci sınıf pilicin tadını çıkar."

Yüzüne vurmakla derdini anlamayı seçmek arasında kaldım. Yumruklarımı gevşetip nefesimi verdim. "Hadi gidelim."

“Duyduklarının aksine, Masters, ben kendim gibilerle ilgilenmem.” Sonraki hareketim hiç benlik değildi ama bir şey yapmadan duramazdım.

Çocuğa bir tokat attım.

Yumruk değildi, tokattı. İz yoksa kanıt da olmazdı. Ödlek gibi davranıp ona bir sürtük tokadı indirdim. Yanağını tutarken göz göze geldik.

“Bu Mia içindi. Duyduklarıma rağmen, burada olmamın tek sebebi seni hiç hak etmediğin birine götürmek. Kafanı gömdüğün delikten, aletini de kadınlardan çıkar da gözünü aç,” dedim sıkışığım dişlerimin arasından. “Ayrıca bir erkeğe âşıksın, bu süreçte yalnızca Jake’e ve kendine zarar veriyorsun.”

Liam gözlerini yavaş yavaş kırparak bir müddet duraksadı. Başını eğip bakışlarını koridora yöneltti. “Nerede?”

Çifte kumruları buluşturduktan sonra Mia, Scott’la beraberken Jinx’in yanına koştum.

Her zamanki yerinde oturmuş, kulaklıkları takılı ve gözleri kapalı bir şekilde kafasını sallıyordu. Kulaklıkları alınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Kulaklığın kablosunu çıkarıp telefonu uzattı ve bana dişsiz ağzıyla bir gülümseme gönderdi. “Kız zevkli.” Göbeğini sallayarak güldü. “Seninle ne işi olduğunu anlamıyorum.”

“Hah! İyiydi, dostum.” Mia’nın telefonunu cebime attım. “Hızlıca bir arama yapabilir miyim?” Jinx’ten, Mia’nın telefonunu almasını istemiştim. Böylece bu gece ona dinlemek için can attığı müzikle bir sürpriz yapabilirdim ama madem buraya kadar gelmişim...

“Olur, dostum,” dedi Jinx beni başından savarak. “Çabuk ol.”

Kapıdan geçerken omzunun arkasını sıvazladım. Travis’i aramak için telefonu ahizeden kaldırdığımda sabırsızlanıyordum. Üçüncü çalışta telefonu açtı, ben de duvara yaslanarak Mia’nın cep telefonunu cebimden çıkarıp elimde döndürmeye başladım. Benden önceki hayatını temsil ediyordu. Müziğiyle

fotoğrafları, tekrar tekrar dinlemek ya da görmek için tutmaya değer öğelerle; onu Mia Rose yapan şeylerle doluydu.

“Ev boyandı. Artık temiz görünüyor, dostum. Işıldıyor. Tam istediğin gibi.”

“Sağ ol, dostum. Summer nasıl?”

“Hamile! Sekiz haftalıkmış, biz de geçen hafta öğrendik... yani şimdi dokuzuncu haftadayız. İnanabiliyor musun? Baba olacağım.”

Gülümsedim, göremese de başımı salladım. “Tebrikler, dostum. Bunu hak ettin. Her şeyi hak ediyorsun.”

“Senin çıkmana daha dört ay var, sayende kazandığım parayla yakında kendi evimizi aramaya başlayabiliriz. Elimden fazla bir şey gelmeyebilir ama daha yolun başındayız. Sen eve döndüğünde burayı boşaltmış oluruz.”

“Her şey zamanla yerli yerine oturacak. Aceleye gerek yok. Anne baba olacaksınız, artık bir aileniz var. Önümüzdeki dört ay içinde biriktirebildiğin kadarını biriktir, ben de yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Fakat dikkatli ol, Travis. İşleri berbat etme. Eski dostlarından, Links denen oğlanlardan uzak dur. Onların parasına ihtiyacın yok. Anlıyorsun, değil mi?” Travis’in ihtiyacı olan son şey eski yöntemlere başvurmak, onu son seferinde dibe çeken aynı çeteye karışmaktı.

“Evet, anlıyorum. İşleri berbat etmeyeceğim.”

Bir nefes verdim. “Evleneceksiniz, değil mi?”

“İstiyorum. Fakat kahretsin, Summer’ın hamile olduğu için ona teklif ettiğimi düşünmesinden korkuyorum.”

“Teklif et, Travis.”

“Şimdi mi?”

“Hayır, tembel herif. Her şeyi ayarla, özel bir teklif olsun.”

“Evet, evet... Bir şeyler düşüneceğim.”

“*Sweatshirt*’ün satışları nasıl?”

“Stok dayanmıyor. Çok iyi gidiyorsun, dostum. Bir kelimenin yok satacağı kimin aklına gelirdi?”

“Mesele kelime değil, manası.”

Telefonda Travis'in kahkahası duyuldu. "Anlamaya çalışmayacağım. Sattığı sürece sorun yok, değil mi?"

"Evet, iyi iş çıkarıyorsun." Jinx parmak eklemiyle cama vurdu. "Şimdi gitmem gerek. Perşembe günü seni ararım."

"Anlaştık! Mutlu yıllar, kardeşim."

"Mutlu yıllar."

Telefonu kapatıp kapıyı iterek açmadan önce Mia'nın telefonunu cebime geri koydum. "Tekrar teşekkürler, dostum."

Jinx başını hafifçe öne eğip gözlerini kapattı. "Ne zaman istersen."

YİRMİ DÖRT

“Güneş ölüp de karanlık bir kan gibi sızdığında,
sayıp durduğum kara koyun da
serseri bir mayın da bir başkasının pişmanlığı da o.
O benim keşkem ve tekrarlayıp durduğum hatam.
Kimsenin beklentileriyle hareket etmez; kurtlarla ulur.
Ruh halini gösteren yüzükleri aratmayan bir ay çocuğu.
O benim gelmiş geçmiş en büyük aşkım.”

OLIVER MASTERS

Mia

Babam gerçekleri itiraf ettiğinde oturduğumuz bankın önünden geçerken, “Şimdi de fotoğrafçılığa mı soyundun?” diye sordu Ethan.

Bruce -yani babam- buradan çıkınca eve dönebileceğimi ancak artık bu yalanın ağırlığıyla yaşayamadığını söylemişti. İyi ama beni hiç gerçekten sevmiş miydi? Yoksa ben onun için bir zorunluluktan mı ibarettim? Belki de başından beri annemin yüküydüm. Tıpkı ona benzediğim için artık bana bakamıyordu. Ela gözlerini saymazsak annemin tıpatıp aynısıydım.

“Ailenle olman gerekmiyor mu? Yani herkes gibi tatil yapman falan?” Onun bir fotoğrafını daha çektim. Ethan’ı sadece üniformalı ya da *boxer*’lı görmüştüm. Deri ceketli, beyaz tişört-lü ve yırtık kotlu hali bana yabancıydı.

Ethan başını yana eğip bana o çokbilmiş bakışını attı.

“Kımıldama.” Ethan kameraya uzanırken bir fotoğraf daha çekip tam zamanında arkama saklamayı başardım. “Yemin ederim ben değil, kamera seni becermek istiyor.”

“Evet, bir fotoğraf daha çekersen o kamerayı becereceğim.”

“Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor musun?”

Ethan kirli sakalmı kaşıdı. “Hayır.”

Ağacımıza ulaştığımızda durduk, Ethan çimenlerin üzerine çöküp bana baktı. “Soruna cevap vermem gerekirse, ailede sadece kız kardeşimle ben vardık. Annem Alzheimer hastası ve bir bakım evinde yaşıyor. Anneme teşhis konduktan kısa bir süre sonra babam kalp krizinden vefat etti. Ailemden bana kalan tek kişi Olivia’ydı.”

Yanına oturup arkama yaslandım. Ethan’ı tanıdığımdan beri ailesi hakkında hiçbir şey söylememişti. Şimdiye kadar hiçbir karşılık görmeden ona yaklaştırmaya çalışmışım. O yüzden bu andan sonuna dek yararlanmaya, öğrenebileceğim kadarını öğrenmeye karar verdim. “Annen bir bakım evinde yaşamak için fazla genç değil mi?”

“Hayır, beni kırk üç yaşında doğurmuş. Şimdi yetmişlerinde.”

“Onu sık sık ziyaret ediyor musun?”

Ethan ellerini başının arkasında birleştirdi. “Çok zor bir durum. Bana bakıyor ama kim olduğuma dair hiçbir fikri yok. Sanırım Alzheimer’ın tek iyi yanı kızının ölümünün onu mahvetmemesi.” *Kahretsin.* “Sen varsın, Jett. Sen benim ailemsin.” Ethan bana bakmak için yan döndü ve başını avucunun içine dayadı. “Bütün bunları sana anlatmamın nedeni, Masters geri dönmüş olsa bile aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceği. Onu kabul edebilirim. Eğer hayatının geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdiğin adam oysa, o serseriye kollarımı açarak karşılarım ama aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Eğer o herifin seninle ilgilenemeyeceğini, seni benden daha çok sevmediğini bir an bile düşünseydim, işi bitmişti.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Bakışlarımı önümden ayırma-

dım, Ethan'ın sözleri kafamın içinde tekrarlanırken gözlerim gökyüzünde hareket eden bir buluta odaklanmıştı.

“Evet, söyledim işte,” dedi Ethan çimlere yaslanarak. “Senin de beni sevdiğini biliyorum, asla onu sevdiğin gibi olmasa da benim için bir sorun yok. Bunu kabullenmeye başladım. Bir gün benim de zamanım gelecek ve aradığım kişiyi bulduğumda aramızdaki şey aynı kalacak. Sen. Benim. Ailemsin.”

Ethan çimlerin üzerinden elimi tuttu, ben de gözlerimi kapattım. “Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Neden bu bir vedaymış ya da kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum?”

“Sen mezun olduktan sonra ülkeden ayrılıyorum. Bir süreligine ortadan kaybolmam gerek. Buradan, insanlardan, her şeyden bıktım. Burada olmak bana sadece kız kardeşimi hatırlatıyor. Yapabilirim sanmıştım. Gerçekten.” Elimi sıkıp kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekti. Bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu ve bu rahatlatıcıydı. Etrafımdaki her şey değişse bile Ethan ve onun bana olan sadakati daimiydi. “Bunu senin sayende atlattım. Yirmi yıl boyunca insanlar senden vazgeçti ya da seni terk etti ama benim ortadan kaybolmam hiçbir şey ifade etmiyor. Benimle bir şekilde iletişimde kalacaksın.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Beni unutma, Ethan.”

“Asla.”

“Söz mü?” Ellerimizi birbirinden ayırıp serçeparmağımı bulutlu mavi gökyüzüne doğru kaldırdım.

Ethan'ın göğsü kabardı, uzun bir nefes alıp en sonunda konuştu. “Evet, Jett.” Elini kaldırıp serçeparmağını benimkine doladı. “Söz.”

Elbette alışılmadık bir ilişkimiz vardı. Asla bir kalıba sığmamıştı ve sığmayacaktı. Kesin olarak bildiğim tek şey, kendimizi ararken birbirimizi bulmuştuk.

Zaman hızla geçti, kış havası iyice sertleşince içeri girme

zamanının geldiğine karar verdik. Soğuk, Ethan'ın yüzünü yakıyor; kan kırmızısı saçlarıyla uyumlu lekeler oluşturunuyordu. Hapishaneye doğru yürümeden önce beni tutup ayağa kaldırdı. Ollie girişe yakın bir bankın üzerinde sırtı bize dönük, başını omuzlarının arasından sarkıtmış halde oturuyordu. Omuz kasları *sweatshirt*'ünü geriyordu.

Yan yana yürürken Ethan kulağıma eğildi. “Son şansın, onun doğru kişi olduğuna emin misin?”

Gözlerim Ethan'a kaydı, elektrik mavisini gözleri ve kendini beğenmiş sırtışıyla bana bakıyordu. Karnına bir tokat atıp dikkatimi ellerini ceplerine sokmuş, uzaktan bize bakan Ollie'ye verdim. İçimde tanıdık bir alev tutuşarak bu keskin soğukta beni ısıttı. Ollie'nin bakışları içimi doldurdu ve beni kendine çağırdı, bizimkisi insanın iliklerine işleyen türden bir bağdı. Bileğimden sarkan fotoğraf makinesiyle ona koşturaya başlayınca Ollie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Ayaklarım aramızdaki mesafeyi yok ediyordu, bu boşluk asla bize ait değildi.

Mesafe, şeytanlar, kader, zaman... yiyin birbirinizi.

Ollie beni havada yakaladı, bacaklarımı beline doladım. Gülümseyerek yüzünü boynuma gömdü. Bir kolu beni sabitlerken diğer elini kalçamın altına koyup gözlerime bakmak için başını hafifçe geri çekti. “Randevumuza hazır mısınız?”

Başımı sallayıp yere indim. “Neden bu soğukta burada bekledin?”

Ethan yanımdan yürürken Ollie kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. “Aşağıdaydım. Sizi pencereden gördüm ama rahatsız etmek istemedim.” Ollie elini Ethan'a uzattı. “Teşekkürler, dostum.”

Ethan da onun elini sıktığında, hayatımdaki en önemli iki insanı anlaşıırken görmek kalbimi ısıttı. Yüzümde hemen bir gülümseme belirdi. Bu farkındalık önceki tüm gerginliği alıp götürmüştü ve aniden farkına vardım.

Çok yakında Dolor'dan özgür, âşık ve her düşüşümde beni kaldıracak birine sahip olarak çıkıp gidecektim.

Akşam yemeği ve banyo rutininden sonra Ollie'nin kapısına geldiğimizde elini kapı tokmağının üzerine koyarak duraksadı. "Bu gece bizim. Güvendesin. Gelen de giden de olmayacak. Bu gece bizim yeni yılımız başlıyor. İlk senemizmiş gibi davranacağız, tamam mı?"

Hiç kuşkusuz o gece, ne zaman yalnız başıma kalsam benimle alay ediyor; bana geçmişimi durmaksızın hatırlatıyordu. On yılı aşkın bir süre boyunca kendimden uzaklaştırdığım o savunmasız küçük kız kurtarılmış ve dinlenmeye bırakılmıştı. O lanet olası gece -geçen seneki yılbaşı akşamı yüzünden- küllelerinden doğmuştu. Geçmiş yılbaşımın hayaletiydi. Ollie'nin bana güvence vermesine ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yaptı.

"Hadi halledelim şu işi," dedim nefesimi vererek. Kapıyı açmadan önce şakaklarıma bir öpücük kondurdu.

Ollie nasıl başardıysa ucuz bir kırmızı şarap ve müzik bulabilmişti. Herhangi bir müzik de değildi, benim müziğimdi. Saatlerce içtik, dans ettik, güldük, telefonda *Magic 8** oynadık ve geceyi sonuna kadar yaşadık.

Gece yarısına on beş dakika kalmıştı ve ben *Stateless*'ın *Bloodstream*'iyle dans etmeye başladım. İçkinin verdiği sıcaklık hareketlerimi etkilerken Ollie beni adeta içine çekiyordu. Hipnotize olmuş, gamzeleri yanaklarında belirmişti. Aç ve yoğunlaşan bakışları eşliğinde, üzerinde sadece eşofmanıya yatağa yaslanmıştı. Battaniyeler ve yastıklar yere serilmişti. Üzerimde siyah sutyenimle kalçalarıma inen eşofman altım, elimde şarap şişesiyle odada dönüp duruyordum. İçeride daireler çizerken kendi kendine kuruyan saçlarım etrafımda sallanıyordu.

Sarhoş ve özgür biri olarak gözlerimi kapatıp onun bana baskarken hissettiklerini içime çektim.

Canlı.

Gözlerimi yavaşça kırparak, "Benimle dans et," diye ısrar ettim. Ollie ayağa kalkmadan önce elini tembelce göğsünde ve dövmeli karnında gezdirdi. Bir kol mesafesine gelip şişeyi

* Bir tür kehanet aracı olan 8 numaralı bir topun, sorulara "evet, hayır, belki, yeniden sor, henüz belli değil" gibi cevaplar vermesiyle oynanan oyundur. (ç.n.)

climden alarak dudaklarına götürdü. Yutkunduğu sırada boğazındaki yumru hareket ederken şişeyi masanın üzerine koydu. Islak dudakları parladı ve gözleri muhtaç bir edayla kocaman açıldı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdirmeye başladı.

Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken, “Hangisini daha çok sevdiğimi bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Kendini kaybedişini izlemek mi, yoksa bunun bir parçası olmak mı? Bana ne yaptığının farkında mısın, aşkım?” Başımı salladım, Ollie de başını eğdi. “Bütün gece kımıldamadan durmak için mücadele ettim. Vahşi kalbin, vahşi ruhunla işbirliği yapıyor ve böyle bir güzelliği çıplak ellerimle lekelemek büyük bir günah. Ancak...” Parmaklarını göğsümün ortasında gezdirdi. “Elimde değil.” Bakışlarını dokunuşuyla kabaran göğsüm-den dudaklarıma kaydırды. “İkilemimi görüyor musun?”

Alkol, içindeki şair Ollie’yi çıkarmıştı. Sabit, yavaş hem boğucu hem de canlandırıcı ses tonundan kelimeler zahmetsizce dökülüyordu. Her biri Tanrının yarattığı dudaklardan fişkıran, can veren birer zehirdi. Avuçlarını belime doğru kaydırmadan önce parmaklarını çıplak karnımın üzerinde gezdirdi. Şarkı tekrar çalmaya başlayınca diğer eliyle telefonu masasının üzerine koydu, alınlarımızı birbirine değdirip birlikte dans ettik.

Ollie gözlerime bakarak dudaklarını ıslattı. Alev alev yanan teninden yayılan sıcaklığa rağmen tüylerim ürperdi. Havai fişeklerin patlamasına bir dakika kalana kadar dans ettik ve ardından pencereye koştuk. Bakışlarımı karanlığa sabitlemiş halde bekledim; el ele, yan yanaydık.

Üzerimdeki bakışlarının ağırlığını hissediyordum. “Gökyüzüne bak, Ollie,” dedim pencereye vurarak.

“Bakıyorum.”

Sonra havai fişekler patlayıp tüm gökyüzünü aydınlattı. Maviler, morlar, beyazlar, kırmızılar, umudun tüm renkleri ve yeni yılın tüm şekilleri birbirine karıştı. Elim sıkıldı, dönüp ona bakınca, “Gözlerini kapat, aşkım,” dedi Ollie.

“Nereye gidiyoruz?”

“Yıldızların altına.”

Elleriyle enseme dokunmadan önce dudaklarımı öperek beni yıldızların ve havai fişeklerin altına götürdü. Naneyle kırmızı şarap karışımı tadını dudaklarımda hissettim. Açgözlülüğüm beni ele geçirmeden önce birbirimizin içine gömüldük. Daha da *derine* dalmak isteyen dilim dolgun dudaklarını itip geçince boğazından yumuşak bir inilti yükseldi.

Yavaş. Dramatik. İşkence gibi.

Oliver Masters’ın ve hareketlerinin temelinde yatan, üç yürek hoplatan bileşen. Sutyenimin askılarını parmaklarının ucuyla omuzlarımdan yuvarladı. Elleri ince kumaşın üzerinde yavaşça hareket ediyor, başparmaklarıyla sertleşmiş meme uçlarımı okşarken dudaklarını boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime doğru indiriyordu.

Sarhoş ve dağınık bir halde, sutyenimi aşağı indirdiğinde yerimde duramıyordum. Memelerim soğuk havayla temas eder etmez, ikisini de ellerinin arasına aldı. Diliyle meme uçlarımda daireler çizip içime bir sıcaklık gönderdi. Pencereye yaslandım ve Ollie dizlerinin üzerine çökerken başımı arkaya attım. Hem arkamda hem de içimde bir havai fişek gösterisi patladı. Düşmemek için parmaklarımı asi saçlarında gezdirdim.

Popomu aşağı çekti, içim serbestçe ona doğru akıyordu ve dilini bacak aramda gezdirerek beni sınıslıklam etti. Kalbim sanki klitorisimde atıyordu, beni tamamen dudaklarının arasına almadan önce dişlerini nazikçe klitorisime değdirdi. Bacaklarımı omzunun üzerine atarken titredim. Kendime hâkim olmak bu noktada imkânsızdı.

Sarhoş olsun ya da olmasın, konu beni tatmin etmek olduğunda Ollie’nin hiçbir sınırı yoktu. Avuç içleriyle kalçamı kavrayıp vücudumu dudaklarına sürtmem için beni yönlendirdi. Haykırmak istedim ama dilinin darbeleri karşısında vücudumda hissettiğim dalgalanma beni tuttu. Saçlarında gezinen ellerimi yumruk yaptım. Tamamen ona tutunmuş halde bacak-

larım gevşedi ve aldığım hazzı gittikçe arttırırken beni kavradı. “Ollie,” diye bağırarak uyardım. Ancak o ellerini cezalandırıcı ağzının etrafında hareket ettirmekle yetindi, beni yiyip bitirmek için bacaklarımı açık tutmaya devam etti.

Orgazmıma kendini kaptırmış, ayağa kalkana kadar beni tüketmişti. Ardından parlak, dolgun dudaklarıyla hafifçe gülümseyerek, “İyi misin, aşkım?” diye sordu.

Boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık dalgası indi, ellerimle yüzümü kapattım. Ollie tek bir hareketiyle beni kaldırdığında bacaklarımı ona doladım. Islaklığım leğen kemiğinden aşağı süzülürken kadınlığım kasılmaya devam ediyordu.

Ollie’nin aleti sertleşip eşofmanının önünü kaldırdı. Dudaklarını dudaklarımda gezdirirken, “Nerede sevişelim istersin?” diye sordu. “Buranın manzarası hoşuma gidiyor ama karar senin, aşkım.”

“Burada,” diye fısıldadım. Islak dudaklarını öpünce kendi tadına baktım. Beni duvara yaslayıp eşofmanını indirdi. Aleti kalçalarıma çarptığında beni görmek için hafifçe geri çekildi. Yeşil, temkinli bakışlarıyla içimi delip geçiyordu. Dudakları seğirdi ve içime girebilmesi için yavaşça geri çekildim. “Bendesin.”

Kendini bırakmasının sorun olmadığını hatırlatacak tek kelime buydu.

Ollie içime girmeden önce avucunu cama vurdu. Nefesini verip gözlerini kapattı ve kısa bir anlığına yeniden birbirimize bağlandık. Yüzüne dokunarak onu bu ana geri getirdim. Sonrasında gelen eziyet, ikimizi de tatlı bir çılgınlığa sürükledi. Birbirimizi çoklu orgazmlara ittik. Dudaklarımız ve dillerimiz her yerde hareket ediyor, ellerimiz her dokunuşuyla tatmin getiriyordu.

Yolculuğumuzu telefonumun küçük hoparlöründen gelen müziğin sesiyle battaniye yığınının içinde noktaladık. Gece boyunca, güneş doğana kadar seviştik. Gecenin büyüğü akşamdan kalmalığımızı ezip geçerken şarkının akustik gitarı, sıcak ve kaygan uzuvlarımızın etrafındaki havaya doluyordu.

Bir tutam saçımı parmaklarının arasında çevirerek, “Tık-tık,” diye fısıldadı Ollie.

Üzerine uzandım, dudaklarımda yorgun bir gülümseme belirdi. “Kim o?”

“Olive.”

“Hangi Olive?” diye sordum parmağımı göğsündeki dövmede gezdirerek.

“Senin Olive.”

Göğsünden kalkınca Ollie gözlerini indirip çocuksu bir sırıtışla bana baktı.

Çıplak ve birbirimize sarılmış bir halde, yeni yılın ilk gününde dinlendirici müzik eşliğinde uykuya daldık.

Ollie

“İlaçlarını düzenli kullanmıyor musun?”

Beni süzerken dizim sıçradı. Suçlu mu hissediyordum? Hayır, zerre kadar bile hissetmiyordum. Fakat Doktor Butala’nın gözlerindeki yoğunluk, Dolor’ın tüm kampüsü göğsümde oturmış gibi hissettiriyordu. Kendimi dürüst bir adam olarak nitelendirmek isterdim... ama sadece içimde öfkesi büyüyen canavardan kurtulduğumda böyle olabiliyordum.

Haplar. Geçmiş. Oscar.

Sikeyim seni, Oscar.

“Kullanıyorum,” dedim yalan söyleyerek. Bu boktan yalan, dizime vurduğum parmaklarımin ucuna kadar tüm vücuduma nüfuz etti.

Sonra mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey yaşandı, Doktor Butala gözlerini kısarak bakışlarının yoğunluğunu artırdı. Zar zor nefes alabiliyordum. Az önce söylediğim yalan tepeme kara bir bulut gibi çökmüştü. Üzerinde “Yalancı” yazan iki ok bana doğru yanıp sönüyordu. Tüm bedenim, kalbimin ve ruhumun yaptıklarına karşı çıkıyordu ama dilim sanki kontrolümde değildi.

Gerçekleri bilse üzerimde bir kuvvet uygulardı ve bir daha asla eski halime dönemezdim. Mia'yla buradan çıkmak için sadece dört ayımız kalmıştı. O zamana kadar akıl hastanesinde kalmak planlarım arasında yoktu. Onu korumam gerekiyordu.

“Uyarılmaların dengelendi mi?” diye sordu kayıtsızca.

Uyarılmalarım. Butala ciddi kalmaya çabalarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Mia'yı düşünmek bile erekte olmama sebep oluyordu. O boktan haplara rağmen, hem kalbim hem de aletim sadece onun için atıyordu. Bu karanlık zamanlarda başımı fazla belaya sokmadığı için aletime sessizce teşekkür ettim. “Uyarılma durumum da iyi.”

“Güzel.” Kafasını kaldırıp bana bakmadan önce bilgisayarına birkaç not daha aldı. “Doktor Conway yarın dönecek. Bence dönem sonuna kadar haftada bir danışmanlık seanslarına devam etmek iyi bir fikir.”

Avuç içlerimi yüzümde gezdirdim. Mia'nın haftada bir kez Scott'la yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Ona bir zarar gelmemesi konusunda Scott'a güvenmiş olabilirdim ama diğer konularda ona asla itimadım yoktu. Scott ona âşıktı ve onun yerinde olsam, denemekten asla vazgeçmezdim. Hissedilen yoğun duygulardan vazgeçmek için aptal olmak gerekirdi. Mia'ya karşı yoğun duygular beslemekle kalmıyor, onu içimde yaşıtıyordum. “Zorunlu mu?”

Butala işaretparmağıyla fareye tıkladı. “Evet, Masters.”

“O zaman sanırım başka seçeneğim yok.” Ayağa kalkmadan önce sandalyenin kollarını kavradım, Mia'ya geri dönmek için can atıyordum. “Gelecek hafta, aynı saatte, değil mi?”

Butala beni inceledi. “Evet, Oliver. Gelecek hafta.”

Aptal değildi. O boktan ilaçları almadığımı biliyordu. Sadece duvarın diğer tarafında nefes alabilene kadar konuyu uzatmamasını istiyordum.

Mia'yla ortak odada buluşmadan önce tuvalete gittim. Dersler henüz başlamamıştı, huzursuz tiplerin beladan uzak durması için filmler tekrar tekrar oynatılıyordu.

Birkaç kabin ileride inleme sesleri duydum ve boktan bir tuvaletin yanında sevişmenin ne kadar keyifsiz olacağını düşünerek başımı geriye attım.

“Ah, işte böyle...” dedi mızımız bir ses. Gözlerimi kapatıp -kelimenin tam anlamıyla- elimdeki işe odaklandım.

Kız, “Ollie,” diye inleyince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oğlanın biri, “Az önce bana ne dedin sen?” diye çıkıştı.

Aletimi tuvalete doğru sallayıp ne yapacağımı bilemez bir halde pantolonumun fermuarını çektim.

“Ah, sadece devam et,” dedi kız kesik nefeslerinin arasından.

Birbirine çarpan bedenlerin sesi lavaboda yankılanıyordu. Durmaksızın. Kız tekrar benim adımları haykırdı. Oğlan homurdanırken ben donup kaldım.

Gözlerinde yaşlarla bana, “Ollie,” diye fısıldıyor. “Sorun yok.”

Dişlerimi sıkıp başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” diye söyleniyorum. Doğru değil. Yapmamı istediği şey doğru değil. Yanımda duran Oscar’a bakıyorum.

“Yapacaksın, kardeşim. Onu sadece senin için getirdim. Sana itaat edecek.” Oscar, avucunda tuttuğu prezervatifi çoktan bulanmış olan mideme çarpıyor. “On dördündeki aletine uyar, ha? Onu çalıştır, sevgili kardeşim. Küçük O’nun erkekliğe adım atma vakti geldi.”

Donup kalıyorum. Gözlerimi önümden ayırmıyor, karşımda yaşı benden büyük kız pantolonumun fermuarını açarken ve Oscar enseme sıkıca tutarken hiçbir şeye bakmıyorum.

Çok büyük durmuyor. Oscar genç kızlardan hoşlanır, anlaşılan onu da benim için seçmiş ve hazırlamış. Platin sarısı saçları, buz mavisi gözleri var. Takma tırnaklar. Takma kirpikler.

Tahminime göre on yedi ya da on sekiz yaşında.

Benim yaşımdaki herhangi bir erkek, ilk ilişkisini güzel ve el değmemiş bir kızla yaşama fikrine balıklama atlardı. Ben öyle değilim. “Kendimi saklıyorum.”

Oscar başını geriye atıp tehditkâr bir kahkaha patlatarak, "Kimin için?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, cevaptan tam olarak emin değilim. Hiç kimseye bir şey kanıtlamak zorunda kalmamıştım. Oscar'a da kendimi kanıtlamak zorunda kalmamıştım ve gerçekleşmek üzere olan eylemin hafife alınmaması gerektiğini bilecek kadar çok kitap okumuştum, özellikle de etrafta bir seyirci varsa. "Doğru zaman için, sanırım."

Oscar "Lacey" dediği kıza başıyla bir onay verince Lacey, pantolonumu ve boxer'ımı indiriyor

"Çocuk kutsanmış," diyor kız.

"Genetik," diye mırıldanıyor Oscar. Kızın kışına bir tokat atıyor. "Devam et."

Oscar arkamda duvara dayalı bir sandalyenin üzerine oturuyor ve kız benim aletimi okşarken o da kendi aletine dokunuyor. Bu çok yanlış ama vücudumun dokunuşa verdiği tepki yüzünden kendimden nefret etmek istiyorum.

Aradan birkaç dakika daha geçince Oscar'ın öfkeli nefes alış verişleri, kızın aletimi ağzına alırken çıkardığı sesle karışıyor. Sertleşiyorum ama o lanet olası doruk noktasına ulaşamıyorum. Kız prezervatifi kapıp sızlayan aletimin üzerinde kaydırıyor. Aletini kavramış halde bizi seyreden Oscar'a umutsuz bir bakış atıyorum. "Becersene kıızı, korkak herif. Sen de aramıza katılana dek kimse bu odadan çıkmayacak."

Onu nasıl becereceğimi biliyorum. Daha önce birçok kez heriflerin annemi becermesine ve Oscar'ın bir sürü kızla yamasına tanık oldum. Sadece istemiyorum. Bu şekilde olmaz. Burada olmaz. Şimdi değil. Onunla değil.

Lacey bana sırtını dönüp eğiliyor. Poposunu ayırıp istediğim her şeyi bana sunuyor. Şimdi kalkıp gidebilirim ama kışım tekme yer, yarın yine kendimi burada bulurum.

Ya da kabul ederim.

Oscar'a son bir bakış daha fırlatıyorum, pis herif elini aletine daha da sert bastırarak, "Becer kızı, kardeşim," diye bağıyor "Hemen!"

Yüzünü yatağa bastırıp kıcına tokat yemeye hazır bir halde uzanan Lacey'ye, "İstediğin bu mu?" diye soruyorum. Başını sallayınca öfke içimde bir kasırga gibi esiyor Oscar tıpkı kendi gibi birini yaratmak istiyor. Elime tükürüp bacak arasını avuçluyorum, aletim anında tepki veriyor. "Emin misin?"

"Evet, Ollie..." diye haykırıyor ve arkamda oturan canavara dönüşmem uzun sürmüyor

"Evet, Ollie..." İsmimi duyunca zihnim dalıp gittiği yerden döndü. Buradan çıkıp gitmem gerekiyordu.

Ben itince sallanan kapı duvara çarptı. Düşünemiyor, nefes alamıyordum. Kıza neden benim adımı haykırdığını sormam gerekiyordu ama tek istediğim oradan bir an önce çıkıp oksijeni, Mia'yı içime çekmekti.

YİRMİ BEŞ

“Belki de en tehlikeli adam,
âşık adamdır.”

OLIVER MASTERS

Mia

Ethan odadaki konuşmaları bastırmak için televizyonun sesini iyice açtıktan sonra yanımdaki sandalyeye kuruldu. Bacaklarımı sallanan masanın üzerine koyup elimi önümdeki *Lays* paketinin içine soktum. Floresan ampuller sönmüştü. Panjurların arasından sızan ve odanın önünde tekerlekli bir sehpanın üzerinde oynayan *Zor Ölüm* filminden gelen dışında bir ışık yoktu.

Cips paketini elimden kaparak, “Noel filmi mi istersin başka bir film mi?” diye sordu Ethan.

“Hey!” diyerek ona çıkıştım. Çoktan bir cipsi alıp yemeye başladı. “Kesinlikle... Noel filmi,” dedim parmak uçlarımı yalayarak.

“Anlaştık.” Başını salladı.

Duvardaki telefon çalınca Ethan elindeki paketi kucığıma

atarak ayağa fırladı. Kapının yanındaki telefona giderken arkasından baktım. Ethan siyah üniformasına geri dönmüş, kemeri kalçalarını sıkıca sarmış ve kızıl saçlarını başının tepesine sabitlemişti. Telefonu açtıktan birkaç dakika sonra bakışlarını bana çevirdi, hattın diğer ucundaki kişiyi başını sallayarak onayladı.

Telefonu kapatıp televizyonun arkasına geçti ve masanın üzerine eğildi. “Lynch’in asistanı aradı. Sana bir telefon varmış.”

“Kimden olabilir ki?”

“Belki de baban sana Mutlu Noeller diliyordur?”

Bir kahkaha patlattım. “Birkaç hafta gecikti.”

“Yani, gitmiyor musun?”

Başımı iki yana sallayıp başparmağımı dudaklarımın arasına aldım.

“Bir sorun olabilir, Jett. Seni nadiren arıyor, belki önemli bir şey vardır.

Elimi ağzımdan çektim. Ethan, “*Konuş onunla,*” dermiş gibi bana baktı. Bir nefes verip ayağa kalkarken avuçlarımı ahşap masaya vurdum. “Peki. Benimle gelecek misin?”

“Gelemem.” Dolor’daki görevini vurgulayarak başparmağıyla arkasını işaret etti.

“Ollie çok kızacak,” diye mırıldandım.

Ethan başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Masters bununla başa çıkabilir.”

İssız koridorlarda yürümeye başladım. Postallarımın mermerde çıkardığı ses ürkütücüydü. Üzerimde siyah kot pantolonum ve Ollie’nin siyah “*şiirsel*” *sweatshirt*’ü olmasına rağmen, bina bu cehennemi soğuğa çevirmeye yetecek kadar kötü deneyimle doluydu.

Adımlarım hızlandı ve merdiven boşluğuna varmadan önce bir güç kapüşonumu arkamdan kavrayıp beni boğarak geriye doğru savurdu. Tırnaklarımı beni yakalayan kişinin etine geçirdim ama karanlık bir odaya tıkana dek çekiştirmeyi bırakmadı.

Ardından kapının çarpılma sesini duydum ve etrafımı saran tek şey karanlıktı.

Şu an içimde belirmesi gereken şey korku olmasına rağmen içimde sadece büyük bir öfke yükseldi. Tereddütle kollarımı önümdeki kapı koluna uzattım. Kapıya vurarak, “Çıkarın beni!” diye çığlık attım.

Sesim kısılana kadar bağırmaya, kolum güçsüzleşene kadar yumruk atmaya, bacaklarım pes edene kadar tekmelemeye devam ettim; sonra da yere yığıldım. Gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu, içerisi zifiri karanlıktı. Artık bir önemi yoktu. Gözlerimi kapatıp birinin kaybolduğumu fark etmesini bekledim.

Çok uzun sürmemeliydi. Yine de bir odaya kilitlendiğim için değil, kendi isteğimle karanlığa hapsolmamın keyfini çıkararak gözlerimi kapalı tuttum. Çok üşümeme rağmen kanım içimde adeta kaynıyor, hayal gücüm çılgınca dans ediyordu. Beynim bana birkaç defa oyun oynadı ve birinin adımı söylediğini duyduğumu sandım. Ayağımla kapıya vurarak nerede olduğumu işaret ettim.

Ethan da benimle gelmeliydi.

Ollie gelmediğini duyunca çok kızacaktı. Ben bu dolaptan çıkana dek okulun altını üstüne getirecekti. Çok uzun sürmeden beni bulacaktı. Köşeye kıvrılıp dizlerimi göğsüme çektim ve başımı dizlerimin arasına gömdüm. Sadece bir süre daha sakin kalmam gerekiyordu.

Sonra kilit tık etti.

Yoksa hayal mi görüyordum?

Sürünerek ilerledim ve kapı kolunun soğuk metalini hissedene kadar elimi önüme doğru uzattım. Kol büküldü ve kapı gıcırdayarak açıldı.

İçeriye hafif bir ışık sızdı, gözlerimi yerde gezdirirken rahatlayarak başımı öne eğdim. Tozlu mermerin üzerinde bir not duruyordu. Dizlerimin üzerine çöküp kâğıdı elime aldım. “*İşte böyle hissettiriyor.*”

“Mia!” Ollie’nin sesi koridorda yankılandı ve parmaklarımla arasına sıkıştırdığım notla donakalmış bir halde otururken

karşımda belirdi. “Burada ne oldu böyle?” Ollie yüzümü inceleyip saçlarımı geriye doğru itti. “İyi misin?”

Beni yerden kaldırdığında başımı salladım. Notu ona uzatırken, “Evet,” diyebildim. Öfkeli bir nefes aldı ve yeşil gözlerini endişe kapladı.

O kızgındı.

Ben korkmuştum.

O öfkeden titriyordu.

Ben korkudan titriyordum.

“Ne yapacağız?” diye sordum en sonunda. Boğazım düğümlenmişti.

“Bu saçmalıktan bıktım. Hem de çok. *Sikeyim*. Bu orospu çocuğunu mahvedeceğim.” Ollie öfkeyle dudağını yaladı ve gözlerini koridorda gezdirmeye başladı. “Önce Scott’m o lanet olası boynunu kıracağım.” Ollie elimi tutup beni koridordan geçirerek ortak alana götürdü, hızlı adımlarla yürüyordu.

Hem haklı hem de haksızdı.

Bana göz kulak olmak Ethan’m sorumluluğu değildi. Kimsenin değildi.

Onu yavaşlatmaya çalışarak elini sıktım. “Ollie, bu onun suçu değil. Durup beni dinler misin?”

Dönüp karşıma dikildi, burnundan soluyordu. “Tek bir işi vardı, Mia. Tek.” Elim sıkıca kavradığını fark edince hızla bırakıp arkasını döndüğünde yumruklarını sıktı ve koşmaya başladı. Adını haykırarak peşinden koştum.

Öfkeden deliye dönmüştü.

Arkasından kolunu çektim ama *sabit fikirli* Ollie’yi durdurmak mümkün değildi.

“Boş ver, Ollie. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Boş ver!”

Ollie elini kapı tokmağına koydu, arkasından gittiğimden çoktan içeri dalıp odanın diğer ucuna kadar ilerlemişti. “Herkes dışarı!” diye bağırdı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, saç çizgisi terlemişti. Herkes sandalyesine yapışmış, öne doğru eğilmiş ve başlamak üzere olan gösteri için sabırsızlanıyordu. Ethan çoktan

ayağa fırlamış, gözlerini etrafta gezdirerek olanları anlamaya çalışıyordu. Ollie bir kez daha, “Siktirip gidin!” diye bağırınca herkes kaçışmaya başladı.

Ollie’nin önüne geçerek yumruklarını tuttum. “Lütfen yapma.”

“Çık dışarı, Mia.”

“Bana bak! Bu işin sonu iyi değil!”

Ollie beni kucağına alıp kapının dışına götürdü, sonra da kapıyı kapatmadan omzunun üzerinden bağırdı. “Jake, gözünü üstünden ayırma!”

“Sakin bunu yapmaya cüret etme!” diye bağırdım küçük pencereden. Kapıyı yumruklamaya başladım.

Ollie’nin çukurlaşmış gözleri bana sabitlendi, ardından kapıdan kilit sesi duyuldu. “Gözlerini kapat, Mia.” Bana sırtını döndükten sonra bir hışmıyla Ethan’a doğru ilerledi. Ethan masanın etrafında dönerek Ollie’yle konuşmaya çalışıyordu ama Ollie peşinden gitti. Ürkütücü sesi duvarları titretirken Ollie masayı kuş tüyü bir yastıkmış gibi kaldırıp odanın öbür ucuna fırlattı. Duygusal ve bir o kadar vahşi bedeni adrenalin pompalamaya başlayınca boynundaki damarlar belirginleşti.

Ethan ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi ama Ollie hızla yumruğunu Ethan’ın kafasına indirdi. Kulakları yırtan ses kapıyı delip geçti.

Bir çığlık attım, yaşlar gözlerimden süzülürken yere yığıldım. İçerde olanları görmeye çalışanlar bana çarpıp geçerken tek yapabildiğim sesleri bastırmak amacıyla avuçlarımı kulaklarıma götürmek ve ayakaltından çekilmek için duvar boyunca ilerlemekti.

Aradan biraz zaman geçince herkes dağıldı. Yanımdan soğuk bir hava dalgası geçince ürperdim. Kapı açıldı ama başımı kaldırıp karşımdaki manzarayla yüzleşemeyecek kadar korkuyordum. Ollie’nin *Chuck Taylor*’ları* yanımda belirdi, çok geçmeden Ethan’ın botları görüldü. Ethan dönüp gitmeden önce el

* Amerikan ayakkabı markası olan *Converse*’nin ünlü basketbolcu *Chuck Taylor* adına ürettiği birkaç modelden biridir. (ç.n.)

sıkışan ikiliyi görmek için başımı kaldırdım. Yüzünü görmeye fırsatım olmadan uzaklaştı.

Elini omzuma koyarak sert bir tonda, “Mia,” dedi Ollie. “Yüzüme bak.”

“Onu rahat bırak. Belli ki seninle konuşmak istemiyor,” diye mırıldandı Jake. Bu kadar zamandır orada olduğunun farkında değildim. Koridorun diğer tarafında, tam karşımda durduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Ollie yanımdaki duvara yaslanıp aşağı doğru kaydı. Ondan yayılan sıcaklık ve aşinalık hissi beni rahatlattı ancak bunu kabul edemeyecek kadar kendimi kaybetmişim. “Hiçbir yere gitmiyorum, Mia. Gerekirse bütün gece burada otururum.”

Yanıma oturdu. Artık etrafta başka kimin olduğunu bilmiyordum, başımı kaldırmamakta inat ediyordum. Birkaç öğrenci yanımdan geçti fakat kimse benimle konuşmadı.

“Sohbetiniz çok eğlenceli ama gitmem gerek,” diye mırıldandı Jake. Ayak sesleri koridorda yavaş yavaş kayboldu.

Ollie’yle sessizce oturduk. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ethan’ın hangi deliğe girdiğini ya da hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, öfkeden deliye dönmüş olmamdı.

Bacağını bacağıma dokundurarak, “Seni seviyorum, Mia,” diye fısıldadı Ollie.

“Yaptığın şey bencilceydi. Bencilsin.”

Ollie nefesini verdi. “Bencil, ha?”

“Evet,” dedim kafamı *sweatshirt*’e gömüp nefes alırken. “Ve tehlikeli.”

Zihninin ışık hızında çalıştığını hissediyordum. Nasıl olduğunu bilmesem de sanki düşünceleri bana temas ediyor, içimden geçiyordu. Endişesini giderme ihtiyacı parmaklarımı kıpırdattı. Az önce sebepsiz yere Ethan’ın yüzüne vurmuştu. Bunu yapma sebebi de benim hatamdı. Sevdiğim iki insan, tamamen benim hatam olan bir şeyin sonuçlarıyla boğuşuyordu.

“Bencil,” diye tekrarladı başını sallayarak. Bacaklarını önü-

ne uzatıp ellerini ceplerine soktu. “Biliyor musun, ben bu filmi daha önce görmüştüm... Bektan ismini hatırlayamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, belki de hayal gördüm ama kızın ne dediği aklımdan çıkmıyor... İnsan hem bencil hem de âşık olamaz gibi bir şey diyordu. İnsanlar her şeyden öte kendilerini sevmek için yaratılmıştır, kendimize fiziksel zarar veremeyişimizin sebebi budur. Asla kendi dişlerininle derini parçalayamaz ya da kanını akıtamazsın. Bunu yapanlar tehlikeli, hatta deli olarak görülür.”

Başımı eğerek kollarımın arasına aldım ve yüzümü ona döndüm. Patlamış kaşından kan sızıyordu ama bir şey söylemedim. Muhtemelen bunu hak etmişti, Ethan’ın ne kadar kötü görüldüğünü merak ediyordum.

Ollie başparmağını dişlerinin arasına sokup gözlerini kapattı, kaşlarını sertçe çatı. Nefesim daralırken başımı kaldırdım. “Ne yapıyorsun sen?” En sonunda ne yaptığını anlayıp kolunu itmeye çalıştım ama Ollie eğilerek diğer koluyla kendini korudu.

Başparmağını çektiğinde patlamış derisinden kan fışkırdı. Gözlerim yuvalarından fırladı, gördüklerime inanamıyordum. Ollie duruşunu düzelterek başım salladı. “En tehlikeli adam âşık adamdır,” dedi bana bakarak. Gözleri hem vahşi hem de sakin-di. “Çünkü sana zarar verecekse kendi etimi bile koparırım... bunu kendime bile yapıyorsam, başkasma neler yapabileceğimi bir düşün.”

Bana hayranlıkla bakan yeşil gözlerine baktım. Kolunu avuç içi yukarı bakacak şekilde dizine koymuştu ve mermere kan damlıyordu. “Bunu bir daha asla yapma,” dedim öfkeyle. Başparmağını tutup kıyafetimin koluna sardım. “Delisin.”

Gülümsedi. “Âşığım,” diye düzelterek başını duvara yasladı. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

Dudaklarımda kuşkulu bir gülümseme belirdi, boştaki elim tersiyle gözlerimi sildim. “Evet. Sana hâlâ kızgınım.”

Birlikte tekrar ayağa kalktık. Ollie elimi avucunun içine alıp kanayan başparmağını emdi. “Mia?”

“Evet?”

“Az önce yaptığım şeyi sakın deneme. Çok acıyor.”

“İyi.” Gülererek omzumla koluna vurdum.

Delici bakışlarımı Jude’un yüzünün yan tarafında, şakaklarında, belirgin burnuyla uzun saçlarında gezdirdim. Eskiden ödle, küçük bir zavallıydım. Fakat o günler eskide kalmıştı.

O zamandan bu yana korkum öfkeye dönüşmüştü.

Ollie parmaklarını uyluklarıma gömmüş, içimde giderek büyüyen öfkeyi emmeye çalışıyordu. “Ye, bebeğim.”

Ollie bana nadiren böyle derdi. Çaresizdi.

Ethan’ın her zamanki yerinde Yeti lakabını taktığım bir güvenlik görevlisi duruyordu. Genellikle diğer bölgelerden gelen gardiyanlarla çok sık karşılaşmazdık. Hiçbirini isimlerini öğrenecek kadar uzun süre görmezdik, çoğu da ismini söylemeyi reddederdi. Yeti de benimle aynı yaşlarda, dalgalı sarı saçları ve masmavi gözleri olan bir görevliydi. Sakalı yoktu, boyu da ortalamaydı. Muhtemelen lisede ya da -bu kademeye ne deniyorsa- burada, tüm kızları peşinden koşturan, sonrasında da geleceğe dair hiçbir hayali olmayan bir adamdı. Yeti’nin hafif bir baba göbeği vardı, tehlikeli bir okulda asgari ücretle çalışmasını gerektirecek bir çocuğu olup olmadığından hâlâ emin değildim. Lakabı, yanında taşıdığı gümüş Yeti bardağından geliyordu. Duvara yaslanmasına bakılırsa içinde likör vardı.

Yeti benim için ideal bir kurbandı, anahtarlara ulaşmak çok kolay olacaktı.

Kafamda bir plan şekillendirirken, “Lynch’in ofisine girmem gerekiyor,” diye mırıldandım. “Düşmanımın kim olduğunu öğrenmek için dosyalara erişmem gerek.” Ollie, işaretparmağıyla başparmağını bacağıma vurduktan sonra elini çekip göğsünü kaşdı. Yaptığım yorum onu kızdırmıştı ama bunu onunla veya onsuz yapacaktım. “Güvenliğin anahtarlarını almam gerekiyor.”

Ollie avuçlarını yüzünde gezdirip duruyor; yemekhanenin

her santimine tek tek baktıktan sonra delici, zümrüt gözlerini bana çeviriyordu. Az önce onun dikkat çekmeden zamanımızı doldurup birlikte buradan çıkma planını tehdit etmiştim. Tek bir fikir, geleceğimizi riske atmaya yetmişti.

Benim suçum değil, Ollie. Ben de aynı oyunu oynuyorum.

“Onu alınca her şey çözülüyor, ha?” dedi Ollie.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Kahretsin, Mia!” Ollie yumruğunu masaya vurarak Zeke’le ikimizi ürküttü. “Boktan dört ay. O zamana kadar yapman gereken tek şey benimle yemek yemek, uyumak ve her gecenin tadını çıkarmak.” Söylemesi kolaydı. Bir saatten fazla bir süre kapkaranlık bir odada kilitli kalan o değildi. Öyle olsa bile, hıncını yanlış kişiden almakta bir an olsun tereddüt etmemişti. “Bu konuda bana güvenmek zorundasın.”

Başımı kaldırıp bakışlarımı tekrar Jude’a çevirdim. *İşte böyle hissettiriyor.* Notta yazanlar zihnimde tekrar edip duruyordu ve ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Ollie eliyle yüzümü kavrayıp dikkatimi kendine çevirdi. “Bana söz ver... bu işi bana bırakacaksın.” Gözlerinde adeta yalvaran bir bakış belirmişti ve çenesi gergindi. “Söyle, Mia. Söz ver.”

“Söz.” Söylediğim yalanın acısını hissetmek için yanağımın içini ısırdım. Bunu yaparken gözlerinin içine bakmak, boğazıma bıçak saplanmış gibi hissettiriyordu. Ollie alnıma bir öpücük kondurunca gözlerimi kapattım.

Dudaklarını bir süre alnımda tuttu. “Bana bir daha asla yalan söyleme.” Ollie ayağa kalkıp sandalyesini önce geriye sonra da tam bir centilmen gibi ileriye itti. “Biraz yürüyeceğim.” Yemek kuyruğuna doğru ilerlemeye başladı.

Ollie yemekhaneden ya da benim içinde olduğum herhangi bir odadan dışarı çıkmazdı.

Zeke yumruğunu masaya vurarak dikkatimi kendine çekti.

Mia ve Ollie. Sonsuza dek. Pam ve Jim değil. Ross ve Rachel değil. Romeo ve Juliet değil. Mia ve Ollie. Peşinden git.

“Hayır, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var,” dedim Zeke’e. Şu anda işaret dilini kullanamayacak kadar tembel hissediyordum. “Sadece bir yanlış anlaşılma oldu.”

Sana ihtiyacı var, diye ekledi Zeke.

“Zaten onunlayım, Zeke. Sonsuza kadar. Bana kızgın değil, kim olduğu bilinmeyen o adiyeye kızgın. Sorunu çözmek istiyor ama nereden başlayacağını bile bilmiyor. Ahlak ve yıkım arasında sıkışmış halde. Sakinlik ve fırtına. Aşk ve nefret. Her şeyin, sorgulanacağından çok emin olduğu her şeyin ortasında sıkışıp kaldı.” Gözlerimi soluk dövmelere ve dağınık kahverengi saçlara denk gelene kadar odada gezdirdim. Ruhumun söz verdiği adam duvara dayanmış, eliyle ensesini kavrayıp bacağını duvarla destekleyerek odanın diğer ucundan bana bakıyordu. “Ollie o güzel zihninde binlerce kayıp ruhun yükünü taşıyor ama bir yandan da binlerce meleğin kalbine sahip. İşte tam da bu yüzden bunu benim için yapmasına izin veremem. Yalan söyledim çünkü bende en ufak bir etki bırakmayacak şekilde bu kişiyi alaşağı edebilirim. Ollie çekip gitti çünkü bunun o da farkında.”

YİRMİ ALTI

“Bazen ihtiyacımız olan tek şey,
karanlıkta bizimle oturacak birisidir.”

OLIVER MASTERS

Mia

Bayan Chandler telefonunu eline almış, bir yandan sakızını patlatırken bir yandan da muhtemelen cinsel içerikli mesajlaşmalar yaptığı ekrana gülümsüyordu. Yapmam gerekenleri yaklaşık yirmi dakika önce bitirmiştım. Burada oturup onun kırkıdamalarını ve sakız patlatmalarını dinlemek için yirmi dakikam daha vardı.

Tyler, “Dün gece *Looney Bin*’de neler olduğunu duydun mu?” diye fısıldadı. “Başka bir intihar daha. Söylemiştim... bu iş bulaşıcı. Orman yangını gibi yayılıyor.”

Kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Bu bir dönemde üç intihar demekti, çok olası değildi. “Nereden duydun?”

Tyler omuz silkti. Dönemin başından beri çok değişmişti. Görünüşe bakılırsa yirmi veya daha fazla kilo vermişti. Genellikle açık duran, yüzünü gizleyen sarı saçlarını atkuyruğu yap-

mıştı. Dolor gömleğinin iki düğmesi kopmuş, göğüs dekoltesi ortaya çıkmıştı. Kendine güveniyordu. Takdir edilesiydi ama tüm bunlar ne pahasmaydı?

Pop.

Tyler homurdandı. “Bunu bir kez daha duyarsam çılgık atacağım...” Sızlanmaya devam ederken gözlerini Bayan Chandler’a çevirdi. Ben de matematik, istatistik ve intiharın olduğu bir aleme daldım. İntihar matematikle ilişkilendirilmemeliydi ama ne yazık ki, her şeyin sayılarla ölçüldüğü bir dünyada yaşıyorduk.

Benim dünyamda ise hem Ethan hem de Ollie bu durumdan duygusal ve fiziksel olarak etkilenmiş benziyordu.

Ollie’den yediği dayaktan sonra Ethan’ı yalnızca bir kez görmüştüm ve Ollie’nin öfkesini yüzünden çıkardığını doğrulamak için bu yeterliydi. O günden sonra ikili tokalaşıp kendi yollarına gitmişti. Ethan’ın iyileşmekte olan elmacikkemiği, Pennsylvania’da bir temmuz akşamının günbatımını andırıyordu. Dudağında bir yarık vardı ve bir hafta geçmesine rağmen gözü hâlâ şişti. Bana kızacağını düşünmüştüm ancak kızmamıştı.

Birinin sana saygı duyması için senden korkmasına gerek olmadığını öğrenmiştim. Kimse Ollie’den korkmuyordu ama yine de çoğu ona saygı duyuyordu. Bir keresinde, “*İnsanlar senden korkarsa düşmanların, insanlar seni severse de sadık destekçilerin arasında öne çıkarsın,*” demişti Ollie. Onlara bir neden verilirse insanlar saygı duyardı. Yumruğunu Ethan’ın yüzüne indirdiği gün Ollie herkese, yanında durulması gereken insanlara sırt dönüldüğünde neler olacağına dair bir ders vermişti.

Bir tokat indirmişti.

Ethan sınıfa girip tahtanın önünde duran Bayan Chandler’a yönelmeden önce bana baktı.

Bayan Chandler rimel sürdüğü kirpikleri ve büzdüğü pembe dudaklarıyla Ethan’a kur yapan bir tonda, “Memur Scott, bu

ne sürpriz,” diye mırıldandı. Herkes Ethan’ın tanrı gibi bir vücudu, Picasso’nun portrelerinden fırlamışçasına yontulmuş yüz hatları olduğunun farkındaydı. Ancak gecenin bir yarısı kollarının arasına kıvrılıp dehşetimi uzaklaştırırken nasıl hissettiğini yalnızca ben biliyordum.

Chandler’ın dirseğini masaya dayayıp dekoltesini göstermek için eğilişini görmezden gelerek, “Jett, gidiyoruz,” diye seslendi Ethan. Eşyalarımı toplarken kendi kendime gülümseyip Tyler’a el salladım.

Yan sınıfa geçtiğimizde Ethan aceleyle kapıyı kapattı ve bana döndü. Maskesi düşmüş, çok iyi tanıdığım Ethan geri dönmüştü. “Sana ihtiyacım var,” dedi sessizce. “Bir geceliğine. Bir geceye ihtiyacım var. Çok iyi sayılmam. Seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm, bunu yapmamalıydım. Fakat lütfen, Jett. Masters’a bu gece odanda uyuyacağını söyle. Ne istiyorsan onu anlat ama emin ol, şu anda sana çok ihtiyacım var. Paramparça olmak üzereyim. Bununla başa çıkamıyorum,” diyerek laf kalabalığı yapmayı sürdürdü.

“Tamam.” Başımı sallayıp elini tuttum. Ethan daha önce bana ihtiyacı olduğunu hiç itiraf etmemişti. Bana ihtiyacı olduğunu hep düşünmüştüm ancak bu sözleri söylediğini ilk kez duyuyordum. Onu bu kadar öfkeliendiren her neyse, onun yanında olmalıydım.

Ethan nefesini vererek, “Masters’a ne söyleyeceksin?” diye sordu.

“Gerçeği. Sen benim ailemsin ve şu anda bana ihtiyacın var. Ben de senden yardım istiyorum.”

“Ne yardımı?”

“Lynch’in ofisine girmem gerek.”

“O niye?”

“Dosyalar için. Öğrenci dosyalarına bakmam gerekiyor. Ollie’nin haberi olmamalı.”

Ethan duyduklarına inanamıyormuş gibi bir kahkaha patlattı. “Gece benimle uyuman konusunda bu kadar dürüstken

Lynch'in ofisine sızma konusunda Ollie'ye yalan söylüyorsun, doğru mu anladım? Masters'ın, vücudunun her bir zerresine dokunduğumdan haberi var mı? Vücudunun onun kadar, benim de olduğunun farkında mı?"

"Ollie'yle aranızdaki fark bu işte. Ollie'ye göre ben kimse-nin malı değilim."

Ethan yanağını kaşıdı. "Öyle demek istemediğimi sen de biliyorsun." Anlık bir sessizlik oldu, sonra Ethan'ın yüzünde yavaş yavaş o ender gülümsemesi belirdi. "Öyleyse anlaştık mı?"

"Bu anlaşma değil, aramızda anlaşma falan olmayacak. Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olacağını bilmeliyim, sen de sana her zaman yardım edeceğimi bilmelisin."

"Peki."

"İyi."

Böylece eski halimize dönmüş olduk.

Ethan, "Öyleyse akşam birlikte miyiz?" diye sordu. Ender gülümsemesi hafifçe kaybolmuştu.

"Evet," dedim kollarımı beline dolayarak. "Akşam görüşürüz."

Sınıftan çıkmadan önce beni alnımdan öptü. Dakik Ollie, sınıfın dışında beni bekliyordu ancak bu defa Maddie önüne dikilmiş, hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu. Göz göze geldik, sonra arkamda Ethan'm olduğunu fark edince sırtını dikleştirdi.

Bir kolunu omzuma atarak, "Hadi, aşkım," diye mırıldandı.

Ona aldırmayışmdan rahatsız olmuş gibi görünen Maddie, "Bu mu yani?" dedi kollarını havaya kaldırarak.

Ollie yanında olduğumu unutup dalgın bir şekilde uzun adımlarıyla ilerlemeye devam etti. "Bu da neydi şimdi?"

"Sen buraya gelmeden önceki yaz tanıştığımız bir çocuk kendini *Looney Bin*'de asmış. O yazdan beri görüşmedik ama Maddie psikiyatri ziyareti sırasında onunla yakınlaşmıştı. Böyle bir şey yapmayacağını söyleyip benimle konuşmaya çalıştı, hepsi bu." Çok rahat bir tonda konuşuyordu. Konu ölüm oldu-

ğunda Ollie daima yürekten konuşurdu fakat bu cümleler benim tanıdığım Ollie'ye ait değildi.

“Ollie,” diyerek durdum. Elimini göğsünde gezdirmeye başladım. “Eğer seni rahatsız eden bir şeyler varsa... bu konuda benimle konuşabilirsin.”

“Beni rahatsız eden tek şey, insanların intihardan ve bunun onları nasıl etkilediğinden bahsetme biçimleri. Ölümde bile kayıplarımız için bencilce yas tutacak, hayatlarına son vermeden önce ruhlarının ne kadar acı çektiğini, işkenceye maruz kaldığını bir an bile düşünmeyecek kadar mı benmerkezciyiz? Mide bulandırıcı... Kişinin en çok ihtiyaç duyduğu anda kimseden yanıt alamadığı sessiz bir yardım çığılığı. Bu zalim dünyada eylem diye bir şey yoktur, her şey tepkiden ibaret. Birisi iç dünyasındaki acıdan bahsettiği anda ilaçlara, danışmanlık hizmetlerine ve hastanelere itiliyor.” Ollie başını sertçe sallamaya devam etti. “Çünkü onların kalıplarına uymuyoruz. Zayıf, tembel, boktan bireyleriz, değil mi? Yalnız ve yanlış anlaşılmış olamaz mıyız?”

Derin bir nefes alıp ellerini iki yana açtı. “Yalnız kalıyorlar, dünya önce karanlığa itiyor sonra da arkalarından ağlıyor çünkü kurban, herkes onu bir kum fırtınasına doğru iterken huzur bulmaya karar verdi. Dünyaysa mezarının başında durmuş, bencilce kelimeler sarf etmekle... ‘Peki ya ailesi ve arkadaşları ne olacak?’ demekle meşgul. Sonra da en başa dönüp kurbanın ölümünün *bizi* nasıl etkilediğini düşünüyor, ölmeden önce acının onları nasıl etkilediğini aklımızın ucundan geçirmiyoruz.”

“Kendi canına kıymanın normal olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Hayır, Mia.” Ollie sakinleşip elimi göğsüne çekti. “Daha şefkatli ve anlayışlı olup kalıpları, kuralları ve sosyal statüyü bir kenara atsak en başta buna yol açmak zorunda kalmayacağımızı söylüyorum.” Bakışlarını gözlerime kilitledi ve kafasının içinde çarklar dönmeye başladı. “Şimdi söyle bakalım, Scott ne istiyormuş?”

“Zaman. Biraz sıkıntılıymış, bu gece bana ihtiyacı var.”

“Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Ethan’ın kimsesi yok, Ollie... benden başka. Şu anda onu bu kadar dağıtan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama daha önce sadece bir intihar olayı olduğunda da böyle davranmıştı. Eminim cesetleri görüp raporları almak herkesi mahveder.” Bunu anlayabilecek biri varsa o da Ollie’ydi.

Ollie başım salladı ve yürümeye devam ettik. “Bravo, Scott. Lanet olası suçluluk duygusu,” diye mırıldanıp bana döndü. “Ben senin sahibin değilim, aşkım. Ne istersen onu yaparsın. Geceyi başka bir adamla mı geçirmek istiyorsun? Geçir, buna kızmam. Sana güveniyorum. Dönüşünü bekleyecek miyim? *Kesinlikle*. Gitmeden önce seni boşaltacak mıyım? Tabii ki. Evet. Scott’un yanına muhtaç ve içinde dölüm olmadan gitmene izin vermem.”

Gözlerim büyüdü. “Ollie!”

Öğle yemeğinde Lynch, Dolor’da yitirilen toplam dört yaşamı anmak için bir diğer anma töreni anonsu yaptı.

Zeke dikkatimizi çekmek için parmağıyla masaya vurup işaret diliyle *Livy’yi özlüyorum*, dedi.

Ollie de elimi tutarak sandalyesine yerleşmeden önce *On-dan bahsetsene* deyip tüm dikkatini Zeke’e verdi.

Kızıl-sarı saçlar... Zeke’in elleri hareket ederken dudağı seğirdi. *Tatlı, komik, Tommy ve Livy. Büyük mavi gözler. Bana iyi davranıyordu ve hayır cevabını kabul etmiyordu, Mia gibi.*

“İyi bir kıza benziyormuş. Unutulmaz biri,” dedim kıkırdayarak.

Tommy onu seviyordu, o bebeğin Tommy’den olduğunu söylemişti. Zeke ellerini indirdi, ne anlatacağını görmek için bekledik ama hiçbir şey olmadı. Belli ki Zeke hikâyesini burada noktalamak istemişti. Ekmeğinden bir parça koparıp ağzına attı.

Ollie parmağını şıklatınca Zeke yeniden ona baktı. “Livy ve bebeği kalbinde yaşayacak. Birinin ruhu sana bir kez dokundu mu, sonsuza dek senin bir parçan olur. Bunu düşünüp rahatla.”

Zeke'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ekmek tepsiye düştü. *Peki ya Tommy? İyi bir çocuktuk. Başına gelenleri hak etmedi. Bir hapisane hücresinde tek başınaydı. Tommy bana karşı iyiydi. Kardeşimdi. Tommy benim kardeşimdi.*

Zeke'in yanağından bir damla yaş süzüldü ve bu itirafı karşısında donakaldım.

Başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi Ollie. Ellerini kaldırıp hevesle bir şeyler anlatmaya başladı. "Gerçek kardeşin mi, manevi kardeşin mi?"

Zeke'in gözlerinde telaşlı bir bakış belirdi, öfkeyle tepsisini ileri itti.

Ollie dikkatini çekmek için yumruğunu masaya vurdu. "Gerçek kardeşin mi, manevi kardeşin mi, Zeke?"

Zeke ellerini akıcı bir şekilde oynatmaya başladı.

Elinin her hareketi karşısında yüz ifadesi değişen Ollie'ye döndüm. "Yetişemiyorum. Ne diyor?"

Ollie dişlerini sıktı. "O nasıl senin kardeşin olabilir? Bunu bana neden söylemedin?"

Bakışlarım tekrar elleri ve yüzü terlemiş gibi görünen Zeke'e kaydı. Kahverengi kıvrıkcık saçları hareket ettikçe dalgalanıyordu. *"Buraya benim için geldi. Sonra âşık oldu. Şimdi hapiste, ben de sonsuza dek burada sıkışıp kaldım. Ona yardım edemem. Bana ihtiyacı var ama ben ona yardım edemiyorum. Livy'yi kurtaramadım. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu korumam gerekiyordu. Kimseye kardeşim olduğunu söyleme, yoksa senin peşine düşerler, dedi."*

"Kahretsin." Ollie alnını ovuşturdu. "Bana güvenebilirsin. Ben senin ailenim," diyerek directti Ollie. "Biz aileyiz. Ben de senin kardeşinim... manevi kardeşin. Buradan ayrıldığımızda Tommy'yi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Anladın mı?"

Zeke başını salladı, anlamıştı ama benim bu sohbete yetişmem imkânsızdı.

O akşam Ollie'yle tepeden aşağıya, anma törenine doğru yürüdük. Güneş batarken gökyüzü kırmızı, sarı ve turuncu renklerle boyanmıştı. Çemberi oluşturan kalabalık bir önceki kadar büyük değildi. Belli ki insanlar başkalarını önemsemeye olan ilgilerini yitirmişti.

Ethan aynı yerde duruyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu, birbirimizi başımızla selamladık.

Ollie arkamdaydı, parmak uçlarımızın temas etmesi bile bana onun her zaman ulaşılabilir bir yerde olduğunu hatırlatıyordu. Çember sessizliğe gömülmüştü ama Ollie'nin duyguları sanki sessizce haykırıyor, hepimizi gökyüzündeki günbatımı gibi aydınlatıyordu. Alnını başımın arkasına dayayarak kendi kendine bir dua mırıldandı. Sözleri karşısında gözlerimi kapatmadan edemedim. Ağzından dökülen kelimeler etrafımızı bir balon gibi sarmalayıp bizi dış dünyadan koruyordu. Sözleri nefesimi kesiyor, yüreğimi titretiyordu.

Ollie, Zeke'e dua etti. Ruhlara, kaybolmuşlara, kafası karışmışlara ve bencillere dua etti. Sevginin galip gelmesi, geçmişe dair farkındalık yaşayabilmek ve dar görüşlülerin bakış açılarını esnetebilmesi için dua etti. Ethan'a, bana, kendisine dua etti. Hem karşılaştığı hem de onunla tanışma fırsatı bulamayan herkese dua etti.

Alnını kaldırıp duasını başımın arkasına kondurduğu bir öpücükle mühürledi. Çembere şöyle bir göz gezdirdim. Bedenler gevşemiş, gözyaşları dinmişti. Parmaklarını benimkilere geçirip, "Gidelim, aşkım," dedi Ollie.

Yata Khanemize doğru giderken merdivenlerin ilk basamağına geldiğimizde, "Neye inanıyorsun?" diye sordum.

"Pek çok şeye." Ollie gülümsedi. "Daha açık konuşman gerek."

"Kiliseye gider miydin? Dolor'dan öncesini soruyorum."

Merdivenleri çıkarken adımlarımız yavaşladı, kalabalığın gerisinde kaldık.

"Neden kiliseye gitmem gereksin ki? Binalar insan yapımı-

dır. Bense Tanrının eseriyim. Sonsuz ışığa en yakın olan şey lanet olası binalar değil, bedenlerimizdir. İstediğim zaman, istediğim yerde dua etme gücüne sahibim. Nerede olursam olayım Tanrı beni duyar. Kimse bunu benden alamaz. Fakat binalar öyle mi? Yıkılabilir, yerle bir edilebilir ya da izin verilirse McDonalds'a dönüştürülebilir.”

“Tanrıya inanıyorsun,” dedim başımı sallayarak.

Ollie dudaklarını yaladı. “*Ayrı Geçen Bin Yıl* hikâyesini hatırlıyor musun? Hani sana hastanede okumuştum.”

“Evet. Sonsuz ışıkla ilgili bir şeydi.”

Ollie başım salladı. “Bu benim inandığım pek çok hikâyeden biri. Peki ya sen, aşkım? Bana Tanrının seni nasıl yüzüstü bıraktığına dair bir hikâyeye mi anlatacaksın? Yoksa yaratıcımızın sana bunu atlatman için nasıl güç verdiğini mi?”

Birden utanmış hissettim. “Neye inanacağımı bilmiyorum.”

Merdivenlerin başına geldiğimizde durup bana baktı. “Eğer hiçbir şeye inanmıyorsan, bir hiç uğruna yaşarsın. Bu bir kayıptır, sence de öyle değil mi?”

“Umarım çocuklarımız da sana çeker.”

Grubu takip etmeye devam ettik. Ollie gülümseyerek “Kaç tane?” diye sordu.

“Düşünelim... Bana kaç tane kruvasanla sürpriz yapmıştın?”

“İki ama ben üç istiyorum, bu yüzden sana bir tane daha borçluyum.”

Ortak banyoda herkes dalgındı. Jake’in genellikle şarkı söylediği, Bria’nın normalde durmaksızın mızızlandığı ve sohbetin genellikle arka plandaki gürültüyü doldurduğu yerde bu akşam sadece suyun, çubuğa çarparak ileri geri sallanan duş perdesinin, bir de sifonun sesi duyuluyordu. Öğrenciler yükselen nemle aynı hızda hareket ediyordu.

Ollie’yle burada tanışmıştık. İlk “*Merhaba*”mıza, gülümseyişlerimize, bakışmalarımıza, el ele tutuşmalarımıza, kırılan aynalara, bağlantılarımıza, çalınan anlarımıza, tatlı ve aşk dolu

duygulara, Noel öpücüklerine, kahkahalarla gözyaşlarımıza burası ev sahipliği yapmıştı. Bu banyoda ilişkimizdeki her önemli anın izi vardı.

Ollie'nin kullandığı duş kabiniindeki küçük açıklık vücut hatlarını belli ediyordu. Sırtının alt kısmını ve sevimli poposunu görebiliyordum. Suyun altında dönünce göğsündeki kuşlar derisinin üzerinde adeta uçtu, sadece yarısı görünüyordu. Gözlerimi göğsünün her kıvrımında, karnında ve ziyaret etme fırsatı bulduğum, özellikle de hayatımın geri kalanında sahip olacağım için şanslı hissettiğim yerlere giden belirgin çizgilerde gezindi.

Bu adam benim nişanlımdı.

Beni seçmişti, bunu daha önce söylemiştim ve söylemeye devam edecektim. Lanet olsun ki bunun nedenini asla anlayamayacaktım.

Ollie başını eğip yeşil gözleriyle küçük açıklıktan bana baktı. Parmağıyla yanına gitmemi işaret edince yanaklarım kızardı. Lavabodan aşağı atlayıp başımı perdeden içeri sokmadan önce ona doğru ilerledim.

Eliyle boynunu yıkarken, "Beni mi izliyorsun, aşkım?" diye fısıldadı.

Daha yeni duş almıştım ama şimdi her yerim yeniden sırlı-sıkılamdı.

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim. Evet, izliyordum. Onun duş almasını, giyinmesini, uyumasını, yemek yemesini, benimle sevişmesini kısacası her şeyini memnuniyetle izlerdim. "Senin için sakıncası var mı?" diye sordum. Yanağımın içini ısırarak tenine dokunma isteğimle savaştım.

"Gözlerini üzerimden ayırma, buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun." Durulanmak için bana sırtını dönerken sırtıttı. "Sadece emin olmak istedim." *Flörtöz*. Ollie suyu kapattı, havlusunu attım. Havluyla saçlarını kurularken, "Scott'ın sana ihtiyacı olduğuna emin misin?" diye sordu.

Hafifçe sertleşmiş aleti ve kalbimin hızla atması, bu gece-

yi bir kez daha sorgulamama sebep oldu. “Seninle bu şekilde konuşamam.” Bir nefes alarak perdeyi çektim. Sırtımı fayansa dayarken Ollie güldü, ben de kollarımı kavuşturarak dışarı çıkmasını bekledim.

Banyodan çıkıp koridorda koşturduk ve kapalı kapılar ardında yarattığımız küçük cennetimize girene kadar kıkırdadık. Ollie çılgınca kıyafetlerimi çıkarırken dudaklarımız buluştu. Öpücüklerinin arasından, “Mia, şaka yapmıyorum,” diye mırıldandı. “Tatlı tatlı sevişmekle meşgulüz, ben uyuyana kadar benimle kalacaksın.”

Başımı salladım ve dudaklarımız bir kez daha buluştu.

Ardından bir kez daha, bir kez daha ve bir kez daha.

Ollie bir türlü uykuya dalmadı, benden ayrılmayı reddediyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de ondan ayrılmak istemiyordum. Fakat Ethan’ın bana ihtiyacı vardı.

Ollie’nin elinden kurtulup karanlıkta giysilerimi buldum. Onu öpme isteğim, uyanıp gitmemem için bana yalvarma ihtimalinden daha ağır basıyordu. Uzaklaşmadan önce, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Ollie kıpırdamadı. Hiçbir zaman kıpırdamazdı. Yan yatmış halde uyurken, Ollie’nin kolu benim olmam gereken yerde çapraz halde duruyordu.

Siyah *sweatshirt*’ü üzerime geçirdim, sıcacıktı ve Ollie’nindi. Üzerinde “*Şiirsel*” yazıyordu. Nasıl olduysa bir tane daha almış, bunun artık benim olduğunu söylemişti.

Kapıyı arkamdan hafifçe kapattıktan sonra dikkatimi koridorda Ethan’ın beklediği yere yönelttim.

“Sonunda.” Ethan bana doğru yürümeye başladı.

Lynch’in ofisine varana kadar birlikte ürkütücü kampüste sessizce yürüdük. Ethan halkayı kemerinden çıkarıp anahtarları karıştırmaya başladı. “Sadece öğrenci dosyaları,” diye tembihledi bana kapıyı açarken. “Bu kadar.”

“Emredersiniz, patron.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Ethan benimle gelmese bile burada yalnız olmayacağıma yemin edebilirdim. Evet, her zaman

hayaletlerin gerçek olduğuna inanmış ama hiçbir zaman onlardan korkmamıştım. Bana göre bu dünyada bir ruhtan çok daha kötü, size fiziksel olarak da temas edebilecek çok daha karanlık şeyler vardı. “Jett.” Ethan’ın sesi düşüncelerimi böldü. Gözlerim ona kaydı, masanın arkasında bir el feneriyle duruyordu. “Hadi şu işi bitirelim.”

“Tamam.” Masanın etrafından dolaşıp önünde eğilerek elimi uzattım. “El feneri.”

Ethan bir nefes verip feneri elime bıraktı. Fenerin ucunu dişlerimin arasına alıp dosyaları gözden geçirmeye başladım. “Soo aadi niee?”

“Ne?” Ethan kıkırdadı.

Feneri ağızımdan çıkardım. “Jude’un soyadı ne?”

“Biliyorsam ne olayım.”

Parmaklarımı tüm karton dosyaların üzerinde gezdirdim. Tanıdık gelen her ismin dosyasını alıp arkamda duran Ethan’a uzattım. Madilyn. Brianna. Tyler. Parmağım Oliver Masters’ın üzerine geldiğinde kalbimde bir çarpıntı oldu.

“*Ollie’ye güveniyorum ve onun dosyasını incelemek yanlış olur,*” diye kafamın içinde tekrarlardım. Dudaklarımı emerek, gözlerim önce Jake’in sonra da Jude’un ismine rastlayana dek gerilere gittim. “Bingo.”

Ben sürünerek ayağa kalktıktan sonra Ethan, “Bütün bunlara neden ihtiyacın var?” diye sordu.

“Çünkü herkes şüpheli.” Dosyaları elinden alıp Lynch’in deri sandalyesine döndüm. Ethan da diğer sandalyeyi yanıma çekti ve çalışmaya başladık.

Ona ilk dosyayı uzatırken, “Tam olarak ne arayacağım?” diye sordu.

“Takipçi, bıçakçı ya da kedi parçalayıcı olabilecek herhangi bir sapık.”

“Nerede olduğumuzun farkında mısınız?”

Ona bir bakış fırlatınca dikkatini önümüzde duran kâğıt yığınınna yöneltti.

Jake'in dosyasında çok uzun süre oyalandım, doğru yönde en ufak bir ipucuna bile rastlayamadan bir saatimi harcadım. Tam bir göt olan babası ve eleştirel annesi hakkında yazılanları okuyunca aklıma gelen tek şey, buradan ayrıldığımda bir seri katile dönüşebileceğim gerçeği idi. "Bu çok anlamsız."

"Hayır, sanırım bir şey buldum." Ethan eğildi, ben de el fenerini dosyanın üzerine tuttum. "Jude cinayetten içeride."

"Biliyordum." Dosyayı elinden alıp daha yakından baktım. Gözlerim Jude'un karıştığı araba kazasının ayrıntılarını taradı. Gördüklerim karşısında ellerim titredi ve gözlerim yandı. "Alkollü araç kullanırken..." Elimini ağzıma götürüp gözlerimi kapattım. "Kız arkadaşını öldürmüş, Ethan." Kâğıtları kucağına doğru ittim. "Sanırım kusacağım."

"Ciddi misin?"

Öne doğru eğilip başımı bacaklarımın arasına yasladım. "Düşünebiliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Kahretsin, Ollie demişti. Jude'un böyle bir şey yapamayacağını biliyordu. Onun hakkında yanılmışım."

"Jett, o serseri için üzülme."

"Elimde değil, üzülüyorum. Herkesin başına gelebilirdi. Kaç kere zil zurna sarhoşken araba kullandığımı, bir kez bile başkalarını düşünmediğimi bir bilsen. Her şey olabilirdi, Ethan. Aptalın tekiydim. Jude'un şimdi böyle davranmasına şaşmamalı. Kendini cezalandırıyor. Lanet olsun, kendini kapatmış..." Başım bacaklarımın arasında, gözyaşlarım akmak üzereyken saçmalamaya devam ettim.

Ethan elini sırtıma koydu. "Dinle, sana daha iyi hissettirmek isterdim ama zamanımız yok. Kendine gel."

Derin bir nefes alarak duruşumu dikleştirdim. Şakacı, Jude olamazdı. "Haklısın," dedim gözümü silerek. "Sıradaki dosyayı ver."

Ethan bir sonraki dosyayı kucağıma bıraktı, üzerinde Maddilyn Wyser yazıyordu, yani Maddie. Parmağımı tasvirinin üzerinde gezdirdim. Siyah saçlı mı? Kendi kendime, "Kahve-

rengi saçlı demeliydi...” diye mırıldandım. “Boyunu bile yanlış yazmışlar, ahmaklar.” Ethan yanımda kıkırdadı. “Öz annesi doğumda ölmüş, babası da onu evlatlık vermiş. Koruyucu aileden koruyucu aileye...” Detayları okumaya devam ettim. “Şuna bak,” dedim Ethan’a bir dirsek atarak. “Karma delüzyonel bozukluk... daha fazlası için notlara bakın.” Sayfayı aşağı doğru kaydardım. “İşte başlıyorum. Madilyn karma delüzyonel bozukluktan mustarip yüksek işlevli bir bireydir. Erotomanik, büyüklenmeci ve kıskanç... takip etme, takıntılı davranış, aşırı öz değer ve güç duygusu... Madilyn testlerde benden daha yüksek puan aldı.”

Gözümü kâğıttan ayırıp Ethan’a döndüm. “Büyük konuşmak gibi olmasın ama oldukça zekiyimdir. Benden daha yüksek puan alan biriyle hiç tanışmadım.”

“Görünüşe göre dengini bulmuşsun.” Omzumu kavrayarak “İşine odaklan,” dedi Ethan.

“Tamam.” Başımı öne eğip avuçlarımı havaya kaldırdım. “Onun başının altından çıkıyor olmalı. Burada yazanlar, bir şakacı yaratmak için muhteşem bir karışım oluşturuyor. Ya Ollie’ye âşık ve Ollie’nin de ona âşık olduğuna inanıyorsa? Ya bu onun kafasındaki bir kuruntuysa, ben de onun önündeki tek engelsem?”

Ethan dosyayı kucagında çevirerek kapattı. “Bu bir başlangıç sayılır, doğrusu herkesin onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Hayır.” Ethan dosyayı çekmeceye geri itti. “Ancak en sonunda bir ipucuna ulaştık.”

En sonunda.

Aylar süren şakalar ve taşın altından çıkan Maddie’ydi.

Saat neredeyse sabahın dördü olmuşken kanadıma doğru Ethan’la ilerlemeye başladık. “İşte böyle hissettiriyor,” diye mırıldandım.

Ethan koridorun ortasında durdu. “O ne demek?”

“Beni odaya kilitledikten sonra yazdığı notta böyle ‘*İşte böyle hissettiriyor,*’ yazıyordu. Ne demek istemiş olabilir? Yalnız olmak gibi mi?”

Ethan kaşlarını kaldırıp başını salladı. “Bilmiyorum, Jeti ama geç oldu. Dinlenmen gerek. Ollie’nin yanına geri dönmelisin.”

“Fakat birlikte takılmak için can atıyordun.” Bunca zaman Ethan araştırmamı bitirmem için beni acele ettirmişti; şimdi de koridorun ortasında durmuştuk ve o artık çok geç olduğuna mı karar vermişti?

“Kimi kandırıyoruz? Sen ne bana ne de başka birine aitsin. Masters’ın yanında olmalısın. Ona dön. Sorun değil. Belki de birlikte geçirdiğimiz bu süreçte ihtiyacım olanı almışımdır.”

O tek kelimeyi duymak için can atarak, “Emin misin?” diye sordum. Ethan’ın yanında olmaktan ne kadar hoşlansam da şu an tek yapmak istediğim Ollie’nin yanına uzanıp gözlerimi kapatmak ve uykunun beni ele geçirmesine izin vermektir.

“Evet,” dedi elimi tutarak. “Yakında görüşürüz.” Elim sıkıp zoraki gülümsedi.

Ollie’nin odasına girmeden önce vedalaştık. İçerisi zifiri karanlıktı ve hiç kıpırdamamıştı, hâlâ bıraktığım yerdeydi. Dar-madağınık kahverengi saçları, yan yattığı için yukarı kalkmıştı. *Sweatshirt*’ümü, botlarımı ve kot pantolonumu çıkarırken hafifçe araladığı dudaklarına hayranlıkla baktım. Büyük ihtimalle rüyasında yıldızların altında yatan bizi ya da sahil şeridinde gezinmeyi görüyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve yatağa, yanına uzandım.

Başını boynuma yaslayarak nefes alıp verirken inledi. Gırtlığından gelip dolgun dudaklarından dökülen kelimelerin arasından, “Seni özledim,” cümlesini yakaladım.

Ollie beni sıcak tenine yaklaştırdı ve çok geçmeden bütünlüştük.

YİRMİ YEDİ

“Kendi çıkarlarım için seni gülümsetmek
beni bencil mi yapar?”

OLIVER MASTERS

Offie

Mia’nın kahverengi gözleri benimkilerle birleştğinde zaman durdu ama gülümsemesi, saati öngörülemez kalbime karşı bir yarışa itti. Aramızdaki mesafe adımlar ve almam gerekirken bir türlü alamadığım nefeslerin sayısı ile hesaplanıyordu. Dev gibi, ona layık biri olarak günlerim dimdik durmaya odaklanmakla geçmişti çünkü her an dizlerim tutmayabilir ve yere çakılabilirdim.

Bu. Mia’nın bendeki etkisiydi. Zamanı kontrol edip mesafeyi belirlediği, bana tamamen sahip olduğu her an ölçülen bir şeydi. Peki tüm bunların güzelliği? Bu konuda hiçbir fikri yoktu. Ya da dudaklarıyla beni acılarımdan kurtardığından belki de vardı.

Ona ömür boyu teslim olmuştum.

Mia kâğıttan yaptığı gülü kaldırıp, “Ne düşünüyorsun?”

diye sordu. Sapını iki parmağının arasına alarak gururlu bir gülümsemeyle yanağına doğru yuvarladı. Gözleri o kadar parlıyordu ki, ona doğrudan bakmak neredeyse acı vericiydi.

Yutkundum ve boğazımı temizledim. “Mükemmel.”

Yemekhanede, Zeke’in yanındaki sandalyeden fırlayıp masanın etrafını dolaşarak kucağıma geldi. Parmaklarım anında gömleğinin altına, sıcacık ve çıplak tenine ulaştı. “İki ay daha,” diye fısıldadı.

İki ay daha.

Elimi kalçasına indirdim. Alnımı omzuna koyup ayrıldıktan sonra da içimde akmaya devam etmesi için o anı içime çektim.

Zeke masaya vurdu. Başımı boynundan kaldırmadan hafifçe eğdim. “*Mia ve Ollie, sonsuza dek.*”

“Sonsuza dek,” dedim onu onaylayarak. Başımı kaldırıp onun nefes kesici gülümsemesini yakaladım ve kalçasını sıktım. Ardından bakışlarımı gözünün önündeki bağın değerini anlayan Zeke’e çevirdim. İçindeki çocuk da ona karşılık veriyordu. Zeke bana on beş yaşındaki halimi, umut ve inançla beslenen çaresiz bir romantik olduğumu hatırlatıyordu. *The Office*, *Friends* ve hatta *Romeo ve Juliet*. Zeke’in günleri etrafını çevreleyen aşkla geçiyordu. Kaydettiği ilerlemelerin ve her sabah uyanma isteğinin nedeni buydu.

Mia, “Randevuma gitmem gerek,” diye iç geçirdi. Bakışları saatten üzerime kaydı.

Onu karşılamak için yanına gitmeme tam bir saat vardı. Keşke onu bir koruma gibi takip etmek zorunda kalmasaydım ama maalesef durum bunu gerektiriyordu. En azından şakacı bulunana kadar, hatta ondan sonra bile muhtemelen onu takip edecektim.

Bu bir saati Travis’le telefon görüşmesi yaparak, telefonun yanında beni bekleyen yeni sakız paketini alıp kütüphaneden bir kitap seçmekle geçirdim. Travis benden daha fazlasını istediklerini söylemişti ama şu anda verecek hiçbir şeyim yoktu. Stres giderek artıyordu. Mia’yı güvende tutmak, dış dünyayla

yayıncıyı mutlu etmek ve içimdeki şeytanlarla savaşmak arasında her an paramparça olabilecek halde yaşamak yeni gerçekliğim haline gelmişti. Kanatları elinden alınmış bir azizdim, ölümlülüğüm ruhuma karşı sürekli savaş halindeydi. İçimde bir gümbürtü kopuyordu ve ondan uzakta geçirdiğim her saniye cehennem kadar korkutucuydu.

Kırk dakika.

Ağrıyan çenemi yatıştırmak için ağzıma yeni bir sakız attım.

En iyisi odama dönmekti. Kalabalığın içinde olmak aklımı başımdan alıyordu. Özellikle de bu kalabalık. Hepsinin hislerini, gerginliklerini, endişelerini, kısacası tüm duygularını hissediyordum. Vücudum bunları emiyor ve eğer Mia beni koruyup kollamazsa, verdikleri öfke yavaş yavaş huzurumu tüketiyordu.

Ona geçmişimle ilgili ayrıntıları anlatmamış olmamın tek nedeni, kafasının çok meşgul olmasıydı. Ancak anlatmalıydım. Konuşabildiğim tek kişi oydu. Beni anlayan ve sinirlerimi nasıl yatıştıracağını bilen tek kişi oydu. Yine de önümüzde bir sürü engel vardı.

Oscar'ı, annemi ve nasıl bir hayat yaşadığımı biliyordu. Oscar'ın bana yaptırdığı şeyleri detaylıca anlattığımda Mia'nın beni affedeceğinden emindim.

Yaptırdığımız kardeşlik dövmesi tenimde kara bir lekeydi. Ne kadar örtbas etmeye ya da saklamaya çalışsam da oradaydı. Kolumu koparıp kurtlara atabilseydim, bir an bile düşünmezdim. Makasla kapatılmış kardeşlik dövmesi, bana Oscar'ın her zaman bir parçam olarak kalacağını hatırlatıyordu. Mia ne kadar uzun süre ya da ne sıklıkta içime nüfuz ederse etsin, damarlarımda akarsa aksın, Oscar ve ben aynı lekeli kanı paylaşıyorduk.

Sadece yarım saniye kadar daldım ve gözlerimi açtığımda Bria'nın yatağının yanında durmuş bana baktığını gördüm. Hâlâ rüyada mıydım?

Doğrulup burnumun kemerini sıktım, gözlerimi yavaşça kırptırarak hayata döndürdüm.

Simsiyah saçları, porselen teniyle orada öylece dikiliyordu.

Kısık ve halsiz bir ses tonuyla, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Yumruğumu göğsüme bastırıp boğazımı temizledim. “Bria,” dedim bir kez daha. Başımı sallayarak ayılmaya çalıştım. “Burada olamazsın.” Bria gülümsemekle yetindi. Üzerinde solgun tenini açıkta bırakan bir bluz ve ince, siyah, esnek bir pantolon vardı. Ayakkabı giymemişti, gözleri yaşlıydı. “İyi misin?”

En sonunda, “Kendimi çok iyi hissetmiyorum,” deyip yanıma uzandı. “Jude benden ayrıldı. Tyler’ı seçti. Mia nerede? Onunla konuşmaya geldim.” Mia’nın genellikle başını yasladığı tarafa geçti.

Duvara yaslanarak dizlerimi kucağıma çektim. “Conway’le.” Saate baktım. “Otuz dakika içinde dönecek.”

Bria’nın yanağından bir damla yaş süzülünce eliyle sildi. Bria’yı daha önce ağlarken hiç görmemiştım, özellikle de bir erkek için. “Her şey yoluna girecek,” dedim omzunu kavrıyarak. “O zaten ahmağın teki.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Doğrulup koluyla gözlerini sildi.

Açıkçası, hayır. Jude’un ahmak olduğunu düşünmüyordum ama yine de başımı salladım. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak şeyler söyleyip odaya çıkacaktım.

Jude hâlâ kız arkadaşının yasını tutuyordu, gözlerinden hiç kaybolmayan ifadeye bakılırsa hayatının aşkı oydu. Yaptıkları yanlıştı ancak anlayabiliyordum.

Bria yanıma kıvrıldı, ben de kolumu ona doladım.

“Seninle takılmayı özledim.” Bria *sweatshirt*’üme gömülünce kelimeleri boğuklaştı. “Seni artık hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum. Hiç takılmıyoruz. Eskiden çok yakındık. Eskiden hiçbir şeyi umursamayan bir serseriydin, bu yönünü özledim.”

“O ben değildim.” Karanlık güçlerin kontrolü ele geçirmesine izin veren, ilaç kullanan bir pislikti. Bria bacağını kucağıma

doğru atıp kollarını bana doladı, gözyaşları göğsüme damlıyordu. Şaşkın ve donakalmış bir halde oturdum. “Gel hadi.” Onu yukarı çekmeye çalıştım ama bana daha da sıkı sarıldı. “Biraz yürüyelim mi? Mia’yı almaya gideceğim, birlikte yürüyebiliriz.”

Bria başını iki yana salladı. “Sadece sarılmaya ihtiyacım var, Ollie,” dedi ağlayarak. “Senin kadar iyi sarılan kimse yok.”

Başım dönüyordu, tek düşünebildiğim Mia ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı. Ellerimi yanlarımdan ayırmadan tavana baktım, hıçkırıklarının dinmesini bekledim. Ardından Bria kalçalarını bana doğru yuvarladı.

Aletim eşofmanımın içinde hareketlendi.

Onu üzerimden atmak istedim ancak adeta her bir kasım ve uzvum felç olmuştu.

Bria, “Ah, Ollie,” diye inledi. Çıkıntılı kalçasını bana sürüyordu. O an ismimi duymak beynime bir yumruk gibi indi.

Banyo. Adımı haykıran Bria’ydı.

Kalçasını bir kez daha sürtünce pantolonunun ince kumaşından sızan ıslaklığını görmek için aramıza baktım. İç çamaşırını giymemişti. Lacey’yle yaşadığım ilk deneyimin görüntüleri içimi parçaladı, Bria’nın dudaklarından dökülen ismim, her defasında içimdeki kafeslenmiş canavarı dışarı çıkardı.

“Dur,” diye uyardım dişlerimi sıkarak. “Kahretsin, sus.”

Bir kez daha sürtününce onu yataktan ittim. Sırtı yere çarptı ve başını kaldırıp şok olmuş, allak bullak bir halde bana baktı.

“Bu da neydi şimdi?” Bria başının arkasını ovmaya başladı.

“Seni uyarmıştım. Sakın bana yaklaşma.”

“Bu Mia’yla mı ilgili?”

Kaşlarımı kaldırdım ve mahvettiği eşofmanımı çıkarmak için ayağa fırladım. “Sen benim için imkânsızsın.” Yeni bir pantolon alıp bacaklarımı içine soktum. “Benden faydalanmaya çalıştın, *bir kez daha*. Bu defa kıcını benden ayıracak bir Mia yok ama hayır diyecek iradeye sahibim.” Başımı iki yana sallarken geçen yıl deli gibi içtikten sonra Bria’nın neredeyse benimle yatacağı zamanı hatırladım.

“Bir kez daha derken? Sence durum böyle mi? Senden faydalanmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?” Bria güldü ve gözlerini odada gezdirmeye başladı. “Hatırlıyorsun, değil mi? Isaac, Alicia ve Maddie gittikten sonraki o uzun gecelerde sadece seninle ben vardık. Sevişmiştik, Ollie. Beni gayet sert bir biçimde becermiştin. Daha önce bana hayır demiyordun. O gece Mia ile yaşananlar sadece bir yanlış anlaşılmaydı.”

Betim benzim attı. “Sen ve ben,” dedim parmağımı aramızda gezdirerek. “Hiçbir zaman sevişmedik.”

Bria gülüp beni tepeden tırnağa süzdü. “Vay canına. Tebrikler, Ollie.” Beni alkışlamaya başladı. “Dolor’daki en berbat insan sensin...” Şaşkınlık içinde durup ona aletimi ne zaman soktuğumu hatırlamaya çalışırken kelimeleri birbiri ardına sıralıyordu. “Merak etme, ereksiyon problemin beni ilgilendirmiyor. Seni olduğun gibi kabul ediyorum fakat bunu düzeltebiliriz.”

Kirlenmiş eşofmanımı avucumun içine alarak bir adım geri çekildim ve aramıza mesafe koydum. “Sorun hiçbir zaman aletim değildi.” Elimi saçlarımın arasında gezdirip ona baktım. “Döndüğümde gitmiş ol.”

Conway’e giden yol boyunca Mia gelmeden önceki yaza dair tüm detayları gözden geçirdim. Böyle bir şey yaşandı mı yaşanmadı mı bilmiyordum ama Mia’dan önceydi. Yaşansa bile Mia’nın umurunda olmaz, onu rahatsız etmezdi. Çok daha kötülerini atlatmıştık.

Ancak onunla birlikte olmamın imkânı yoktu.

Var mıydı?

Olmuş muydum?

Bria kafamın içine girmişti ve o boktan yaza dair anılarımı bir araya getiremiyor, düşüncelerimi duyamıyordum. Zamanın yarısını kızgın ya da haplarla kafayı bulmuş bir halde, diğer yarısını da hapiste geçirmiştik. Adımlarım hızlanırken saç dip-lerimden ter akmaya başladı. Yanından geçtiğim her saate bakıyordum.

Zamanı ruhlarımızın buluşmasına kaç adım kaldığıyla, o dudaklarını aralamadan önce söylemem gereken kaç kelime olduğuyla, ardından gelen sessiz saniyelerle ölçüyordum. Kahretsin ki çok uzağımdaydı.

Beş dakika.

Köşeyi dönünce onunla çarpıştım.

“Ollie.” Nefesini vererek bir adım geri çekildi. Hipnotize edici gözleriyle gözlerimi inceleyip elleriyle *sweatshirt*’ümü kavrarken yüz hatlarıma baktı.

O an oksijen boğazımdan aşağı akarak ciğerlerimi temiz havayla doldurdu. Nefes alabiliyordum. “Sanırım Bria’yı becerdim,” diye geveledim aramızdaki gereksiz boşluğa.

Mia kaşlarını kaldırdı, kaslarındaki seğirmeyi hissedebiliyordum. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ben uyurken odama geldi, aletimin önüne kıvrıldı ve eşofmanıma pisliğini bulaştırdı...” Başımı iki yana salladım. “Önceden yattığımızı söyledi.” Mia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı, doğru dürüst bir şey söyleyemiyordu. “Sanırım Conway’e ihtiyacım var.” Elini tutarken doktorun kapısına doğru ilerledim.

“Hey!” Mia kolumu tutup yüzümü tekrar ona dönene kadar beni geriye doğru çekti. “Yavaşla.” Elini göğsüme indirdi ve gözlerini kırptı. “Hadi gidip konuşalım.”

“Kahretsin, Mia. Görmüyor musun? Deliriyorum!”

Beş.

Dört.

Üç ...

Parmaklarını *sweatshirt*’ümün altına daldırdı, sıcak avuç içi göğsümü kaplayıp vücudumun geri kalanına yayıldı. Üzerimdeki etkisi nikotin kadar çarpıcıydı, kaslarım anında gevşedi. Ona verdiğim tepki gerçekten inanılmazdı. Gözlerim kapalı halde başımı geriye attım ve dokunuşuyla rahatlarken bir nefes verdim.

“Yanımdayım,” dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Büyücü olduğuna yemin edebilirdim çünkü yaptığı, sihirden

başka bir şey değildi. Saf, lanet olası bir sihir. Üzerimdeki ağırlık kalktı ve kalbim parmaklarındaki hafif kalp atışlarıyla eşleşirken başımı eğip ona baktım.

“Mia,” dedim toparlanan nefesimle. “Konuşmamız gerek. Her şeyi daha fazla içimde tutamam. Her an patlayabilirim.”

Bria kısacık zamanda bile odamızı zehirlemişti. Çöp kokusu, düşünceler, çığlıklar hâlâ beynimin içinden çıkıp beton duvarlarda yankılanıyordu. Nevresimleri çıkarıp kapının dışına attım.

Mia kollarını kavuşturup, “Bunlara gerçekten gerek var mı?” diye sordu. Bakışlarındaki sıcaklığı her hareketimde hissediyordum.

“Onu hâlâ tenimde hissediyorum. Her şeyi hissediyorum,” dedim ona dönüp. “Sen. Her yerde sen vardın ama şimdi her yeri o ele geçirdi.” Dikkatimi yeniden görevime verip Bria’nın başını koyduğu yastığı aldım. “Bundan nefret ediyorum, Mia. Onun hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.”

Kapının kapanma sesiyle başımı arkaya çevirdiğimde Mia’nın odadan çıktığını gördüm.

Kapıyı açtım ve ona yetişmek için koridorda koşmaya başladım. “Nereye gidiyorsun?”

Yüzünü bana döndü. Kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu ve yumuşacık dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. “Zaten bahar temizliği yapmamız gerekiyordu. Hadi gel.” Arkasını dönüp ilerlemeye devam etti. “Neyse ki, temizlik malzemelerinin nerede olduğunu biliyorum.”

Bir saatimizi çamaşır suyuyla ve geçmişimin kirli itirafları içinde boğulmakla geçirdik. Mia’ya dolapta geçirdiğim zamanı, gördüğüm şeyleri, bekâretimi kaybedişimi, Oscar’ı, kısacası şimdiye dek bahsetmediğim her şeyi anlattım. Bria’yla olanları anlatmaya kaldığım yerden devam edene kadar öfkesini zemin-den çıkardı.

Oscar beni kendisi gibi yapmıştı ve yıllarca kadınlara sığır gibi davranmıştım. “Sen de en az onlar kadar kurban sayılırsın,” dedi havluyu omzuna atarak.

Aradan bir saat daha geçince temizleyicinin güçlü kokusunu dışarı atmak için kapıyı araladık, geçmişimin endişeleri de kokuyla koridora yayıldı. Derin sohbetimiz hafifledi ve ikimiz de gülümsemeye başlayıp şakalaştık. Ben onu gıdıkladım, o da havlusunu bir kırbaç gibi popoma indirdi. Masamı temizledi, her çekmeceyi ve üzerine bir şeyler karaladığımı kâğıt parçalarını karıştırırken kıkırdayıp durdu. Yatağın üzerine yeni bir çarşaf geçirirken kendi kendine hafifçe güldü. “Kafan güzel,” dedim başımı sallayıp gülerek.

Bir elinde spreyci şişesi, diğeriyle de defterimle beni işaret etti. “Hayat sarhoşu diyelim,” diye düzeltti. Birkaç kişi odamızın önünden geçerken yavaşlayıp ne yaptığımızı görmek için gizlice içeri baktı. “Bu bir masa çekmecesinde duramayacak kadar iyi,” dedi notlarımı karıştırırken. “Hem de çok iyi.” Gözlerini bana dikti, ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yatağın üstüne oturdum. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Bir şey yaptım.” *Gizemli*. Aslında büyük bir şey yapmıştım ve hepsi bizim içindi. Çalışmalarımı yayımlamış, bize bir ev almıştım. Sıradan olmadığımı sürekli hatırlattığı için kendimden yeni bir şey çıkarmış, farklı biri olmuşum. Onun eseriymiş. Onunla geçirdiğim her an kanatlarıma bir tüy daha ekliyordu ve Dolor’dan ayrıldığımızda birlikte uçacaktık.

“Eski sevgilinin kokusunu nişanlığımın her yerine bulması dışında mı?”

Benden nişanlısı olarak bahsettiğini duymak hem aletime hem de kalbime etki ederek beni gülümsetti. “Eski” ve “sevgili” kelimeleri asla Bria’yla bağlantılı değildi, bunu o da biliyordu. “Nişanlı mı?” diye sordum alaycı bir şekilde. İkimiz de tüm benliğimle avucunun içinde benim şiirlerimle masamdaki sandalyeden bana bakan kıza ait olduğumu çok iyi biliyorduk ama bana nişanlım demesi nefesimi kesmişti.

“Nişanlım,” diye tekrarladı net bir ifadeyle. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce spreyci şişesini ve günlüğümü bıraktı. Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanarak gözlerimi vü-

cudunun her bir zerresinde gezdirdim. Bir sonraki adımlarının onu nereye götüreceğini görmek için bir şeytan gibi seğirdim.

Birbirimizin üzerinde veya birbirimize yapışmış olduğumuz sürece, içimde yüzen bu çılgınlıktan kurtulacaktım.

Mia dizlerimin arasında durdu. Başımı gözleriyle buluşması için yukarı kaldırırken parmağını çenemin altına dayadı, kalbim sanki boğazımda atıyordu. “Kıskançlık kısmını geçtim. Şimdi sadece kızgınlım,” diye fısıldadı.

“Bu konuda ne yapacaksın, aşkım?” O kadar yakındık ki tüm duyularım Mia’yla dolmuş, çamaşır suyundan ve saatler önce olan olaydan eser kalmamıştı. Mia yanımdaydı, yine içimde dans ediyor, her sinirimi gıdıklıyor, her organıma kan pompalıyordu. Aletim beklentiyle gerildi.

Elini çekince kalbim duracak gibi oldu. “Nereye gidiyorsun?”

Kapıyı kapatırken gözlerim onun küçük, sevimli poposuna takıldı ve onun için yapılmış *sweatshirt*’ünü çıkarırken nefesim daraldı. Mia’nın gülümsemesi odayı aydınlatıyor, Dolor’ın donukluğunu renklendiriyordu.

Minik parmaklarını pantolonumun üzerinde gezdirerek aşağı kaydırды, ben de ona erişim izni vermek için popomu kaldırdım. Hafif bir esinti, onun sıcaklığını hissetmek için yalvaran gergin aletime temas etti. Yine de içimdeki beklenti nefesimi kontrol ederken sessiz kaldım.

Ellerini pelvik kaslarımın üzerinde gezdirirken, “Kahretsin, Mia,” diye inledim. Zevk suyum anında aktı ve Mia altdudağını aletimin ucunda gezdirmeye başladı. “Kahretsin, bu utanç verici derecede hızlı olacak.”

Mia ıslak dudaklarını aletimin etrafında gezdirip yavaşça içine almadan önce, “Konuş benimle, Ollie,” diye mırıldandı.

Ona İngilizce sözlükte iki yüz binden fazla kelime olduğunu söylemek istiyordum. *İki yüz bin*. Günlüğümde her gün onu düşünerek kelimeleri kolayca bir araya getiriyordum ama tek bir kelime bile onun ağzından çıkan adımın beni ele geçirme şeklinin yanına dahi yaklaşamıyordu.

“Ollie,” diye fısıldadı tekrar. Bir anda varlığını ele geçirip üzerimde hüküm sürmeye başladı.

Diliyle altımdaki hassas deriyi okşarken, “Y... y...yapamıyorum,” dedim nefes nefese kalmış bir halde. Benimle nasıl ilgilendiğini izlemek istesem de başım geriye düştü ve gözlerimi kapattım. Aletim boğazma değdiğinde bir anda kan vücudumun tek bir noktasına hücum etti. Kaslarım gerildi, damarlarım patladı ve yarım saniye içinde acele bir karar verdim.

Ellerimle kot pantolonunu bir hışımla çıkardıktan sonra çamaşırını yana çektim. Kalçalarından kavradım, hafif bedenini kaldırarak içine girdim. Mia’nın sıcacık ve gergin teni beni tüketti. Titreyen ellerimi saçlarına dolarken her bir zerremi içine boşalttım.

Dalgalar kumsallarımıza çarpıp eridiğinde en sonunda bir nefes alabildim. “Özür dilerim.” Mia’nın ıslak dudakları çene çizgimi sıyırdığında aletim onun içinde sarsıldı.

Kızım hafifçe gülüp gamzemden öptü. “Sanki kötü bir şeymiş gibi özür diliyorsun.”

Başparmağımı altdudağında gezdirdim. “Dudaklarının bana yaptıkları gerçekten yeterli ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bu şekilde bir bütün olduğumuzda hissettiklerimle kıyaslanamaz.”

Mia dudaklarını araladı ve başparmağımı sıırılsıklam olmuş pamuklu iç çamaşırının altındaki küçük çıkıntısının üzerinde gezdirirken dudaklarımız kavuştu. Onun cenneti andıran ezgisi, içinde bulunduğumuz cehennemini sildi. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadan sonsuza dek onun içindeki kapılarda yaşayabileceğimden emindim.

Mia haykırdı, ben de her ifadesini zihnime kazıdım.

Sarsılınca vücudunu sabitledim.

Kollarımın arasında dağılırken onu bir arada tuttum.

Çırılçıplak, savunmasız, açık birlikteliğimiz harikaydı ve onu tanımlayacak tek bir kelime vardı.

Şiirsel.

YİRMİ SEKİZ

“Belki de meleklerin gerçek olduğunu,
insan suretine ve zarafetin rengine büründüğünü herkese
hatırlatmak için buradaydın.
Üstelik kısa bir süreliğine hepimiz aynı şarkıyı söyledik.”

OLIVER MASTERS

Mia

29 Şubat’tı.

Artık gündü, yine de cumartesiye denk gelmişti.

Yılın en soğuk günü olsa da güneş doğmaya devam ediyor, pencereden içeri süzülüyor ve yüzümü zar zor ısıtıyordu. Işık, göz kapaklarımin arkasında belirerek kirpiklerimi ayırmak istiyordu ancak her şeyi içine çekmek için onları bir süre daha kapalı tutmanın sorun olmadığını öğrenmiştim.

Ollie saçlarıma doğru, “Hissediyor musun?” diye fısıldadı. Kolumda ve vücudumun yan tarafında gezinen sıcak elleri soğuğu ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

“Hımm,” diye mırıldandım. Tamamen başka bir şeyden bahsediyordum.

“Güneş doğdu, aşkım. Bütün bir gece, bu yeni güne uyan-

mak için uyudun. Hem de hak etmediğimiz bir güne.” Dudaklarını omzumda gezdirdi. “Bu günü nasıl değerlendireceksin?”

Onun kollarında arkamı döndüm. Gözlerim güneşe karşı itatsiz olabilirdi ama onun sesine boyun eğdim. Ollie gözlerini açmadan bacaklarını benimkilerle birleştirdi. Gamzesi, çokbilmiş sırtışının yanında yerini aldı. Beyninin içine girmek ve bizim için hayalini kurduğu o gelecekte yuvarlanmak istiyordum. Ondan uzaklaşarak fotoğraf makinemi almak için kolumu yatağın altına uzattım. Aramıza biraz soğuk hava girdi ve bir fotoğraf çektim. Onun ruhunu, herhangi renkli bir şeyin tasvir edebileceğinden daha fazla duygu barındıran siyah beyaz bir polaroidde yakaladım. Güzelliğin her tonuna sahipti.

29 Şubat’tı. Artık gün.

Ollie, Zeke ve ben kahvaltıda masamızın etrafında oturuyorduk.

Zeke’in saçları her zamankinden daha kıvrıkcık ve kabarıktı. Kahverengi gözleri masanın karşısından parlıyordu. O gülümserken yakalayabileceğiniz nadir, kutsal anlar en karanlık geceyi bile aydınlatabilirdi. Ollie sırtarak karşılık verdi ve ağızındaki lokmayı çiğnerken ona göz kırptı. Üçümüzün de içini huzur kapladı.

İki buçuk ay sonra hepimiz sonunda özgür olacaktık.

Tommy’nin başaramadığını Ollie başaracak ve Zeke’i buradan kurtaracaktı.

Piyano çalmanı istiyorum, dedi Zeke işaret diliyle.

“Senin için çalacağım.” Gülümsedim.

İlk geldiğimden beri Zeke epey yol kat etmişti. Aklımdan geçen her düşünceyi, daha doğrusu çoğunlukla Ollie ve onun beni bir şekilde nasıl kızdırabildiği hakkındaki fikirlerimi ne zaman ağızımdan kaçırırsam bana sadece masanın öbür ucundan bakmakla yetiniyordu. Bunun tek nedeni, Ollie yakınımdayken içimde patlayan havai fişekleri ve senfonileri kavrayamamış olmamdı. Zeke yolculuğumuzun her adımının bir parçası, ikimizi bir arada tutan sessiz bir kaya olmuştu.

Zeke için kendi aşk hikâyesini yazma vakti gelmişti.

Ollie masaya doğru eğilip yemeğinden bir lokma daha aldı ve çatalını bırakarak Zeke'le sessiz bir sohbete daldı. Ethan ellerini kemerinde kavuşturmuş, duvara yaslanmış vaziyette tetikteydi. Yüzü ifadesizdi ama haftalar önceki kavgadan sonra tamamen iyileşmişti. Maddie'nin durumunu öğrendiğimizden beri Ethan gözünü ondan ayırmıyor, her hareketini izliyordu.

Ne tesadüftür ki, bu süreçte şakacıyla ilgili yeni bir gelişme yaşanmamıştı.

Bu defa bakışlarımı farklı bir masada oturan Liam, Tyler, Jude, Bria ve Jake'e kaydırdım. Liam'la Jake kendi aralarında küçük bir sohbete dalmışlardı, Jake'in ince dudaklarındaki kocaman gülümseme kalbimi titretti. Tyler ve Bria duyamayacağım kadar uzakta olduğum bir konuda şakalaşırken Jude'un eli masanın altında Tyler'in elini sıkıca kavramıştı.

Bria bana çok ufak bir bakış attı, Ollie odamızda ikisi arasında olanları anlatmasa bu bakışı kaçırırdım.

Ollie'ye yaptığı hareket için onunla yüzleşip yüzleşmemek arasında kararsızdım. Onu cezalandırmak istiyordum. Sadece iki dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Sonra gözlerim Maddie'ye takıldı. Gwen'le birlikte yemekhanenin ortasında, benim masamla Bria'nınki arasında sessizce yemek yiyorlardı. Maddie bir ısırık almadan önce perçemlerini gözlerinden silkeledi ve Gwen ellerini havada hareketli bir şekilde sallarken onu başıyla onayladı. Maddie gözlerini önündeki tepsiye sabitlemiş kızı süzüyordu, bundan emindim.

Ethan'la bir olup Maddie hakkındaki kirli çamaşırları ortaya döktüğümüzden Ollie'nin haberi yoktu.

Bu noktada arkadaşlarımla yani Jake, Bria ve Tyler'in mahremiyetini ihlal ettiğim için duyduğum utanç dışında bunu ondan daha fazla saklamak için hiçbir nedenim yoktu. Yine de çaresizdim.

Ve çaresizlik kötü kararlar verdiriyordu.

29 Şubat'tı.

Artık gün.

Piyanonun tuşları Ollie'nin en sevdiği şarkının notalarıyla dans ederken her vuruş buz gibi hissettiriyordu. *Firestone*.

Pencerenin yanındaki siyah sandalyede Ollie'yle kıpırdamadan oturan Zeke'in gözlerindeki hayranlığı görebiliyordum. Ollie parmaklarını güneşin altındaki günlüğünün sayfalarında hızla gezdiriyor, birbirimize kaçamak bakışlar atıyorduk. Grup terapi odasının kapısı açıldığında içeri sızan soğuk havayı içime çektim. Bir nane gibi boğazımı ve ciğerlerimi kapladığını hissettim.

Bria orada öylece durmuş, öfkeli bakışlarla bize bakıyordu.

Parmaklarım tuşların üzerinde dondu kaldı. Hemen pencerenin yanında oturan Ollie ve Zeke'e baktım. Ollie irkilince içimde bir panik belirdi.

"Çalmaya devam et, *aşkım*. Kulağa çok güzel geliyor," diye hırladı Bria. Kapıyı arkasından kapatınca kilit tıkırtısı duyuldu, ardından bize doğru döndü. "Hey, Ollie," diye sırtıttı. Ancak adımları bana doğru yaklaşıyordu. Ollie ayağa kalktı, Zeke'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de gözlerimi ona doğru çevirdim.

Etrafımda gezinirken, "Burada ne işin var?" diye sordum endişeyle.

"Bria," diyerek onu uyardı Ollie. Bana doğru gelemeden keskin bir bıçağın ucu nefes boruma dayandı.

"Otur, Ollie. Yoksa bu sürtüğü ikiye ayırırım."

Bakışlarımı Ollie'ye sabitlemişim ve hareket etmekten, hatta gözümü kırpmaktan bile korkuyordum. Gözlerimin arkasında şimşekler çakıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu ama göz yaşlarım bile akıp gitmekten korkuyordu. Ollie'nin açık renk gözleri boş bakmaya başlamıştı. Bir anda korku sıfırlandı ve değişim neredeyse anında gerçekleşti. Öne doğru eğilip avuçlarını önünde birleştirdi, karmakarışık kelimeler ve bozuk bir ses tonuyla yalvarmaya başladı.

Soğuk bıçağın keskin ucu tenime battığında bir yanma his-

settim, sonra ılık kan boynumdan aşağı süzüldü. Vücudumun titremesini ya da hareket etmesini engellemek için dişlerimi dudağıma bastırdım.

Ollie kan çanağına dönmüş gözlerle, “Hayır, hayır,” diye kekelemeye başladı. “Lütfen bunu yapma, Bria. Tanrım, sana yalvarıyorum.”

Konuşmak istedim fakat nefes alamaz haldeyken ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu. Bir şok dalgası beni tamamen ele geçirdi ve sersemlemiş bir halde oturup Ollie’nin üç metre ötemde paramparça oluşunu izledim.

Sözleri çok uzaktan geliyordu, hareketleri sanki ağır çekimde kaybolmuştu. Zaman ilerlemek bilmiyordu, kaçınılmaz olanı beklemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

“Otur, sevgilim.” Sesi sakın, hem de fazla sakın geliyordu. Bria eğilirken saçları yanağıma değdi. “Bunu çok uzun zamandır bekliyorum.”

Ollie, “Neden?” diye haykırdı. Ardından sesini hızla alçalttı. “O sana ne yaptı? Bria, hemen çekip gidebilirsin. Sonrasında bu konuyu bir daha hiç açmayız. Lütfen! *Lanet olsun*. Yapma bunu!”

“Madilyn,” diye kestirip attı Bria. “Benim adım Madilyn ve eğer bana bir kez daha bu adla hitap ettiğini duyarsam...”

“Anlamıyorum,” dedi Ollie. Sesi titriyordu, kızarmış gözlerinden yaşlar akarken saçlarını kavradı. “Konuşabiliriz. Onu bırak, bunu hallederiz.”

“Hayır, bence ondan kurtulmadan önce Mia gerçeği öğrenmeyi hak ediyor,” dedi Bria kulağına yakın bir şekilde. Başımı geriye doğru çekip bıçağı boğazıma sapladığında gözlerim büyüdü, Ollie iki adım öne çıkmıştı. “Beni sınamak mı istiyorsun? Sen buraya gelene kadar geberip gider, Ollie. Bir adım daha atmanı tavsiye etmem.”

Ollie olduğu yerde durdu, elleri titriyordu.

“Ben de temiz bir sayfa açmak, yeni bir başlangıç yapmak istedim,” diye başladı. “Brianna yani Maddie olarak tanıdığ-

nız kız, onunla buraya gelmeden önce enstitüde yakınlaşmıştık. Hem de çok. Plan harikaydı. Yeni bir kimliğim olacaktı. Sürtük, ne dediysem yaptı. Gerçekten de planı uyguladı, biz gelmeden önce dosyalarımızı ve lanet kimliklerimizi değiştirdi. Onu avucumun içine almıştım.” Tehditkâr bir kahkaha attı. Gözlerimi ona, tanıdığımı sandığım; yanağıma değen siyah, kısa saçlarıyla neredeyse iki yıldır Bria diye çağırdığım kıza çevirdim. Madilyn’di, Maddie’ydi. O kadar zamandır sanrısız bozukluğu olan oydu. “Onun gerçekten bana âşık olduğuna inanabiliyor musun?

“Fakat buraya geldiğimizde aramızdaki şey birdenbire bozuldu. Brianna kıskançlık krizine girip seni benden önce becermek için elinden geleni yapmaya karar verdi, Ollie. Bütün bunlar bana inat olsun diyeydi. Ne büyük hata. O nasıl seni elde etmek için kendi yöntemlerini kullandıysa ben de bu orospuyu ortadan kaldırıp *Looney Bin*’e göndermek için kendi yöntemlerime başvurdum. Sen hep benimdin, Ollie. Asla onun olmadın. Sen hâlâ *benimsin*! Seviştığımız o geceyi asla unutmayacağım. Aklımdan çıkmıyor. Bunu sen de biliyorsun. Ya da en azından bu gelene kadar biliyordun. Mia seni benden çalmakla kalmadı... bir de bana tecavüzcü diyecek kadar ileri gitti! Buna inanabiliyor musun, Ollie? Sanki sana tecavüz etmem gerekiyormuş gibi... Hareket eden her şeyi siken sen değilmişsin gibi.” Bıçak boğazıma daha fazla baskı uygulayınca gözlerim iyice gerildi. “Yani tam sana kavuşmak üzereyken o gelip her şeyi mahvetti. Sonra Mia *bana* tecavüz edilmesine göz yumdu! Ne ikiyezlülük ama! Hatırlıyor musun, Mia? Isaac’ın benden faydalanmasını izlemiştin,” diyerek bağırdı bana.

“Mia’nın suçu değildi,” diye araya girdi Ollie.

“Elbette değildi! Sen gittiğinde, *Mia*’nın her şeyini öğrendim. Konuşma, hareket etme biçimini gözlemledim. Onda neyi sevdiğini, neden beni değil de onu seçtiğini bilmek istedim! Meğer sığ bir fahişeden fazlası değilmiş!” Diz kapağıyla omurgama bir tekme indirdi, başım geriye doğru sıçrayınca saçımı

çekti. İrkildiğimde Ollie öne atladı. “Yaklaş lütfen, Ollie. Cesaretin varsa yaklaş.”

Ollie saçlarını kavradı, çenesini sıkarken gözyaşları art arda yanaklarına akıyordu. “Seni öldürmeyeceğimi sanma, Bria. Ya da Maddie, adın her ne boksda artık. Yemin ederim seni öldürürüm.”

“Sus, daha hikâyemi bitirmedim.” Madilyn güldü. “Sen gitmiştin, ben de senin hep istediğin o kız olma yolunda ilerliyordum. Sonra Lynch’in senin dönüşünle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hamlemi yapmalı, bu kızı tamamen ortadan kaldırmalıydım. Pek çok kez onu neredeyse alt edecektim. Hatta seni meşgul etmek ve Mia’dan uzak tutmak için Brianna’yı doğrudan senin kollarına attım. Buna inanabiliyor musun? Brianna’nın seninle yatmasına izin verdim, biz birlikte olana kadar seni tatmin etti. Seni işte bu kadar seviyorum, Ollie.”

Ollie kan çanağına dönmüş gözlerle, “Yardıma ihtiyacın var,” diye homurdandı. “Sana yardım etmeme izin ver. Sen hastasın.”

“Evet, aşk insana çılgınca şeyler yaptırıyor.” Madilyn kolumdan tutup beni piyano bankından kaldırdı ve bıçağı boğazıma dayayarak beni bir sandalyeye götürdü. Ollie’yi tüketen ıstırap, bana bu bıçaktan ya da ölüm düşüncesinden daha fazla acı veriyordu. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek, gözyaşlarını silmek ve onun yanında olmak istiyordum. “Son bir sözün var mı?”

Ollie ses tonunu sabit tutmaya çalışarak, “Bana güveniyor musun, aşkım?” diye sordu. Ancak sesi bir dizi duyguyla doluydu. Dudaklarımı emip başımı salladım. Dudakları titriyordu. “Gözlerini sıkıca kapat.” Kızarmış yanağından bir damla yaş daha süzüldü ve gözlerimiz tekrar buluşmadan önce başını yukarı kaldırdı. “Ne olursa olsun onları açma.”

Gözlerimi kapattım ve yıldızları görebilene dek sımsıkı yumdum. Yıldızlar üçgenlere, kürelere, beyaz şekillere dönüştü; hareket edip başka başka şekillere büründüler. Ollie’yle

dans ettiğimizi, havai fişekleri ve kütüphaneyi hayal ettim. Bıçağın ucu tenimi delerken çalınan anlarımızı yeniden canlandırmak için mücadele verdim. Sıcak gözyaşlarım akıyordu ama artık korkmuyordum. Başım dönerken etrafta sesler duyuldu ve keskin bıçağın hissi kayboldu. Yerine Ollie'nin sıcacık elleri gelmiş, yeniden nefes alabilmişim.

Bir nefes sesi odayı doldurdu.

Sonra da bir gümbürtü duyuldu.

Gözlerimi daha da sıkı kapattım.

Ollie beni sandalyeden kaldırdı, etrafımı sımsıcak bir his sararken duyularım bir deniz esintisiyle doldu. Özgürlük. Ollie.

"Mia, bana bak," diye bağırdı. Gözlerimi kırparak açtığımda karşımda yıkılmış bir adam duruyordu. Defalarca, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

Vücudum hâlâ titriyordu; başımı çevirince Madilyn'in yerde, yan tarafına saplanmış bir bıçakla yattığını gördüm.

Ollie'ye döndüm. "Ben..."

Ollie yanaklarımı, burnumu, gözlerimi, boynumu öptü. Ellerini yüzümde gezdirirken gözlerindeki yansımayı gördüm.

Bakışlarını arkama kaydırды. Zümrütleri fal taşı gibi açıldı ve bir kez daha panik onu ele geçirdi. Zeke'in çığlığı kulak zarımı deldi. Ollie beni yana doğru iterken Zeke, Madilyn'le saniyeler önce durduğum yerin arasına atladı.

Zaman hızlandı. Ollie bir şey yapamadan Madilyn bıçağı çekip Zeke'in karnına sapladı. Sonraki hareketler adeta ışık hızıyla gerçekleşti. Ollie ileri atıldı, göğsünden ateş gibi acı dolu ama düşmanca bir çığlık yükseldi. Olduğum yerde donakalmış halde olanları anlamaya çalıştım. Tek yapabildiğim Ollie'nin arka cebinden çıkardığı kalemi Maddie'nin boynunun derinliklerine saplamasını izlemektir. Tek duyabildiğim Maddie'nin yere düşerken çıkardığı gümbürtü, ardından Ollie'nin yere yığılırken çıkardığı sestir. Kolundan aşağı akan kan mermer zemine bulaşmıştı. Zeke'e doğru sürünüp yenilgi ve derin bir kalp kırıklığı içinde çılgınca adını tekrar tekrar haykırmaya başladı.

Sanırım bir çığlık attım. Sesi duymadım fakat boğazımda hissettim. Sanki her şey bulanıklaşıyordu, kalbim yavaş ama dengesiz bir şekilde atmaya başlamıştı. Gözlerimin önünde paramparça olan dünyanın kırık parçalarıyla eşleştirilebilecek türden bir atıştı.

29 Şubat'tı.

Artık gün.

Ollie'nin acı dolu çığlıkları etrafımda yankılanırken kollarımı sıkıca dizlerime sararak donup kaldım. Bir eliyle Zeke'in gömleğini yumrukluyor, diğer eliyle Zeke'in yarasına bastırarak akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Ancak durduramıyordu. Hareket edemiyordum. Ollie'nin ruhu gözlerimin önünde paramparça olmuştu ama işe yaramaz halde öylece duruyordum. Şok beni ele geçirmişti. Gözyaşlarım bile yanağımdan aşağı süzülürken donuyordu.

Zeke öksürdü ve ağzının kenarından kan akarken başı yana eğildi.

Ollie karnına kuvvetlice bastırırken, "Benimle kal, kardeşim," diye bağırdı. "Dayan biraz." Zeke'in gözleri benimkilere kaydı ve gözlerindeki karanlık halkalarda beliren huzuru gördüm. Fırtınanın içinde sakin, kaderine boyun eğmiş halde duruyordu. Savaşma isteğini kaybetmişti, en sonunda özgür kalmak istiyordu.

Daha önce sadece bir kez birinin ruhunun vücudundan kayıp gidişini izlemiştim. Dayımın gözlerinde sanki bunu hiç beklemiyormuş gibi bir korku ve şok vardı. O gidene kadar gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. O zaman bile donup kalmış, boş gözbebeklerindeki cansız parıltıya bakmaktan kendimi alamamıştım.

Zeke ise kaderini memnuniyetle kabullenmişti. Ürkmemişti. Korkmuyordu. İçindeki huzur sakin ve dingindi ama etrafını saran yıkım onun gitmesine izin vermek istemiyordu.

Sonra sakinliği Ollie'ye de sıçradı.

Aralarında sessiz bir iletişim gerçekleşti, ben hâlâ kıpırdamaz haldeydim.

Zeke ellerini kaldırmaya çalıştı ama Ollie ikisini de tutup göğsüne bastırdı.

“Yaptım. Onu kurtardım,” diye fısıldadı Zeke öksürerek.

“Evet. Kurtardın, dostum.” Ollie paramparça olmuştu ama yaşlardan ıslanmış yüzünü onun için küçücük de olsa gülümsemeye zorladı.

Zeke sonunda boğuk bir sesle, “Mia ve Ollie, sonsuza dek,” diye fısıldadı. Kan kıyafetine iyice yayılırken gözlerini kapattı.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, benimle kal.” Ollie bana doğru döndü. “Git, Mia! Yardım ağır!” Kelimeler hem çok uzağımda hem de tam kulağımanın dibinde gibiydi. Ta ki Ollie'nin elleri yüzümü kavrayıp onu görmemi, duymamı isteyene dek. “Sana ihtiyacı var... Benim de sana ihtiyacım var. Bana bak! Beni duy, Mia! Git yardım ağır!”

YİRMİ DOKUZ

“Ölümü aldatmanın tek yolu
sonsuz dek yaşayacak bir aşk yaratmaktır.”

OLIVER MASTERS

Mia

2 Mart'tı.

Bulutlar, hüznü ve ağır bir şekilde üzerimizde uzanıyordu. Ellerimi gergin bir şekilde kucağımda kavuşturmuş halde oturuyordum, Tyler da yanımdaydı. Lynch birkaç dakika önce Dolor'ın merdivenlerinin tepesine yerleştirilmiş derme çatma podyumda bir konuşma yapmıştı. Karanlık gökyüzü, siyah gar-dırop ve küçük insan grubundan yayılan fısıltılarla alelade bir günde gibiydik.

Fakat alelade bir gün değildi.

Zeke'in cenazesinin olduğu gündü.

Arabanın demir kapıdan geçmeden önce yoldaki çakıllara çarpan tekerleklerinin sesi duyulunca mırıltılar anında dağıldı. Boynumu çevirince arkamızda beyaz bir minibüsün durduğunu gördüm. Stanley, minibüsten inip arka kapıyı açtığı anda ayağa

fırladım ve merdivenlerin başında Lynch'in yanında duran Ollie'ye baktım.

Ollie bakışlarıma karşılık vermedi, gözlerini uzaklara sabitlemişti.

Arkamı döndüğümde mavi tulumuyla bir adam dışarı çıktı. Kelepçelerinin takırtısı fısıltıların yeniden yükselmesine sebep oldu.

"Vay canına..."

"Aman Tanrım!"

"Bu kim?"

"Tommy..."

İki ayağı da betona değince Tommy başını yere eğmeden önce gözlerini etrafta gezdirdi. Gevşek kahverengi buklelerini tepede toplamış ama yanlarını kısa kesmişti. Yüz hatları karmaşıktı. Çene hattı güçlüydü, keskin bir burnu ve çıkık elmacıkkemikleri vardı. En arkadaki sandalyeye otururken tüm gözler üzerindeydi. Lynch boğazını temizleyerek herkesin dikkatini ön tarafa çekti. "Oliver birkaç şey söylemek istiyor. Bir dakikalık saygı duruşunda bulunacak, sonra da içeri gireceğiz. Madilyn Wyser'in anma töreni memleketinde yapılacak ama yarın yeşil alanda onun için de bir dakikalık saygı duruşunda bulunacağız."

Omzumun üzerinden, benimle aynı anda başını kaldıran Zeke'in kardeşine baktım. Göz göze geldik, bakışlarımız kilitlendi. Koyu renk gözleri avlunun içinde bana bakıyordu. Aklıma Zeke'in yemekhanede masanın karşısından bana baktığı zamanlar geldi. Delici bakışları yoğundu ama yine de aramızda bir sakinlik enerjisi aktı. Hafifçe tebessüm ettim, Tommy de kara gözlerini kıstı. Yüzündeki kaslar gevşemeden önce bir an ifadesi dondu. Gözlerimin arkasına bir ağrı saplandı ve göğsüm sıkıştı.

"Hayatım boyunca pek çok kelime yazdım, eminim bir milyondan fazladır." Ollie duraksayıp önünde duran kürsüye tutundu. Başı öne eğildi, parmak eklemleri bembeyaz oldu ve

herkes sessizliğe gömüldü. “Fakat söylemek üzere olduğum şey... asla yeterli gelmeyecek. Birkaç kelime söyleyebilir, bu sessizliği şiirlerimle doldurabilirim. Aslında gerçek şu ki, hiçbir kelime Zeke’in bu dünyadaki etkisini tarif edemez çünkü onunla bu ancak hissedilir. Zeke arkadaşım, bir savaşçıydı, iyi bir dinleyiciydi, destekleyiciydi.” Gözleri en arkada oturan Tommy’ye döndü. “Kardeşimdi.” Ollie nefesini verip gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Fakat hepsinden önemlisi,” dedi ve başını eğip gözlerine baktı. “Zeke bir âşıktı.

“Aşk... her sabah doğan güneşi, onu en karanlık günlere yenik düşmekten alıkoyan motivasyondur. Zeke peri masallarına, kıvılcımlara ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inanırdı. Aynı zamanda dürüst, kaotik ve aşkın en zor halinin de farkındaydı. Çok keskin bir gözlem yeteneği vardı. Verecek hiçbir şeyimin kalmadığı, vazgeçme düşüncesinin beni ele geçirdiği zamanlarda Zeke oradaydı. Odaklanmış gözleri, telaşlı parmaklarıyla bütün o boktan parçaları bir araya getirirdi.

“Zeke aşkı. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, ne kadar sık sınanırsan sinan, karşına nasıl engeller çıkarsa çıksın aşkın her zaman uğruna savaşmaya değer olduğunu hatırlatırdı.” Ollie nefesini içine çekti ve avucunu yüzünde gezdirerek ekledi. “Ve uğruna ölmeye.

“Onu gözyaşları içinde hatırlamamalıyız. Zeke onu gülümsemelerle, kahkahalarla ve içinde bulunduğumuz tüm neşeli anlarda hatırlamamızı isterdi çünkü o nadir anlarda hep yanımızdaydı.”

Ellerini kaldırıp işaret diliyle, “*Seni seviyorum, kardeşim. Sonsuza dek,*” yazdı.

Başımı geriye düşürdüm, yüzüme yağmur damlası damlayınca gözlerimi kapattım.

Bulutlar dağıldı ve yağmur üzerimize yağmaya başladı. Kimse kımıldamıyor, konuşmuyordu. Ollie kürsüde bir adım geri çekilip gökyüzüne baktı. Yağmurla karışan gözyaşları yüzümden akmaya başladığında göz kırpması isteğimle savaştım.

Ollie saçlarını geriye itip avuçlarını gözlerine bastırdı. Vücudu paramparça olmak isterken kendini bir arada tutmaya çalıştığıyla ilgili sözler söylemişti.

Ayağa fırlayıp ona doğru koştum, üstümdekiler tamamen ıslanmıştı ve ayaklarım istediğim kadar hızlı hareket etmiyordu. Ona ulaştığımda kollarımı beline doladım ve başım göğsüne bastırdım.

Ollie bana daha sıkı sarıldı, başı boynuma düştü ve *sweatshirt*'ümün arkasında ellerini yumruk yaptı.

Hiçbir şey söylemedik. Sadece Ollie'nin nefes alış verişini sakınleşene ve soğuktan titreyene kadar yağmurun altında durduk. Başımı göğsünden kaldırıp etrafıma baktığımda, Tommy de dahil olmak üzere herkes çoktan gitmişti.

Ollie'yle el ele tutuşup Dolor'ın kapısından içeri doğru yürüdük.

"Çok güzeldi," diye fısıldadım Ollie'ye. Kuruyup ısınmıştık, yatakta birbirimize baktık. Son birkaç gündür sessizdi ve bir parçasının Zeke'in ölümü yüzünden beni de suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum. Ollie sadece en yakın arkadaşının ölümünü izlememiş, aynı zamanda Madilyn'i de öldürmüştü.

Yaşananların ardından birbirimizi neredeyse hiç görmemiştik. Ben yardım çağırmak için çıkar çıkmaz Ollie'yle ayrılmış, neredeyse bütün bir gün boyunca farklı odalarda sorgulanmıştık. Önce beni serbest bırakmışlardı, dün bütün gece onu beklemiştim. Sonunda gece yarısına yakın bir saatte odaya girdiğinde soyunup yatağa uzanmış ve sessizce bana sarılmıştı.

Zeke'in ölümünden sonra ilk kez cenaze töreninde konuştuğunu duymuştum.

Ollie başını salladı. "Bana verdiklerini ifade edecek bir kelime yok."

"Seni örnek alırdı. Seni çok severdi ve sana dünyaları verirdi."

"Mesele de bu, Mia. O bana dünyaları verdi, şimdi tam da

ona bakıyorum. Yeterince hızlı hareket edemedim. Ölen sen de olabilirdin.” Ollie’nin nefesi titriyordu, başımı tutup gözlerimin içine baktı. “Bunu bizim için yaptı. Günlerimi gözyaşları ve ıstırap içinde boğularak geçirmeyeyim diye yaptı. Bu yüzden ağlamayı reddediyorum. Zeke, kahrolası gözyaşlarımdan daha fazlasını hak ediyor. Hayatımın geri kalanında yüzüne kondurduğum her gülümsemeyi hak ediyor. Tüm kahkahaları, çalınan öpücükleri, ömür boyu süren hisleri, uykusuz geceleri ve konuşmaları hak ediyor. O bizim *yaşamamızı* hak ediyor.”

Hepimizin Maddie olarak tanıdığı gerçek Brianna, sevgisini ve sadakatini sadece daha büyük bir oyunda piyon olarak kullanan bir kızla hayatını değiştirmişti. Herkes onun sadece ölümle sonuçlanan oyununda bir piyondur.

Madilyn, Brianna ile dosyalarını değiştirdiği için delüzyonel bozukluğuyla ilgili ihtiyaç duyduğu tedaviyi hiçbir zaman alamamıştı. Asıl trajedi, Zeke’in ölümünün engellenebilecek olmasıydı. Madilyn en başından beri, Ollie ile birbirlerine âşık oldukları izlenimine kapılmıştı. Ollie o güne kadar onunla hiç yakınlaşmadığına yemin etmişti ama kendini kaybettiği günler gözünün önünden gitmiyordu. Madilyn o zamandan beri kenara çekilmiş, onu geri kazanma planım oluşturmuyordu.

Bayan Chandler’ın sınıfındaki bir tartışmayı Doktor Conway’in devralmasının ardından, “Bir veda gibi ormanda son bir buluşma için bir araya geliyoruz...” diye fısıldadı Tyler. Cenazenin üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti fakat konu gündemden düşmüyordu. Tyler ve Jude’un burada bir yılı daha vardı. Ollie, Jake ve ben ayrılıyorduk. Gelecek yıl Tyler ve Jude için nasıl geçecek merak ediyordum. İlişkileri kısmen resmileşmişti. Elbette Jake ona Dolor aşkının lanetinden bahsetmiş, ilişkiyi gözünde çok büyütmemesini ve tatlı anları minimumda tutmasını tavsiye etmişti. “Jake ve Liam gideceklerini söylediler. Sence Ollie de gelir mi?”

“Evet, gelir.” Tüm yaşananlara rağmen Ollie'nin keyfi yerindeydi. Her an dibe çakılacağından korkuyordum ama Ollie tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptı. Gülümsedi.

Tyler, “Seni çok özleyeceğim. Keşke geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim... doğru insanlara güvenebilseydim, anlıyor musun?” diye bir itirafta bulundu.

“Dışarı çıktığında gelip beni bul. Burada olacağım. Amerika'ya sadece aklanmak için gidiyorum, hemen geri döneceğim. İngiltere'de kalıyorum.”

“Ciddi misin?”

Başımı salladım. “Evet, ben de hâlâ inanamıyorum.”

Bayan Chandler sınıfta dolaşıp sıralarımızın köşelerinde duran ders kitaplarını topladıktan sonra gitmemize izin verdi. Tyler ve ben birlikte duruyorduk. “Ollie'nin yanına mı taşmıyorsun? Nerede yaşayacaksınız? Buradan ayrıldıktan sonra kalacak bir yeriniz yok, değil mi?”

Art arda çok fazla soru sormuştu. Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum ve başımı öne eğdim. Keşke saçlarımı açık bırakıp geleceğe dair hiçbir fikrim olmadığını gizleyebilseydim. Sanırım bir iş aramam gerekecekti. Daha önce hiç çalışmamıştım. Belki Ollie şiirleri üzerinde çalışırken ben de garsonluk yapar, bir yerde küçük bir daire tutabilirdik. Acaba burada küçük daireler var mıydı?

“Dolor sonrası için bir programları olduğunu duydum. Seni gerçek dünyaya hazırlayabilmek için bir yere yerleştiriyorlar. Yani...” Tyler koridora çıkarken omuz silkti. “Zaten yeterliliğin var. Ayrıca bir çalışma programları da var.” Sessiz kaldım, ders kitaplarımı taşımak zorunda olmadığım için kendimi boşlukta hissediyordum ama kafam düşünmeye vakit bulamadığım yeni yüklerle doluydu.

Sınıftan birkaç adım uzaklaşmıştık ve Tyler her zamanki yerimizde durup Ollie'yi bekledi. Üzerime giydiğim Ollie'nin *sweatshirt*'ünün ucuyla oynarken, “Bir yolunu bulurum,” diye iç geçirdim. “Ben her zaman bir yolunu bulurum.”

Tyler, “Bu da neyin nesi?” diye sordu. Duvara yaslanıp göğsümde yazılı olan kelimeye baktı. “Şiirsel,” dedi yavaşça. “Bu ne demek?”

“Ollie’nin.” Bol *sweatshirt*’ü göğsümden çekip üzerine baktım. “Bu markaya takıntılı olduğumu düşünmeye başlıyorum. Ya da kelimeye. Emin değilim. Bildiğin gibi şiir yazıyor.”

“Şiirsel mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Şair mi demek istedin?”

“Tamam, Ollie şair ve şiir yazıyor ancak şiirsel ne demek onu anlamaya çalışıyorum. Tüm bu hengameye bulduğu sıfat bu mu?”

Güldüm. “Onun gibi bir şey.”

“Anlamıyorum,” diyerek başını salladı Tyler.

Arkam boştu ve manyetik bir güç alanı gibi Ollie’yle birbirimize yaslandık. Sıcaklığı beni sarıp sarmalamıştı. Naneli nefesi kulağıma temas etti.

“Tyler,” diyerek onu selamladı Ollie.

“Oliver.” Tyler başını eğdi.

“Az önce ne olduğunu gördün mü?” diye sordu Oliver ona. Tyler duvardan uzaklaştı. “Ha?”

“Ona dokunmadım bile ama sanki vücudu yakında olduğumu fark etmiş gibi bana doğru sürüklendi. Aynı dalga boyundayız, aynı ritimdeyiz. Bu...” Ollie parmağını ensemden gezdirdi. “Şiirselliğin anlamı.”

“Ah.” Tyler kızarak iç çekti. “Bahse girerim yatakta da şiirseldir.” Tyler kaşlarını muzip bir ifadeyle kaldırdı, ben de başımı ellerimin arasına aldım.

Kıkırdadım.

Ollie, “Neden gülüyorsun?” diye sordu. Çıplak sırtını duvara dayamış, kucagında defteri, kaleminin ucunu kâğıda vurarak oturuyordu.

“Yok bir şey.”

Masada önümde duran kâğıda döndüm ve bir kelime daha

karaladım. Bir kahkaha daha atmak üzereyken bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim ancak faydası olmadı. Bir kez daha kıkırdayıp sandalyemde öne doğru eğildim.

“Ne oldu? Sen ne yapıyorsun orada?” Ollie meraklı bir gülümsemeyle beni süzmeye başladı.

Gülmekten gözlerim yaşarmıştı. Kalemimi ona doğrultarak, “Söylerim ama dalga geçme,” diye uyardım.

“Birbirimize asa doğrultmamızı mı istiyorsun?” Ollie kaşlarını kaldırdı. “Benimki daha büyük.”

Ağzımı kocaman açıp elimdeki kalemi ona doğru fırlattım. Ollie’nin gözleri odanın öbür ucuna uçan kalemi takip etti. “Harika atış fakat ben bu taraftayım.” Ollie gülümsedi. “Söyle bakalım. Neden gülüyorsun?”

“Sana bir şiir yazdım,” dedim omuz silkerek.

“Bana bir şiir mi yazdın?” diye tekrarladı. Eğlenmişti.

“Evet ama gerçekten çok kötü.”

Ollie kalemini bırakıp duvara yaslandı. “Oku bakalım.”

“Hayatta olmaz.”

Ollie başını eğip o hayalperest gözlerini bana dikti. “Lütfen. Daha önce kimse bana şiir yazmamıştı.”

“Herkesin şiir yazmamasının geçerli bir sebebi var.”

“Gülmeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Tamam.” Yumruğumu göğsüme bastırdım ve boğazımı temizledim.

“Güller siyah

Gökyüzü açık.

Ne zaman yakınımda olsan ıslanırım.

Sen kışımındaki çatal,

Sen beni sarhoş eden viski.

Böyle bir yakışıklıyı nasıl tavladım?”

Ben Gittiğimde Bile

Gözlerimi kâğıttan kaldırıp tepkisini bekledim.

Ollie dudaklarını birbirine bastırarak başını bir kez salladı.

Başımı öne eğdim. “Bir şey söyle.”

“Mia,” dedi boğuk bir sesle. Dudaklarını kontrol etmek için duraksadı. Gamzeleri iyice belirginleşmişti. “Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Vay canına, Ollie’nin söyleyecek sözü yok.”

“Tamamen şaşkına döndüm,” dedi gülümseyerek. Başını eğdi, birbirine bastırıldığı dudaklarının arasından kıkırdamalar kaçıyordu.

“Ne yazdın?”

“Bir dakikaya ihtiyacım var, aşkım,” dedi bir parmağını kaldırarak. Bacaklarını uzatıp pozisyonunu ayarladıktan sonra başını beton duvara yaslayışını izledim. Aşağı bakınca bakışlarımın onu takip ettim. Aleti sertleşmişti. “Şu anda ıslak mısınız?” diye sordu. Başım eğip kaşlarını havaya kaldırarak sırtıtmaya başladı. “Çünkü az önce okuduğun şiir berbat olsa da, ben yanındayken nasıl ıslandığını unutamıyorum.”

Bir omzumu kaldırdım. “Olabilirim.”

“Buraya gel.”

Ayağa kalkarak dizlerim kenarına gelene kadar yatağa doğru yürüdüm.

Şu an üzerimde bir tek beyaz iç çamaşırım ve Şiirsel *sweat-shirt*’üm vardı. Ollie’nin bakışları tenimin her santiminde geziyor, beni sahipleniyordu. Gözlerimi kapatıp bana dokunmasını, gözlerinin dolaştığı yerde ellerinin de aynı yolculuğu yapmasını bekledim.

Nefesi boynuma çarpmadan önce yatakta bir hareketlenme fark ettim. “Peki ya şimdi?” diye fısıldadı. Sorusu içimi ürpertti. Eşofmanının üzerinden aletin çıkıntısını kalçamın iç kısmında gezdirerek, “Mia?” diye sordu.

Başımı yukarı kaldırdı ve dilini altdudağımda gezdirdi. “Mia’nın söyleyecek sözü yok mu?” diye alay etti benimle. Elini çenemden çekmeden önce dudağımı dişlerinin arasına aldı.

Onu öpmek için öne eğildim ama geri çekildi. “Hayır, aşkım. Sıra bende.”

Gözlerim kapalı olsa da ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordum. Üzerimdekini çıkardı, ılık nefesi meme ucuma değdi. Diliyle üzerinde daireler çizmeye başladı. Ardından üzerime soğuk hava üflediğinde başım geriye düştü. Diğer meme ucuma doğru giderken içimden geçen elektrik akımı vücudumun kontrolünü ele aldı.

Ollie saçlarımı kulaklarımın arkasına itti ve alnını alnıma bastırdı. Mükemmel dudakları o kadar yakınımdaydı ki, sakızındaki nanenin tadını alabiliyordum. Parmaklarını kollarımda gezdirmeye başladı.

“Ölümü aldatmanın tek yolu sonsuza dek sürecektir bir aşk yaratmaktır,” diye fısıldadı. Kirpiklerimi birbirinden ayırdım, gözlerimiz kilitlendi. “Bunu yazdım.”

Ollie’nin gözleri dudaklarıma kaydı. Kalp atışlarım hızlandı. Dudaklarını ıslattı.

Nefesimi tuttum.

Parmaklarım iç çamaşırlarımın kenarlarında gezdirdi.

Daha da aşağı indi. İyice yaklaştı. “Nefes al, Mia,” diye fısıldadı.

Göğsüm rahatladı.

İç çamaşırlarımı yana sıyırdı.

Ön tadım tüm duyularımı ele geçirdi.

Parmağını üzerimde gezdirdi.

Ona olan ihtiyacım doruk noktasına ulaştığında elimi uzattım.

Ollie boştaki eliyle elimi yakalayıp sıktı. “Bana bak.” İki parmağını içime sokunca inledim. Elimini bırakırken beni sabit tutmak için enseme kavrıldı. Melodiyi andıran parmakları içimi okşarken kadınlığımı daha da gerildi. “Yapamam,” diye mırıldandım. Ayakta durmak için mücadele ediyordum ama başparmağımı klitorisime sürttüğü her işkence anında güçsüzleşiyor, bacaklarım buna tepki olarak titriyordu.

“Benimlesin.” Ollie alnını alnıma koydu. “Gitmene izin vermeyeceğim.”

Parmaklarının iki şehvetli hamlesi ve başparmağının bir dokunuşu yetti. Dizlerim büküldü ve Ollie parmaklarını yerinden ayırmadan beni tek koluyla kavradı. Çene çizgimden başlayarak boynumdan aşağıya, klitorisime kadar inip öpücükler konurdu. Kadınlığım parmaklarının etrafında iyice gerginleşirken orgazmın ritmiyle titredim ve Ollie, tamamen dağılıp sonunda kendime gelene kadar elini içimden çekmeyi reddetti.

En sonunda kendini beğenmiş bir sırıtışla parmaklarını dudaklarının arasına kaydırды.

“Ya sen?” Yanaklarım hâlâ alev alev yanıyor, nefesim normale dönmek için yalvarıyordu.

İç çamaşırımı düzeltip beni yatağın üzerine çekti. “Ah, bu senin için mi sandın?”

Gözlerimiz ağırlaşana kadar iki çılgın genç gibi öpüştük.

Ollie başını göğsüme yasladı, ben de parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

“Mia?”

“Efendim?”

Bana bakmak için başını yukarı kaldırdı. “Ben senin kıcının çatalı mıyım?”

Güldüm. “Bunu söylediğimi unut.”

“Keşke unutabilsem, aşkım.” Göğsümün üzerine uzanıp kolunu bana doladı. “Keşke yapabilsem.”

OTUZ

“Henüz ormandan çıkmadık ama madem buradayız yaprakların arasında öpüşelim.”

OLIVER MASTERS

Oliver

Üçümüz tepeden aşağı, ormana doğru yürürken bir nefes vererek, “Ve geriye üç kişi kaldı,” dedi Jake. Mia’nın elini tutup parmak eklemlerini öptüm. “Dürüst olmak gerekirse,” diye devam etti Jake. “Yolun sonunda yanımda bu Bok Püsür’ün duracağını hiç düşünmemiştim.”

“Bok Püsür mü?” diyerek onu tekrarladım, Jake de bir haykırıyla sözümü kesti.

“Yolun sonuna gelmiş olmamıza rağmen,” diye mırıldandı.

Mia, *“Yine de bırakamıyorum,”* diye ekleyince başımı ona doğru çevirdim. *“Bu olağanüstü.”*

“Sen bana aitsin,” diyerek mırıldanmaya devam etti Jake.

“Ben de sana aitim!” dediler bir ağızdan.

İkisi şarkı söylemeye devam ederken durdum. Mırıldandıkları bu şarkı her neyse iki tur daha çimlerde birbirlerinin etra-

finda döndüler. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyordum. Mia'nın kahverengi saçları bahar esintisiyle dalgalanırken Jake onu sırtüstü yatırdı. Bu bile yüzündeki insanın kalbini durduran gülümsemesini silemedi.

Deli gibi güldükten sonra bana döndüler.

Elini kalçasma götürüp nefesini tutarak, "Sakın bana bu şarkıyı bilmediğini söyleme," dedi Jake. Bir elimi havaya kaldırdım. "*Seninle sevişecek miyim?*" diye sordu. Sinirlenmişti.

"Hayır, teşekkürler," deyip yanlarına doğru yürüdüm.

Jake kuşkulu bir tavırla, "Nasıl bu herifle birlikte olabiliyorsun?" diye sordu.

Mia toparlanıp sırtıma atladı. Onu kalçalarından tuttum, saçlarımı karıştırırken boynuma doğru güldü. "Hazır olduğunda onu *Boyz II Men* ile tanıştıracam." Kollarını boynuma doladı.

Ormandaki yerimize ulaştığımızda Mia'nın sırtımdan inmesi için arkama yaslandım. Tyler ve Jude kırık ağaç dalının üzerinde oturuyordu. Liam oturduğu yerden Jake'i selamladı.

Selamlaşmalar bitince ben de yere oturup dizlerimi karnıma çektim, geldiğim ilk günle kıyaslandığında epey rahatlamıştım.

Liam'ın yanına otururken, "Mia'yla geçen yıl son gün başlattığımız bir oyun var," dedi Jake. Mia'nın geçen yıl son gününü bensiz geçirdiğini düşününce midemde bir boşluk hissettim. Benim parçası olmadığım bir anısı vardı. Benim bir parçası olmadığım yedi ay geçirmişti. "Etrafta dolaşıp bütün yıl söylemek için can attığımız ama söylemeye utandığımız bir şeyi söylüyor, havayı yumuşatıyoruz."

Yanıma yerleşmek üzere olan Mia'yı belinden kavrayıp bacaklarımın arasına oturturken, "Bu oyunun adı ne?" diye sordum.

"Sadece gerçek. Soyunmak yok. Cesaret yok. Sadece acımasız gerçekler var."

"Hoşuma gitti," deyip başının yanına bir öpücük kondurdum. "Geçen sene seninki neydi?" Saçlarına doğru fısıldadım ama çok geçmeden pişman oldum. *Gerçekten bilmek istiyordum?*

Mia rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı ve kalbim sıkıştı. Benim hakkımdaydı.

Liam gözlerini devirerek, “*Liam*’ın berbat bir sikici olduğunu söyledi,” diye geveledi.

Mia kollarını havaya kaldırıp göğsüme yaslandı. “Neden?”

Kıkırdayıp başparmaklarımı belinin üstündeki çıplak teninde gezdirdim.

“Bu yüzden önce ben başlıyorum,” diye teklif etti Liam. “Bir sikten hoşlandığımı fark etmemi sağlayan şey seninle yaptığım seksti.”

Çemberde bir kahkaha patladı ve Mia başını salladı. “Bahse girerim bu sırrı bütün bir yıl boyunca saklamışsındır.”

“Aslına bakarsan, evet. Bu toplantı benim fikrimdi.”

Liam’ın omzunu sıkarak, “Tamam, tamam. Sıra bende,” diye araya girdi Jake. “İster inanın ister inanmayın, Mia’nın o günlüğe sırlarını dökmesine aslında sevindim. Eğer söylemeseydi, Liam hâlâ gizleniyor olacaktı.”

“Bunca zamandır şakacının Jude olduğundan şüpheleniyordum,” diye itiraf etti Mia. “Üzgünüm, Jude.”

Jude sigara paketini toplayıp omuz silkti. “Sorun değil. Seni suçlamıyorum. Göt herifin tekiydim.”

Tyler yüzünü buruşturdu. “Seni benim kadar iyi tanımıyorlardı, hepsi bu.”

“Hayır, sana asla o şekilde davranmamalıydım. Ben böyle biri değilim.”

“Lanet olsun, bu sohbet terapiye benzemiyor mu?” Dışlanmışlar çemberinden akan sevgiyi görünce gülümsedim. “Böyle bir yere gelebileceğimizi kim bilebilirdi ki?”

Çember derin düşüncelere dalarak sessizleşti.

“Zalim bir gerçek, ha? Söylüyorum. Ollie hakkında hayaller kurdum,” dedi Tyler.

“Sonra da gidip bunları gerçekleştirdi.” Jude başını salladı.

“Ne?” dedi Tyler omuzlarını kaldırarak. “Burası güvenli bir alan.”

Anı kurtarmak için, “Zalim bir gerçek, ha? Adını daha bir ay önce öğrendim,” diyerek araya girdim.

Kahkahalar durduğunda Mia, “Brianna’ya ne olduğunu merak ediyorum,” diye mırıldandı. Madilyn ve Zeke’in ölümünden kısa bir süre sonra Brianna, Dolor’dan sürülmüştü ve o günden sonra ondan hiçbir haber alınamamıştı. Ne Brianna’nın adından ne de Madilyn’le kimliklerini değiştirmeyi neden kabul ettiğinden hiç bahsedilmemişti.

Herkes omuz silkmekle yetindi.

Tyler, “Zalim bir gerçek, ha?” diyerek sessizliği bozdu. “Memur Scott’la meseleniz ne? Brianna ve Madilyn birlikte olduğunuzu söyledi.”

Midemdeki düğüm bir Amerikan futbolu topu büyüklüğüne ulaştı ve dişlerimi sıktım. Mia’nın parmakları diz kapaklarıma dolandı.

Üç.

İki.

Bir.

Nefes ver.

“Mesele falan yok,” dedi Mia kayıtsızca. “Ethan...”

“Ah, bir adı da varmış,” diye araya girdi Jake.

Mia başını eğerek gözlerini ona doğru dikti. “Memur Scott gergin biri ama herkes çekip gittiğinde bir tek o vardı...” Omuz silkti.

Tyler kafasına dokundu. “Kulaklık tak, Ollie.” Ona ters ters baktım. Ne söylemek istiyorsa söyleyebilirdi. “Sen bilirsin.” Gözleri Mia’ya kaydı. “Memur Scott’la yattınız, değil mi? Üniformasının altında gerçekten de bir canavar mı var?”

“Ahh, aşağısı da kızıl mı?” diye sordu Jake muzip bir gülümsemeyle.

Mia kollarımda kahkahalar atıyordu. Yüz ifadesini göremediğim için rahatlamış mıydım, yoksa buna kızmış mıydım emin değildim. “Korkunçsunuz.”

Başını sallayarak, “Ah, bu konuda kararlısın, ha?” dedi Tyler. “Bu her şeyi açıklıyor.”

Mia bana döndü, ben de dirseklerimin üzerine dayandım. Kalbim hızla atarken yavaşça göz kırptı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Bu iki kelime dudaklarından nadiren dökülürdü.

Bana hatırlatmasına hiç gerek kalmamıştı ancak böyle zamanlarda bedenimin rahatlaması için gerekliydi. Mia saçlarını bir lastikle topladı ama inatçı teller rüzgârda dans ediyordu. “Tekrar söyle.” İkinci kez duymak istiyordum.

Mia ellerini kalçalarımın altına kaydırdı ve kan ikimizin de beynine hücum etti.

“Seni seviyorum, Ollie.” O gülümserken eşofmanımın altından sertleşen aletimi grubun geri kalanından saklamak için onu üstüme çektim. Gözlerini kocaman açtı. Yüzüm kızardı ama omuz silktim. *Evet, aşkım. Bana yaptığın şey bu.*

“Herkes söyleyeceğim,” diye fısıldadım. Yakında karım olacağı haberini içimde tutmanın ne kadar zor olduğunu farkındaydı. “Söyleyebilir miyim? Evet, söyleyeceğim.”

Mia elini ağzımın üstüne koyunca dilimi dışarı çıkardım. Ağzını kocaman açıp elini hızla çekti. “Zalim bir gerçek, ha?” diye seslendim. Tekrar doğrulurken bacaklarını gövdemin etrafına sardım. “Bu kızla evleniyorum.” Göğsümde saklanan Mia’yı işaret ettim. Kafasım çekip kahverengi gözlerine baktığımda, yemekhanenin karşısında ilk günden beri âşık olduğum kızı gördüm. “Ve kahretsin ki bekleyemiyorum, aşkım. Bekleyemem. Beklemek istemiyorum.”

Etrafımızdakiler nefesini tuttu ama gözlerimi ondan ayırmıyordum. Jake ben evlenme teklif etmeden önce baş nedimeyi çağırmakla ilgili bir yorum yaptı. Tyler da düğüne gidemeyeceğinden ve bunun adil olmadığından yakındı.

Bakışlarımı ve dudaklarımı her zerresinde gezdirdim.

Konu değişene kadar öpüştük.

Kendi küçük dünyamızda kaybolduk.

Sadece ikimiz kalana kadar birbirimize sarıldık. Güneşin, esintinin ve birbirimizin tadını çıkardık.

“Buradan çıktığımız an seni duvarların dışında bekleyeceğim ve en yakın tren istasyonuna giden bir arabaya bineceğiz. Doğruca Cebelitarık’a gideceğiz. Beklememize gerek yok.” Yumuşak dudaklarını öpüp başımı ona yaklaştırdım. “Benimle gel. Senden tek istediğim Amerika’ya dönmeden önce bize iki gün vermen. Emin ol değecek.”

Mia dilini altdudağmda gezdirdi. “Ollie.” İç çekerek gözlerini kaçırdı.

“Hayır, adımı öyle söyleme,” dedim alnımı alnına yaslar-ken. Ondan yayılan ve tenimin altına işleyen huzursuzluğu hissediyordum. “Bundan hoşlanmıyorum. Hevesimi kırma. Senin de istediğini söyle. Çıkış gününde benimle o kapıların dışında buluşacağını söyle, Mia.”

“Bu konuşmayı şu anda yapmamalıyız.”

“Aşkım...”

Bana doğrudan bakamıyordu. “Korkuyorum,” diye itiraf etti.

Yüzünü tuttum. “Ben varım.”

“Ya Amerika’ya gidersem ve geri dönmeme izin vermezlerse?”

“O zaman ben sana gelirim. Her zaman. Nerede olursan ol peşinden gelirim.”

“Ya pasaport alamazsan?”

“Mia, yeter. Bu iş çözülecek. Çözülmeli. Bırak da bunları ben düşüneyim. Tek istediğim, çıkış gününde benimle duvarın ardında buluşman. Hepsi bu kadar, gerisini ben hallederim.”

“Seninle evlenip Pennsylvania’ya yalnız dönebilir miyim bilmiyorum.”

“O zaman yalnız dönmezsin. Birlikte İspanya’ya gider, evlenir ve ilk uçakla Pennsylvania’ya gideriz.”

“Bir peri masalında yaşıyorsun.” Gülümsedi. “Gerçek hayatta işler böyle değildir, Ollie. Mutlaka bir pürüz çıkacaktır. Paramız yok. Arabamız yok. Ormandan asla çıkamayacağız.”

Belgeleri düzenlemek için otuz günden az zamanım vardı. Şimdiden çok fazla zamanı boşa geçirmiştım. Jinx'i hızlıca başımla selamlayıp kapıyı ittim ve Travis'i aramak için ahizeyi kaldırdım.

Zamanımın daraldığını hatırlatarak, "Yirmi sekiz gün," diye karşıladı beni.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tabii, dostum. Ne istersen."

Çıkış günüydü. Amerika'da televizyonda gösterilen mezuniyet günleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Hiç mezuniyet törenim olmamıştı. Son yılmda evde eğitim görüyordum. Mezuniyet günüm Birleşik Devletler Posta Servisi tarafından teslim edilen bir diplomadan ibaretti. Elden bile almamıştım. Postacı onu elektrik faturası ve bir çim servisi reklamıyla birlikte posta kutusuna atıvermişti.

Ollie son birkaç gündür çok meşguldü. Ona ne zaman ne yaptığımı sorsam, "İşlerimizi toparlıyorum," diyordu.

Benim için mahsuru yoktu.

Yine de tahliye gününde yatağımızda yalnız uyanmayı beklemiyordum. Gözlerimi açtığımda dışarıda ay ve güneş birbiriyle yarış halindeydi. Kolumu yanıma uzatınca boşluk ve soğuk dışında bir şey hissetmedim. Paniğe kapıldım, battaniyeleri belime dolayıp doğruldum. Kapı gıcırdayarak açıldığında Ollie çenesinin altında iki bardak, kolunun altında da kahverengi bir torbayla içeri girdi.

Kapıyı tekmesiyle kapatırken, "Neredeydin sen?" diye sordum.

Ollie çantayı kucağıma bırakıp bardakları iki elinin arasına aldı. Yatağın kenarına oturmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Çıkış günün kutlu olsun, aşkım."

Bacaklarımın arasında duran pakete bakarak, “Bu düşündüğüm şey mi?” diye sordum.

Ollie bana bir bardak uzatıp kendininkinden bir yudum aldı. “Üç numaralı bebeğim üzerinde çalışıyorum.” Gözlerini kapayarak içeceğinin tadına vardı ve yutkundu. Onu bunu yaparken görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu küçük hareket, yanıma gelene kadar o ilk yudumu almayı beklediğini gösteriyordu. “Ye. Kaybedecek vaktimiz yok.”

Ollie beni aceleyle kapıdan çıkarmadan önce kruvasanı mideye indirdim. Koridorda beni çekiştirirken, “Beni korkutuyorsun. Sana ne oldu böyle?” diye sordum.

“Kampüsün geri kalanı uyanmadan önce on dakikam var. On.” Ollie kapıyı itip bana döndü, asi bir gülümsemeyle raftan iki havlu aldı. “Seninle o duşta son bir kez sevişeceğiz.” Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi yok etti. “Seni bir daha asla böyle becermeyeceğime dair kendime söz verdim, o yüzden bu sefer farklı olacak. Seni önce becerecek sonra da tatlı tatlı sevişeceğim, ardından hepsini en baştan yapacağım. Seni hem hızlı hem yavaş becermek, kollarımda mahvetmek istiyorum. Senin için sorun olur mu?”

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Ağzımı açtım ama bir şey demeden kapattım. Ollie kaşlarını kaldırdı. “Hayır.” Boğazımı temizledim. “Olmaz gibi...”

“Güzel.” Ollie havluları omzuna atıp beni kucağına aldı ve sırtım duvara değene kadar kabinin içinde yürüttü. Suyu açtığı anda üzerimize buz gibi su fışkırdı ancak ikimizin de umurunda değildi.

Her şey çok çabuk oldu, kıyafetler yırtıldı. Ollie’nin dili benimkine çarparken bacaklarım beline dolandı. “Tanrım, Mia... daima hazırsın,” diyerek dudaklarımın dibinde nefes aldı. “Affet beni,” diye atıldı. Kolunu arkamdan geçirerek içime girdi.

O anlık bağlantı aklımı başımdan aldı.

Ollie sözüne sadıktı.

Melek gibi elleri ve kutsal öpücükleriyle beni sertçe ve derinden kavradı. Sonra yavaş, tatlı bir şekilde seviştik.

Ardından her şeyi başa sardı.

Sadece duşta değil, kütüphanede de.

Tavan penceresinin altındaki köşemizde giyinirken, “Günün büyük bölümünde meşgul olacağım,” dedi Ollie. *Şiirsel* yazılı kapüşonlusunu başından geçirip fazla uzamış saçlarını geriye doğru itti. Gözlerini gözlerime sabitledi, sonra da inanamıyormuş gibi başını sallayarak kendi kendine “Seni hak etmiyorum,” diye fısıldadı. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını nazıkçe öptüm. Ollie’nin parmakları vücudumun yanında gezinirken omurgam ürperdi. “Benim olmamam canını sıkacak mı?”

· Başımı iki yana sallarken dudakları boynumdan aşağı indi. Meme ucuma değdiğinde kendimi tutmaya çalışarak, “Günü benimle geçirmeni engelleyen ne? Nedir bu kadar önemli olan şey?” diye sordum.

“Geleceğimiz,” dedi kafasını kaldırıp. “Fakat hemen üzerini giyinmezsen riske girmiş olacak.” Başımı geriye atarak güldüm. Ollie başını yüzüme doğru kaldırırken elleriyle yanlarımı kavradı. “Halletmem gereken son dakika işleri var.” Ellerini göğsümde ve boynumda gezdirdikten sonra yüzümü kavradı. “Saat üçte, aşkım. Çantalarımızı hazırlatacağım ve bir araba bizi bekliyor olacak. Söyle, Mia. Saat üçte de.”

“Saat üçte.”

Ollie beni öptü. “Seni öyle çok seviyorum ki.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

Beni tekrar öptü.

Kafamı Liam’a doğru çevirdim. “O eve dönme konusunda ciddi olamazsın!” diye fısıldadı. “Onlar toksik! Seni uzaklara gönderecek. Sırada ne var? Askeri okul mu?”

Jake’e döndüm.

“Onu tanımıyorsun,” diye homurdandı Jake.

Liam avucunu yemekhanedeki masaya vurunca yeniden ona döndüm. “Asıl o seni tanımıyor! Benim tanıdığım gibi tanımıyor!” Liam bağırdı. Başım *Jerry Springer*’ın* bir bölümüne yakalanmışım gibi ikisi arasında gidip geliyordu; sonunda avucumu onlara doğru kaldırdım. “Sakinleşmeniz gerek. Gidin sorununuzu başka bir yerde çözün. Tahliye günümü mahvediyorsunuz,” diyerek surat astım. “Jake, neden Liam’la gitmiyorsun?”

“Cevap basit.” Sandalyede arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Babam beni öldürür.”

Başımı sallayarak öne eğdim. “Çok ikna edici bir argüman.”

Liam tokayı çıkarınca sarı saçları omuzlarına döküldü. “Saçma sapan bir bahane.” Bileğindeki lastik tokayı gergin bir şekilde çevirmeye başladı. “Ne kadar zamandır eşcinselim sen-ce? İki saniye ve ailem çoktan durumu kabullenip sana evlerini açmayı teklif etti. Baban korkak herifin teki. Tanrıya yakın biri olduğunu sanmıyorum.”

“Vay canına,” diyerek araya girdim.

Jake öne doğru eğilmeden önce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Babam mankafa bir beyaz tarafından büyütülmedi, çingene. Bazı standartları var, bunlar seni aşıyorsa kusura bakma.”

Jake gibi mesafeli bir tonda, “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?” diye sordu Liam. Saçları yüzüne düşmüştü. “Biliyor musun... Sana acıyorum, Jake. Gerçekten acıyorum. Omzunda bir *SA80*** ile korkudan altına ederken sakın bir çölün ortasında benim için ağlayayım deme.” Liam ayağa fırladı, mermere çarpan sandalyeden bir gıcırta duyuldu, sonra da sandalyeyi devirerek çekip gitti.

Bakışlarım dudaklarını büzüp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Jake’e kaydı.

“Haklı.”

Başını ileri geri sallarken, “Defol git, bok püsür. Sana fikrini soran olmadı,” dedi Jake.

* Amerikalı televizyon sunucusu, oyuncu ve siyasetçidir. 1991 – 2018 yılları arasında yayınlanan ve kendi adını taşıyan bir şov programı dahil, birçok program sunmuştur. (ç.n.)

** Birleşik Krallık yapımı olan ve İngiliz ordusu tarafından kullanılan piyade tüfeğidir. (ç.n.)

Ayağa kalkıp başımı eğerek onun göz hizasına geldim. “Belli ki seni seviyor, senin de onu sevdiğini biliyorum. Bunu yaptığında baban yerine Liam’ı değil, sevgiyi seçmiş oluyorsun. Onunla git. Emin ol, gitmezsen hayatının sonuna kadar pişmanlık duyacaksın. Şimdi kendine gel ve peşinden git.”

Söyleyeceğimi söyledikten sonra yanından ayrıldım.

Üçer iki saat kalmıştı ve Lynch’in ofisine gidip çıkış yapmadan önce görmem gereken son bir kişi daha vardı. Tyler ve Jude’la bir gün önce vedalaşmış, Doktor Conway’le de geçen hafta son seansımızı kutlamıştık. Bu iki saati Ethan’a ayırmıştım.

Tüm kata baktım; her odayı, her koridoru, her banyoyu aradım. Hiçbirinde yoktu. Koridora dönünce bakışlarım Liam ve Jake’in tutkulu öpüşmesine takıldı. Görünüşe göre Jake’in aklı başına gelmişti, kalbimin sıkıştığını hissettim.

Ayaklarım merdivenlerden sınıfların bulunduğu üçüncü kata çıktı ve yine her odayı aradım.

Zamanımı kontrol etmek için sürekli saate bakıyordum.

Bir buçuk saatim vardı.

Bitişikteki terk edilmiş bir odadan gelen sesleri duyunca kapıya doğru ilerleyip yavaşça iterek açtım. “Ethan?” diye seslendim.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz karşımdaki manzara karşısında donup kaldım.

Lionel, sadece ismini bildiğim bir öğrenci tavanda asılıydı. Boynunda bir iple yere düşmüş bir sandalyenin üzerinde bacakları sallanıyordu. Çığlık atmak istedim ama korku adeta boğazıma sıkı bir tasma dolamıştı. Kaçmaya çalıştım ancak ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi.

Gözlerim yanıyor, ellerim titriyordu. En sonunda arkamı dönemediğimde Ethan’ı gördüm. Gözleri puslu ve kıpkırmızıydı, adeta alev saçıyordu. Eliyle ağzımı kapatıp beni duvara dayadı. “Çok üzgünüm, Mia,” diye fısıldadı. Karşımda duran adamı artık tanıyamıyordum. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Tavan-

da yaşam mücadelesi veren adama ve bir de ona bakıyordum. Ethan elini sıkıca ağzıma bastırarak kulağıma, “Düşündüğün gibi değil,” diye fısıldadı. Çocuk önümde yavaşça boğulurken çığlıklarımı bastırdı.

Beni sabit tutmak için tüm ağırlığını üzerime vermişti.

Şahit olduğum şey çok zordu, tüm bunlardan kurtulabilmek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Kafam karışmıştı. Hem de çok.

İçimde büyük bir öfke patladı ve kendimi kaybettim. Ethan’a karşı savaşıırken kollarım adeta benden bağımsız hareket ediyordu. Onu ittim ama on kat daha sert iterek bana karşılık verdi. Ben çığlık attım, o da yanaklarımı sıktı. Dizimi kasıklarına doğru bastırınca Ethan beni yere yatırıp bir eliyle bileklerimi sardı ve tüm ağırlığını bedenime verdi. “Özür dilerim,” diye tekrarladı. “Bunu görmeni hiç istemedim. Sen asla planın bir parçası değildin.”

Ardından her yer karanlığa büründü.

Ollie

Travis’in arabasının önündeki yolda volta atarken beş saniyede bir saate bakmadan duramıyordum. Elimdeki gül buketini kavrarken avuçlarım terliyordu. Kırk sekiz saat içinde Mia ve ben İspanya’da evlenecektik. Onu hissettiğim ilk andan beri bu günü bekliyordum.

Onu gördüm desem yalan söylemiş olurdum.

Onu ilk hissettim.

Önce ruhu beni çağırdı, sonra da onu gördüm.

Neredesin, aşkım?

Arabada giysilerimiz, fotoğraf makinesi, günlüğüm, fotoğraflarımız ve Zeke ile ona yaptığımız bir düzine kadar gül duyuyordu.

Mia Rose 'um.

Sanatçı yeşil kartı dün evime postalanmıştı. Travis yanına almıştı, ilk onu görmek istemiştım. Artık Amerika'ya gidip gelmek için bir yol bulmuştım. Mia'nın, Lynch'in de yardımıyla çifte yasal vatandaşlığı vardı.

Başarmıştım ve tek istediğim onun demir kapılardan geçmesiydi, böylece evlenip evimize gidebilecektik.

Neredesin, aşkım?

“Üç dediğine emin misin?” diye sordu Travis. Ağır bakışları göğsümde yükselen sancıyı dindirmiyordu. Üzerime çöken bu ağırlığın altında düşünemiyordum, arabasının kaputuna yaslanıp nefes almaya çalıştım. Göğsümdeki yanma her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

“Gelecek.” Kapıyı açtım ve elimdeki gül demetini yolcu tarafına bıraktım. Saat üçü on geçiyordu. Hava hâlâ soğuktu ama alnımdan ter damlıyordu. “Burada olacak.”

SON SÖZ

“Ölümün ardından bir canavar doğdu.
Adı *Karma*’ydı ve intikam için yanıp tutuşuyordu.”

OLIVER MASTERS

Ethan

Yasın beş evresi vardı. Psikologlar bunu beş boktan aşamayla çözmüştü. İnkârı geçeli çok olmuştu ama pazarlık kısmına bir türlü gelemiyordum; daimi bir öfke döngüsünde sıkışıp kalmıştım. Öfke, benim en güvenilir ve sadık dostumdu. Ona güvenebilirdim. Uyandığımda oradaydı. Gözlerimi kapattığımda oradaydı. Öfke beni uykumda bile ele geçiriyordu. Öfke benim bir parçamdı ve bir canavar haline gelmişti. O lanet canavarı her kahrolası gün besliyordum.

On altı ay önce

Dolor’ın merdivenlerinden çıkmayalı bir yıl olmuştu ama yüzünü daha dün görmüş gibi hissediyordum.

“Yeni üniformanın içinde çok havalı görünüyorsun,” diyor Livy. “Heyyyıcanlı mısın? Seninle çok gurur duyuyorum.” Dik-

katimi çekmek için her zaman yaptığı gibi elimi tutuyor ve mas-mavi gözleriyle bana bakarken yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor.

Livy'nin benimle gurur duyduğunu biliyorum ama şu an ona kızgınım. Yardım almak için bir islahevine gidiyor. Şimdi anlamasam da bir gün anlayacağımı söyledi. Karşımda hayranlıkla gülümserken gördüğüm tek şey, bana sırrını açacak kadar güvenmediği gerçeği idi. Aile olmamız gerekiyordu. Bu pisliğin içinde birlikte olmamız gerekiyordu.

En azından ona teşekkür edebilir, gülümseyebilir, takdir veya onay belirten ufak bir söz söyleyebilirdim. Ancak ona karşı lanet bir kin besleyerek çekip gitmiştim.

Boktan bir yıl.

Keşke bunları o zaman da bilseydim.

Lynch'i kapının dışında bekledim. En sonunda kapı gıcırdarak açıldığında, adam elini uzatarak beni karşıladı. İçimdeki canavarı susturup onunla tokalaşmak birkaç saniyemi, daha doğrusu her şeyimi aldı. Elini sıkarken bile verdiği tek güvenceyi yerine getiremeyip Livy'yi güvende tutamadığı için bileğini kırmak istedim.

Bir konuda yardım almak için aradığında, "*Mia benim için önemli,*" demişti. Livy'nin ölümünden beri bu adamla konuşmamıştım ve kendisi beni bir iyilik istemek için arama cüretinde bulunuyordu. Siktirip gitmesini söylemeliydim. Benim için de Livy önemliydi. Onun gözetiminde ve sorumluluğundaydı, Livy'ye yardım etmeliydi. Ondan başka ailem yoktu. Bense şimdi bana ihtiyacı olduğu için buraya, Dolor'a dönmüştüm.

Lynch bilmiyordu fakat aklımda başka planlar vardı.

Lynch'in arkasından giderken çıktığım her basamakta kalbim beni uyarıyor; bu intikamda direktirsem beni terk edip gideceğini söylüyordu ancak içimdeki canavar, o piçin sesini ke-siyordu.

Yan yana Livy'nin eski kanadının önünden geçtik. Bakışla-

rımı başka yöne çevirdim, içimdeki acıyı hafifletip beni her an ortaya çıkmakla tehdit eden anılardan kendimi korumak için elimden geleni yaptım. O anıların hepsini çok derinlere gömmüştüm ama içimdeki canavar şimdi kafama vurup duruyor, dışarı çıkmak için mücadele ediyordu.

Şimdi değil, sevgili dostum. Senin de zamanın gelecek.

Livy'nin ölümü bana ikinci bir şansın olmadığını hatırlatmıştı. Hayatı başa saramıyor, zararı yok etmek için zamanda geriye gidilemiyordu. Sadece tek şansım vardı, ben de onu çok büyük bir farkla kaçırmıştım.

Gecikmiştim, üstelik doğru düzgün bir mazeretim bile yoktu.

Livy'nin eski kanadında ilerlerken attığım her uzun adımda üzerimdeki baskı daha da artıyordu. Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. Lynch, hemşire odasının önünde durdu. "Adı Mia. Babası olduğumu bilmiyor," diye uyardı beni kısık bir ses tonuyla. "Gizli kalmasını tercih ederim."

"Anlıyorum." Livy benim kız kardeşimdi, ben de yaşıyor olmasını tercih ederdim ama her zaman istediğimiz olmuyordu.

Kapı açıldı.

İçeri girdik.

Mia içine kapanık, sersemlemiş bir halde orada yatıyordu. Elinde bir telefon tutuyordu.

Kaşında büyük bir kesik vardı ve çatlamış, morarmış dudaklarını aralamıştı. Karamel rengi gözleriyle beni inceliyor, bir tepki vermemi bekliyordu. Karşımda duranın Lynch'in kızı olduğu ve umursamamam gerektiği gerçeğini kendime hatırlatmak için mücadele ettim fakat içimdeki canavar onu görünce sustu. Bu kız onu da korkutmuştu. Bakışlarının beni ne hale getirdiğini görmemesi için gözlerimi yere odakladım. En azından neler olup bittiğini önce kendim anlamalıydım.

Lynch konuya girip ikimizi tanıştırdı. Onun yanında sessiz kaldım.

Talepte bulunmadan önce bir arkadaşını sordu, sonra da Ly-

nch'in dekan olarak saygınlığını lekeleme cüretini gösterince içimden güldüm.

Bu kız tam bir fırtınaydı.

Hemen onunla ilgili her şeyi ve aylarca bir türlü dizginleyemediğim öfkemi nasıl kontrol edebildiğini öğrenmek istedim.

Mia'nın videoya çektiği kanıtları izledikten sonra içimdeki canavar uyandı. "Sana birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı?" diye sordum telefonu poşete koyarken.

İçinde bulunduğu duruma rağmen kızın göz korkutucu bir hali vardı. Bana baktığında içimi görüyordu. Gözleri beni taciz ediyor, adeta üzerimi arıyor ve tek bakışıyla beni savunmasız bırakıyordu. Daha fazlasını öğrenmeliydim. Gözlerinde kız kardeşimdeki aynısı olan o bıkkın bakışlara neyin sebep olduğunu, kız kardeşim çoktan gitmişken onun nasıl hâlâ burada olduğunu bilmek zorundaydım. Mia nasıl bu kadar ilerleyebilmişti?

Hikâyesini sadece birkaç damla gözyaşı dökerek anlatabilmesi etkileyiciydi çünkü onu durdurmak, gözlerimi kapatmak ve gelecek darbeye hazırlanmak zorunda kalan ben olmuştum. Her benzerlik içime bir yumruk gibi inmişti. Dayısından, ona yaptıklarından, annesinden ve onu nasıl terk ettiğinden bahsetti. Sahip olduğu tek aile onu Dolor'a göndermişti.

Varlığıyla içindeki öfkeyi yok edebilmesi dışında Mia ve ben aynıydık.

Geri döneceğim, Mia.

Vedalaştık, uzaklaşırken elimi tuttu.

Tek dokunuşu donup kalmama sebep oldu. Canavar dondu. Hiç bu kadar gergin hissetmemiştim ama dönüp ona bakacak iradeyi kendimde buldum.

"Kız kardeşin için üzgünüm, Ethan. Seninle çok gurur duyardı," dedi Mia elimi sıkarak. Planlarımı gerçekleştirmem gerektiğini anlamam için gereken tek şey buydu.

Livy için. Mia için. Adalet için.

Ofise dönerken Lynch'e, "Neden bilmesini istemiyorsun?"

diye sordum. Sandalyemde arkama yaslanıp dirseklerimi kolçaklara dayayarak işaret parmaklarımı ağzıma götürdüm. Lynch dalgın dalgın elindeki kalemi avuçlarının arasında yuvarlıyor, hangi versiyonu anlatacağını düşünüyordu.

Anlat bana, Lynch. Korkunç bir ağabey olabilirdim fakat aynı zamanda yürüyen bir yalan dedektörüydüm.

“Akıllı bir kız,” dedi en sonunda. *Doğruyu* söyledi. “Burada geçirdiği süre boyunca bunu bana karşı kullanır. Son güne kadar söylemeyeceğim. Bunu kabul edip etmemek onun seçimi olmalı. Ben onun gittiği okulun dekanı olduğum için değil, gerçekten hayatımın bir parçası olmak istediği için beni kabul etmeli.”

Sandalyede arkama yaslanıp çenemi kaşıdım. “Ne zamandır biliyorsun?” diye sordum kollarım iki yana açarak. “Kızın olduğunu. Ne kadar oldu?” Dayısı ona tecavüz ederken neredeydin? Annesi intihar ederken neredeydin? Hayatının son on dokuz yılında neredeydin? Senin bahanen neydi? Benimkiyle aynı mıydı?

“Sekiz ay,” diyerek homurdandı Lynch. “Babası Bruce, yaklaşık sekiz ay önce bana ulaştı. Annesiyle olanları anlattı, bana çıkışıp bir kızım olduğunu ve Mia’nın yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Başta ona inanmadım, bana orijinal doğum belgesini gönderdi. İlk geldiğinde kanını aldırdım.” Kalemi masanın üzerine fırlattı. “Benim, Ethan. Şuradaki küçük kız.” Mia’nın yattığı yeri işaret etti. “O benim kızım. Onu koruması için güvendiğim tek kişi sensin. Tanrı biliyor, Livy burada cehennemi yaşadı. Başına gelenler için çok üzgünüm. Onun ölümünden sonra seni arayıp sormam gerekiyordu, biliyorum. Sana destek olmalıydım. Fakat elime yüzüme bulaştırdım ve başarısızlıklarımınla yüzleşmekten korktum. Kız kardeşinin başına gelenlerin Mia’nın da başına gelmesine izin veremem. Beni ancak sen anlarsın, bu işi yapabilecek tek kişi sensin. Ona göz kulak olmanı istiyorum. Her hareketini izle.”

Lynch çaresizdi, ben de öyleydim.

“Yaparım.” Mia’ya göz kulak olacak, Livy için yapamadığımı yapacaktım. Ona hiçbir şey olmamasını sağlayacaktım. Aynı zamanda bu lanet kurumda kıyameti koparacak, küçük kız kardeşime tecavüz edip öldüren piçleri ortadan kaldıracaktım.

Polis kendini asarak intihar ettiğini söylemişti. İçten içe gerçeği biliyordum. Livy asla Tommy’yi ardında bırakmaz ya da bebeklerinin canını almazdı. Livy beni asla bırakmazdı.

Fakat bunların hepsi birer varsayımdan ibaretti.

Acı gerçek... Olay yerine ilk benim gelmemdi. Gerçekler, odasının kapısından adeta haykırmıştı. Livy’nin bu intiharı gerçekleştirecek ne boyu ne de gücü vardı. Livy ayakkabısını bağlamayı bile ancak sekiz yaşında öğrenmişti. Çarşafı düğümleyip kendini astığına inanmakta güçlük çekiyordum.

Acı gerçek... Aylarca onun davasını araştırmam, raporları okumam, son birkaç ayını incelemem, Tommy’yi ziyaret etmemdi. Tırnak altındaki deriden *DNA* testi yapmaya zahmet etmediler. Öğrencileri sorgulama zahmetine girmediler. Tıpkı vücudundaki morlukları ya da cinayet kanıtlarını rapor etme zahmetine girmedikleri gibi.

Umurlarında bile değildi.

İntihar deyip geçmek daha kolay, gerçeği araştırmak zordu. Polis adaleti değil, kolay olanı istiyordu. Davanın kapanmasını ve evlerine, ailelerine dönmeyi istiyorlardı.

Ölüm belgesindeki bir yalanın, onunla ilgili son hatıra musallat olması delilikti. Morgda onun soğuk, cansız bedenine veda ettiğim o an... Onu öperken alnındaki hissi asla unutmuyacaktım.

O günden beri içimde bir ürperti vardı.

Acı gerçek şu ki, eğer bir şey yapılmasını istiyorsam bunu kendim yapmalıydım. Livy’nin katillerinin cezalandırılma zamanı gelmişti ve Tommy sayesinde onlardan birinin icabına bakılmıştı. Ancak son dört herifi kız kardeşime reva gördükleri akıbeti uğratmak bana düşüyordu.

Teker teker...

TEŞEKKÜRLER

VAY CANINA!

İkinci kitabım.

Fakat hâlâ sersem gibiyim.

Bana bir dakika verin.

...Derin bir nefes...

Tamam, başlıyoruz.

Öncelikle **okuyuculara** teşekkür etmeden bu bölüme başlaramam. Kitaplarımı ister sosyal medya aracılığıyla ister kulaktan kulağa ister tavsiyelerle ya da benim aracılığım ile bulmuş olun; okumak, incelemek, paylaşmak ve daha pek çok şey için ayırdığınız zamanla BU HİKÂYEYİ HAYATA GEÇİREN SİZLER SİNİZ. Bu yüzden size ne kadar teşekkür etsem azdır.

ARC ARMY ve *LOVELIES*'e teşekkür ederim, siz inanılmaz kadınlarsınız. Yaptığınız her şeye hayranım. Dünyanın dört bir yanından aynı okuma aşkını paylaşan güçlü ve tutkulu insanlardan oluşan bir topluluğun, tek hikâye için bir araya geldiğini görmek inanılmaz. Hâlâ sosyal medya işlerini çözmeye çalışsam da mesajlarınızı, eserlerinizi, sözlerinizi görüyorum ve bu kabulünüz kalbimi sıcacık yapıyor. Sadece bana karşı değil, birbirinize olan kabulünüzden de bahsediyorum. Daha devam edebilirim...

Annie Bugeja'ya sonsuz teşekkürler. İkinci kitabı son haline getiren sendin. Ön okuma, düzeltme ve duygusal çöküntülerim sırasında beni dinlemesen bunu başarabilir miydim bilmiyorum. Muhtemelen başarırdım ama bu büyük bir *lsakjflskjfd* yığını olurdu. Bu karakterleri sevdiğin için teşekkür ederim.

Tanışalı çok zaman olmasa da seni hayatım boyunca tanıyor-
muşum gibi hissediyorum. Seninle tanıştığım için *Benimle Kal*
Serisi'ne bir teşekkür borçluyum diyebilir miyim? Öyleyse
kendime de teşekkür etmeliyim. Tüm övgüleri topluyorum. Sen
BİZ'imın karşılığısın.

K. Dosal McLendon'a teşekkürler. **Kassy'm.** Yaşam des-
teğim. Şimdiden bu kadar yol katetmiş olmamız delilik. Her
şey için sonsuz teşekkürler. O sonsözünü yazmanın benim için ne
kadar zor olduğunu biliyordun. Yazımdaki değişikliği hemen
fark ettin. İçimi dökmeme izin verdiğin, bu hikâyeye neden
başladığımı hatırlattığın, her zaman yanımda olduğun ve bana
vizyonumu hatırlattığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Wasted Life Books'tan Ally Dublin'e kocaman bir teşekkür
borçluyum. Ah be, kadın. Sen asistanların kraliçesisin. Hatırlat-
maların sayesinde yolumdan sapmadım, beni hizada tuttuğun
ve zorladığın için teşekkür ederim. Şimdiye kadar fark etmiş
olacağın gibi ben diğerlerinden farklıyım. Beni kollarını açarak
kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Michelle (Mishie) Montes, Faith Flores, Lisa Bardonski ve
Lym Cruz'a *Ben Gittiğimde Bile'nin* ön okumasına harcadıkları
zaman ve emek için teşekkür ederim.

Mishie... kızım, hikâyeye olan tutkun ve azmin beni daha
da ateşliyor, bu ekipte daha iyisini isteyemezdim.

Lisa... (bunu yazarken gülüyorum) ilk kitap hakkındaki dü-
rüst eleştirin için teşekkürler. Eminim bundan sonra sana ulaşım
takımında olmanı isteyeceğimi düşünmemişsindir, değil mi?
Aklımdan geçen ama hikâyede hiç yer etmeyen tüm eksik keli-
meleri yakaladığın için teşekkür ederim. Senin sayende hiçbir
kelime kaybolmadı.

Faith, başından beri yanımda olduğun için teşekkür ederim.
Çok yeteneklisin ve seni çok örnek alıyorum. Tüm katkıların,
ayırdığın zaman, yüreklendirmelerin ve tavsiyelerin için teşek-
kürler. Beni asla bırakma.

Kocam **Michael**'a, kızım **Grace**'e ve oğlum **Christian**'a sonsuz teşekkürler. Sizi duyuyorum. Sizi görüyorum. Sizi hissediyorum. Her zaman yanınızda olamayabilirim ama bilin ki, siz üçünüz her zaman benim bir numaramsınız. Sürekli desteğiniz ve sabrınız sayesinde hayallerimin peşinden gidebiliyorum. Sizi seviyorum!

Diğer yarım **Amanda**'ya her adımında yanımda olduğu için teşekkür ederim. Bazen can sıkıcı olabilse de her bir zaferi kutladığın için teşekkürler. Bu yıl hayatın ne kadar zor olursa olsun, ön okumaya zaman ayırdın. Not: Bunu okuduğunda, çıkarmam için bana yalvardığın bir paragrafı dokunmadan bıraktığım için kızacaksın. Sahiden... ne bekliyordun ki? Bunun için pişman bile değilim.

Özgür ruhlu **Kaylee**'ye çok teşekkür ederim. İkinci kitabı yazarken bir gece bana mesaj atıp hayallerinin peşinden gitmen için sana ne kadar ilham verdiğimi söyledin. Gerçek şu ki, sen benim ilham kaynağımsın. Bana bu dünyanın ne kadar güzel olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Senin için Tanrıya her gün şükrediyorum.

Danielle, muhtemelen bunu hiç okumayacaksın ama ben yine de seni seviyorum. Beni kendi tarzında desteklemen benim için yeterli.

Tüm muhteşem yazarlara, blog yazarlarına, bookstagrammerlara, okuyuculara, uykusuzluktan ve tükettiğim ölümcül miktardaki kafeinden dolayı hâlâ güzel olan kafam yüzünden atladığım herkese teşekkürler!

Aman Tanrım, annem!

Teşekkürler anne, seni seviyorum! Söz veriyorum birlikte kahvaltı edeceğiz... Önce bir hikâyeyi daha bitirmeliyim.

